

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER
SARAH MACLEAN

"MacLean rakipsiz"
Chicago Tribune

"Enfes bir hikâye"
Eloisa James

Rita
Ödüllü

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Aşk Affetmez

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER
SARAH MACLEAN

Aşk Affetmez

Temple, hatırlamadığı bir gecenin ardından 'Katil Dük' diye anılmaya başlamıştır. Bunun nedeni Temple'in, babasının dördüncü eşi Mara Lowe'u öldürmesidir.

O gece yüzünden bütün hayatı değişen Temple, artık yenilmez bir dövüşçüdür. Fakat o esrarlı gece, sadece Temple'in hayatını değiştirmemiştir.

Bir gün, o gecenin sırlarıyla ve kanlı canlı haliyle, Mara Lowe karşısına çıkar.

Gözlerini intikam hırsı bürümüş olan Temple, eski hayatına kavuşabilecek midir?

₺ 20

ISBN 978-605-5092-92-4

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

nemesis

Sarah Maclean
Aşk Affetmez

Kitabın Özgün Adı: The Duke Goes Unpunished: The Third Rule Of Scoundrels
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 201
Yazan: Sarah Maclean
Çeviren: Tuğba Kırca Alptekin
Yayma Hazırlayan: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-5092-92-4

© Sarah Maclean
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı /Haziran 2014

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası - Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşk Affetmez

Sarah MacLean

**Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane**

Çevirmen: Tuğba Kırca Alptekin

Temple

Whitefawn Abbey, Devonshire
Kasım 1819

Sertleşmiş halde uyandığında başı çatlıyordu.

Bu, her zaman yaşadığı bir durumdu. Son yıllarda neredeyse her sabah bu şekilde uyanıyordu.

Chapin Markisi ve Lamont Düklüğü'nün veliahdı olan William Harrow; unvan sahibi, varlıklı, ayrıcalıklı ve yakışıklı bir adamdı. Bu özelliklere sahip genç bir adamın şarap ve kadınlardan uzak durması pek rastlanan bir şey değildi.

William bu yüzden canını sıkmadı. Çoğu deneyimli, içici gibi baş ağrısının öğlene kadar geçeceğini bilerek, diğer sıkıntısını gidermek üzere gözlerini bile açmadan, yanında olduğunu sandığı kadına uzandı.

Oysa kadın yanında değildi.

William'ın kolları sıcak, arzulu bir beden yerine sevimsiz yastığa değdi.

Gözlerini açtı, yüzüne çarpan parlak sabah güneşiyle başının ağrısı şiddetlendi.

Söylenerek koluyla gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Günüşığı sabahın bu saatinde çok can sıkıcıydı.

Neyse ki dün akşamki kadın yanında değildi, ancak dolgun memeleri, kumral saçları ve günaha davet eden dudaklarını anımsayınca William'ın içi sızladı.

Kadın muhteşemdi.

Hele de yatakta...

William donakaldı. Çünkü hiçbir şey hatırlayamıyordu.

William o kadar da çok içmemişti oysaki. Yoksa içmiş miydi? Kadın uzun boylu, kıvrımlıydı yani tam onun tipi.

William kimseyi ezmek istemediği için kendi boyuna uygun bir kadın bulması hep sorun olmuştu.

Kadının aynı anda günah ve masumiyeti anımsatan o gülümsemesi... Ne ismini söylemişti, ne de ona ismini sormuştu...

Mükemmeldi...

Kadının yeşil haleli, deniz mavisi gözleri, William'ın, daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. William bu büyük ve davetkâr gözlerle büyülenerek, uzun uzun bakmıştı.

Mutfaktan içeri girerek hizmetli merdivenlerinden yukarı çıkmışlardı ve William ona viski koymuştu...

William'ın tek hatırladığı buydu.

Tanrım. İçki içmeyi bırakmalıydı.

Tabii bugünü atlattıktan sonra içki içmeyi bırakmalıydı. Babasının düğününde içki içmeden duramazdı. Babasının evlendiği kadın, William'ın diğer üvey annelerinden hatta kendisinden bile genç olduğu halde, William'ın dördüncü üvey annesi olacaktı.

Dördüncü üvey anne çok zengindi.

William mükemmel gelin adayıyla henüz tanışmamıştı. Diğer üçüne de yaptığı gibi, dördüncü üvey annesi ile de düğünden önce tanışmak istemiyordu. Sonra da aile serveti artınca düğünden ayrılacaktı. Düğünde görevini yerine getirip sevgi dolu evlat rolünü oynadıktan sonra, Oxford'a dönecekti. William düklük veliahtlarına yakıştığı gibi görkemli, tutku dolu, içkinin su gibi aktığı, kadınlar ve kumarla dolu tasasız hayatına geri dönecekti.

Yani o çok sevdiği hayatına geri dönecekti.

Ama William bu gece babasını onurlandırarak yeni annesiyle tanışacak, ayıp olmasın diye önemsiyormuş numarası yapacaktı. Belki de veliahtlık rolünü oynadıktan sonra dün geceki eşini bulup gece yaptıklarını tekrar yaşayabilecekti.

Malikâneler ve şaşalı törenler sayesinde düğünlerin yarattığı o cinsel cazibeye karşı koyabilecek kadın yoktu, bu yüzden William kutsal evlilik bağına çok severdi.

Babasının bu işte çok yetenekli olması William'ın şansınaydı.

William o keyfiyle gülerek serin çarşafa kolunu uzattı. *Çarşaf soğuktu.*

Soğuk ve ıslaktı.

Neler oluyor?

William'ın gözleri kocaman açıldı.

O anda kendi odasında olmadığını anladı.

Kendi yatağında değildi.

William'ın parmaklarını yapış yapış yapan, çarşaftaki kırmızı ıslaklık da kendi kanı değildi.

William daha ne olduğunu anlamadan, tuhaf bulduğu yatak odasının kapısı açıldı ve içeri bir hizmetli girdi.

O anda William'ın aklından onlarca, hatta yüzlerce şey geçti. Yine de genç hizmetçi içeri girip onu fark edene kadar geçen sürede William, zavallı kızın hayatını karartmak üzere olduğundan başka bir şey düşünemiyordu.

William artık bu anı anımsayacağını bildiği için, yatak odasına girdiği her anda çarşaf değiştirip odayı havalandırmayacaktı.

Bu William'ın hiç değiştiremeyeceği bir andı.

Hizmetçi, onu fark edince, gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. William da dona kaldığı yerde tek kelime bile edemedi.

Hizmetçi ağzını açıp çığlık attığında da William tek kelime etmedi. William onun yerinde olsaydı şüphesiz, aynı şeyi yapardı.

Hizmetçi; görevlileri, diğer hizmetçileri, düğün konukları ve babasını oraya topladıktan sonra çığlık atmayı bıraktı. William o sırada ağzını açabildi, "Neredeyim?"

Hizmetçi afallamış halde bakıyordu.

William yataktan kalkmaya çalışırken örtü üzerinden kaydı, ama giysilerini hiçbir yerde göremediği için durdu.

Çıplaktı. Başka birinin yatağındaydı.

Tekrar hizmetçinin korku dolu bakışlarıyla göz göze geldi, sonradan korku dolu diye tanımladığı kelimeler ağzından döküldü. "Bu kimin yatağı?"

Şaşılacak şekilde hizmetçi kekelemeden cevap verdi. "Bayan Lowe."

Varlıklı bir bankerin kızı olan Bayan Mara Lowe'un bir dükü cezbedecek kadar yüklü çeyizi vardı.

Bayan Mara Lowe müstakbel Lamont Düşesi'ydi.

Yani müstakbel üvey annesi.

Etin kemikle buluştuğu an güzellik doludur.

Parmak boğumlarının şiddetinin çeneye dokunduğu anda, karna atılan yumruğun gümbürtüsünde, yenilgiden hemen önce göğüsten yükselen derin inlemede bu güzellik vücut bulur.

Bu güzelliğin tutkunları dövüşmeyi sever.

Kimi keyif için dövüşür. Rakibin gücünü, şerefini, nefesini tüketerek yere yığılma anı için.

Kimi ihtişam için dövüşür. Şampiyonun kan, ter, kir içindeki yenik ve bitik rakibinin üzerinde, ayakta durduğu an için.

Kimi de güç için dövüşür. Kas çekilmesi ve morarmaya yüz tutmuş ağrıların fısıldadığı zafer duygusu, ödüllerin en büyüğüdür.

Oysa Londra'nın en karanlık köşelerinde Temple olarak bilinen Lamont Dükü huzur için dövüşüyordu.

Lamont Dükü; kas ve kemik, hareket ve güç, yumruk ve darbelerden ibaret hale geldiği an için dövüşüyordu. Acımasızlığın tüm dünyayı kararttığı, kalabalığın gürültüsünü, zihnindeki anıları dindirdiği ve onu sadece nefes ile güçten ibaret hale getirdiği an için dövüşüyordu.

On iki yıldır bütün dünyası ring haline geldiği için dövüşüyordu.

Ona göre şiddet saftı. Diğer her şey lekeliydi.

Bu bilgi onu, dövüşçüler arasında, en iyisi yapıyordu.

Londra'da, hatta kimilerinin iddia ettiğine göre tüm Avrupa'da yenilmez olan Temple, tekrar kanamak üzere hiç ka-

panmayacak yaralar ve bezlerle sarılı elleriyle her gece ringe çıkıyordu. Ringde sıradaki rakibiyle yüzleşirdi, her gece farklı biriyle dövüşür, her bir rakibi Temple'ı yeneceğine inanırdı.

Hepsi yüce, yenilmez Temple'ı Londra'nın en seçkin kumarhanesinde yere sereceğine inanırdı.

Düşmüş Melek; günah cazibesiyle insanları sürükleyen, on binlerce sterlinin bahislerde su gibi aktığı, unvan, varlık ve eşsiz güce sahip erkeklerin, omuz omuza durarak fildişi tıkırtısı, çuha masa örtüsünün fısıltısı ve rulet masasının sesinden zayıflıklarını öğrenildiği bir yerdi.

İşte bu Düşmüş Melek'in ısıltılı, görkemli salonlarda, adamlar her şeyini kaybettiğinde alt kattaki ring, son çareleri oluyordu. Yani Temple'ın hüküm sürdüğü yeraltı dünyası.

Angel'in kurucuları, bu adamlar için tek bir kefaret yolu sunuyordu. Bu adamlar tüm servetlerini kumarhanede bıraktıklarında, kaybettiklerini tekrar kazanabilmeleri için sadece tek bir seçenek vardı.

Temple ile dövüş.

Temple'ı yen ve her şeyini geri al.

Tabii ki kimse Temple'ı yenememişti. Çünkü Temple, on iki yıl boyunca önce hayatta kalmak için karanlık, arka sokaklarda, sonra para, güç ve nüfuz için kulüplerin alt katlarında dövüşmüştü.

Ona söz verilenleri almak için.

Doğuştan hakkı olan dünyayı geri kazanmak için.

Hatırlamadığı bir gecede kaybettiği her şey için.

Bu düşünce dövüş boyunca Temple'ın aklından çıkmıyordu. Bazen bedeni bacaklarına ağır gelerek yarı boyundaki ve gücündeki rakibinden, şiddetli bir darbe alarak, yıldızları görürdü.

Sonra Temple beklenmedik darbe, acı ve şokun etkisiyle geri sekerek isimsiz rakibin zafer dolu gözlerine bakardı. *Hayır, rakip isimsiz değildi.* Tabii ki bir ismi vardı. Ama Temple isimlerden bahsetmezdi. Rakipleri Temple'a göre sadece bir amaç için araçtı.

Kendisi de rakipleri için öyleydi.

Temple, bir saniyeden de kısa sürede dengesini tekrar ka-

zanıp kolunun, rakibinden daha uzun olduğunu bilerek, sağa sola sekmeye başlıyor, genç ve öfkeli rakibinin kaslarının bitkinlik ve yoğun duygulara yenik düştüğünü hissediyordu.

Bu seferki rakibinin kaybedecek çok şeyi vardı; kırk bin sterlin ve Essex'te bir malikâne, Galler'de bir çiftlik ve Temple'ın hiç umurunda olmadığı Hollandalı bir ressamın 6 tablosu. Ayrıca bir genç kızın çeyizi ile genç bir çocuğun eğitim ücreti de vardı. Hepsi yukarıdaki kumar masalarında kaybedilmişti. Ve kaybedenlerin hepsi burada ölüm kalım savaşı veriyordu.

Temple'ın rakibinin gözlerinde umutsuzluk ve nefret vardı. Temple rakibinde, çöküşünün nedeni olan kulübe, onu yöneten adama ve en kötüsü seçkin insanların paralarının çalınmasını kollayan kendisine olan, nefreti görüyordu.

Kaybedenler geceleri, bu düşünceyle uyuyordu.

Ağzı açık kalan cüzdanının, kötü gelen zarın tüm sorumlusu Angel'mış gibi.

Ve sanki hepsi Temple'ın suçuymuş gibi.

Oysa hepsinin kaybetmesine neden olan nefretleriydi. Korku, umut ve arzudan doğan gereksiz bir duyguydu. Kaybedenler, dövüşün özünü ve gerçeğini bilmiyordu.

Bir şey için dövüşenler kaybetmeye mahkûmdu.

Temple'ın, rakibinin acısına son verme zamanı gelmişti.

Ringin etrafından yükselen sesler Temple'ın hücumuyla iyice yükseldi ve rakibi talaş kaplı yere seriliverdi.

Temple artık karşısındaki adamla oynamayı bırakmış, yavaş yavaş, çenesine ve gövdesine acımasız, tereddütsüz yumruklar atarak rakibini, yaylın ateşine tutuyordu.

Temple'ın rakibi ringin etrafındaki iplere uzanıp takıldı. Temple kazanacağını umut eden bu adama acıyarak saldırıya devam etti. Adam gerçekten Temple'ı yeneceğini ummuştu. Bu sayede Angel'ı da yenmiş olacaktı.

Temple'ın son darbesiyle rakibin, tüm gücü yitip gitti ve kana susamış kalabalığın, sağır edici çığlıkları ile birlikte yere yığıldı.

Temple nefes nefese rakibinin hareket etmesini bekledi. Rakibinin son bir şans için ayağa kalkmasını istiyordu.

Oysa rakibi kollarıyla başını kapamış yerde hareketsizce yatıyordu.

Akıllıca.

Diğerlerinin çoğundan daha akıllıydı.

Temple başını kaldırıp ringin yanındaki bahisçiye baktı. Sessizce soru sorar gibi başını uzattı.

Yaşlı adam Temple'ın ayaklarının altındaki yığına baktı. Boğumlu parmağını kaldırıp ringin kenarındaki kırmızı bay-rağı işaret etti. Temple'ın bayrağını.

Kalabalık gürledi.

Temple dönüp salonun yanındaki devasa aynaya baktı, bir süre kendi yansımasına bakıp iplerin arasından aşağı indi.

Temple, coşkuyla tezahürat edip mürekkeple işaretlenmiş terli kollarına dokunmaya çalışan kalabalığı umursamadan, dövüşü izlemek için iyi para veren adamların arasından geçti. Bu anı yıllarca gurur duyarak anlatacaklardı.

Bir katile dokunmuşlardı ve herkesin bunu bilmesi gerekiyordu.

Bu ritüel başlangıçta Temple'ı sinirlendiriyordu fakat zaman geçtikçe, gururlandırmaya başladı.

Oysa şimdi sıkıcı geliyordu.

Temple, özel odasına giden ağır, çelik kapıyı iterek sızlayan parmaklarındaki bezi çözmeye başladı. Kapı çarparak kapanırken Temple, arkasına bile bakmadı çünkü dövüş salonundaki hiç kimse peşinden karanlık, yeraltı sığınağına gelmeye cesaret edemezdi. Bunu biliyordu. Davetsiz asla kimse gelemezdi.

Karanlık ve sessiz oda, dışarıdaki halka açık alandan izole edilmişti. Muhtemelen şimdi herkes bahiste kazandıklarını toplamak ve zavallı kaybeden rakibinin kırık kaburgalarını ve yaralarını tedavi etmesi için doktor çağırarakla meşguldü.

Temple parmaklarından çözdüğü bezi, yere attı, karanlıkta el yordamıyla lambaya uzandı. Odaya ışık yayıldı, alçak, meşe masanın üzerinde düzgün bir kâğıt yığını ve abanoz, işlemeli bir kutu duruyordu. Temple, artık anlamsız olan kâğıtlara bakarak diğer yumruğundaki bandajını çözmeye başladı.

O kâğıtların hiçbir zaman anlamı olmamıştı zaten.

Temple diğer bandajı da yere atarak neredeyse boş odada, tavana asılı olan deri kayışa uzandı, ağırlığını yerine oturarak, kol, omuz ve sırt kaslarını esnetmeye başladı. Temple derinlemesine esnerken, yüksek sesle nefes verdiği anda, odanın karşı tarafındaki kapı çaldı.

“Gel,” dedi kapı açılıp kapanırken o yöne bile bakmadan.

“Biri daha kaybettii,” dedi gelen.

“Hep kaybederler,” dedi Temple ve esnemesini bitirdi. Yanına gelip alçak, ahşap sandalyeye oturan Düşmüş Melek’in kurucusu Chase’e döndü.

“İyi bir dövüştü,” dedi Chase.

“Öyle mi?” diye sordu Temple umursamazca. Bugünlerde hepsi birbirine benziyordu.

“Seni yeneceklerini sanmaları çok şaşırtıcı,” dedi Chase, arkasına yaslanıp uzun bacaklarını uzatarak. “Artık bundan vazgeçmiş olmaları gerekirdi.”

Temple sürahidten kendine su koydu. “İntikam umudunu geri çevirmek zordur. Çok küçük bir umut olsa bile,” diye yanıt verdi. Temple, hiç intikam fırsatına sahip olmamış biri olarak bunu herkesten iyi bilirdi.

“Montlake’in üç kaburgasını kırmışsın,” dedi Chase.

Temple suyunu içerken çenesinden aşağı döküldü. Elinin tersiyle yüzünü sildi. “Kaburgalar iyileşir,” dedi.

Chase, başıyla onaylayarak koltukta doğruldu. “Sparta askeri gibi yaşadığın bu hayat tarzı hiç konforlu değil,” dedi.

Temple bardağı masaya koydu. “Burada kalmanı isteyen yok. Yukarıdaki kadife koltuklarda takılabilirsin,” diye yanıt verdi.

Chase gülümseyerek, pantolonundaki iplik parçasını silkeledi, elindeki kâğıdı masada bulunan kâğıt yığınının yanına koydu. Yarın ve ertesi gecenin dövüş listeleriydi. Servetlerini kurtarmak uğruna dövüşmek isteyen adamların listesi hiç bitmek bilmiyordu.

Temple uzun ve derin bir nefes verdi. Şu an sonraki dövüşü düşünmek istemiyordu. Tek istediği sıcak su ve yumuşak bir yataktı. Duvardaki zili çalarak banyosunun hazırlanmasını istedi.

Temple göz ucuyla listeye baktı, altı isim vardı ama isimleri okuyamadı. Arkadaşının tanıdık bakışlarıyla karşılaştı.

“Lowe yine sana meydan okuyor,” dedi Chase.

Temple'in buna hiç şaşırması gerekirdi. Christopher Lowe, birçok dövüş gününde on iki kez ona meydan okumuştı. Temple, her seferinde bunu duyduğunda sarsılıyordu. "Hayır." Önceki on bir seferde de verdiği cevabı yineledi. "Onu bana getirmeyi bıraksan iyi olur," dedi.

“Neden? Diğer herkes gibi onun da bir şansı olmasın mı?” diye sordu Chase.

Temple, Chase'in gözlerine baktı. "Kana susamış bir piçsin sen," dedi.

Chase güldü. “Ailem buna çok şaşırırdı ama piç değilim,” diye yanıt verdi.

“Kana susamış kısmı doğru ama,” dedi Temple.

“Derin duygu dolu dövüşleri severim, o kadar.” Omzunu silkti. “Binlerce sterlin kaybetti,” dedi.

“İsterse kraliyet tacını kaybetmiş olsun umurumda değil. Onunla dövüşmem,” diye yanıt verdi tekrar Temple.

“Temple...”

“Bu anlaşılmayı yaptığımızda... Angel’a ortak olmayı kabul ettiğimde dövüslere benim karar vereceğim üzerinde anlaşmıştık, değil mi?” diye sordu Temple ardından.

Chase konuşmanın gidişatını fark edip tereddüt etti.

Temple sözlerini tekrarladı. “Değil mi?”

"Evet."

“Lowe ile dövüşmem.” Önce duraksayıp devam etti. “O kulübün üyesi bile değil.”

“Ama Knight’s kulübünün üyesi. Artık onlar Angel üye-
riyle aynı haklara sahip,” diye yanıt verdi Chase.

Düşmüş Melek'in yeni şirketi Knight's, keyif ve kumar düşkünlerine hitap eden daha düşük seviyeli bir kulüptü. Temple öfkeden deliye döndü. "Kahretsin... Cross'un aptal kararlarından bıktım..."

“Kendine göre nedenleri vardı,” dedi Chase.

“Âşık erkeklerden korkulur,” diye homurdandı Temple.

“Aynen,” diye hak verdi Chase. “Her neyse, işletmemiz

gereken bir kumarhane daha var ve Lowe oraya borçlu. Eğer isterse dövüş hakkına sahip.”

“O çocuk binlerce sterlini nasıl kaybetmiş?” diye sorarken sesi tonundaki hayal kırıklığı sinir bozucuydu. “Babasının dokunduğu her şey altına dönüşür.”

Lowe'nin ablası da bu yüzden çok gözde bir gelindi ya.

Temple bu düşünceden nefret ediyordu. Ve birlikte gelen anılardan da nefret ediyordu.

Chase tek omzunu silkti. “Şans kısa sürede tersine dönebilir,” dedi.

Hepsi bunu şahsen yaşamıştı.

Temple homurdandı. “Onunla dövüşmeyeceğim. Bırakın gitsin.”

Chase gözlerine baktı. “Onu öldürdüğüne dair kanıt yok,” dedi.

Temple gözlerini çekmedi. “Öldürmediğime dair de kanıt yok,” diye yanıt verdi.

“Bunu yapmadığına bütün malımı bahse girerim,” dedi Chase.

“Ama doğru olduğunu bildiğin için değil,” dedi Temple sinirlenerek.

Bunu Temple'm kendisi de bilmiyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi Chase aniden.

Temple'ı tam anlamıyla kimse tanımiyordu. “Ee? Lowe beni tanımiyor. Onunla dövüşmeyeceğim. Ve bir daha da bu konuşmayı yapmak istemiyorum. O çocuğu dövüştürmek istiyorsan kalk kendin dövüş,” dedi.

Temple, Chase'in cevabını ve yeni saldırısını bekledi.

Ama gelmedi.

“E, insanlar buna bayılır.” Angel'ın kurucusu, ayağa kalktı, masadaki kâğıt yığınıyla potansiyel dövüş listesini aldı. “Bunları ofise bırakayım mı?”

Temple başını iki yana sallayarak kolunu uzattı. “Ben yaparım,” dedi.

Bu dövüş öncesi ritüeliydi.

“Neden bu kayıtları çıkardın ki?” diye sordu Chase.

Temple kâğıtlara baktı; Montlake'in, Angel'a olan borçla-

Yarım kilometre ötede, şehrin diğer yanındaki görkemli konaklarında yaşayan zengin, züppe sakinlerinin adını bile atmaya korktuğu yakada, gölgelerden yükselen köşeler ve şehrin karanlığı sadece onlara aitti.

Temple'm sahip olduğu her şey buydu.

Geçmiş, bugün ve bütün geleceği bu yerde, sarhoşların ve fahişelerin arasındaydı, gözlerden uzakta yitip gidebilmek için mükemmel bir yerdi.

Tabii onlar Temple'ı görüyordu. On iki yıl önce öfke ve korku dolu bir genç olarak yumruklarından başka güvenecek hiçbir şeyi yokken, buraya geldiğinden beri onu, görüyorlardı.

Rezillik ve günah ile Temple'ı takip eden fısıltılar, hafızasına kazınıyordu. İlk başta o kelimeyi duymamış gibi yapıyordu, ama yıllar geçtikçe bu kelimeyi kabullenmiş, lakabı onu şereflendirmişti.

Katil.

Bu kelime yüzünden insanlar ondan uzak duruyordu. *Katil Dük.* Temple onların meraklı bakışlarını farkediyordu –doğuştan şanslı olan, altın kaşıklarla beslenmiş, aristokrat bir züppenin birini öldürmek için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Zengin ve ayrıcalıklı insanlar ipek, mücevher ve paralarının ardında, nasıl yıkıcı ve karanlık bir sır saklıyordu?

Temple, Londra'nın en karanlık ruhlarına bile umut veriyordu. Pislik ve sefalet içindeki kasvetli hayatlarının o çok uzak, erişilemez görünenlerden aslında pek de farklı olmadığına inanma şansı sağlıyordu.

Katil Dük düşebildiyse, biz de yükselebiliriz. Onların bakışlarından bu okunuyordu.

Ve bu küçük umut Temple için tehlike anlamına geliyordu. Long Acre'nin ışık ve seslerini geride bırakıp köşeden dönerek, yetişkin hayatının çoğunu geçirdiği karanlık sokaklara yönelmişti.

Temple, evine giden yolun son birkaç yüz metresinde, pusu kuranların cesaretlerini topladıkları noktanın burası olduğunu bilerek, içgüdüsel olarak sessizce adım atıyordu.

Bu yüzden Temple takip edildiği zaman hiç şaşırılmazdı.

Daha önce de onu alt etmeye çalışacak kadar çaresiz adamlar, bıçak ve sopalarla Temple'ın üstüne gelerek, tek bir hamleyle cüzdanını ele geçireceklerini sanmışlardı.

Darbe Temple'ı öldürürse de önemli değildi. Sokakların kuralı böyleydi ne de olsa.

Temple bunlarla daha önce de karşılaşmıştı. Düşmüş Melek'te olmayan bir vahşilikle onlarla dövüşmüş, Newgate'in Arnavut kaldırım sokaklarında kan dökmüş, diş kırmıştı.

Temple hepsiyle dövüşmüş, her zaman kazanmıştı. Onlarcasını da alt etmişti.

Buna rağmen her seferinde yeni, çaresiz bir günahkâr Temple'ın, yünlü mantosunu zayıflıkla karıştırma gafletinde bulunarak, peşine takılıyordu.

Temple adımlarını arkasındakine göre uydurup yavaşladı. Ama arkasından gelenin adımlarında bir gariplik vardı, her zamanki gibi içkinin verdiği dengesiz hareketler bu gelen de yoktu. Temple daha ne olduğunu anlayamadan, adam hızlı ve kararlı adımlarla yaklaşıyordu.

Temple daha önceden anlamalıydı. Bu takipçideki tersliği çok daha önce anlamalıydı. Çok tedirgin ediciydi. Başka hiçbir neden olmasa bile bu takipçinin ne *olmadığını* anlamalıydı.

Çünkü Temple'm, karanlık arka sokaklarda, peşine takılan insanlar arasında, yumruğunu sıkıp kaldırdığı kişi, asla bir kadın olmamıştı.

Temple takipçinin arayı kapamasını bekledi.

Takipçi yaklaştıkça, adımları kararsızlaşıyordu, Temple, her an dönüp bu tehdidi savuracağını bilerek, ağır ve sakin adımlarla ilerliyordu.

Temple'ın başına böyle şaşırtıcı şeyler her gün gelmezdi.

Takipçisi Temple'ı çok şaşırtmıştı.

Takipçi, Temple'a hızlı ve derinden nefes alışı duyacak kadar yaklaşmıştı. Enerji ve korkusunu ele veriyordu. Sanki bu işte yeniydi. Sanki kurban olan kendisiydi.

Belki de öyleydi.

Takipçi, Temple'm elli metre arkasındaydı. Sonra bir adım arkasına geldi. Tam dip dibe kaldıklarında Temple dönerek

onu, bileklerinden yakalayıp kendine çekti. Temple yüzüne çarpan ılık ve limonlu koku dalgasının yanı sıra takipçinin silahsız olduğunu da fark etti.

Takipçi eldiven de takmıyordu.

Takipçi bir an donakaldıktan sonra nefes nefese, bileklerini önce çekiştirmeye, ne kadar sıkı kavrandığını fark edince de çırpınmaya başladı.

Takipçi, çoğu kadından daha uzun boyluydu ve Temple'm umduğundan daha güçlüydü. Nefesini bağırıp çağırmakla tüketmiyor sadece tüm gücüyle kendini kurtarmaya çalışıyordu, ringde karşısına çıkan bütün adamlardan daha zekiymi.

Ancak kadın Temple'ı alt edemezdi, pes edene kadar sınıklı tutmaya devam etti.

Temple, kadının pes etmesine biraz üzüldü.

Kadın uzun bir aradan sonra hareketlerinin beyhudeliğini anlayarak yüzünü ona döndü, "Bırak beni," dedi.

Kadının sözlerindeki sessiz ve beklenmedik samimiyet yüzünden Temple, az kalsın dediğini yapacaktı. Temple neredeyse onu bırakıp karanlıkta kaybolmasına izin verecekti.

Ama yapmadı.

Temple'ın uzun zamandır böylesine etkilendiği bir rakibi olmamıştı.

Temple, kadını kendine çekerek, kolaylıkla tek eliyle iki elini birden tuttu, diğer eliyle pelerinde silah var mı diye baktı.

Temple pelerinin astarında saklı bıçağı fark edip çıkardı. "Hayır, bırakmayacağım," dedi.

"O benim," diye homurdandı kadın, bıçağına uzanmaya çalışıp başarısız olunca.

"Silahlı saldırganlarla gece yarısı görüşmelerinden hoşlanmam," dedi Temple.

"Silahlı değilim," dedi kadın karşılık olarak.

Temple kaşlarını kaldırdı.

"Yani, tabii ki silahlıyım. Gecenin bu vaktinde aklı başında olan herkes silahsız dolaşmaz. Ama seni bıçaklamaya niyetim yok," dedi kadın sonradan.

"Ne yani, senin sözüne mi inanacağım?" diye sordu Temple.

Kadının cevabı açık ve netti. “Seni bıçaklamak isteseydim çoktan yapardım.”

Temple o an, karanlıktan nefret etti, kadının yüzünü görmek istiyordu. “Neyin peşindesin?” diye sordu bıçağı çizmesine sokarak. “Cüzdanımın mı? Kendine daha ufak tefek bir hedef seçmeliydin.” Gerçi kendisini seçtiği için pek de şikâyetçi değildi. Bundan keyif alıyordu.

Verdiği cevap daha da hoşuna gitti.

“Senin peşindeyim,” dedi kadın.

Kadının cevabı doğru olacak kadar hızlıydı ve Temple'ı şaşkına çevirdi.

Temple şüphelendi. “Sen hafif kadınlardan değilsin,” dedi.

Bu bir soru değildi. Temple'm sözleri karşısında kaskatı kesilerek, aralarındaki mesafeyi koruma şeklinden kadının, fahişe olmadığı aşikârı.

Bir erkeğin ona dokunmasından rahatsız oluyordu.

Özellikle de onun dokunuşundan.

Kadın tekrar kurtulmayı denedi. “Herkesin senden istediği sadece bu mu? Ya cüzdanın ya da...” Temple kahkaha atmak için kendini zor tuttu. Fahişe olmadığı kesindi.

“Bu iki seçenek genelde kadınlar için yeterli oluyor,” diye yanıt verdi Temple ve sonra kadının karanlık yüzüne baktı, keşke yakında bir sokak lambası olsaydı. En azından yakındaki bir pencereden süzülen bir ışık. “Tamam güzelim, eğer istediğin cüzdanım ya da...” Konuşurken kadının nefesinin kesilmesini izlemek keyifliydi. Demek merak ediyordu. “...maharetim değilse, nedir o zaman?” diye sordu.

Kadın, az sonra söyleyecekleri bütün dünyasını değiştirecekmiş gibi, derin bir nefes aldı. Temple'm dünyasını da değiştirecekti. Kendinin de nefesini tutarak beklediğini fark etti.

“Buraya sana meydan okumaya geldim,” dedi kadın.

Temple onu bırakıp hayal kırıklığıyla arkasını döndü. Ona yavaşmasının nedeni bir erkek olduğu için değildi. Onu bir araç olarak görüyordu. Her zaman yaptıkları gibi.

Kadın peşinden koşarken Temple'm çizimleri, Arnavut kaldırımli yolda tıkdırdıyordu. "Bekle," diye bağırdı kadın.

Temple beklemedi.

“Majesteleri...” Bu hitap şekli karanlığı bıçak gibi kesti. Temple’a iğne gibi battı. *Böyle konuşmasının ona bir faydası yoktu.* “Bir dakika bekle. Lütfen,” dedi kadın.

Belki sözlerinin yumuşaklığından ya da Katil Dük’ün pek duymaya alışkın olmadığı o kelimeni yüzünden, Temple durdu. Arkasını döndü. “Kadınlarla dövüşmem. Sevgilinin kim olduğu umurumda değil. Ona söyle de erkek gibi kendisi çık-sın karşıma,” dedi.

“Burada olduğumu bilmiyor,” diye yanıt verdi kadın.

“Belki de ona söylemeliydin. O zaman gecenin bir yarısı, karanlık bir arka sokakta, İngiltere’nin en tehlikeli adamının karşısına çıkma hatasını yapmazdın.”

“Ben buna inanmıyorum,” dedi kadın.

Temple’ın bu sözler karşısında içinde bir şeyler alevlendi. Bu sözlerin hakikatinde. Çok kısa bir an tekrar kadına uzanmak ve alıp evine götürmek istedi.

Bir kadın onda ilgi uyandırmayalı uzun zaman olmuştu.

Temple’m aklı başına geldi. “Buna inanmalısın,” dedi.

“Boş laf. En başından beri böyleydi,” diye yanıt verdi kadın.

Temple gözlerini kısarak ona baktı. “Evine git ve seni kendinden kurtarmaya çalışacak kadar sana, değer veren bir adam bul,” dedi.

“Erkek kardeşim çok para kaybetti,” dedi kadın. Kadının Doğu Londra aksanlı konuşmasından, iyi eğitilmiş olduğu anlaşılıyordu. Gerçi ne aksanı ne de kendisi Temple’ın umurunda değildi.

“Kadınlarla dövüşmem,” dedi Temple. Bu sözleri tekrarlamak onu telkin ediyordu. Asla bir kadını incitmemiş olduğunu kendine hatırlatıyordu. *Yani geçen seferden beri.* “Kardeşin de zeki görünüyor. Erkeklerle karşı kaybettiğim hiç görülmedi.”

“Ama ben parayı geri kazanmak istiyorum,” dedi kadın.

“Ben de sahip olamayacağım pek çok şey istiyorum,” diye çıkıştı.

“Biliyorum. Ben de bu nedenle geldim. Bu istediklerini sana vermek için,” dedi. Kadının sözlerinde bir yankı vardı.

Güç. Hakikat. Temple cevap vermediyse de merakı içini kemiriyor, söyleyeceklerini bekliyordu. “Sana bir teklifim var.”

“Yani hafif kadın mısın gerçekten?” diye sordu Temple.

Temple ona hakaret etmeye çalışıyordu ama başarısız oldu. Karanlıkta hafifçe attığı kahkaha Temple’ı kendinden geçirdi. “O tür bir teklif değil. Ayrıca beni, sana vereceğim şeyin yarısı kadar arzulayamazsın,” dedi.

Temple bu meydan okumayı kabul etmek için kıvranıyordu. Kadının aptal ve cesur sözlerinde onu cezbeden bir şeyler vardı. Teklif ettiği ne tür bir şeyse onu kabul etmeyi düşünüyordu.

Temple bir adım daha yaklaşıp kadını süzerek, sıcak ve davetkâr kokusunu içine çekti. Bir an onu, kollarına alıp kendine doğru çekti. “İtiraf ediyorum ki güzellik ve cesaretin bir arada olmasından hep hoşlanmışımdır.” Kulaklarına fısıldarken nefesinin boğazından düğümlenmesi onu heyecanlandırdı. “Belki bir şeyler yapabiliriz.”

“Söz konusu olan benim bedenim değil,” dedi kadın.

Ne yazık. Çok ateşliydi ve yatakta onunla bir gece geçirmek için her ne istiyorsa yapmaya değerdi. “O zaman teklifini neden kabul edeceğimi düşünüyorsun?” diye sordu Temple.

Kadın bir an tereddüt etti. “Çünkü sana teklif ettiğim şeyi istiyorsun,” diye yanıt verdi.

“Krallar kadar zenginim güzelim. Kendi rızanla yatağıma girmeyeceksen bana kendi kendime sahip olamayacağım bir şey veremezsin,” dedi.

Temple arkasını dönüp eve gidiyordu ki duyduklarıyla donakaldı. “Aklanmayı bile istemez misin?” diye sordu kadın.

Aklanmak.

Bu kelime kaç kez Temple’ın zihninde çınlamıştı? Yanı başında karanlık, suçluluk duygusu ve öfkeyle yatarken kaç kez, bu kelimeyi sessizce dilinin ucuna getirmişti?

Aklanmak.

Temple bir an içine dolan ürperti ve öfkeyle bir şeyi fark etti. Tehlike yakındı. *Bu kadın tehlikeliydi.*

Temple yürüyüp gitmeliydi.

Ama ayakları hareket edemiyordu...

Temple meşhur olmasını sağlayan hızı ve kuvvetli kollarıyla kadını yakaladı. Sonra da acıdan nefesinin kesilmesini umursamadan, evinin önündeki sokak lambasına doğru çekti.

Temple eldivenli eliyle kadının yüzünü ışığa tuttu, akşam serinliğiyle pembeleşmiş pürüzsüz tenine, kararlı ve isyankâr çenesine baktı. Kadının hakikatle dolan gözleri kocaman açılmıştı.

Biri maviydi. Diğeri de yeşil.

Çok nadir görülen sıra dışı *bir durumdu bu ve de çok tanıdık.*

Kadın çenesini çekmeye çalıştı. Temple daha sıkı tutarak hareket etmesini engelledi. Sesi gece karanlığını sertçe kesti. “Kardeşin kim?” diye sordu.

Temple eliyle tuttuğu kadının boynundan yutkunuşunu hissetti. Tüm bedeninde hissetti. Cevabını beklemek sonsuzluk gibi geldi. “Christopher Lowe,” diye yanıt verdi kadın.

Bu isim Temple’m içine alev gibi düştü, kanını yakan kulaklarından püskürecek gibi olan ateş onu tehdit ederken, kendini geri çekti.

Aklanmak.

Yavaşça başını sağa sola salladı, kendini kontrol edemedi. Ağzından laflar dökülmeye başladı. “Sen...” Kadın bakışlarını kaldıramayarak gözlerini kapadı. Hayır. Bunu kabul edemezdi. “Bana bak.”

Doğrularak dimdik gözlerini ona geri çevirdi, bakışlarında ne utanç ne pişmanlık vardı.

Tanrım.

“Konuş!” Bu bir rica değildi.

“İsmim Mara Lowe,” diye yanıt verdi kadın.

Bu gerçek olamaz.

“Sen ölüsün,” dedi Temple şaşkınlıkla.

Başını sağa sola sallarken kestane saçları ışıktaki kızıl gibi parlıyordu. “Yaşıyorum,” dedi.

Temple’in içindeki her şey dondu. Yıllardır kaynayan her şey. Karşı koyduğu, nefret ettiği ve korktuğu her şey. Her şey sessizleşti.

Ta ki cehennem olup taşana kadar.

Temple öfkesini bastırmak için hızla kapıya yöneldi. Derin derin nefes alarak demir kilidi sertçe açtı.

“Majesteleri?” diye seslendi kadm.

Bu soru onu dünyaya geri getirdi. *Majesteleri*. Bu unvanı doğuştan kazanmıştı. Yıllardır görmezden gelmişti. Tekrar ona kavuşmuştu. Kendisinden unvanını çalan kişinin kendisi tarafından geri verilmişti.

Majesteleri, Lamont Dükü.

Temple kapıyı açıp arkasını dönerek hayatını değiştiren ve karartan kadına baktı.

“Mara Lowe.” Geçmişe gömülü bu kelime keder yüklüydü.

Mara başıyla onayladı.

Karanlıkta tek duyulan ses Temple’ın tek heceli, sert kahkahasıydı. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Kafası karma-karışık. Dalga geçercesine kaşlarını çattı. “Kusuruma bakma. İnsan her gün eskiden öldürdüğü biriyle karşılaşmıyor,” dedi.

Mara çenesini kaldırdı. “Beni öldürmedin,” dedi.

Kadının yumuşak, güçlü ve cesur ses tonu başka bir zaman olsa Temple’ı etkileyebilirdi. Oysa şimdi bu cesareten nefret ediyordu.

Temple onu öldürmemişti. İçinde dolup taşan duygu seli altında boğuluyordu. Rahatlama. Öfke. Kafa karışıklığı. Ve daha onlarca.

Tanrım.

Ne oldu?

Temple yana çekilip eşiğin önündeki koridoru işaret etti. “İçeri,” dedi bir kez daha emrederek.

Mara gözlerini kocaman açıp tereddüt edince, bir an Mara’nın kaçacağını düşündü.

Ama kaçmadı.

Aptal kız. Kaçması gerekirdi.

Mara yanından geçip içeri girerken etekleri Temple’ın çizmesine değdi. Kadının dokunuşu ona, etten kemikten olduğunu hatırlattı.

Kapı evin sessizliğini iyice vurgulayan bir tıkırtıyla kapanırken Mara'ya hayatının belki de en büyük hatasını yaptığını anımsattı.

Mara, on altıncı doğum gününden iki hafta sonra, bir dükle yapacağı evlilikten kaçmak için dükün oğlunu, kendi cinayetiyle suçlamıştı.

Şimdi belki de Mara numaradan cinayeti gerçekleştirecekti.

Temple'in öfkesini üzerine kusması için her türlü nedeni vardı.

Mara, şimdi onunla, aynı dar koridorda yan yana duruyordu. Tek başına. Gecenin karanlığında. Bu kapalı alanda kalbi hızla atıyor, bir an önce kaçıp kurtulmak istiyordu.

Ama Mara yapamadı. Kardeşi yüzünden bu imkânsızdı. Kader tersine dönmüştü. Çaresizlik onu buraya getirmişti ve geçmişle yüzleşme zamanı gelmişti.

Onunla yüzleşme zamanı gelmişti.

Mara kaskatı halde, arkasını dönüp tanıdığı tüm adamlardan daha uzun ve iri vücuduna baktı, karanlıkta çıkışını kapatıyordu.

Mara, Temple'in yanından geçip merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Mara kararsızlıkla başını çevirip kapıya baktı. Tekrar ortadan kaybolabilirdi. Bir kez daha sürgün hayatına geri dönebilirdi. Kendini daha önce de kaybetmişti; tekrar yapabiliirdi.

Kaçabilirdi.

Ve sahip olduğu her şeyi kaybedebilirdi. Elindeki her şeyi. Uğruna çok fazla çalışıp didindiği her şeyi yitirebilirdi.

“Benden yüz metre bile kaçamazsın,” dedi Temple.

Tabii, bir de bu vardı.

Mara başını kaldırıp ona baktı, bu akşam ilk kez yüzünü ışık altında görüyordu. On iki yıl onu çok değiştirmişti, hem de sıradan bir şekilde değil. On sekiz yaşında bir oğlandan otuz yaşında bir adama dönüşmüştü. Yumuşak, pürüzsüz te-
ninde derin çizgiler ve gölgeler vardı.

Dahası Temple’m gözlerindeki kahkahadan eser yoktu, sanki üzerinden bir ömür geçmişti. Gecenin karanlığıyla aynı renkteki gözleri, sırlarla doluydu.

Tabii ki kaçarsa Temple onu hemen yakalardı. Buraya gel-
me nedeni de bu değil miydi zaten? Yakalanmak. Kendini
açığa çıkarmak.

Mara Lowe.

Bu ismi yüksek sesle söylemeyeli on yıldan fazla olmuştu. O gece oradan ayrıldığı andan beri Margaret MacIntyre ola-
rak biliniyordu. Oysa şimdi tekrar Mara idi, onun için önemli
olan tek şeyi, ona anlam katan tek şeyi kurtarmak için tek yol
buydu.

Mara olmaktan başka çaresi yoktu.

Mara bu düşünceyle, üst kattaki yarı kütüphane, yarı çalış-
ma odası olan alana doğru ilerledi. Temple’m yaktığı mumlar
koyu renk, büyük deri mobilyanın üzerine altın sarısı bir ışık
saçıyordu.

Mara peşinden içeri girdiğinde Temple eğilmiş şömineyi
yakıyordu. Ona hiç yakışmayan bir hareketti –koskoca düğ
şömine yakıyordu. Kendine hâkim olamadı. “Hizmetçilerin
yok mu?” diye sordu.

Temple ayağa kalkıp ellerini iri bacaklarına sildi. “Sabah-
ları temizliğine gelen bir kadın var,” dedi.

“Ama başkası yok mu?” diye sordu tekrardan Mara.

“Hayır,” diye yanıtladı onu Temple.

“Neden?” diye sordu Mara.

“Kimse Katil Dük’le aynı çatı altında yaşamak istemiyor,”
diye yanıt verdi Temple. Sözlerinde öfke yoktu. Üzüntü yok-
tu. Sadece hakikat vardı.

Temple ona ikram etmeden kendine viski koydu. Temple

uzun, deri koltuğa otururken ona oturmasını da söylemedi. Temple içkisinden büyük bir yudum aldı, kadehini elinde tutarak bacak üstüne bacak attı, siyah gözleriyle onu süzdü, sanki Mara'nın ruhunun derinliklerine bakıyordu.

Mara, ellerini kavuşturup titremesini durdurmaya çalışırken, göz göze geldiler. Bunu iki kişi oynayabilirdi. On iki yıl boyunca insanın güç, para ve aristokrasiden uzak kalması iradesini güçlendiriyordu.

İkisinin de iradesi *güçlenmişti*.

Bu düşünceye suçluluk duygusu eşlik etti. Mara bu hayatı kendi seçmişti. Her şeyi değiştirmeyi de kendi tercih etmişti. Ama Temple'ın başına gelenler kendi tercihi değildi. Bir çocuğun aptal, saçma oyununun kurbanı olmuştu.

Üzgünüm.

Ne de olsa bu doğruydı. Kas, zarafet ve kocaman gülümsemeli, çekici genç adamın kaçışına kurban gitmesini hiç istememişti.

Ama onu kurtarmaya da çalışmamıştı.

Bu düşünceyi aklından sildi. Özür dilemek için çok geçti. Artık olan olmuştu, yaptıklarının sonucuna katlanacaktı.

Temple içkisinden yudumlarken, bir an göz kapakları hafif kapandı, ama Mara göz kapaklarının arkasından bile keskin bakışlarını hissediyordu. Parmak uçlarına kadar bunu hissediyordu.

Bu bir çekişmeydi. İlk konuşan olmayacağı belliydi, bu yüzden konuşmayı Mara'nın başlatması gerekiyordu.

Kaybettiren bir hamleydi.

Onu kaybedemezdi.

Mara huzursuzca kıpırdanmamaya çalışarak biraz bekledi. Şöminedeki kıvılcımların her çıtırtısında yerinden hoplamamaya çalıştı. Sessizliğin yükü altında çıldırmamaya çalıştı.

Anlaşılan Temple da kaybetmek istemiyordu.

Mara gözlerini kısarak baktı.

Artık dayanamayacak hale gelene kadar bekledi. Sonra hakikati söyledi. "Burada olmaktan en az senin kadar hoşlanmıyorum," dedi.

Mara'nın sözleri bir an Temple'ı, kaskatı yaptı, Mara ko-

nuşmaya korkarak dilini ısırdı. İşleri kötüleştirmekten korkuyordu.

Temple tekrar kahkaha attı, az önce dışarıda duyduğu kahkahanın aynısıydı, keyiften çok acı doluydu. “Hayret verici. Şu ana kadar senin de kader kurbanı olduğunu düşünüyordum,” dedi.

“Hepimiz kaderin kurbanı değil miyiz?” diye sordu Mara.

Mara gerçekten de öyleydi. Onca yıl önce olanlar hiç de onun rızasıyla olmamıştı... Ama onu nasıl değiştireceğini bilse... Ona neler yapacağını bilse...

Mara bu yalanı başlamadan bitirdi.

Mara yine de aynını yapardı. O zaman bir seçme şansı yoktu. Bu gece de olmadığı gibi.

İnsanın hayatını büsbütün değiştiren anlar, ikiye ayrılmayan yollar vardı.

“Sağ salim hayattasın Bayan Lowe,” dedi Temple.

O bir düktü, güçlü ve varlıklıydı, isterse tüm Londra ayaklarının altına serilirdi. Mara ses tonundaki suçlamaya çenesini kaldırarak karşılık verdi. “Siz de öyle *Majesteleri*.”

Temple’m gözleri karardı. “Bu tartışılır.” Koltuğunda yaslandı. “Demek saldırganım kader değilmiş. Senmişsin,” dedi.

Mara neden orada olduğunu bilmiyordu. Kim olduğunu bilmeden dışarıda karşılaştıklarında Temple’m sesinde bir sıcaklık hissetmişti, zamanında onu etkileyen, yanlış yaptığını bildiği halde onu kendine çeken bir sıcaklık.

Temple’da o sıcaklığın yerini alan soğukluğu ve sakinliği, Mara’yı kandırmıyordu. Temple’ın bu sakinliğinin ardında fırtınalar koptuğuna emindi.

“Sana saldırmadım,” dedi Mara.

Tam olarak hakikat olmasa da doğru olan buydu.

Temple bakışını ondan kaçırmadı. “Tam bir yalancısın,” diye karşılık verdi.

Mara çenesini kaldırdı. “Asla yalan söylemedim,” dedi.

“Öyle mi? Herkesi öldüğüne inandırdın,” dedi Temple.

“Herkes inanmak istediğine inandı,” diye devam etti Mara.

Temple gözlerini kıstı. “Ortadan kayboldun ve insanların bundan sonuç çıkarması için kendi haline bıraktın,” dedi sakince.

Temple rahat gibi görünmeye çalışsa da, boştaki elinin parmakları titreyerek, öfkesini açığa çıkarıyordu. Mara sokakta tanıdığı oğlanlardan bu hareketi iyi bilirdi. Her zaman kızgınlıklarını belli eden bir şeyler vardı. Öfkelerini. Planlarını.

Ama Mara'nın karşısındaki artık bir oğlan değildi.

Mara da saf değildi, on iki yıl boyunca kendini korumaya çalışarak, gizlilik içinde yaşarken, yüzlerce şey öğrenmişti ve bir an için pişmanlık duyarak tekrar kaçmayı düşündü. Bu adamdan, bu yerden ve yaptığı tercihlerden kaçmayı düşündü.

Mara'mn bu tercihi kurduğu hayatını koruyacak ve aynı zamanda onu yerle bir de edecekti.

Bu tercih Mara'yı geçmişiyile yüzleşmeye zorlayacak ve geleceğini bu adamın ellerine bırakacaktı.

Temple'm parmaklarının hareket edişini izledi.

Sana zarar vermeyi hiç istemedim. Mara bunu söylemek istedi ama Temple ona inanmazdı. Bunu biliyordu. Anlaşıl-maya veya bağışlanmaya çalışmıyordu. Geleceğini kurtarmaya çalışıyordu. Ve anahtarı da Temple'ın ellerindeydi.

“Ortadan kayboldum, evet. Bunu geri alamam. Ama şimdi buradayım,” dedi Mara.

“Sonunda konuya girdin. Neden yaptın?” diye sordu Temple. Artık konuya girmek istiyordu.

Çok fazla nedeni var.

Bu düşüncüyü bastırdı. Tek bir neden vardı. Önemli olan tek bir neden.

“Para,”dedi sadece. Bu doğrudu. Aynı zamanda da yanlıştı.

Temple'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Böylesine bir dü-rüstlük beklemediğimi itiraf ediyorum,” dedi.

Mara tek omzunu hafifçe silkti. “Yalanlar işleri gereksiz yere karıştırır,” dedi.

Temple derince soluk verdi. “Kardeşini kurtarmak için buradasin,” diyebildi sadece.

Mara bu kelimelerin uyandırdığı öfke selini umursamadı. “Evet,” diyebildi sadece.

“Boğazına kadar borçlandı,” dedi ardından Mara.

Evet, Mara'nın parasıyla.

“Bunu değiştirebileceğini duydum,” diye devam etti Mara.

“Yapabilirim tabii ama neden yapayım?” diye sordu Temple.

Mara derin bir nefes alıp savaşa başladı. “Seni yeneme-yeceğini biliyorum. Büyük Temple ile dövüşmenin bir hayal olduğunu ve her zaman senin kazandığını da biliyorum. Sanırım bu yüzden seninle dövüşmek için meydan okumalarını kabul etmedin. Dürüst olmak gerekirse buna sevindim. Pazarlık yapmak için bana bir şans verdin,” diye yanıt verdi.

Temple'in siyah gözlerinin daha da siyahlaşabileceğine inanmak güçtü. "Onunla görüşüyorsun," dedi aniden.

Mara duraksadı, bu bilgiyi açığa çıkarmış olacağını hesaba katmamıştı.

Temple ona hiç düşünecek zaman tanımadı. “Ne kadar zamandır onunla görüşüyorsun?” diye sordu.

Mara çok uzun süre sessiz kalınca Temple, yerinden sıçrayıp üstüne doğru yürüdü. Temple öyle sert geldi ki Mara kendi eteğine takıldı.

Temple iri kollarıyla uzanıp çelik gibi bir kuvvetle Mara'yı yakaladı. Kendine doğru çekip kenetledi. "Ne zamandır?" diye sordu ve bekledi, ama cevap verecek fırsatı olmadan devam etti, "Söylemene gerek yok. Suçluluk duygusunun kokusunu alıyorum."

Mara ellerini göğsüne, o güçlü demir kas yığınınına yasladı. İtti. Bu çaba boşunaydı. Temple istemeden hareket edemeyecekti.

“Aptal kardeşinle bu saçma planı birlikte yaptınız ve sen ortadan kayboldun.” Ona çok yakındı. Çok yakın. “Belki aptal değil de dâhice bir plandı. Sonuçta herkes öldüğünü sandı. *Ben de öldüğümü sandım,*” dedi Temple. Sözlerinde öfke ve öfkeden başka bir şeyler vardı. Mara bu duyguları bastırmak istedi.

“Plan filan yapmadık,” dedi Mara sertçe.

Bu sözler Temple'ın umurunda değildi. "Ama şimdi buradasın, on iki yıl sonra kanlı canlı karşımdasın. Sapasağlam."

dedi. Sesi kulağında yumuşak bir fısıltı gibiydi. “Geçmişimi, itibarımı telafi etmeliyim.”

Mara, Temple’ın sözlerindeki öfkeyi hissedebiliyordu. Dokunuşunda hissedebiliyordu. Sonra bu cesaretine şaşıracağı bir şekilde başını kaldırıp ona baktı, “Yapabilirsin belki. Ama yapmamalısın,” diyebildi.

Temple onu sertçe bırakıp arkasını dönerken Mara sendeledi. Temple, Mara’ya bir sirkte gördüğü kafesteki öfkeli kaplanı anımsattı. Mara şu an o vahşi canavarı Lamont Dükü’ne memnuniyetle tercih ederdi.

Temple en az o kaplan kadar yabaniydi.

Temple sonunda arkasını döndü. “Pek emin olmazdım. On iki yıl katil olarak damgalanmak insanı değiştiriyor,” dedi.

“*Bunu bilen sadece sensin.*”

Temple’m kısık sesi duygu doluydu. Mara öfke, şok ve şaşkınlığı seçebildi ama suçlama kısmında rahatsız oluyordu. Temple katil olduğuna kendisi de inanmış olamazdı.

Söylentilere ve dedikodulara inanmış olamazdı.

Olabilir miydi?

Mara bir şey söylemeliydi. Ama ne? Yanlışlıkla katili olmakla suçlanan kişiye ne denebilirdi ki?

“Özür dilememin bir faydası olur mu?” diye sordu Mara.

Temple gözlerini kısarak ona baktı. “Pişmanlık duyuyor musun?” dedi.

Mara bunu değiştiremezdi. Hem de hiç. “Arada kaldığın için üzgünüm,” dedi sadece.

“Hareketlerinden pişman mısın?” diye sordu Temple sakince.

Mara gözlerinin içine baktı. “Hakikati mi duymak istiyorsun? Yoksa yalanı mı?” diyebildi.

“Neler istediğimi hayal bile edemezsin,” diye yanıt verdi Temple.

Mara kesinlikle tahmin edebilirdi. “Kızgınlığını anlayabiliyorum,” dedi.

Sesi onu çağırıyormuş gibi Temple bir elinde kadehiyle küçük odada Mara’ya doğru yaklaştı. “*Anlıyorsun demek?*” dedi.

Bunu söylemekle hata etmişti. Mara onu durdurmak için bir şey arar gibi ellerini havaya kaldırarak sedirin etrafında dolandı.

Temple aradığını bulmasını beklemedi. “Her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu *anlıyor musun?*” dedi tekrardan.

Evet.

“İsmimi kaybetmenin ne demek olduğunu *anlıyor musun?*” Temple sinirlenmeye başlıyordu.

Bir bakıma evet, bunu da anlıyordu. Ama Mara bir şey demeye çekindi.

Temple durmadı. “Unvanımı, toprağımı, *hayatımı*?” diye devam etti.

“Ama bunları kaybetmedin... Hâlâ bir düksün. Lamont Dükü,” dedi Mara. Kendi kendine yıllardır söylediği bu sözler, savunucu bir tavırla hızla ağzından dökülüyordu. “Toprağın hâlâ senin. Paran da. Düklük varlığını üç katına çıkardın.”

Temple'in gözleri kocaman açıldı. "Bunu nasıl biliyorsunuz?" diye sordu.

“İlgileniyorum,” diye yanıt verdi Mara.

“Neden?”

“Neden topraklarına hiç dönmedin?”

“Geri dönmem ne işe yarardı?”

“Hiç de bir şey kaybetmediğini görürdün,” dedi Mara. Kendini durduramıyordu. Ne kadar kışkırtıcı konuştuğunu fark ettiğinde artık çok geçti. Hızla geri çekilip yüksek arkalıklı bir sandalyenin arkasına geçti. “Öyle demek istemedim...”

“Tabii ki istedin,” dedi Temple. Sandalyenin etrafından geçerek Mara’ya yaklaştı.

Mara tersi yönde hareket ederek aralarındaki mesafeyi korumaya çalıştı. Canavarı sakinleştirmeyi denedi. “Sinirlisin.” dedi.

Temple başını iki yana salladı. “Bu kelime duygu derinliğini açıklamaya yetmez,” diye yanıt verdi.

Mara başıyla onaylayarak bir kez daha odanın diğer tarafına koştu. "Tamam, kızgınsın."

Temple ilerledi. "Yaklaştın."

"Öfkelisin."

"O da var."

Küçük odada Mara'nın kaçacak yeri kalmamıştı, arkasında büfe vardı. "Hiddetli."

"Evet, tabii," dedi Temple.

Mara sert meşeyi sırtında hissetti. *Yine köşeye sıkıştım.* "Her şeyi düzeltebilirim," dedi tekrar üste çıkma çabasıyla. "Yaptıklarını telafi edebilirim." Temple durdu, bir anda tüm dikkatini ona verdi. "Ben ölmediysem, sen de dedikleri kişi" –yani bir katil– "değilsin." Mara cevap alamayınca sessizliği bölmek için tekrar lafa girdi. "İşte bu nedenle buraya geldim. Öne çıkıp kendimi topluma göstereceğim. Dedikleri kişi olmadığımı kanıtlayacağım."

Temple kadehini büfenin üzerine koydu. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Mara bir süredir tuttuğunu bile fark etmediği nefesini salıverdi. *Hayalinde canlandırdığı gibi affetmeyen biri değildi.* Başıyla onayladı. "Evet, kanıtlayacağım. Herkese..."

"Hakikati söyleyeceksin," dedi Temple.

Mara bu tehditkâr sözlerden nefret ederek tereddüt etti. Ama yine de başıyla onayladı. "Herkese hakikati söyleyeceğim." Hayatında yaptığı en zor şey olacaktı ama bunu yapacaktı.

Başka seçeneği yoktu.

Mara hayatını mahvedecekti ama asıl önemli olan şeyi korumaya yeterdi.

Mara'nın, Temple ile pazarlık etmesi için sadece tek bir şansı vardı. Bunu doğru şekilde yapmalıydı. "Bir şartım var," diyebilirdi sonunda.

Temple kahkaha attı. Şiddetli, gürleyen bir kahkahaydı. Mara kaşlarını çatı. Bu ses hiç hoşuna gitmemişti, özellikle de sonunda çarpık, samimi olmayan bir gülümsemeyle bitince. "Bana şart mı koşuyorsun?" Ona dokunacak kadar yakındı. "Bu akşam duyduklarımın sonra pazarlık yapacak halde olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu Temple.

"Daha önce ortadan kayboldum. Tekrar yapabilirim," diye

tehdit etti Mara. Mara'nın tehdidi Temple'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Seni bulurum," dedi Temple. Öyle ciddi, öyle dürüsttü ki Mara bundan hiç şüphe etmedi.

Mara yine de devam etti. "Belki, ama on iki yıldır saklanıyorum ve bu işte epey iyiyim. Üstelik beni bulsan bile aristokrasi benim yaşadığımı söylemene inanmaz. Bu oyuna gönüllü olarak katılmama ihtiyacın var," dedi.

Temple gözlerini kıstı, çenesinde bir kas seğirdi. Sonrasında ağzından dökülen sözler buz gibi soğuktu. "Asla sana ihtiyacım olmayacağına emin olabilirsin," dedi.

Mara onu duymazdan gelerek devam etti. "Gerçeği söyleyeceğim. Doğum belgelerimle ortaya çıkacağım. Sen de kardeşimin borcunu sileceksin," dedi sadece.

Bu sözler sessizlik içinde havada asılı kaldı, o birkaç saniyede Mara pazarlığı kazandığını düşündü.

"Hayır!" Temple'm yanıtı çok netti.

Mara paniğe kapıldı. Bunu reddedemezdi. İtiraz ederek çenesini kaldırdı. "Bence adil bir anlaşma," dedi.

"*Hayatımı mahvetmenin karşılığında* adil anlaşma bu mu?" diye sordu Temple.

Mara sinirlendi. Londra'nın en zengin insanlarından biriydi. Hatta İngiltere'nin! Kadınlar kendilerini onun kucığına atıyor, erkekler çaresizce onun güvenini kazanamaya çalışıyordu. Unvanı, toprakları, kendi ismini taşıyan bir şehri vardı. Nasıl mahvolmuş hayattan söz edebilirdi?

"Ya sen kaç kişinin hayatını yıktın?" diye sordu, hata ettiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. "Sen de aziz değilsin, lordum."

"Her ne yaptıysam..." diye başladı Temple ama yine yön değiştirdi. "Yeter. Kendini anlaşmamızın koşullarını pazarlık edecek konumda görüyorsan on altı yaşında olduğun kadar salaksın demektir."

Tabii ki en başından beri bunu düşünmüştü ama şimdi soğuk, öfkeli bakışlarında her şeyi yanlış hesapladığını fark etti. Bu adamın aklanmak gibi bir derdi yoktu.

Temple'm tek arzuladığı şey intikamdı.

Temple intikam için de Mara’yı kullanacaktı.

“Anlamıyor musun Mara,” dedi eğilip fısıldayarak, “Artık benimsin.”

Temple’in sözleri onu çok ürpertti ama belli etmek istemedi. *O katil değildi.* Bunu herkesten daha çok, kendisi biliyordu.

Seni öldürmemiş olabilir... Ama o zamandan beri neler yaptığını hiç bilmiyorsun.

Saçmalık. O katil değildi. Sadece öfkeliydi. Mara bunu beklemiyor muydu zaten? Buna hazırlanmamış mıydı? Pele-rinini takip onu bulmak için sokağa çıkarken bütün olasılıkları düşünmemiş miydi?

Mara on iki yıldır yalnızdı. Kendine bakmayı öğrenmişti. Güçlü olmayı öğrenmişti.

Temple uzaklaşıp şöminenin yanındaki tekli koltuğa gitti. “Otur istersen. Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi.

Mara iyice tedirgin olmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?” diye sorabildi.

“Kapımın önüne kadar geldin Bayan Lowe. Tekrar kaçmana izin vermek gibi bir niyetim yok,” dedi Temple sertçe.

Mara’nın kalbi hızla atmaya başladı. “Beni alıkoymaktan mı bahsediyorsun?” diye sordu.

Temple buna cevap vermese de biraz önce söyledikleri kulağında çınlıyordu. *Artık benimsin.*

Lanet olsun! Mara korkunç bir hata yapmıştı.

Temple ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

Temple şöminenin yanındaki diğer koltuğa oturmasını işaret ediyordu, ama Mara, bunu görmezden gelip büfedeki sürahiye doğru gitti, özenle ölçerek iki kadeh doldurdu.

Mara sonra dönüp baktığında Temple’m kaşını kaldırdığını gördü.

“Bir kadeh içebilirim değil mi? Yoksa diyetinle birlikte bunu da mı elimden alacaksın?” diye sordu.

Temple konuşmadan önce düşünüyor gibi göründü. “Tabii ki içebilirsin,” dedi.

Mara yanına gelip titreyen elini fark etmemesini umarak diğer kadehi ona uzattı. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Kibarlığın sana puan kazandıracağını mı sanıyorsun?” diye sordu Temple.

Mara, Temple'in karşısındaki koltuğun köşesine oturdu. "Zararı olmaz." Temple içkisinden yudumladı, Mara iç çekeerek kadehe baktı, "Bunu yapmak istemezdim," dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi alaycı bir ses tonuyla Temple. “On yıllık özgürlüğünden büyük keyif aldığına eminim.”

Mara bunu kastetmemişti, ama onu düzeltmek istemedi. “Her zaman keyifli olmadığını, çok kolay olmadığını söylesem inanır mısın?” dedi.

“Bana böyle şeyler anlatmamamı tercih ederim. Sempatî duygumu yitirdim,” dedi Temple.

Mara gözlerini kıstı. “Çok zor birisin,” dedi Temple’a.

Temple bir yudum daha içti. “On iki yıllık yalnızlığın sonucu,” dedi.

“Böyle olmasını istemezdin,” dedi Mara, söylemek istediğinden daha fazlasını açıkladığını fark etti ama duramadı. “Kim olduğunu bilmiyorduk.”

Temple durakladı. “Biz?”

Cevap yoktu.

“Biz?” diyerek öne eğildi. “Kardeşin. İlk istediğinde onunla dövüşmeyi kabul etmeliydim. İyi bir dayak yemeyi hak ediyor. Sana...” Duraksadı. Mara nefesini tuttu. “Kaçmana yardım etti. Sana...” Elini başına kaldırdı. “...bana *ilaç verdin*.”

Temple'in siyah gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı, Mara kalbi hızla atarak yerinden fırladı.

Temple tanıdığı tüm erkeklerden daha geniş, iri vücuduyla Mara'nın üstüne yürüdü. İkisi de gençken Mara, onun iri vücuduna hayran kalmış, ondan etkilenmişti.

Ondan hoşlanmıştı.

Temple düşüncelerini böldü. “Bana ilaç verdin!” dedi tekrardan.

Mara aralarına sandalyeyi koydu. “Çocuktuk,” diye kendini savundu.

Şimdi bahanen ne?

Ona başka bir yol bırakmamıştı.

Yalancı.

“Lanet olsun!” Temple ona doğru hamle yaparken Mara, kadehini elinden düşürüp sandalyeye tutundu. “Yine yaptın...”

Ve Temple yere yığılıverdi.

Bir adamı bir kez ilaçla uyutmak bir şeydi... Ama ikincisi fazlaydı. Tek bir ömürde olsa bile. Mara bir canavar değildi sonuçta.

Temple uyandığında buna inanmayacaktı tabii.

Mara, çalışma odasında büyük bir meşe ağacı gibi devrilmiş Lamont Dükü’ne bakıp seçeneklerini düşündü.

Mara’ya başka bir yol bırakmamıştı.

Mara kendine bunu sürekli söylemeye devam ederse belki inanır da her şey için duyduğu suçluluktan kurtulurdu.

Temple canavar gibi onu alıkoymakla tehdit etmişti.

Hangisi canavardı?

Tanrım, Temple ne kadar da iriydi. Üstelik baygın olduğu halde hâlâ ürkütücü görünüyordu. Klasik açıdan olmasa da Temple, yakışıklıydı.

Temple hareketsizken bile güçlü ve cüsseli duruyordu. Mara uzun uzun onu inceledi, gamzeli çenesini, güçlü yüzündeki yaraları inceledi, uzun kolları ve uzun bacakları, mükemmel terzilik ürünü giysilerle sarılıydı, kravatsız gömleğinin yakasından boyun damarları görünüyordu.

Temple’m yüzü, yaralarına rağmen, aristokrat soyunu ele veriyordu. O sert ve uzun hatlar kadınları baştan çıkarıyordu.

Mara, baştan çıktığı için kimseyi suçlayamazdı doğrusu.

Ve Mara bir kez daha baştan çıkmak üzereydi. Üzere sayılmazdı, büsbütün baştan çıkmıştı işte.

Temple, gençken, pürüzsüz beyaz dişlerini ortaya seren gülümsemesi, neşeden çok daha fazlasını vaat ederdi; zevk. Temple’ın bu rahat, doğal tavrı, iri yapısıyla birleşince, aristokrat olabileceği aklının ucundan geçmemişti. Seyis yamağı. Uşak. Ya da babasının düşes olacak kızının düğününe davet ettiği üst tabakadan birinin oğlu olabilirdi.

Temple görünüş kaygısı olmayan birine benziyordu.

“Sana ne oldu?” diye fısıldadı.

Temple’den cevap yoktu. Mara’nın parmakları Temple’m, alt dudağının kıvrımındaki yaraya dokundu.

Mara bunu yapmaması gerektiğini ve yanlış olduğunu biliyordu. ama parmakları hafifçe o ince beyaz çizgiye, dudağının kenarındaki yumuşak şişliğe dokundu. Derken Temple’m dudaklarının, derinlik ve kıvrımlarını okşayarak yumuşaklığına hayran kaldı.

Mara, Temple’m dudaklarını dudaklarında hissettiği anı hatırladı.

İçinden...

Hayır.

Mara, elleri sanki ateşe değmiş gibi hızla kendini çekti, sonra Temple’ın diğer yerlerine dikkatini çevirdi. Temple rahatsız görünüyordu, uzanıp kolunu düzeltmek, yanına koymak istedi. Ama Mara, Temple’m elini, ellerinin arasına aldığı anda, elinin arkasındaki hafif siyah tüyleri, nehirler gibi yol alan damarlarını, yılların dövüşleri nedeniyle yaralı, zedelenmiş, şişmiş parmak boğumlarını düşünmekten kendini alıkoyamadı. Temple’m yaşadıkları onu yaralamıştı.

“Neden kendine bunu yapıyorsun?” Mara başparmağıyla parmak boğumlarını okşadı, ellerini ondan, ona dokunmaktan alamıyordu.

Temple’ın genç, çekici ve yakışıklı oluşunu ve dünyanın ayakları altına serilmiş halini düşünmesi, onu her şeyden çok cezbediyordu.

Özgürlük hariç.

Mara, serin odada titreyerek, sönmekte olan ateşe baktı. Ayağa kalktı, şömineye yeni odun atıp ateşi canlandırmak için kömürleri karıştırdı. Altın sarısı alevler bir kez daha çıtırdayarak dans etmeye başladı, geri dönüp kolları belinde Temple’a baktı, bir şeyler söylemek istedi, suçlayan gözleri kapalıyken çok daha kolaydı. “Beni tehdit etmeseydin bu duruma düşmezdik. Yaptığım teklifi kabul etseydin, şimdi uyanık olurdun. Ben de bu kadar suçlu hissetmezdim,” dedi kendi kendine.

Temple’den yine cevap yoktu.

“Evet, ölümümün suçunu üzerine yıktım,” diye devam etti Mara.

Yine ses yoktu.

“Ama yemin ederim o şekilde gitmek istememiştim. Her şey yolundan çıktı,” diye kısık sesle konuştu.

Ama yine de kaçırdı.

“Bunu neden yaptığımı bilsen...”

Göğsü uzun, derin bir solukla yükseldi.

“Neden geri döndüğümü...”

Ve indi.

Temple bunları bilse de öfkesinde bir değişiklik olmazdı. İç çekti. “İşte buradayız. Artık kaçıktan yoruludum,” dedi Mara.

Temple'dan hâlâ cevap yoktu.

“Artık kaçmayacağım,” dedi.

Bunu söylemek Mara için önemliydi. Belki içinde çok akıllı başında ve zeki olan bir yanı hâlâ kaçmak istiyordu. Onu bu soğuk, sert yerde bırakıp çok seneler evvel yaptığı gibi kaçmak istiyordu.

Ama Mara'nın pek akıllı olmayan diğer yanı, kefarecini ödeme zamanının geldiğini biliyordu. Ayrıca kartlarını doğru oynarsa pazarlıktan istediğini de alabilirdi.

“Pazarlık etmeyi kabul edersen tabii,” dedi Mara.

Mara büfeye baktı, o günün gazetesi okunmamış halde duruyordu. Her gün haberleri okuyan biri olup olmadığını merak etti. Temple dünyayı umursayan biri miydi?

Mara, içini kaplayan suçluluk duygusuna sırtını çevirdi.

Daha sonra Mara gazete kâğıdından bir parça yırttı, sonra odadaki çekmecelerden mürekkep ile kalem aradı. Aceleyle bir not yazıp yanına gelirken ıslak mürekkebi kurutmak için havada salladı, hâlâ ceset gibi yatıyordu.

Mara saçlarından bir toka çekip Temple'in yanına çömeldi. "Bu sefer kan yok," diye fısıldadı. "Umarım bunu fark edersin."

Temple hâlâ, uyuyordu.

Mara yazdığı notu Temple'ın göğsüne iğneledi, eğilip çizmesindeki bıçağını aldı, ayrılmak üzere kalktı.

Ama yapamadı.

Mara, kapıdayken arkasını dönüp odanın soğukluğunu düşündü. Onu bu halde bırakamazdı. Soğuktan hasta olurdu. Köşedeki koltukta yeşil siyah, ekoseli bir battaniye vardı. En azından bu kadarını yapabiliirdi.

Mara sonuçta onu ilaçla uyutmuştu.

Mara fikrini değiştirmeden gidip battaniyeyi aldı. Temple'in üzerini örtüp, özenle battaniyeyi sıkıştırdı, iri gövdesinin haşmetini düşünmemeye gayret etti. Yayıdığı sıcaklığı, cezbedici karanfil ve kekik kokusunu. Geçmişteki hatırasını. Şimdiki halini.

Ama başaramadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Sonra Mara evden çıkıp gitti.

Temple, rüyasında, Whitefawn Abbey'nin balo salonunu gördü, salon binlerce mumun ışığı, ipek ve satenlerin renk cümbüşüyle güneş gibi parılıyordu.

Salon, Devonshire'm büyük bahçelerine bakan, devasa pencerelerden gelen karanlığa ters düşüyordu, orası Lamont Dükü'nün topraklarıydı.

Onun toprakları.

Temple geniş mermer merdivenlerden aşağı balo salonuna indi, salonu dolduran insanlar uzak köşede duran orkestraya eşlik ederek ahenkle dans ediyordu. Kalabalığın arasından geçerken eğlence düşkününü insanların ateşi, kahkahaları, iç çekişleri, ona uzanan ve dokunan elleri, Temple'ı bunaltıyordu. Kocaman gülümseyen yüzler, anlaşılmaz sözler onu insan yığınının derinliğine çekiyor, merkezine çağırıyordu.

Ait olduğu yere.

Temple'ın elinde bir kadeh vardı; dudaklarına götürdü, şampanyanın serinliği hiç farkında olmadan, onu çok rahatsız eden susuzluğunu, dindirdi. Kadehi indirdi, güzel bir kadın dönüp onun kollarına girince, kadehi bırakıverdi.

"Majesteleri." Bu unvan Temple'ın içinde yankılanıp bir zevk dalgası uyandırdı.

Sonra birlikte dans ettiler.

Temple uzak hafızasından gelen ve çok uzun zaman önce unutulmuş olan, yavaş, uzun adımlarla hareket ediyordu. Kollarındaki sıcacık, boyuna uygun kadın, uzun kollarının sarabildiği kıvrımlara sahipti.

Müzik yükselirken döne döne dans ettiler, balo salonunda-

ki yüzler sönerek uzaklaşıyor, salonun duvarları eriyip kaybolurken, aniden kolundaki ağırlıkla dikkati dağıldı. Kolundaki yuvarlak beyaz lekeye baktı.

Yukarıdaki avizelerden damlayan mumdu.

Derken leke sıvılaşp erimiş bal gibi kolunda yayılmaya başladı. Kollarındaki kadın sıvıya uzandı, uzun, narin parmakları kumaşı okşarken dokunuşu ateş gibi yayılarak sıcak mum, parmaklarını kapladı, sonra parmaklarını kaldırdı.

Kadının elleri çok güzeldi.

Teni çok güzeldi.

Eldiven takmıyordu.

Temple, kadının uzun kolunu, bileğinden omzuna kadar inceleyerek tüm mükemmelliğini yavaş yavaş içine çekti; köprücük kemiğinin kıvrım ve çıkıntıları; uzun boynu; açılı çenesi; büyük, davetkâr dudakları; uzun, hokka burnu; gördüğü hiçbir göze benzemeyen biri mavi biri yeşil gözleri.

Kadının dudakları kıvrılıp uzun zamandır özlemini duyduğu ve korktuğu kelimeyi söyledi. "Majesteleri."

Temple işte şimdi onu seçebildi.

Mara Lowe.

Temple şafağın mavi puslarında kütüphanesinde uyanıp hızla, ayağa kalktı.

Temple, ayağa kalkarken yeşil siyah battaniye, ayaklarının dibine düştü, Mara'nın gecenin köründe onu ilaçla uyuttuktan sonra üzerine battaniye örtmesi, hiç rahatlatıcı değildi. Temple'ın en kırılgan anında, önünde dikilip onu seyrettiğini düşününce öfkeden köpürdü.

Mara onu ilaçla uyutup kaçmıştı.

Tekrar.

Temple'ın, bu düşünceyle bir şey tekrar aklına geldi.

Tanrım. Hayattaydı.

Mara onu öldürmemişti.

Temple'ın ciğerlerinden yükselen derin rahatlama hissi, öfke ve hayal kırıklığıyla savaşıyordu.

Katil değildi.

Temple gevşemek için eliyle yüzünü ovuştururken, onu, öylece bırakıp gitmediğini fark etti.

Mara, dünkü gazeteye yazılı bir not bırakmış, postayla gönderilecek bir paket gibi alelade bir saç tokasıyla Temple'm göğsüne tutuşturmuştu.

Temple, mektubu yerinden alırken, Mara'nın yazdığı her ne olursa olsun öfkesini dindirmeye yetmeyeceğini biliyordu.

Bu noktaya gelmemeyi umuyordum, ama senden korkmayacağım ve kendimi ezdirmeyeceğim.

Temple, notu kırıştırıp ateşe fırlatmamak için, kendini zor tutuyordu. Kendi çalışma odasında, yerde baygın halde yatarken zapt edilen kimdi?

Sana teklifim sadece bir takas anlaşması, hepsi bu. Pazarlık yapacak durumda olduğunda eşit koşullar altında tartışmak için gelebilirsiniz.

Bu imkânsızdı. Kesinlikle Temple'ın deliliğine eş olamazdı.

Beni, No.9 Cursitor Sokağı'nda bulabilirsiniz.

Mara adresini bırakmıştı. Bu büyük hataydı. Kaçmalıydı. Temple onu yine de yakalardı gerçi; kaçsaydı hayatının kalanını onu bulmak için harcardı.

Mara bu intikamı hak ediyordu. Ve bunu alacaktı.

Bu aptal, cesur kadın kimdi?

Mara Lowe, hayattaydı ve bulunmuştu.

Çelik kadar *da* güçlüydü.

Temple'm birden aklına başka bir şey geldi, çizmesinin içine elini uzattı, tam düşündüğü gibiydi.

Cadı, bıçağını çalmıştı.

Temple, bir saat sonra duş alıp No.9 Cursitor Sokağı'na doğru yola koyuldu, kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Temple, Holborn sokaklarında ilerlerken, Mara'nın, dün gece başladığı işi bitirmesi için fedailerine emir verip, kaçmış olabileceğini düşündü.

Sabahın yedisinde bile Temple'm gittiği mahalle hiç hoş bir değildi. Tavernaların eşiklerinde sarhoşlar sızıp uyurken, boş içki şişeleri yanlarına düşüvermişti. Çelimsiz bir hayat kadını kıpkırmızı gözlerle ara sokaktan sendeleyerek üstüne doğru geldi.

Kadın dalgın bakışlarla Temple'ın gözlerinin içine baktı. "Senin gibi havalı bir herifin burada ne işi var?" diye sordu.

Hayalet kovalıyorum.

Salak gibi.

Hayat kadını, Temple'ın her yerine dokunuyordu, tam mantosunun içinde cüzdanını yoklarken elinden yakaladı.

"Bugün şanslı günün değil tatlım." dedi kadının boş elini çekerek.

Kadın hâlâ üstüne gelirken, Temple, ağız kokusuyla yüzünü ekşitip nefesini tuttu. "Biraz iş yapalım o zaman. Senin cüssende kimseyle olmamıştım," dedi kadın.

"Teşekkür ederim," diyerek onu kaldırıp yana bıraktı Temple. "Ama randevum var."

Kadın eksik iki dişini göstererek gülümsedi. "Baksana tatlım. Her yerin de cüssen gibi büyük mü?" diye devam etti.

Başka bir adam bu soruyu umursamazdı ama Temple, bu sokaklarda, çok uzun süre yaşamıştı ve fahişelerden rahatsız olmazdı. Yıllardır sadece bu kadınlar ona eşlik etmeye razıydı, neyse ki hiç bu kadar kullanılmış olanına mecbur kalmamıştı.

Kader bu kadına bahtsız bir yol çizmişti, Temple bunu herkesten iyi anlardı. Hayatta kalma şekli yüzünden hor görülmeyi hak etmiyordu.

Göz kırptı. "Hiç şikâyet eden yok," diye yanıt verdi kadına.

Kadın kıkırdadı. "Ne zaman istersen canım. Sana iyi fiyat veririm," dedi.

Temple şapkasını hafifçe kaldırıp selamladı. "Aklımda tutarım," dedi ve sonra Cursitor Sokağı'na yönelip dokuz numaraya doğru, kapıları sayarak yürüdü.

Mara'nın verdiği adresteki bina buraya ait değil gibiydi, bu sokaktaki tüm binalardan daha temizdi, pencere pervazlarında saksılarda ekili, canlı renklerde kasımpatı çiçekleriyle doluydu. Temple dışarıda kaldırım taşına bakarken doğru yerde olduğunu ve Mara'nın kaçmadığını anlamıştı.

Ama neden Mara burada, Holborn'un bataklık sokaklarında yaşıyordu?

Temple kapı tokmağını kaldırıp kararlı bir vuruşla bıraktı.

“Sen buralara uğruyorsun galiba,” diye bir ses duydu Temple ve sokağa döndü, hayat kadını ona bakıyordu. Yaklaşıp gözlerini kısarak baktı. “Seni tanıyorum.”

Temple başını çevirdi.

“Sen Katil Dük’sün,” dedi kadın. Temple sinirle başını karpıya çevirdi. Bu öfke, öfkeden de yıkıcı olan karışık duygular hiç uzaklaşmıyordu. “Benim için fark etmez canım. Pek seçici olamam.”

Oysa kadının ses tonu, söylediklerini yalanlıyordu. Tedirginlik. İhtiyat. Bir de kendini ona eşit görmesi. Ne de olsa ikisi de karanlıkta yaşıyorlardı değil mi?

Temple cevap vermese de kadın konuşmaya devam etti.
 “MacIntyre’a çocuk mu getirdin?”

Temple bir kapıya bir sokaktaki kadına baktı. “Çocuk?” diye sordu.

Kadın kaşlarını kaldırdı. “Sen ilk değilsin. Son da olmayacaksın. Bu işler böyle. *Erkekler* böyle. Bugünlerde kadının kendini kollaması lazım. Özellikle senin gibiler etrafındayken,” dedi.

Belli ki bu kadın Mara Lowe ile tanışmamıştı.

Melek yüzlü genç bir bayanın kapıyı açmasıyla kadının vaazı bölündü. Olsa olsa on altı yaşındaydı, iri, şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

Temple şapkasıyla selam verdi. "Günaydın. Mara'yı görmeye geldim," dedi.

Kızın kaşları çatıldı. “Bayan MacIntyre mı demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Temple, Mara'nın burada olmayacağını bilmeliydi. Ona yalan söylediğini tahmin etmeliydi. Kadın hayatında bir kere olsun doğruyu söylemiş miydi ki? "Ben..."

Tam o anda evin içinde kıyamet kopunca Temple'ın sözü, yarıda kaldı.

Uzakta bir odadan bağırışma sesleri koptu, altı küçük be-
den koşarak antreye daldı, arkalarından biraz daha büyükleri
kovalıyordu, birinin elinde... Neydi o, masa ayağı mı?

Ufaklıkların üçü başlarına gelecekleri anlamış olacak ki

her aklı başında insanın yapacağı gibi, kaçtılar. Ancak ne Temple'ı ne genç kadını bekledikleri için, taktiksel bir hata yaparak sokağa çıkmak yerine kendilerini sinek misali, etekten bir ağa yakalanmış buldular.

Üçlü hüsrarla bağırdı. Kapıdaki hizmetçi Temple'ın anladığı kadarıyla, abartılı bir dehşetle bağırdı. Tehditle elindeki masa ayağını sallayan ise keyifle bağırp, girişteki küçük masanın üzerine sıçradı, sopasını başının üstüne kaldırıp kargaşanın ortasına hedef aldı.

Temple bir an hem çocuğun cesaretine hem de savaş gücüne hayran kaldı.

Kapıdaki kızın hiç şansı yoktu. Yere düşen bir kavak gibi sendeledi, oğlanlar da pamuklu tuzaklarından çırpınarak, kurtuldukları yerde debelenmeye başladı.

Çılgınlık artmaya başlayınca Temple, kapıdan uzaklaşmamasının bu çılgınlığın sokaklara taşmaması için iyi olacağını düşündü.

Çocuklar kaçarsa Londra'da kaos çıkardı.

Onları zapt edebilecek tek kişi tabii ki kendisiydi.

Temple, izin bile istemeden, eşikten adımını atıp eve girdi, kapıyı çarparak hizmetçiyi yerden kaldırdı. Çıkışları kontrol altına alınca daha can sıkıcı olan soruna döndü; antrenin ortasındaki çırpınan oğlanlar yığının.

Sonra da Temple en iyi yaptığı işi yaptı.

Kavgaya katıldı.

Oğlanları teker teker yerden kaldırarak ellerindeki ve ceplerindeki tahta kılıçları, taş torbalarını, diğer oyuncak silahları aldı, "Bu kadar yeter!" diyerek oğlanları kenara koydu ve bir sonrakine devam etti.

Elinde masa ayağı olan ve daha ufak olan son iki çocuğu da havaya kaldırırken yerde hareketsiz yatan küçük, pembe şeyi fark etti.

Ufaklıklar kucağında yere eğildi.

"Ayyy..." dedi masa ayağını tutan çocuk, ayaklarının yerden bir metre yüksekte olduğuna aldırmadan debelenerek. "Kaçacak."

Yoksa bu...

Domuz yavrusu, kulak tırmalayıcı çığlığıyla, Temple'ı korkutarak, en yakındaki odaya doğru kaçtı. "Tanrım!"

Sonrasında da Temple'ın kapıyı çalmasından beri ev, ilk kez sessizleşti.

Temple dönüp oğlanlara baktı, ikisi de ona kocaman gözlerle bakıyordu.

"Ne var?" dedi Temple.

İkisi de cevap vermedi, hâlâ silahını elinde tutan liderlerine baktılar, neyse ki artık elindeki silahı kullanmaya, pek niyetli görünmüyordu. "Tanrının ismini boş yere andın," dedi ses tonunda suçlama ve hayranlıkla.

"Domuzunuz beni korkuttu," dedi Temple.

Çocuk başını sağa sola çevirdi. "Bayan MacIntyre küfür etmeyi sevmez," dedi.

Bayan MacIntyre çocukların diliyle bu kadar uğraşacağına hayatlarına dikkat etmeliydi, ama ses etmedi.

"İyi o zaman," dedi, "ona söylemeyiz."

"Çok geç," dedi kolundaki diğer ufaklık, Temple çocuğa dönünce arkasını işaret ettiğini gördü.

"Korkarım duydum bile," diye bir ses yükseldi.

Temple, yumuşak, kadınsı ve çok tanıdık gelen sesin geldiği yere doğru döndü.

Çocukları yere bıraktı.

Kaçmamıştı. "Bayan MacIntyre sizsiniz sanırım," dedi.

Mara cevap vermeden çocuklara döndü. "Lavender'ı kovalamanız konusunda ne demiştiniz?" diye sordu.

"Onu kovalamıyorduk!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"O bizim ganimetimizdi!" dedi bir diğeri.

"Hazinemizden çalınmıştı!" dedi grubun lideri. Mara'ya baktı. "Onu kurtarıyorduk!"

Temple kaşlarını çatı. "Domuzun ismi Lavender mı?" diye sordu.

Mara, ona bakmadan, yüzünde tanıdık bir ifadeyle, çocuklara baktı; çocukken mürebbiyesinin yüzünde milyonlarca kez gördüğü ifade. Hayal kırıklığı.

"Daniel? Ne dedim ben?" diye sordu az önceye kadar neseli olan grup liderine. "Kuralımız neydi?"

Oğlan başını öne eğdi. “Lavender hazine değil,” dedi.

Hızla Temple, diğer yanındaki çocuğa baktı. “Başka? Matthew?” diye sordu Mara.

“Lavender’ı kovalamayın,” dedi.

“Kesinlikle. Ne olsa bile...? George?” diye devam etti Mara.

George ayaklarını yere sürttü. “O başlatsa bile,” diye cevap verdi.

Mara başıyla onayladı. “Güzel. Şimdi hepimiz Lavender ile ilgili kuralları hatırladığımıza göre lütfen toparlanın ve silahlarınızı kaldırın. Kahvaltı zamanı,” dedi.

Çocuklar tereddüt ederek Temple’a baktılar.

“Genç adamlar,” dedi Mara dikkatlerini çekerek. “Yeterince açık konuştum sanırım, değil mi?”

Daniel öne adım attı, küçük, sivri çenesiyle Temple’ı işaret ederek, “O kim?” diye sordu.

“Seni ilgilendirecek biri değil,” dedi Mara.

Oğlanlar şüpheli görünüyor. *Aferin.*

Matthew başını eğerek Temple’ı inceledi. “Çok büyük,” dedi.

“Çok da güçlü,” dedi bir diğeri.

Daniel başıyla onayladı, Temple oğlanın yanağındaki yarayı incelediğini fark etti. “Buraya bizi iş için almaya mı geldi?” diye sordu Daniel.

Temple olan biteni anlamadan önce yaşadığı şaşkınlığı, yılların ona verdiği deneyimle belli etmedi. Bu bina bir yetimhaneydi. Önceden anlamalıydı ama yetimhane deyince insanın aklıma, dumanı tüten gri püre kâseleri için uzun kuyruklarda bekleyen, mutsuz çocuklar geliyordu. Çılgılık atarak domuz kovalayan küçük savaşçılar değil.

“Tabii ki hayır. Kimse sizi almıyor,” diye yanıt verdi Mara.

Daniel ona döndü. “Kim o zaman?” diye sorusunu yineledi.

Temple buna nasıl cevap vereceğini merak ederek kaşlarını kaldırdı. Hakikati söyleyemezdi ya.

Mara, kararlı ve ateşli bakışlarla gözlerinin içine baktı. “Buraya intikamını almaya geldi,” dedi.

Ufaklıkların ağzı açık kaldı. Temple da onlara katılmamak için kendini zor tuttu. Daniel yine sordu. “Neyin intikamı?” diye sordu.

“Söylediğim bir yalanın,” dedi Mara.

Tanrım. Ne korkusuzdu.

“Yalan söylemek günahtır,” dedi küçük George.

Mara hafifçe gülümsedi. “Gerçekten öyledir. Ve yalan söylerseniz bunun gibi adamlar gelip sizi cezalandırır,” dedi.

Mara, Temple'ı yine kötü adam gibi göstermişti. Odadaki tüm gözler kocaman açılarak ona dönünce Temple, kaşlarını çattı. Sonra konuştu. “Çocuklar benim Bayan MacIntyre ile bir işim var,” dedi.

“İsteyerek yalan söylememiştir,” diye savundu Daniel.

Temple, Bayan MacIntyre'ın kesinlikle isteyerek yalan söylediğinden emindi, ama oğlanın gözlerine bakınca kendini alıkoyamadı, “Yine de söyledi,” dedi.

“İyi bir nedeni vardır, değil mi?” Küçük suratlar deryası birden Mara’ya döndü.

Hepsinin bakışında bir şeyler parıldadı. Keyif miydi? Bu durumu eğlenceli mi buluyorlardı? “Gerçekten iyi bir nedelim vardı. Henry işte bu yüzden misafirimizle bir anlaşma yapmak istiyorum,” diye yanıt verdi Mara.

Ancak cesedimi çığnersin! Anlaşma filan olmayacaktı. “Belki de nedenini tartışmalıyız *Bayan MacIntyre*,” dedi Temple.

Mara başını eğerek korkmayı reddetti. “Belki de,” derken tam tersini kasteder gibiydi.

Oğlanların çoğu için bu kadarı yeterliydi ama Daniel gözlerini kıstı. “Biz de burada kalalım. Ne olur ne olmaz.” Bir anlığına Temple çocukta garip bir şekilde aşına bir şeyler fark etti.

Güvensizlik.

Şüphe.

Güç.

“Çok kibarsın, Daniel,” dedi Mara çocukları antrenin diğer tarafına uğurlayarak, “ama emin ol, bana hiçbir şey olmayacak.”

Gerçekten de öyleydi. Temple'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

Çocukların çoğunun da şüphesi yoktu anlaşılan, çalman domuzlar, kovalamalar, kılıçlar, havada uçuşmalar hiç olmamış gibi, gittiler. Ancak pek emin görünmeyen Daniel odadan çıkarken ciddi, siyah gözlerini ayırmadan, omzunun üzerinden Temple'a baktı.

Birinin ona böyle korkusuzca bakmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Çocuk, *Mara'ya bağlıydı.*

Temple az kalsın bundan etkilenecekti ki bahsi geçen kadının bir şeytan olduğunu ve böyle bir bağlılığı hak etmediğini hatırladı.

Mara, oğlanların arkasından kapıyı kapattıktan sonra Temple topukları üzerinde hafifçe yükseldi. "Bayan *MacIntyre*?" dedi.

Bu iğneli sorunun ardından Mara, kapının önünde gözlerini açıp kalakalmış hizmetçiye baktı. "Tamam Alice. Aşçıya çocukların kahvaltı için hazır olduğunu söyleyebilirsin. Ayrıca misafirimiz için konuk odasına çay gönder," dedi.

Temple kaşlarını kaldırdı. "Çay içmeyi seven biri olsaydım bile bana verdiğin hiçbir şeyi ağızma sokmayacak kadar aklım başımda. Bir daha asla." Kısaca Alice'e baktı. "Üzerine alınma Alice," dedi.

Mara'nın yanakları kızardı. Utanmalıydı. Dikkatsiz tavrıyla Temple'ı öldürebilirdi.

"Teşekkür ederim Alice," dedi Mara. Kız büyük bir mutlulukla odadan ayrıldı.

Kız çıkar çıkmaz Temple konuştu, "Bayan *MacIntyre*?"

"Evet," diye yanıt verdi Mara.

"Bay *MacIntyre*'a ne oldu?" diye sordu Temple.

"Askerdi," dedi öylece, "savaşta öldü," diye yanıt verdi Mara.

Temple kaşını kaldırdı. "Nerede?" diye sordu.

Mara gözlerini kıstı. "Çoğu insan böyle kaba bir soru sormuyor," dedi.

"Benim terbiyem izin vermez," dedi Temple.

Mara kaşlarını çattı. “İlla bilmek istiyorsan, Nsamankow Savaşı,” diye yanıt verdi.

“Aferin. Kimsenin takip edemeyeceği kadar az bilinen bir şey,” dedi Temple ve antrede gözlerini gezdirdi. “Burada yer edinmen için de yeterince saygın.”

Mara konuyu değiştirdi. “Seni bu kadar erken beklemiyordum,” dedi.

“Viskime yeterince arsenik koymadın mı?” diye sordu Temple.

“Arsenik değildi,” diye çıkışarak sesini kıstı. “Afyondu.”

“Yani beni ilaçla uyuttuğunu itiraf ediyorsun,” dedi Temple.

Mara tereddüt etti. “Evet,” dedi.

“Emin olmak için soruyorum, bu ilk kez olmadı, değil mi?” Cevap alamayınca devam etti, “Beni ilaçla uyutup kaçman ilk kez değildi,” dedi tekrardan Temple.

Mara sinirle of çekti, sonra yaklaşıp Temple'ın kolunu tuttu, domuzun kaçtığı odaya doğru sürükledi. Mara'nın kararlı dokunuşu Temple'ın, yün mantosunun altından bile yumuşaktı. Temple birden rüyasında parmaklarıyla kolundaki muma dokunduğunu anımsadı.

Bu çok rahatsız ediciydi.

Mara'nın, Temple'ın hayatını tehdit ettiğine şüphe yoktu. Hem gerçek hem mecazi anlamıyla.

Temple, Mara'nın temiz, gösterişsiz kabul odasına girdikten sonra arkasından kapıyı kapadı. Odanın uzak köşesindeki küçük, demir soba, tatlı tatlı yanıyor, birkaç dakika önce canını zor kurtarmış, yastığın üzerinde uyuya kalan domuz yavrusunu ısıtıyordu.

Kadının domuzunun yastığı var. Domuza Lavender ismini koymuş.

Temple son birkaç saatte yeterince şaşkınlık duymasaydı hayvanı garip bulurdu. Domuzun sahibine yüzünü döndü. Mara kapıya yaslanmıştı.

“Tam olarak *kaçmış* sayılmam,” diye açıkladı. “Sana adresimi verdim. Seni bir nevi... Hayır. Seni *kesinlikle* peşimden gelmeye davet ettim.”

Temple kaşını kaldırdı. “Ne yüce gönüllüsün,” dedi.

“O kadar öfkeli olmasaydın...” diye lafa başladı.

Ama Temple lafını kesmeden duramadı. “Kütüphanemde beni baygın halde yerde bırakmanın öfkemi dindireceğini mi düşündün?” diye sordu öfkeyle.

“Üzerine battaniye örtmüştüm,” diye savundu kendini.

“Ne aptalım. Tabii ya, bu her şeyi halleder,” dedi Temple.

Mara tuhaf, inandırıcı bakışlarla iç çekti. “Böyle olmasını istemezdim,” dedi.

“Ama evime gelirken yanında aşırı doz afyon getirmeyi ihmal etmedin,” diye devam etti Temple.

“E, çoğu erkekten daha irisin, hazırlıklı olmalıydım. Üstelik bıçağımı da almıştın,” dedi Mara.

Temple kaşlarını kaldırdı. “Sivri dilinle kendini acındırmıyorsun,” dedi.

Mara onun ifadesiyle karşılık verdi. “Tüh, önceden çok iyi iş çıkarıyordum,” dedi.

Temple gülecek gibi oldu ama kendini tuttu.

Mara zehirliydi. Eğlenceli değil.

Mara üstüne gelmeye devam etti. “Öfkeni kısmen hak ettiğimi inkâr edemem, ama beni ezmene izin vermem,” dedi.

“Bu kelimeyi ikinci kez kullanıyorsun. Birbirimizi tanıdığımız sürede hangimizin bir kez değil iki kez ilaçla uyutulduğunu hatırlatmama gerek var mı?” diye sordu Temple.

Mara’nın yanakları kızardı. Suçluluk duygusu muydu? Mümkün değildi. “Yine de bana karşı olası davranışını iyi açıklayan bir tanım oldu, majesteleri,” dedi.

Keşke Mara, ona öyle demeyi bıraksaydı. Temple bu hitap şeklinden nefret ediyordu, omurgasını kazıyarak bunu duymaya hasret kaldığı yıllarını anımsatıyordu. Doğuştan kazandığı halde ona sahip olamadığı onca yılı.

Hakkı olduğu halde mahrum olduğu unvanı.

Tabii, Temple yıllardır bunu bilmiyordu.

Katil değildi.

Hâlâ şok içindeydi.

Temple bilmiyordu. Onca yıl katil olabileceğine inanarak yaşamıştı. Onca sene.

“Çok uzun değil,” diye cevap verdi Mara.

Temple keyifsiz bir kahkaha attı. “Yeterince uzun,” dedi.

Mara, Temple’ın kocaman açılmış, tarifsiz duygularla dolu gözlerine baktı. “Ne için yeterince uzun?” diye sordu.

“Beni etkisiz hale getirmen için,” diye yanıt verdi Temple.

Mara iç çekmesi üzerine, Temple, ondan bir şeyler sakladığını anladı. Uzun bir süre Mara’ya bakıp ringde olmayı diledi. Her şeyin apaçık göz önünde olduğu ringde, rakibinin kırılğanlığını görürdü. Ne zaman vuracağını da bilirdi.

Burada, bu garip binada, bu garip kadınla olan garip çekişmesinde işler öyle kolay değildi.

“Söyler misin? Kim olduğumu biliyor muydun?” diye sordu. Her nedense bu önemliydi.

Temple’m gözleri kenetlendi, ilk kez Mara’nın gözlerinde gerçeği görüyordu. “Hayır,” diye yanıt verdi Mara.

Tabii ki bilmiyordu. Öyleyse ne yapmıştı? Yıllar önce o güzel sarı yatak odasında ne olmuştu?

Kahretsin.

Ona bir şey söylemeyeceğini anlayacak kadar dövüş hakkında bilgisi vardı. Ayrıca Mara’nın söyleyeceklerine olan ilgisini gösterirse gücü ona kaptırırdı.

Temple, ona daha fazla güç vermeyi asla istemezdi.

Bugün onundu. Yön değiştirdi.

“Geri dönmemeliydin. Ama döndüğüne göre senin hatan, benim ödülümdür. Dünya ikimiz hakkındaki hakikati de öğrenecek,” dedi Temple.

Konuşmayı o çok uzun zaman önceki geceden asıl mevzu-ya getirdiği için Mara hiç olmadığı kadar mutluydu. Şu anda, burada Temple’ı idare edebilirdi. Şimdi. Öfkeli halini.

Ama geçmişin bulutları üzerlerini sardığında Mara, bu kaba adamla ve yıllar önce yaşadıklarıyla nasıl baş edeceğini bilmiyor, sinirleniyordu.

Mara bu düşüncüyü savıp asıl konuya döndü. “O zaman pazarlık etmeye hazır mısınız?” diye sordu. Etkilendiğini belli etmemeye çalışarak çalışma masasına döndü. Oturdu. “Mevzubahis borçları silmeye hazır olduğunu varsayarak bugün *News* gazetesine bir mektup yazacağım,” dedi.

Kahkaha attı. “Gerçekten, bu kadar kolay olacağını düşünmüş olamazsın,” dedi Temple.

“Kolay olduğunu söylemedim,” dedi Mara. Kolay olmayacaktı. Bu mektubu zihninde yüz kez yazmıştı. Ama hiç kolaylaşmamıştı. “Hızlı olacağını söyleyebilirim. Eğer ilgini çekerse.”

Temple kaşlarını kaldırdı. “Bunun için on iki yıl bekledim. Ne kolaylığı ne de hızı benim için önemli,” dedi.

Mara cevabı bildiği halde sordu. “O zaman önemli olan ne?”

“İntikam,” diye yanıt verdi Temple.

Mara bunun üzerine, duyduğu rahatsızlığı gizlemek için, hafif bir kahkaha attı. “Ne yapmayı planlıyorsun? Beni katran ve tüyle kaplayıp sokaklarda mı dolaştıracaksın?”

“Çok sevimsiz bir manzara olmazdı,” dedi Temple ve gü-lümsedi. Mara’nın, klübünde aynen bu gülümsemeyi belki yüz kez kullandığını düşündü. “Seni Londra sokaklarında dolaştırmayı düşünüyorum. Ama katran ve tüyle kaplamaya gerek yok.”

Mara kaşlarını kaldırdı. “O zaman?” diye sordu.

“Boyanıp süslenerek,” diye yanıt verdi Temple.

Mara başını iki yana salladı. “Beni kabul etmezler,” dedi.

“Eski zengin varis halini değil tabii ki,” dedi Temple.

Mara’yı eskiden aralarına hiç kabul etmezlerdi. Sahip oldukları her şeye, varlıklarına bir tehdit olarak görürlerdi. Varlıklı, çalışan bir adamın güzel genç kızı. Yeterince zengin olabilirdi, ama asla onlar için yeterince iyi değildi.

“Beni aralarına sokmazlar,” dedi tekrardan Mara.

“Benim dediğimi yapacaklar. Biliyorsun ki ben bir dü-küm. Yanlış hatırlamıyorsam katil dükler pek makbul olmasa da cinayet işlememiş olanlarımız, epey sevilir,” dedi Temple ve öne eğildi. “Kadınlar düklere bayılır.” Sesten çok hafif bir nefes gibi üzerine gelen kelimelerin etkisiyle Mara, Temple’in boynuna dokunup okşamamak için kendini, zor tuttu. “Seninle de istediğimi yapacağım.”

Mara bu sözler üzerine kaşlarını çattı. Sözler içinde ya-yılıyor, yakıp tutuşturuyordu. “Peki tam olarak istediğin nedir?” diye sordu.

“Tam olarak, ben ne istersem,” diye yanıt verdi Temple.

Mara kaskatı kesildi. “Senin metresin olmam,” dedi öfkeyle.

“İlk olarak böyle talepler yapacak pozisyonda değilsin. İkincisi, senden böyle bir şey istediğimi anımsamıyorum,” dedi Temple.

Mara utançtan kıpkırmızı oldu. “Ne o zaman?” diye sordu.

Temple omzunu silkti, Mara o anda ondan nefret etti. “Uyurken yanımda olmana asla güvenmem... Ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok,” dedi.

Temple’in bu sözleri onu incitti. “Sadece görüntüde metresin olmamı istiyorsun?” diye sordu.

Temple, sıcaklığını hissetmesine yetecek kadar Mara’ya doğru yaklaştı. “On iki yıl bana zarar veren bir yalanı sürdürmek eminim seni iyi bir oyuncu yapmıştır. Şimdi bu yalanları benim için kullanma zamanın geldi. Benim istediğim şekilde,” dedi.

Mara omuzlarını doğrultup yüzünü eğerek gözlerine baktı. Öyle yakındı ki başka bir zamanda, başka bir yerde, başka bir kadın olsa parmakları üzerinde yükselip dudaklarını ona uzatabilirdi.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Mara bu adamı öpmeyi asla istemezdi.

Temple’in öpülecek hali kalmamıştı artık.

Mara dudaklarını sıktı. “Yani beni mahvetmek istiyorsun,” dedi.

“Sen hayatımı mahvettin,” dedi Temple rahatça. “Adil olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?”

Mara çarşafı kan bulaştırıp o odadan kaçtığı andan itibaren mahvolmuştu.

Ondan önce de öyleydi ya.

Ama Mara bunu iyi gizlemişti, ilgilenmesi gereken bir ev dolusu çocuk vardı. Belki onun yıkılışı Temple’in hakkıydı. Belki aynı zamanda da kendi hakkıydı. Ama Mara, MacIntyre yetimhanesini ve bu çocuklara kurduğu güvenli sığınağı kaybetmeye dayanamazdı.

“Buradan ayrılıp yeniden başlamak zorundayım öyleyse,” dedi Mara.

“Bunu önceden de yaptın,” diye yanıt verdi ona Temple.
Temple gibi.

İntikam güzel bir şeydi, değil mi?

Mara omuzlarını doğrulttu. “Kabul ediyorum,” dedi. Bir an Temple’m gözleri kocaman açıldı, Mara bu şaşkınlıktan keyif aldı. Belli ki Temple onun gücünü ve kararlılığını hafife almıştı. “Ama benim de bir şartım var.”

Söylesene.

Bu düşünce birden beliriverdi.

Christopher’ın borçları arasında yetimhanenin parasının da olduğunu söyle.

Mara, Temple’ın gözlerine baktı. Soğuktu. Sertti. Umursamazdı. Çocukların babalarının gözleri gibi.

Yaptığı şeyin çocukları tehlikeye attığını söyle ona.

“Senin şartlarını kabul etmek için hiçbir neden göremiyorum,” dedi Temple.

“Çünkü başka seçeneğin yok. Bir kez ortadan kayboldum. Bunu tekrar yapabilirim,” dedi Mara karşılık olarak.

Temple uzun bir an onu izledi, tehdit aralarında asılı duruyor, bakışları sinirle kararıyordu. Hatta daha kötü bir şeyle. Nefrete yakın bir şeyle. Belki de ondan nefret etmeliydi. Mara usta bir heykeltıraş gibi mermerden değil, et, kemik ve öfkeden ona şekil vermişti. “Kaçarsan seni bulurum. Ve hiç merhamet göstermem,” dedi.

Bu sert tehdit, öfke ve hakikati yansıtıyordu.

Temple intikamını alana kadar hiç durmayacaktı. Mara ve sevdiği her şey tehlike altındaydı.

Ama Mara çocukları riske atamayacağını biliyordu.

Kendini ateşe atıp sonraki adımlarını düşündü... Temple sözünde durursa, çocukları, evi ve mirasını nasıl koruyacağını düşündü. Doğrulup cesaretini topladı. “Bana bir fahişe gibi davranacaksan, bu şekilde ödeme yapmalısın,” dedi.

Bu sözler Temple’ı incitti. Sanki hüküm sürdüğü ringde ağır bir darbe almış gibi görünüyordu. Karşılık vermeyince sonraki darbesini savurdu. “Ne istersen yaparım. Nasıl istersen. Beni dünyaya açıklayana kadar aptal oyununu oynarım. Beni göndermeye karar verene kadar. O zaman da çeker giderim,” dedi Mara.

"Kardeşinin borçları için," dedi Temple.

"Ne için istersem," diyebildi Mara.

Temple'm dudaklarının bir kenarı hafifçe gülümser gibi kıvrıldı, bir an Mara başka bir yerde, başka bir zamanda, başka bir kadın olsa onu gülümsetmekten keyif alabileceğini düşündü.

Oysa şimdi Mara bundan nefret ediyordu.

"Seni hak etmiyor," dedi Temple.

"O seni ilgilendirmez," diye yanıt verdi Mara Temple'a.

"Neden? Kardeş sevgisi mi?" diye sordu Temple ve gözleri karardı, Mara buna inanmasına izin verdi. Yetimhaneden uzak dursun, yeterdi. "Yüzü şiddetle yumruklanmayı hak ediyor."

İntikam.

"Yine de onunla dövüşmüyorsun," dedi Mara hiç tahmin etmeyeceği kadar öfkelenerek. "Ona bir şans vermekten korkuyor musun?"

Temple kaşlarını kaldırdı, ama oltaya gelmedi. "Beni kimse yenemedi," dedi.

Mara gülümsedi. "Dün gece seni yenmemiş miydin?" diye sordu.

Temple, bu sözler üzerine sessizleşti, sonra başını kaldırdı. Bir anlığına kocaman olan siyah gözlerinde şaşkınlık belirdi. Mara zaferine gülmemek için kendini zor tuttu. "Beni uyuttuğun için böbürleniyor musun?" diye sordu Temple.

Mara başını iki yana salladı. "Seni *devirdiğim* için böbürleniyorum. Amaç buydu, değil mi? Bana o parayı borçlusun," diye yanıt verdi.

"Ringde amaç budur, Bayan Lowe. Sadece orada zafer sayılır," dedi.

Mara işte o zaman Temple'ı sinir edebileceğini anladı ve gülümsedi. Onu sinir edeceğini ümit etti. "İşine göre anlıyorsun. Seni yendiğimi kabul etmeye utanıyorsun," dedi.

"Bir öküzü devirmeye yetecek uyuşturucunun yardımıyla," dedi Temple karşılık olarak.

"Saçma. Belki bir atı devirirdi. Ama öküzü asla. Ayrıca gerçekten utanıyorsun. Ben oğlan çocuklarıyla çalışıyorum,

majesteleri. Birinin yüzündeki utancı gördüğümde anlayamam mı sanıyorsun?" diye sordu Mara, sert ses tonuyla.

Temple'in bakışları yine karardı ve ciddileşti, Mara'ya doğru yaklaştı. Bir seksen beşlik kas ve kemik yığını, güç ve kudret dolu cüssesiyle, üzerine eğildi. Temple karanfil ve kekik kokuyordu.

Mara için bu önemli değildi gerçi.

Sonra Temple, kulaklarına doğru fısıldayıp Mara'nın içine soğuk ürpertiler gönderdi. "Ben oğlan çocuğu değilim."

Bu kadarı doğrudu.

Mara cevap vermek için ağzını açtı ama konuşamadı.

Şimdi gülme sırası Temple'ındı. "Beni devirmek istiyor-san Bayan Lowe, benimle ringde karşılaşmanı isterim," dedi.

"Bunun için bana para vermen lazım," dedi Mara.

"Ya kabul etmezsem. O zaman ne olacak? Başka seçeneğin yok," dedi Temple.

Doğru.

"Benim de kaybedecek bir şeyim yok," diye yanıt verdi Mara.

Yalan.

"Saçma," dedi Temple. "Her zaman kaybedecek bir şey vardır. Seni temin ederim ve onu bulur çıkarırım."

Temple, Mara'yı kapana kısırmıştı. Artık kaçamazdı. Çocukların güvende olduğundan emin olmadan olmazdı. Kit'in kaybettiği parayı sağlama almadan olmazdı.

Mara, Temple'm karanlık bakışlarını yakaladı, düşüncelerini okuyormuş gibiydi. "Kaçabilirsin," diye fısıldadı, "ama seni bulurum. Ve o zaman olacaklar hiç hoşuna gitmez." dedi.

Lanet olsun.

Temple, teklifini kabul etmeyecekti.

Mara çığlık atmak istedi. Neredeyse atıyordu ki Temple konuştu, "Para teklif ettiğim ilk kadın sen olmayacaksın..."

Birden Mara'nın gözünün önünde bir görüntü belirdi, ütülü beyaz çarşafın içinde kollar bacaklar, siyah saç ve gözler, hiçbir erkekte görülmemiş kaslar.

"... ama seni temin ediyorum ki son olacaksın."

Temple'm sözleri pat diye aralarına düştü, Mara'nın dik-

katini vermesi biraz zaman aldı. Temple'ın kabul ettiğini algılaması. Yetimhanenin kurtulacağını anlaması.

Bedeli ise kendi yıkımıydı. Mara'nın yaşamının ve geleceğinin.

Ama Mara bunu da kurtarabilirdi.

Temple sözleriyle dikkatini dağıttı. "Bu gece başlıyoruz," dedi.

“Waterloo’dan sonra Napolyon’a ne olduğunu kim söyleyebilir?” diye sordu Mara.

MacIntyre Erkek Yetimhanesi’nin küçük, iyi düzenlenmiş dersliğinde, pek çok el havaya kalktı. Daniel söz almak için beklemedi. “Öldü!” dedi.

Mara, çocuğun büyük bir neşeyle imparatorun öldüğünü bağırmasını duymazdan geldi. “Evet, öldü tabii. Ama ondan önceki kısmı soruyorum,” dedi.

Daniel bir an düşündü, “Ağlayıp sızlayarak Wellington’dan kaçtı ve öldü!” dedi tekrardan.

Mara başını iki yana salladı. “Tam olarak değil. Matthew?”

“Atını bir Fransız çukuruna sürüp öldü!” diye yanıt verdi Matthew.

Mara’nın dudakları seğirmeye başladı. “Ne yazık ki hayır,” dedi. Tavana uzanan ellerden birini seçti. “Charles?”

Charles seçenekleri düşündü, “Kendini ayağından vurdu, sonra ayağı yeşerip delindi ve düştü, *sonra* öldü?” diye yanıt verdi.

Mara gülümsedi. “Çok etkili bir öğretmen olduğumdan emin değilim,” dedi.

Eller indi, hep bir ağızdan bir homurtu duyuldu, bugün fazladan bir saat tarih çalışacaklarını anlamışlardı. Ancak sınıfın kapısı çalınıp Alice’in silueti belirince oğlanlar, kurtuldu. “Pardon Bayan MacIntyre,” dedi Alice.

Mara elindeki kitabı indirdi. “Evet?” dedi.

“Biri...” Alice ağzını açıp konuşmaya çalıştı, tereddüt

ederek tekrar denedi. “Sizi görmeye gelen biri var,” diye yanıt verdi.

Temple.

Geri dönmüştü.

Sınıfın köşesindeki saate baktı. *Bu gece* demişti. Hâlâ *bugündü*, hainlik ederek onu aldattığını düşündü. Ona bunları söylemeye kararlıydı.

Tabii kalbi güm güm atmayı bırakır bırakmaz.

Mara etrafındaki minik yüzler deryasına bakarken odadaki hava çekiliverdi, dünyaya gerçeği söylemeye hazır olmadığını fark etti. Tekrar Mara Lowe olmaya hazır değildi.

Mara geldiği doğduğu yeri bilinmeyen, bu çocukların bakıcısı *Bayan MacIntyre* olarak kalmak istiyordu. Bayan MacIntyre’in amacı vardı. Bayan MacIntyre’in bir anlamı vardı. Bayan MacIntyre’in bir yaşamı vardı.

Mara’nın hiçbir şeyi yoktu.

Mara’nın acı gerçekten başka hiçbir şeyi yoktu.

Mara, bacaklarını kıpırdatmaya ve kendini çocukların arasından geçip Alice’in yanına gitmeye zorladı. İkisinin de hayatını değiştirecek bir planla eve geri dönen adam ile yüzleşmeye zorladı. Kapıya varınca öğrencilerine döndü.

“Eğer...”

Hayır. Boğazını temizledi. Tekrar denedi.

“Geri döndüğümde Napolyon’a ne olduğunu duymak istiyorum,” dedi.

Mara kapıyı sertçe kapatırken çocuklar, hep bir ağızdan homurdandı.

Mara karanlık, dar koridordan geçerken Alice tek kelime etmedi. Mara genç hizmetçinin sevgisini takdir etti; kalbi küt küt atarken ve aklında düşünceler uçuşurken, Mara konuşacak halde değildi.

Temple gelmişti. Alt kattaydı. Savcısı, yargıcı, cellâdı... Hepsi bir aradaydı.

Mara merdivenleri yavaşça indi, geçmişinden asla kaçamayacağını ve geleceğine engel olamayacağını biliyordu. Bu sabah konuştukları küçük çalışma odasının kapısı aralıktı, kapıyla pervaz arasındaki o küçük boşluk merak uyandıran

bir şeydi –duruma bağlı olarak ya heyecan ya kasvet uyandırıyordu.

Şu anda, her nasılsa odanın her ikisini de uyandırması garipti, Mara bunu düşünmek istemedi.

Temple azıcık bile heyecan verici biri değildi; tamamıyla kasvet uyandırıcıydı.

Mara kalbinin hızla atmayı bırakmasını dileyip, derin bir nefes aldı. Şu koşullar altında elinden gelenin en iyisi, yarım bir gülümsemeyle Alice'i göndermesi ve içerideki adamlarla yüzleşmek üzere kapıyı itmesi idi.

“Onunla görüştün,” dedi bir ses.

Mara içeri adımını atıp sertçe kapıyı kapadı. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Kardeşi ona doğru geldi ve “O adama ne diye yanaştın?” dedi.

“Önce ben sordum,” dedi iki adımla kardeşinin yanına giderek. “Asla buraya gelmeyeceğine dair anlaşıştık. Not göndermeliydin.” Son on iki yıldır bu şekilde görüşüyorlardı. Asla bu binada ve asla Mara'nın tanınabileceği bir yerde değil.

“O adama senin hayatta olup burnunun dibinde yaşadığını da asla söylemeyecektik,” dedi kardeşi.

“Onun bir adı var Kit,” dedi Mara.

“Kendisi de kullanmıyor,” diye yanıt verdi Kit.

“Kullandığı bir adı da var.” *Temple*. Bu isim ona çok yakışıyordu. Bir tapınak gibi büyük ve hareketsiz.

Temple hep böyle hareketsiz miydi? Gençliklerinde onu tanımıyordu, ama şanı ondan önce yürüyordu. Kimse ona asla soğuk demezdi. Hovarda, serseri ve kesinlikle çapkındı. Ama hiç soğuk değildi. Hiç öfkeli de değildi.

Mara, onu bu hale getirmişti.

Kit dağınık kahverengi saçlarını eliyle iyice dağıtırken Mara, içindeki bezginliği gördü. Ondandır iki yaş küçük olan erkek kardeşi çocukken hayat doluydu, heyecan peşinde ve her zaman bir plana sahipti.

Sonra Mara kaçarak Temple'm hayatını karartmış ve o inanılmaz derecede aptal gecenin parçalarını toplamayı Kit'e

bırakmıştı. Ve Kit değişmişti. Mara ve Kit, yıllarca gizli mektuplarla haberleştiler, derken bir gün Mara'nın, MacIntyre Erkek Yetimhanesi'nin dul sahibesi olarak uluorta gizlendiği ortaya çıktı.

Ama Kit değişmişti, daha soğuk ve daha sertti.

Kit'i mecbur bıraktığı hayattan, yanında bıraktığı adamdan hiç bahsetmedi.

Sonra Kit onun, tüm parasını kaybetti.

Mara, omuzlarındaki kamburu, yanaklarındaki boşluğu ve her zamanki yepyeni çizimleri yerine yıpranmış çizimleri görünce kardeşinin, en azından içinde oldukları durumun ciddiyetini algıladığını düşündü. Mara'nın durumunu. Hafif iç çekti. "Kit..."

"Bana öyle seslenmesen," diye çıkıştı. "Artık çocuk değilim."

"Biliyorum." Tek söyleyebildiği buydu.

"Onunla görüşmemeliydin. Ona ne dediklerini biliyor musun?" diye sordu Kit.

Mara kaşlarını kaldırdı. "Benim yüzümden öyle diyorlar," dedi.

"Ama artık bu lakabı hak edecek hale geldi. Bir daha onun yakınında olmanı istemiyorum," dedi Kit.

Çok geç.

"İstemiyor musun?" diye sordu Mara ve birden sinirlendi. "Bir seçeneğin yok. Tüm paramız ve tüm kozlar onun elinde. Yetimhaneyi kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım."

Kit homurdandı. "Hep yetimhane. Hep çocuklar," dedi.

Tabii ki öyleydi. Asıl önemli olan onlardı. Mara'nın yaptığı tek şey bu çocuklar için yaptıklarıydı. Burası onun iyi yanıydı.

Ama bunun için kardeşiyle tartışmaya değmezdi. "Buraya geldiğini nereden öğrendin?" diye sordu Mara.

Kit gözlerini kıstı. "Beni salak mı sanıyorsun? Sokaktaki fahişeye sana göz kulak olması için iyi para ödüyorum," dedi.

"Bana göz kulak olması için mi? Yoksa beni takip etmesi için mi?" diye sordu Mara.

"Kadın Katil Dük'ü gördü ve bana haber gönderdi," dedi Kit.

Kardeşinin onu gözetlediğini duyunca tepesi attı. “Senin korumana ihtiyacım yok,” dedi Mara öfkeyle.

“Tabii ki var. Her zaman vardı,” dedi Kit.

Mara vereceği cevabı kendine sakladı; yıllardır kardeşinden çok daha fazla kötülüklerle yüz yüze kalmıştı. Üstelik tek başına. Konuştukları meseleye döndü. “Kit...” Durup düzeltti. “Christopher, buna ihtiyacımız olduğu için ona gittim. Sen...” Bunları nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Ellerini yana açarak tekrar denedi. “Her şeyi kaybettin,” dedi.

Christopher tekrar şiddetli, huzursuz bir hareketle saçlarını karıştırdı. “Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Tanrım, Mara!” dedi sesini yükselterek, Mara hemen nerede olduklarını düşünerek kendi adıyla hitap etmesinden endişelendi. Kapının kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Ama kardeşinin umurunda değildi. “Tabii ki biliyorum! Babamın bana bıraktığı her şeyi kaybettim!” diye devam etti Kit.

Bu mirasta Mara’nın da payı vardı. Bütün miras bir araya getirilip aptal kardeşine emanet edilmişti. Ama bunların hepsi yetimhanenin idare edilmesi için ayrılan bütçeye kıyasla hiçbir şeydi. Çocukların babalarının, oğulları için bıraktığı her bir kuruş.

Kardeşi, bankasının parayı koruyacağını söylemişti. Belki parayı artırabilirlerdi. Ama evli veya dul olduğunu kanıtlamayı için hesap kardeşinin adınaydı.

Kumar bağımlısı olan kardeşinin adınaydı.

Mara istemese de içini öfke kapladı. Tekrar on altı yaşında olup şimdiki halinden nefret etmeden genç, iyi huylu, tatlı kardeşini avutabilmeyi isterdi. Korkunç hatalarını yargılamadan avutabilmeyi isterdi.

“Onun gölgesinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmezsin,” dedi Kit

Babaları, onları, farkında olmadan bu yola sürükleyen kişiydi. Karun kadar zengindi yine de hiç tatmin olmazdı. Hep daha fazlasını isterdi. Daha iyisini. Daha zeki, cesur, yürekli ve akıllı bir oğul isterdi.

Kızının düşes olmasını isterdi.

İkisini de başaramamıştı.

Kit acı bir kakhaha attı. “Eminim şimdi büyük hayal kırıklığıyla cehennemden bizi izliyordur,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Artık bizim sahibimiz değil,” dedi.

Kardeşi gözlerinin içine baktı. “Tabii ki öyle. O olmasa bunların hiç biri olmazdı. Sen kaçmazdın. Ben kumar oynamazdım. Kaybetmezdim,” dedi. Uzun kolunu sokağa doğru uzattı. “Kimsesizler ve fahişelerin arasında yaşamazdın...” Durup derin bir nefes aldı. “Neden ona gittin?”

“Borcumuz onun ellerinde,” diye yanıt verdi Mara.

Kit gözlerini kıstı. “Ne dedi?”

Mara duraksadı. Çünkü söyleyecekleri Kit’in hoşuna gitmeyecekti.

“Ne yapmayı kabul ettin?” diye ısrar etti Kit. Ses tonundaki gerginliği, hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

“Ne kabul ettiğimi sanıyorsun?” diye yanıt verdi Mara.

“Kendini sattın,” dedi Kit.

Keşke o kadar kolay olsaydı. “Ona ortaya çıkacağımı söyledim. Topluma geri dönebilsin diye,” diye yanıt verdi Mara.

Kit bu sözleri düşündü, bir an karşı çıkacağını sandı. Ama çaresiz insanların gözünü para bürüdüğünü unutmuştu. “Paramı geri alabilecek miyim?” diye sordu.

Mara duyduğu iyelik zamirinden nefret etti. “Sadece senin paran değil,” dedi sertçe.

Kit homurdandı. “Seninki çok az bir kısmıydı,” dedi.

“Yetimhanenin parası burayı bir sene idare etmeye yeterdi. Hatta belki daha bile fazla,” dedi Mara.

“Benim endişelenmem gereken çok büyük bir miktar var, Mara. Bir de senin veletleri düşünecek değilim,” dedi Kit.

“Onlar daha çocuk! Benden başka bir dayanakları yok!” diye bağırdı Mara.

Kit bıkkınlıkla iç çekti. “Paramı geri aldın mı almadın mı?” diye sordu tekrardan.

Mara’nın da kurduğu hayatı, onu güvende tutan bu yeri kaybedeceği, Kit’in umurunda değildi. Parasını geri aldığı sürece hiçbir şey Kit’in umurunda değildi.

Mara da en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Yalan söyledi.

"Hayır," dedi.

Kit'in yakışıklı yüzünü öfke bürüdü. "Şeytanla bir anlaşma yaptın ama karşılığında hiçbir şey alamadın mı? Ne işe yararsın sen? Bu neye yaradı?" Dudaklarını bükerek odada aşağı yukarı yürüdü. "Her şeyi mahvettin!" dedi öfkeyle.

Mara, gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Ben yapılması gerekeni yaptım. Seninle dövüşmeyecek Kit. Şimdi en azından seni rahat bırakacak," dedi.

Kit önündeki sandalyeyi tekmeledi, sandalye duvara çarpıp onlarca parçaya bölündü. Mara sakinliğini bozmadı.

Bu öfke tanıdıktı.

Hem de çok tanıdıktı.

Mara masanın gerisine adım atıp parmak boğumlarını masaya bastırarak titreyen ellerini gizledi.

Durumun kontrolünü kaybediyordu.

Mara belki de bunu hak etmişti. Kaderini ellerine almaya çalışan kadınların başına gelen, buydu. Yaptığı da tam buydu, geleceğini değiştirmişti. Hayatını değiştirmişti. Ve bunu on iki yıl boyunca yaşamıştı.

Ama şimdi hayatını yaşama sırası Kit'teydi. "Anlaşmamız şöyle. Şerefini geri kazanmak için tek şansın benim yaptığım şeyi itiraf etmek. Onu odama kadar getirdim. Onu ilaçla uyuttum. Çarşafı kan sürdüm." Başını iki yana salladı. "Ben kaçtım. Affedilmesi gereken benim. Ona intikam şansını verecek olan benim. O da bunu biliyor," dedi Mara, hâlâ sakinliğini korumaya çalışıyordu.

"Peki ya ben?" diye sordu Kit.

"Seninle ilgilenmiyorum," diye yanıt verdi Mara.

Christopher, pencereye doğru gitti, soğuk Kasım akşamına baktı. Uzun bir süre sessizce durdu. "Öyle olmalı. Yapabileceklerimi bilmiyor," dedi.

Güneş gökyüzünde batarken, Kit'in kahverengi saçları altın gibi parılıyordu, Mara çocukken yaşadıkları Bristol'daki evlerinde, uzun yıllar önceki, bir akşamı anımsadı; Kit gülererek, eliyle oyuncak bir tekne çekip evlerinin yakınındaki göletin etrafında koşturuyordu.

Kit bir ağaç köküne takılıp düşmüş, teknenin ipini koparmıştı, sert rüzgârla tekne, göletin ortasına sürüklenip, alabora olup anında batmıştı.

İkisi de kabahatleri yüzünden –Kit, babasının çok para verip aldığı tekneyi yakalayamadığı ve Mara da babasına çocuklarının yüzme bilmediğini hatırlatma cüretini gösterdiği için– dayak yedikten sonra akşam yemeği yemeden odalarına gönderilmişlerdi.

Ne Kit’in ilk şanssız günüydü ne de Mara, ilk kez onu, babasının hiddetinden korumaya çalışmıştı.

Ve bu son kez de olmamıştı.

Ama Mara bugün onu korumuyordu. Bugün çok daha önemli bir şeyi koruyordu. Onu planına dâhil edecek kadar güvenmiyordu. “Bu işe karışma,” dedi.

“Ya karışırsam?” diye sordu Kit.

Mara daha fazla konuşmak istemediğini ima edercesine sertçe, kapıyı açtı. “Seçme şansın yok,” dedi.

Kardeşi başını çevirip Mara’ya bakarken, birden ışığın açısıyla Kit babasına benzedi. “Katil Dük’ün ellerine mi düşeceksin? O ve kulübü, sahip olduğum her şeyi aldı. Buna öylece izin mi vereceğim? Ya param ne olacak?” diye sordu.

Kit sana ne olacak diye sormamıştı. Ablama ne olacak diye sormamıştı.

Mara buna şaşırmaması gerektiği halde kendine engel olamadı. Ama bu şaşkınlığı dizginleyip kararlılıkla çenesini kaldırdı. “Para her şey değildir,” dedi.

“Ah, Mara,” dedi hiç olmadığı kadar olgun ve bilge bir sesle. “Tabii ki, öyledir.”

Babalarının içlerine işlediği öğretisiydi bu.

Mara’nın gözlerine baktı. “Bundan uzak duramam. Sen de duramazsın,” dedi.

Kit sonunda doğru bir şeyler söylüyordu.

Saatler sonra Lavender ayaklarının dibindeki yastıkta uyurken Mara, işine odaklanmaya çalışıyordu, Lydia Baker küçük

Mara sonraki sözlerini özenle düşündü. Sadece “Hayır!” demeye karar verdi.

Lydia onlarca tokayı kullanarak zar zor zapt edilen, dağınık sarı buklelerini sallayıp Mara’nın, daha fazlasını söylemesini bekledi. Mara’nın ilk çalışanı ve en yakın arkadaşı diyebileceği Lydia, daha fazlasını duyamayınca koltuğuna yaslandı, bacaklarını kavuşturup ellerini kucağına koydu. “Buraya bir çocuk getirmeye gelmedi demek,” dedi.

Aristokrat adamların gayrimeşru çocuklarını buraya getirmeleri görülmemiş şey değildi. “Hayır,” diye yanıt verdi Mara.

Lydia başını onaylarcasına salladı. “Buradan bir çocuk almak için de gelmedi,” diye devam etti.

Mara kalemını kılıfına koydu. “Hayır,” dedi Mara yine.

“Yetimhaneye cömert, yüklü bir bağış yapmaya da gelmedi,” dedi Lydia.

Mara’nın ağzının bir kenarı seğirdi. “Hayır!”

Lydia başını eğdi. “Onu bunun için ikna edemez misin sence?” diye sordu.

Mara kahkaha attı. “Ne yazık ki benim etrafımda pek cömert biri olmuyor,” diye yanıt verdi.

“Ha. O zaman buraya yetimhaneye ilgili bir iş için de gelmedi,” dedi.

“Hayır,” aynı yanıtı vermeye devam ediyordu Mara.

“O zaman buraya gelişinin nedeni bugünkü ikinci ziyaretçinle ilgili,” diye bir tahminde bulundu Lydia.

Mara panikle arkadaşının gözlerine baktı. “Anlamadım,” dedi.

“Yalan söylüyorsun,” diye yanıtladı. “İkinci ziyaretçin Christopher Lowe’du. Bildiğim kadarıyla babasından büyük bir servet kalmış, oldukça varlıklı biri.”

Mara tekrar dudaklarını büzdü. “Artık varlıklı değil,” dedi.

Lydia başını eğdi. “Evet. Her şeyini, ablasını öldüren adama kaybettiğini duydum.”

“Ablasını öldür...” Mara durdu. *Lydia her şeyi biliyordu.*

“Mmm.” Lydia eteğindeki ipliği silkeledi. “Bundan çok emin görünüyorsun,” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi Mara.

Lydia başını hafifçe salladı. "Lamont Dükü'nü ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

İşte her şeyi değiştirecek soru gelmişti. Onu gizlenmekten çıkarıp kimliğini açıklayacak olan soru.

Mara eninde sonunda hakikati söylemek zorundaydı. Buna arkadaşıyla başlaması iyi olurdu. Yedi yıl boyunca ona güvenmiş olan en yakın arkadaşına, bunca zamandır yalan söylemiş olduğunu anlatması şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi.

Derin bir nefes aldı. "On iki sene," dedi.

Lydia yavaşça başını salladı. "Lowe'un ablasını öldürdüğünden beri?" dedi.

Beni öldürdüğün iddia edildiğinden beri.

Mara'nın bunu söylemesi kolay olmalıydı. Onu dünyada herkesten çok Lydia iyi tanırdı. Mara'nın hayatını, işini, düşüncelerini, planlarını bilirdi. Mara'nın yıllar evvel saklandığı Yorkshire'da bir konaktan, deneyimsiz bir mürebbiye olarak, yanında çalışmaya gelmişti.

Lydia sevecen bir ses tonuyla konuştu. Kabul edici. Dostlukla dolu. "Hepimizin sırları vardır, Margaret," dedi.

"Bu benim ismim değil," diye fısıldadı Mara.

"Tabii ki değil," bu sözler Mara'nın kendini kaybetmesine neden oldu. Gözlerinden yaşlar boşalırken Lydia yaklaşık gülümsedi. "Sen de Lavender gibi Shropshire'da bir çiftlikte büyümedin," dedi.

Mara horlayarak uyuyan domuza doğru bakarak güldü. "Shropshire'da bir çiftlikte çok mutlu olurdu," dedi.

Lydia güldü. "Hiç de bile. Yastıklar üzerinde uyuyan, masadan beslenen şımarık bir domuzcuk o. Ne hava ne su umurunda değil." Anlayışla dolan gözlerini açarak sordu, "Shropshire'da büyümediysen nerede büyüdün?" diye sordu.

Mara her gün bu soruları asla duymayacağını umarak, yedi yıldır çalıştığı masaya baktı. Kâğıtlara bakarak konuştu. "Bristol," dedi fısıltıyla.

Lydia başıyla onayladı. "Bristol varoşlarında büyümüş gibi konuşmuyorsun," dedi.

Mara'nın gözünün önüne, gençliğini geçirdiği büyük ev

geldi. Babası isterse İngiltere'yi satın alabileceğini söylerdi ve dünyaya bunu kanıtlamak için de o evi yaptırmıştı. Altın varaklı gösterişli evde, yağlı boya tablolar ve mermerler vardı. Özellikle düşkün olduğu portreler, tüm duvarları yabancı yüzlerle kaplıyordu. *Bir gün bu resimlerin yerine kendi ailemin resimlerini koyacağım*, derdi her yeni resim astığında.

Aşırı derecede lüks ve frapan bir evdi.

Babasının tek sevdiği şeydi.

"Evet," dedi.

"Peki Dük?" Lydia biliyordu. Şüphesiz.

"Ben..." Sözlerini özenle seçerek duraksadı. "Onunla tanıştım. Bir kere," dedi.

Mara'nın söylediği yanlış değildi ama tam olarak doğru da sayılmazdı. Onunla karşılaşmasını tarif etmek için *tanışmak* kelimesini tercih etmezdi. Saat çok geçti, hava karanlıktı, çaresiz durumdaydı. Ve kısacası onu kullanmıştı.

Yeterince uzun.

"Düğün arifende," dedi Lydia.

On iki yıldır onu mahvedeceğinden korkarak bu ana kasvetle bakıyordu. Yine de on iki yıldır ilk kez hakikat uçurumunun eşiğinde durarak arkadaşına ve bir şekilde evrene karşı dürüstçe konuşmakta tereddüt etmedi. "Evet," diye yanıt verdi.

Lydia başını hafifçe salladı. "Seni öldürmedi," dedi.

"Hayır," diye yanıt verdi Mara.

Lydia bekledi.

Mara başını iki yana sallayarak alnını ovuşturdu. "Böyle... korkunç görünmesini istememiştim," dedi. Çarşafına sürdüğü kandan bahsediyordu. Kirlenilmiş gibi görünmeye çalışmıştı. Kirlenilmiş ve bir erkekle kaçmış gibi. Temple kimse görmeden oradan kaçacaktı. Ama afyonu fazla kullanmıştı. Ve çok fazla kan kullanmıştı.

Lydia söyleyeceklerini düşünürken bir süre sessizlik oldu. Elindeki zarfı birkaç kez çevirdi, Mara'nın küçük ekru kare zarfa gözü takıldı. "İsmi hatırlayamadım," dedi.

"Mara," diye yanıt verdi.

"Mara." Lydia ismi sınar gibi tekrarladı. "*Mara.*"

İsmi başka birinin dudaklarından duymanın zevkiyle başını hafifçe eğdi. Zevk ve biraz da korku vardı.

Artık geri dönüşü yoktu.

Sonunda Lydia canlı ve dürüst bir tavırla gülümsedi. “Seninle tanışmak çok güzel,” dedi.

Mara bu sözlerin verdiği rahatlamayla nefesini tuttu. “Temple istediğini alınca ortaya çıkacağım,” dedi.

Lydia bunun demek olduğunu biliyordu, gözlerinin içine baktı. Mara, Londra’dan kaçacaktı. Çünkü yetimhanenin onunla bir bağı ortaya çıkarsa, yetimhane her şeyini kaybedecekti. Mara oradan ayrılmak zorunda kalacaktı. “Peki, istediğini alacak mı?” diye sordu Lydia.

İstediği intikamdı.

Temple bunu elde edene kadar durmayacaktı. Ama Mara’nın da kendine göre planları vardı. Kurduğu bu hayat sona ermiş olabilirdi ama çocukların güvenliğini sağlamadan gitmeyecekti. “Ben de istediğim şeyi almadan değil,” diye yanıt verdi.

Lydia buruk bir şekilde gülümsedi. “Tam beklediğim gibi,” dedi.

“Burada olmak istemezsen anlarım. Gitmek istersen...”

Arkadaşı başını iki yana salladı. “Gitmek istemiyorum,” diye yanıt verdi.

Mara gülümsedi. “İyi. Çünkü ben yokken buranın sana ihtiyacı olacak,” dedi.

Lydia başıyla onayladı. “Burada olacağım,” dedi net bir şekilde.

Koridordaki saat, o anın önemini vurgular gibi çaldı. Sesi ikisini de irkiltti. “Şimdi, bunu hallettiğimize göre,” dedi Lydia elindeki zarfları uzatarak, “bana neden bir kumarhaneden mektup aldığını söylemek ister misin?”

Mara gözlerini hayretle açarak uzattığı zarfı aldı, ellerinde çevirdi. Ön tarafında koyu siyah, neredeyse anlaşılmaz bir yazıyla ismi ve adresi yazılıydı. Arka tarafında zarif kanatları muma yayılan narin melek figürlü, büyüleyici gümüş bir damga vardı.

Damga çok değişikti.

İncelemek için yaklaştırdı.

“Düşmüş Melek’in damgası,” dedi Lydia.

Mara’nın kalbi hızla atmaya başladı. “Dükün kulübü,” dedi.

Lydia’nın mavi gözleri heyecanla parıldadı. “Londra’nın en seçkin kumarhanesi, her gece aristokratların yarısı servetlerini burada oynar.” Lydia sesini kıstı. “Üyelerin her şeyi isteyebildiğini duydum, ne kadar aşırı, ahlaksız ve imkânsız olursa olsun kulüp istediklerini yapıyormuş,” dedi.

Mara gözlerini yuvarladı. “İmkânsız bir şeyi nasıl yapabilirler?” diye sordu.

Lydia omzunu silkti. “Çok güçlü oldukları içindir herhâlde,” diye yanıt verdi.

Temple’in geniş omuzları ve kırık burnu, evinin önündeki hali Mara’nın gözünün önüne geldi. Anlaşmayı tartışma tarzı...

“Herhalde,” diyerek gümüş mührün altına parmağını sokup mektubu açtı.

Kâğıtta sadece iki kelime yazılıydı; etrafını büyük bir boşluğun kapladığı iki kelime. Böylesine müsrifçe kâğıt kullanmak hiç tarzı değildi. Anlaşılan israf Temple için önemli değildi; tabii söz konusu kelimeler olduğunda pek tutumluydu.

Saat dokuzda.

Bu kadar. İmza atmamıştı, gerçi gerek yoktu. Biri üzerinde böyle buyurucu bir tavır sergilemeyeli on iki yıl geçmişti.

“Senin şu dükten pek hoşlandığımı sanmıyorum,” dedi Lydia ve yaklaşarak notu okuyordu.

“Benim düküm olmadığı için benim sorunum değil,” diye yanıt verdi Mara.

“Gidecek misin?” diye sordu Lydia.

Temple ve Mara anlaşma yapmışlardı. Bu da cezasıydı. Kefareti.

Tek çıkış yolu.

Mara soruyu görmezden gelip kâğıdı kenara koydu, bakışları ikinci zarfa takıldı. “Bu daha az ilgi çekici,” dedi Lydia.

Mara açmadan fatura olduğunu anladı. “Ne kadar?” diye sordu.

“İki sterlin on altı peni. Kömür parası,” diye yanıt verdi.

Kasadaki paradan daha fazlaydı. Kasım havasından, önlerindeki kışın çok sert geçeceği belliydi. Mara’nın içini öfke, sinir ve panik kapladı ama duygularını gizledi.

Mara kontrolünü geri kazanmalıydı.

Dükün kısa ve öz notuna uzandı, kâğıdın arkasını çevirip kalemını eline aldı, kalem ucunu özenle mürekkebe batırıp cevap yazdı.

10£

Mara yüreği boğazında notu zarfına geri koyarken, kendini çok güçlü hissediyordu. Koşulları Temple belirleyebilirdi ama bedelini Mara söyleyecekti. Ve on sterlin MacIntyre çocuklarını bir yıl sıcak tutmaya yeterdi.

Zarftaki isminin üzerini çizip Temple’ın ismini yazdı, Lydia’ya geri verdi.

“Faturayı yarın konuşuruz,” dedi.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Bir terzi. Temple onu bir terziye getirmişti.

Sanki yeni elbise almak bir suçmuş gibi, gecenin bir yarısında, onu bir terziye getirmişti.

Tabii ki gecenin bir yarısı, Bond Sokağı'nın en meşhur bayan terzisine arka kapıdan gizlice girmesi, gerçekten de suçlu hissettiriyordu. Dükkânın dikiş odasında devasa vücudundan kaçamayıp ona dokunurken, içini kaplayan zevk titremesi yüzünden de suçlu hissettiriyordu.

Temple'ın yapılı vücudu dikkatini çekmemişti tabii.

Cüssesine göre çevik olması, boksör değil de balerin gibi arabalardan hızla inip çıkması, ona yol verip zarifçe kapıyı tutması da dikkatini çekmemişti.

Sanki zarafet doğuştan içine işlenmişti.

Kapı, Temple'm arkasından kapanıp iri vücudu üzerine doğru gelerek, karanlık odadaki fenerlerin etrafa saçtığı loş gölgelerle yüreği, küt küt atarken bile tüm bunlardan etkilenmemek için direndi.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Fısıldamana gerek yok. Hebert geleceğimizi biliyor," diye yanıt verdi Temple.

Mara durdu ve ters ters baktı. "Neden geldiğimizi biliyor mu?" diye sordu.

Temple, Mara'nın gözlerine bakmadan terzi dükkânının içine daldı. "Bir kadın için elbise almayı istediğimi ve bunu gizli tutmak istediğimi düşünüyordur," dedi.

Mara peşinden gitti. "Bunu hep yapar mısın?" dedi.

Temple aniden durup omzunun üzerinden ona bakarken

Mara, az kalsın ona çarpıyordu. “Kadınları gizli tutmak için kendime göre nedenlerim var,” diye yanıt verdi Temple.

Genç, yakışıklı, cesur gülüslü, daha da cesur dokunuşlu Temple’ın, geniş omuzları ve siyah gözleri Mara’nın, zihninde canlandı. O zamanlar kadınları gizlemesine gerek yoktu. Kadınlar şüphesiz rollerine kendilerini kaptırıyordu. Mara bu düşünceyi aklından sildi. “Öyle düşünmüştüm,” dedi.

“Çoğunlukla senin sayende,” dedi Temple ve soyunma odasının büyük perdesini iterek Mara’ya yol verdi.

Mara eski hayatının bundan çok farklı olduğunu düşünmeliydi. Temple, İngiltere’nin en zengin, en saygın dükünün oğlu ve veliahdıydı. Zenginliği hâlâ devam etse de, gölgede yaşamak zorundaydı. Saygınlığını ise yitirmişti.

Onun yüzünden.

Mara bu düşüncenin yarattığı suçluluk duygusunu içine atıp, kapının etrafında gezindi. “Paramı ne zaman alacağım?” diye sordu.

“Anlaşmamız tamamlandığında,” diye yanıt verdi Temple.

“Sözünü tutacağını nasıl bileceğim?” diye sordu tekrar Mara.

Temple uzun bir süre onu inceledi, Mara şerefini sorgulamaması gerektiğini düşündü. “Bana güvenmek zorundasın,” dedi Temple.

Mara homurdandı. “Güvene layık bir aristokrat erkekle hiç tanışmadım,” dedi. Fakat çaresiz, öfkeli, kaba, mide bulandırıcı ve şehvet düşkün olanlarıyla tanışmıştı. Ama şerefli biriyle hiç tanışmamıştı.

“O zaman pek aristokrat kabul edilmeyen biri olduğuma şükretmelisin,” diye yanıtlayıp başını çevirerek konuşmayı sonlandırdı Temple.

Mara, Temple’ın peşinden, Madame Hebert’in giyinme odasına doğru gitti, dükkân sahibesi sanki orada durup Lamont Dükü’nün gelmesini beklemekten başka hiçbir işi yokmuş gibi, onu bekliyordu.

Hâlâ kulağında çınlayan sözleri içeride gerçekliğini kanıtladı. Mara buraya Lamont Dükü için gelmemişti. Londra’nın en meşhur kumarhanesinin güçlü sahibi için oradaydı.

“Temple,” Madame Hebert onu selamlayıp yanına geldi, ayaklarının üzerinde yükselerek her iki yanağından öptü. “Seni iri, yakışıklı canavar. Başkası olsa kabul etmezdim,” dedi. Gülümseyen yüzündeki ifadesi, yoğun Fransız aksanıyla uyumluydu. “Ama sana karşı koyamam.”

Temple’ın göğsünden yükselen kahkaha sesine Mara, burununu bükmek için kendini zor tuttu. “Chase’e dayanamazsın,” dedi Temple.

Hebert’in gülüşü kristal gibi pürüzsüzdü. “E, bir iş kadını en iyi müşterilerini kollamayı bilmeli,” dedi Hebert. Mara, Temple’ın ona kaç müşteri gönderdiğini sormamak için dilini ısırırdı. Bilmek istemiyordu.

Derken terzi, gözlerini kocaman açıp bakışlarını ona çevirince, Mara’nın dili tutuldu. “Bu seferki çok güzelmış,” dedi.

Hiç kimse onu böyle tarif etmemişti. Belki, yıllar evvel, bir kez... Ama kaçtığı geceden beri asla...

Değişen başka bir şey daha.

Terzi haksızdı. Mara yirmi sekiz yaşındaydı, elleri çalışmaktan yıpranmış, gözlerinin etrafı çizgilerle dolmuştu. O gece Düşmüş Melek’te gördüğü kadınlar gibi giyinip süslenmemişti, ne onlar gibi minyon yapılı ne de tatlı dilliydi.

Ve Mara kesinlikle alımlı değildi.

Mara itiraz etmek için ağzını açacak oldu ama Temple konuşmaya başlamış, iltifatı önemsememişti. “Elbiseye ihtiyacı var,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Elbiseye ihtiyacım yok,” diyebildi.

Fransız kadın onu duymamış gibi, odanın ortasındaki küçük platformun etrafındaki mumları yakmaya başlamıştı. “Pelerinini çıkar lütfen,” dedi ve Temple’a baktı. “Tam bir gardirop mu istersin?”

“Altı gece elbisesi. Alt gündüz elbisesi,” diye yanıt verdi Temple.

“Hayır...” Madame Herbert, Mara’nın sözünü kesti.

“Bu ona iki hafta bile yetmez,” dedi.

“İki haftadan fazlası lazım değil,” diye karşılık verdi Temple.

Mara gözlerini kıstı. “O diye konuştuğunuz kişi hâlâ burada, değil mi?”

Terzi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “*Oui*, Bayan...”

“Henüz ismini bilmene gerek yok,” dedi Temple.

Henüz. O tek, küçük kelime çok anlam yüklüydü. Bir gün terzi ismini ve geçmişini öğrenecekti. Ama bu gece veya yarın değildi, şimdi Mara’nın sonunu getirecek elbiselerle meşguldü.

Hebert tüm mumları yakmayı bitirdiğinde, alevler altın sarısı bir havuz oluşturmuştu, Mara buraya girmesi gerektiğini tahmin etti. Terzi derin cebine uzanıp mezurasını çıkardı, Mara’ya döndü. “Bayan. Mantonuzu çıkarın,” dedi.

Mara kıpırdamadı.

“Çıkar,” dedi Temple, tehditkâr sözleri karanlıkta asılı kalırken, kendi mantosunu çıkarıp yakındaki koltuğa yaslandı, bacak üstüne bacak atıp iri, gri pelerini kucağına koydu. Odanın gölgeleri Temple’ın yüzünde dalgalanıyordu.

Mara kısa, neşesiz bir sesle güldü. “Bu kadar kolay olduğunu sanıyorsun galiba? Bir emrinle kadınlar bütün isteklerini yapıyor mu?” diye sordu.

“Bayanların giysilerini çıkarmaktan bahsediyorsan, evet, genelde öyle olur,” diye Temple’m büyük güvenle konuşması üzerine Mara, ayaklarını yere vurmak istedi.

Ama Mara derin bir nefes alıp, kontrolünü kazanmaya çalıştı. Eteğinin derin cebinden küçük, siyah bir defter çıkardı, “Buna normalde ne kadar ödersin?” diye sordu.

Temple sanki ağzına büyük bir böcek girmiş gibi yutkundu. Mara böylesine öfkeli olmasa kahkaha atabilirdi. Temple kendini toparlayıp, “On sterlinden daha az,” dedi.

Mara gülümsedi. “Ah, yeterince açık konuşmamış mıydım? Bu gecenin açılış fiyatı buydu,” dedi.

Sonra defteri açıp, önündeki boş sayfayı düşünür gibi yaptı. “Elbise provası da bence... Beş sterlin desek?”

Temple yüksek sesle güldü. “Londra’nın en arzulanan elbiselerine sahip olacaksın, bir de üstüne para mı istiyorsun?” dedi.

“Elbiseler yenmez, Majesteleri,” dedi en mürebbiye ses tonuyla.

İşe yaradı. “Bir sterlin,” dedi.

Güldü. “Dört,” diye karşılık verdi Mara.

“İki,” dedi Temple.

“Üç sterlin on peni,” diye devam etti Mara.

“İki sterlin on altı peni,” dedi Temple.

“İnsan kazıklamakta ustasın,” dedi Mara.

Mara coşkuyla gülümseyerek defterine döndü. İki den fazlasını beklemiyordu. “İki sterlin on altı peni.” Kömür faturası ödenmişti.

“Hadi o zaman,” dedi Temple. “Mantonu çıkar.”

Mara defterini cebine geri koydu. “Tam bir centilmensin.” Mantosunu çıkarıp Temple’in oturduğu koltuğa bıraktı. “Elbisemi de çıkarayım mı?” diye sordu.

“Evet.” Hemen arkasındaki terziden gelen cevap üzerine Temple’in gözlerinde önce şaşkınlık, sonra keyif olduğuna yemin edebilirdi.

İşaret parmağını Temple’in burnuna doğrulttu. “Sakın güleyim deme,” dedi.

Temple tek kaşını kaldırdı. “Ya gülersem?” dedi.

“Ölçünüzü almak için üzerinizde mümkün olduğunca az şey olması lazım bayan. Yaz olsa, üzerinizde ince pamuklu bir elbise olsa neyse, ama şimdi...” Lafını bitirmesine gerek yoktu. Kasım ayının sonunda buz gibi bir hava vardı. Mara’nın üzerinde de yün içlikle yün elbise vardı.

Mara ellerini kalçalarına koyup Temple’a döndü. “Arkayı dön,” dedi.

Başını iki yana salladı. “Hayır,” diye yanıt verdi Temple.

“Beni küçük düşürmen için izin vermedim sana,” dedi Mara.

“Ama ben parasını ödedim,” dedi Temple arkasına yaslanarak. “Rahat ol. Hebert’in kusursuz bir zevki vardır. Bırak seni satenler ve ipeklerle giydirsin, parasını da ben vereyim.”

“Üç sterlinin beni uysallaştıracığını mı sanıyorsun?” diye sordu Mara.

“Uysallaşacağını filan düşünmüyorum. Ama anlaşılmamızın koşullarına uymanı bekliyorum. Söz verdin.” Duraksadı. “Ayrıca bir düşün, her şey bittiğinde yeni giysilerin olacak,” diye yanıt verdi.

nü, silah gibi kullanacağından korkuyordu. Evet, Temple intikam almak istiyordu ve belki buna da hakkı vardı. Ve evet, taleplerini kabul edip kendini ona teslim etmiş olabilirdi, sözünü tutacak ve anlaşmalarına uyacaktı, ama her şey bittikten sonra kendi yüzüne bakacak hali kalmalıydı.

Bunların üstüne Mara bir de ondan korkarsa buna dayanamazdı.

Kibirli, kendini beğenmişti, Mara onu çok fena azarlama-yı istiyordu.

Öncesinde Mara üzerindeki kileri çıkarması gerekse bile, onu azarlamayı istiyordu.

Mara belki bunları söylememeliydi. İçinde tutmalıydı. Ona böylesine sinir olmasa belki yapabiliirdi. Temple söyleyeceklerini duyunca olabilecekleri bilse, dilini tutardı.

Ama önemli değildi. Çünkü Mara söylememek için arkasını döndü, altın ışık havuzuna yürüdü, platformun üzerinde yerini alıp bir kez daha Temple'a bakarak terzinin elbisesini çıkarmasına izin verdi.

Mara gözlerini kırpmadan karanlığa baktı, Temple'ın yüzüne yayılan kibirli bakışı düşündü ve söyledi.

"Sanırım önemi yok. Ne de olsa beni iç çamaşırıyla ilk kez görmüş olmayacaksın," dedi.

Her şey dondu. Temple duyduklarına inanamadı. Bunları gerçekten söylemiş olamazdı.

Yüzündeki ukala bakış, her şeyi bilen ifadede çok, uzun zamandır onu şaşkına çevirmeyi bekliyor gibiydi.

Belki de bekliyordu.

Temple aniden koltukta öne doğrulup her iki ayağını da sertçe yere bastı, mumların ışığı yüzünü aydınlatıyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu öfkeyle.

Mara kaşını kaldırarak bakınca Temple onunla dalga geçtiğini düşündü. "Kulaklarınızda bir sorun mu var Majesteleri?" diye soruyla yanıt verdi.

Mara, Temple'ın tanıdığı en yıkıcı, zarar verici ve zor ka-

dındı. Temple nezaketini bir kenara atıp bu son derece kadınsı mekândaki kadife mobilyaları alt üst ederek, sinirden üstündeki giysileri parçalamayı istiyordu.

Temple, Mara’nın söylediklerini açıklattırmak için ayağa kalkacaktı ki, Mara’nın elbisesinin bağları çözüldü, muhteşem, zarif bir hareketle elbisesi ayaklarının dibine düşerek soluk renkli içliği, sade korsesi ve geriye kalan hafif çamaşırlarla ortada bıraktı.

O anda Temple hiç kıpırdıyamadı.

Lanet olsun.

Fransız kadın Mara’nın etrafında dönerek bir süre onu inceledi. Temple bu esnada konuşacak gücü toparlamaya çalışıyordu.

Hebert önce davrandı. “İç çamaşıra da ihtiyacı olacak,” dedi.

Temple ona katılmıyordu. Mara’nın hiç de iç çamaşıra ihtiyacı yoktu. Aslında başka hiçbir kumaş parçası giymese daha iyiydi.

Ya da her neyse.

Tanrım.

Mara mükemmeldi.

Ve ayrıca Mara, yalan söylüyordu.

Çünkü onu iç çamaşırıyla –ya da şu an giydiği şeylere benzer her hangi bir şeyle– görmüş olsaydı hatırlardı.

Mara’nın göğüslerinin kıvrımını, etrafındaki çilleri, yuvarlak, dolgun göğüslerinin ucundaki... Göremese de meme uçlarının da mükemmel olduğunu biliyordu.

Bu göğüsleri hatırlardı.

Öyle değil mi?

Beni iç çamaşırıyla ilk kez görmüş olmayacaksın.

Temple yaşadığı hayal kırıklığıyla gözlerini kapadı; bir türlü hatırlayamıyordu. Anıdan çok bir hayal gibi görünen bir kadın vardı. Bölük pörçük bir hayal.

Büyük gülümseme. Garip, büyüleyici gözler.

“Kızıl mı?”

Terzinin sözleri karanlık, sessiz odada silah sesi gibiydi. Mara da irkildi. “Efendim?” diyebilirdi.

“Saçların,” diye yanıtladı Hebert. “Mum ışığı insanı yanıltıyor. Saçların kızıl mı?” diye tekrarladı.

Mara başını iki yana salladı. “Kumral,” dedi.

İpeksi bir şelale gibi, kestane bukleler.

“Kestane,” dedi Temple.

“Sen aradaki farkı anlayacak birine benzemiyorsun,” dedi Mara ve ona bakmadan ayaklarının önünde eğilmiş olan zayıf Fransız kadını, gözleriyle takip etti.

“Sandığından fazlasını fark ediyorum,” diye yanıt verdi Temple.

Bu saçlar on iki yıl hafızasında belirmişti. Temple çok kez hatırladıklarının gerçek olmadığına karar vermişti. En karanlık anlarında bu anıyı, kendi kendine oluşturduğunu düşünmüştü. O kadım. O geceden iyi bir şeyler hatırlamak için.

Ama o gerçektir.

Mara, o gecenin anahtarıydı. Ondan fazlasını hatırladığını biliyordu. Temple, düşüşünün parçalarını bir araya getirmesi için, tek şansının o olduğunu biliyordu. Ama onu yok etmesi için gereken süreden daha uzun bir süre, yanında kaldığını hiç düşünmemişti.

Belki de kalmamıştı. Belki Mara yalan söylüyordu. Belki kim bilir nerede, ne yapmayı istediği için kaçarken, dünyanın dikkatini dağıtsın diye onu uyutup geride bırakmıştı. Mara’nın bu son sözleri de ona işkence etmek için son çabalarıydı.

Yalan değildi.

Temple bundan, hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. Ama bir şekilde hakikati bilmesi işleri kötüleştiriyordu. Çünkü Mara ona, o geceden hiçbir anı bırakmamıştı.

Temple’in bütün anılarını silmişti.

Temple kendini toparlamalıydı. Üste çıkmalıydı. Temple koltuğa yaslanıp Mara’nın ona yaşattıklarını, belli etmemeye çalıştı. “Mesela, hiç eldiven takmadığını fark ettim,” dedi.

Mara sanki ipe bağlıymış gibi ellerini bir araya getirip sımsıkı kapattı. “İnsan geçim kazanmaya çalışırken giyemiyor,” diye yanıt verdi.

Ama Mara’nın çalışmasına gerek olmayacaktı. Çünkü bir düşes olabilirdi.

Temple cevap istiyordu. Cevap alabilmek için yanıp tutuşuyordu.

“Tanıdığım tüm mürebbiyeler eldiven takar,” dedi. Temp-

Sözlerinin uyandıracacağı duyguları düşünemedi. Merak. Hayal kırıklığı. Ve dahası. Temple, ışık havuzunun tam önünde durdu, artık yüzünü saklayamıyordu. “Bunu daha önce yaptım mı?” diye sordu istediğinden daha kaba bir şekilde ve beklediğinden daha anlam yüklü bir şekilde.

Mara başını eğip ayaklarına bakarak sustu. Cevap veremeyince ısrarla sordu. “O sabah çıplak uyandım. Çıplak ve başkasının kanına bulanmış halde. Hem de çok fazla kana,” dedi Temple ve ışığa adım attı. “Senin kanın değildi.”

Mara başını iki yana salladı, sonra ona baktı. “Benim değildi,” dedi.

“Kimindi?” diye sordu Temple.

“Domuz kanıydı,” diye yanıt verdi Mara.

“Neden?” diye sordu Temple.

“Öyle olsun istemedim...”

Lanet olsun. Temple özür istemiyordu. Gerçeği bilmek istiyordu. “Yeter. Giysilerim neredeydi?” diye sordu sinirlerle.

Tekrar başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Şeye vermiştim...”

“Kardeşine tabii. Ama neden?” diye devam etti.

“Biz... Ben...” Mara tereddüt ediyordu. “Çıplak olursan peşime düşemezsin diye düşündüm. Kaçmak için zaman kazanacaktım,” diye yanıt verdi.

“Bu kadar mı?” Temple dehşet içinde açıklamanın onu hayal kırıklığına uğrattığını fark etti. Ne bekliyordu ki? Ona karşı derin bir tutku beslediğini itiraf etmesini mi?

Belki.

Hayır. Lanet olsun. Mara tam bir baş belasıydı.

Temple artık bu kadından ne istediğini bilmiyordu. “Çıplaktım Mara. Saçlarını hatırlıyorum. Üzerimdeki vücudunu hatırlıyorum,” dedi. Mara mum ışığında yanakları kızarıncıca tam olarak ne istediğini anladı. Temple platforma adımını atıp yanına geldi, ama ikisinin de hak ettiğinden çok daha kutsal bir zarafetle ona dokunamadı. “Biz...”

“Excusez moi, Majesteleri,” diye bir ses duyuldu.

Temple tereddüt etmedi, kıpırdamadı. Arkaya bile bakmadı. “Bizi yalnız bırak Hebert,” dedi sadece.

Fransız kadın hemen yanlarından ayrıldı.

Temple zayıflığından nefret ederek kolunu, Mara'nın beline doladı. Onu kendine çekti, gövdeleri buluşurken göğüslerini hissediyordu. Kalçalarını.

Mara nefesini tuttu, ama sesinde hiç korku yoktu.

Tanrım, Mara ondan korkmuyordu. Temple en son ne zaman ondan korku duymayan bir kadını kollarına almıştı?

Onu en son kollarına aldığı anda.

"Yaptık mı Mara?" Hafif bir fısıltıyla kulağına fısıldarken dudakları yumuşak yüzüne, sıcak tenine değecek kadar yakındı. Kulak memesini dudaklarının arasına almamak, Mara zevkten titreyene kadar dişleriyle oynamamak için kendini zor tutuyordu.

Korkudan değil, zevkten titreyerek.

"Seviştik mi?" diye sordu Temple.

Mara kaskatı kesildi, boynu kızardı, Temple içini kaplayan suçluluk hissini inkâr ediyordu. Ona hakaret ettiği için pişman olmayı kabul etmiyordu.

Gerçi Temple'ın bir şey yapmasına gerek yoktu.

Mara'nın aklında başka bir şey vardı. Başını çevirdi ve yumuşak dudaklarını kulağına bastırıp, iki kez yumuşak bir öpücük kondurdu. Temple'm kulak memesini ısırarak onu tutku deryalarına sürükledi. Temple bu kadını hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Zehirli olduğunu bildiği halde, istiyordu.

Mara dudaklarını uzaklaştırıp onu çaresiz bir yoksunluk içinde bırakarak, "Söylersem borcumu siler misin?" diye sorduğunda bile hâlâ onu arzuluyordu.

Temple'ın karşılaştığı en yetenekli rakipti.

Çünkü bir an Temple, gerçekten Mara'nın istediğini yapmayı düşündü. Her şeyi affedip gitmesine izin vermeyi düşündü. Ve Mara, Temple'ın hafızasını geri getirebilse bunu yapardı.

Ama Mara bunu da elinden almıştı.

"Ah Mara," dedi. Temple içini öfke ve hayal kırıklığına yakın bir hisle yavaşça bıraktı. Bu duygulardan birini dizginledi, diğerini umursamadı. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni affetmemi sağlamaz."

Temple küçük platformdan hızla inip karanlığa dönerken, Hebert'e seslendi.

Terzi, ellerinde saten ve dantellerle tekrar odaya girip Mara'ya yaklaştı. "*Mademoiselle, s'il vous plait,*" diyerek elbiseyi giymesini istedi. Mara tereddüt etse de Temple, gözlerindeki bakışı görebiliyordu; günlerdir yemek yememiş de terzinin ellerinde bir tepsi yiyecek varmış gibiydi.

Mara'nın, başından geçirdiği elbisenin içinde, kolları yüzerek çıkış ararken Temple, aklını yitirmemek için nefesini tutup terziye baktı. "Başka birinin elbiselerini giymesini istemiyorum. Her şey senin tarafından yeni dikilsin," dedi.

Madame Hebert gözleriyle onayladı. "Tabii ki. Bu elbise sadece prova için. Koleksiyonu kendiniz seçmeyi istemiştiniz," diye yanıt verdi.

Mara bunun üzerine keyifsizce bir çığlık atıp başını ışığa çıkardı. "Prova yapılırken yanımda durman yeterince aşağılayıcı değil mi? Elbiseyi de mi sen seçeceksin?" diye sordu.

Hebert, elbiseyi ayarlayıp arkasını bağlarken Temple, korsesi hafif dar, beli hafif bol olan leylak rengi elbisenin içindeki Mara'yı izledi.

Temple, elbiselerin bir kadını daha güzel yapacağını hiç düşünmemişti. Kadın kadındı; çekiciyse üstüne ne giyerse giysin çekici olurdu. Değilse, kumaş sihirli değildi ya.

Fakat bu elbise, güzel hatları ve mum ışığında parıldamasıyla, Mara'nın güzel, açık teniyle uyumlu rengiyle, saçlarındaki kızıl tonları, gözlerinin mavisi ve yeşilini öne çıkartmasıyla sihirli gibiydi.

Lanet olsun. Temple tam bir kadın gibi düşünüyordu.

Bu, Temple'ın hiç tanımadığı ve hiç resmi olarak tanışma fırsatı olmadığı Mara'ydı. Tüm Londra ayaklarının dibinde, varlık içinde büyüyen Mara. Neredeyse Lamont Düşesi olacak olan Mara.

Bu elbisenin içinde nasıl da bir düşes gibi görünüyordu.

Tam bir düşes gibi.

Tam bir hanımefendi gibi.

Tam ellerini uzatıp dokunmak istediği gibi...

Hayır.

“Korsenin dekoltesi daha derin kesilmeli,” dedi.

“*Mais non, Majesteleri,*” diye itiraz etti terzi. “Korse mü-kemmel. Hiçbir şey göstermeden nasıl da güzelliği ortaya çı-karıyor bakın.”

Tabii ki haklıydı. Korse, elbisenin en mükemmel kısmıydı, çok güzel kesimliydi, çok göz önüne sokmadan tam kararında baştan çıkaracak boydaydı. Mara üzerine giyer giymez fark etmişti, güzel, çilli göğüslerini çok dengeli bir şekilde gösteriyordu. Her bir çilini teker teker ezberlemek istiyordu.

Mükemmeldi.

Ama o mükemmel olmasını istemiyordu.

Hafif görünmesini istiyordu.

“Daha derin olsun,” dedi tekrardan Temple.

Terzi, Mara'ya baktı, keşke itiraz etseydi. Bu talebine karşı çıksaydı. Elbisenin kesiminin olduğu gibi kalmasında ısrar etseydi.

Ö zaman kararında kendini daha iyi hissedirdi.

Tabii ki Mara, bunu biliyor gibiydi. Temple'ın kendisiyle tartışmasını istediğini biliyordu. Ona istediğini vermek yerine Mara, başını itaatle eğdi ve tek kelime etmedi. Temple bu itaatin gerçek olmadığını biliyordu.

Kendini yirmi kat daha fazla kötü hissetti.

“Ne zaman biter?” diye bağırdı terziye.

“Üç gün,” dedi terzi.

Başıyla onayladı. Üç gün yeterdi. “Maskeye de ihtiyacı var,” dedi Temple.

“Neden? Amacın beni ortaya çıkarmak değil mi?” diye cevapladı Mara terzi adına, ses tonu da konuşmanın dışında bırakıldığı için gücendiğini belli ediyordu. “Neden beni gizleyesin?”

Temple o an Mara'nın gözlerinin içine baktı. O bir kavak ağacıydı, kendisi de fırtına. Kırılmayacaktı. İçinde uyanan hayranlığı bastırdı. Mara onu mahvetmişti. Hayatını ondan çalmıştı.

“Ben seni ortaya çıkarmaya karar verene kadar gizleneceksin,” dedi.

Mara dondu kaldı. "Tamam," dedi ve terzinin elbise-

yi çözmesini bekledi, elbise gevşeyip açıldı. Mara elleriyle önünü kapatıp sonra elbiseyi bırakırken Temple, keyifle izledi. “Söyler misiniz Majesteleri, artık her soyunduğumda yanımda mı olacaksınız?” diye sordu.

Oda sıcak ve boğucuydu, Temple’ın canı kavga etmek istiyordu. Onu bir kez daha iç çamaşırlarıyla görmeye dayanamazdı.

Temple başını eğdi. “Zevkle giderim,” dedi. Dükkânın ön tarafına yöneldi, perdeleri çekerken durup arkasını döndü. “Ama geri döndüğümde bana o geceyle ilgili gerçekleri anlatmaya hazır olsan iyi olur. Bunu yapana kadar seni hiçbir yere bırakmam. Tartışma kabul etmiyorum.”

Temple, Mara’nın cevabını beklemeden duvarları kumaş ve ıvır zıvırla kaplı dükkân tarafına geçti. Loş ışıklı mekânda derin bir nefes alıp uzun, cam sandığın kenarına dokunarak içeri geri çağırılmayı bekledi.

Artık giyindiğini ve geri gelebileceğini söylemesini bekledi Temple.

Pandora’nın kutusunun tekrar kapandığını.

Temple sandığın üzerindeki sepete uzandı, uzun, siyah kuş tüyünü eline alıp parmaklarını üzerinde gezdirdi, yumuşaklığına şaşırdı. Mara’nın saçlarında ve teninde nasıl görüneceğini hayal etti.

Parmakları parmaklarında.

Temple elini yakmış gibi tüyü bıraktı, soyunma odasına geri dönüp girişte Madame Hebert’le karşılaştı. “Yeşil iyi mi?” diye sordu terzi.

Mara’nın üzerindeki ne renk olduğu umurunda değildi. Temple bunları fark edecek kadar özen göstermek istemiyordu.

Yine de, “Leylağı da istiyorum. Az önce denediği,” dedi.

Yılların deneyimi Madame Hebert’e düşüncelerini göstermemeyi öğretmişti. “Bayana en çok yeşil renk yakışır,” dedi.

Temple bir an onu, yeşillerle gözünde canlandırdı. Saten, dantel, iç çamaşırı, kaliteli bir kombinezon, telli korse, nakışlı ipek çoraplar...

Temple, Mara’nın bacaklarını görmek için iyi para verirdi.

Temple tekrar sinirlendi. Ondan sır saklamasına öfkeliydi. Her ikisine de ait olan sırları saklamasına çok öfkeliydi.

“Ne renk istersen kullan. Umurumda değil,” dedi. Fransız kadının yanından geçti. “Ama leylağı da gönder.”

“Temple,” Hebert’in dudaklarından çıkan isim onu durdurdu. Arkasını döndüğünde Hebert bir eliyle perdeyi tutuyordu, “Senin getirdiğin pek çok kadını giydirdim.”

“Onlar kulübün kadınlarıydı,” dedi. Her nedense açıklama gereği hissetti.

“Bu seferki diğerlerine benzemiyor,” dedi Herbert.

Bu söz çok az bile kalırdı. “Evet,” diyebilirdi Temple sadece.

“Giysilerin inkâr edilemez bir gücü vardır. Her şeyi değiştirebilir,” dedi Herbert.

Saçma bir laftı, ama bir terziyle uzmanlık alanına ait bir konuda tartışacak değildi, bitirmesine izin verdi.

“Ne istediğine emin ol,” dedi Temple.

Bir bu eksikti. Esrarlı konuşan Fransız bir terzi.

Perdeleri itip Mara’nın az önce o güzel elbiseyle üzerinde durduğu platforma baktı.

Şimdi boş olan platforma.

Şimdi boş olan odaya.

Kahretsin.

Sonunda Mara kaçmıştı.

Üç dakika. Belki daha az.

Temple, peşine düşmeden önce Mara'nın saklanacak sadece bu kadar zamanı vardı.

Temple onu yakalarsa gecenin seyri değişirdi.

Bu gece ilk kez olmayacaktı.

Mara çocuklarla gittiği yürüyüşler için Lydia'nın aldıracağı pelerinine sarındı ve terzi dükkânının arkasındaki dar sokağa girdi. Temple'ın çıkmasını beklerken, saklanacak kuytu bir köşe aradı. Nihayet evrenin ondan yana olduğu bir anda sürücü başka tarafa bakarken kaçmayı başarmıştı.

Şimdi saklanmalıydı.

Mara dükkâna ne kadar yakın olursa o kadar iyiydi.

Temple kaçtığını düşünecekti. Elindeki süreyle ne kadar mesafe gittiğini hesaplayacak ve bu alanı kontrol edecekti. Mara, sessizce oturup önünden geçip gitmesini bekleyecekti.

Temple, Mara'nın o kadar yakında kalacağını hiç düşünmezdi.

Mara, son on iki yılda, saklanmayı çok iyi öğrenmişti. Dahası kaçtıktan sonraki ilk on iki saatte öğrenmişti saklanmayı. Ama şimdi ona yardım edecek iyi ücretli bir sürücüyle arabası ve bir dünya insanı yoktu. Şimdi gecenin bir yarısı Mayfair'de tek başınaydı. Ayrıca Londra'nın en güçlü erkeklerinden birinden kaçıyordu.

Temple onu yakalarsa gerçeği zorla söyletirdi.

Ama o gece ve hayatıyla ilgili gerçekler Mara'nın elindeki tek güçtü. Elinden böyle kolayca almasına izin vermeyecekti.

Ama Mara'nın kaçma nedeni bu değildi. Temple'a sandığı

Mara kendine gelip çırpınarak kurtulmaya çalıştı, ama onu sımsıkı tutan adamın içki, ter ve günlerdir yıkanmamış giysilerinin kokusuna dayanamadı. Adam bir daha kulağına fisıldadı. “Karşı koyan kadınları sevmeyiz.”

“Bir sorunumuz var o zaman,” dedi Mara, “çünkü kolayca teslim olacak değilim.”

Sonra adam Mara’yı arka sokağa çekip duvara öyle sertçe vurdu ki Mara’nın ciğerlerindeki hava boşaldı. Korku ve panikle adamın elinin altında titrerken Mara’nın artık bağırarak hali kalmamıştı.

Mara’nın ciğerlerine hava gitmiyordu.

Nefes alamıyordu.

Onu öldürebilecek bir darbe olmadığını biliyordu. Sadece nefesini kesmişti. Ama Mara’nın dehşete düşmesine yetti.

Dehşet, öfkeye dönüştü.

Mara’nın gözünden yaş geldi ve kurtulabilmek için daha fazla çırpınmaya çalıştı. Var gücüyle kıvranıp adamı itse de, kollarından bir türlü kurtulamıyordu, Mara boş eliyle pelelerinin düğmelerini koparıp eteğine uzandı, eteğini kaldırınca buz gibi hava bileklerine, bacaklarına, kalçalarına değdi.

“Tut,” dedi ilk adam, fermuarına uzandı. Mara’nın nefesi mucizevi bir şekilde geri gelirken ölüm korkusu, çok daha kötü bir şeye dönüştü.

Mara adamın kollarına yumruk attı, vurdu ama onun dengi değildi. Yöntem değiştirip sakın durmaya çalışarak mantosunun iç cebindeki bıçağa uzandı ve dikkatini topladı.

Diğer adamın sertçe dizlerini tuttuğunu hissederken bıçağı yakaladı, adamın üzerindeki ellerinin görüntüsünü zihninden atamayarak gözlerini kapadı. Bıçağı yerinden çekti.

Ama Mara’nın kullanmaya fırsatı olmadan, onu tutan adam bıçağı görüp bileğinden yakaladı.

Adam, Mara için fazla güçlüydü.

Bıçağı ellerinden kapıp boğazına dayadı. “Aptal kız. Böyle silahlar senin gibiler için çok tehlikeli,” dedi.

Korku dehşete dönüştü.

Birden adam onu bıraktı, bıçak tıngırdayarak yere düştü. Üzerindeki ağırlık sağır edici bir kükremeye kalkınca daha

fazla korkması gerekirdi, ama tam tersine hiç tatmadığı türden bir rahatlama duygusu hissetti.

Temple.

Mara serbestti, dükün geldiği anda adam, Mara'yı serbest bırakıp önce arkadaşını kurtarmaya çalıştı, ama kavgadan gözlerini ayıramadan geri çekildi. Mara dizlerini göğsüne yaslayıp dövüşü izledi.

Temple saldırganına yumruk atıp, az önce Mara'ya yaptıkları gibi duvara sertçe yasladı. İngiltere'nin en çok galibiyeti olan çıplak el boksörü, adaleti yerine getirmek için gücünün ve yeteneğinin her bir zerresini adamın üzerinde kullanıyordu. Saldırganın yaşadığı korkunun kendininkiyle aynı olduğu şüphesizdi.

Ama bu, kurallar ve yönetmeliklere göre, her nasılsa spor kaideleri içinde dövüşen profesyonel bir dövüşçü değildi.

Temple kan peşindeydi. Şüphesiz yılların eğitim ve antrenmanı sayesinde hareketleri keskin ve idareliydi, ama her bir darbe öfkesinin ağırlığını taşıyordu, bir süre sonra karşıındaki adam kendi gücüyle değil sadece yumruklarının ivmesiyle ayakta kalana kadar defalarca vurdu.

Temple'in darbeleri yer çekiminden daha güçlüydü.

Arka sokaktaki ikinci adam da bunu fark ederek arkadaşını kurtarmaktan vazgeçip kendini kurtarmaya karar verdi. Temple'in yanından geçip kaçmaya çalıştı.

Ama şans ondan yana değildi.

Temple elindeki düşmanını yere atıp ikinci adamı boynundan yakaladı. Adamın dengesini bozarak yere fırlattı. Mara adamın elindeki gümüş pırıltıyı gördü. Bıçağıydı. Karanlıkta bulmuş olmalıydı.

"Bıçak!" diye bağırdı. Dövüşe katılmaya hazırlanarak doğruldu. Aynı onun yaptığı gibi Temple'ı koruması için. Ancak fırsat bulamadan Temple adamın yanına gelip dövüşü devam etti. Sanki silahlar ona işlemiyordu. Sanki tehditlere karşı bağışıklığı vardı.

Bıçak havada uçtu, yere düştü, Temple bıçağı tekmeleyince kaldırım üzerinde tıkırdayarak Mara'nın çizmelerinin dibinde durdu. Bıçağı eline aldı, sımsıkı tutarak Temple'ı izlemeye devam etti.

Bu sefer dişlerini sıkıp yumruklarıyla kelimelerini vurguladı. "Bir. Daha. Asla. Bir. Kadını. İncitmeyeceksin," dedi.

Adam inledi.

Temple eğilip yaklaştı. "Efendim?"

Adam tekrar inledi.

Temple adamı ceketinin klapasından havaya kaldırdı, sonra Arnavut kaldırımının üzerine bırakarak kafasını çarptı. "Seni duyamadım," dedi.

Adam gözleri kapalı başını iki yana salladı. "Ta-tamam," diye inledi.

Temple bir yumruk daha atıp üzerine eğildi. "Tamam ne?" diye sordu.

"İncitmeyeceğim," dedi adam.

"Kimi incitmeyeceksin?" diye sordu Temple.

"Başka bir kadını," dedi adam korkuyla.

Temple iri ve sert kalçaları üzerinde nefes nefese doğruldu. "Kalk," dedi sertçe.

Adam söyleneni yaptı.

"Yaşamasını istiyorsan pislik arkadaşını da al," dedi.

Adam söyleneni yaparak Mara'nın, yerde inleyen, saldırganını aldı ve olabildiğince hızla sokaktan ayrıldı.

Mara arkalarından baktı, uzun bir süre sonra başını Temple'a çevirebildi. Hâlâ taş gibi durarak birkaç adım ötesinde ona bakıyordu.

Mara gözlerine baktığında her şey değişti. Temple ağzının içinden bir kez sövüp dizleri ve elleri üzerinde yavaşça ona yaklaştı. "Mara?"

Temple'ın dudaklarından dökülen yumuşak ve tok sesi Mara'yı, kendine getirdi, pis sokakta bir kez daha titremeye başladı. Temple hemen ona uzandı, elleri tereddütle birkaç santim uzağında havada asılı kaldı. Ona dokunmadan durdu. Mara onu korkutmayı ve baskı kurmayı istemediğini düşündü.

Temple'ın hareketi her şeyden öte bir arkadaşınki gibi nazik, yumuşaktı.

Geldin, demek istedi. Teşekkür ederim.

Mara konuşacak gücü bulamadı. Ama gerek yoktu çünkü Temple onu kucaklamıştı bile.

Ve Mara yıllardır ilk kez kendini güvende hissetti.

Belki de hayatında ilk kez.

Mara, Temple'ın sıcak, güçlü bedenine yaslandı. Temple kollarını ona dolayıp sımsıkı kendine çekti, başını üzerine eğip tüm bedeniyle onu sardı.

“Şimdi güvendesin,” diye fısıldadı başının üzerinden. “Güvendesin.” Onu ileri geri salladı. “Geri gelmeyecekler.” Konuşurken dudakları Mara'nın şakağına değiyordu.

Mara ona inandı.

Temple'ın şefkatle konuşmasına, saldırganlarından intikam alan ellerinin yumuşak dokunuşlarla sırtını bacaklarını okşamasına, korkuyla buz kesilen vücudunu ısıtmasına inandı.

“Onları yendin. İki kişiydiler. Sen tek başınaydın,” dedi Mara.

“Sana demiştim, ben kaybetmem,” dedi Temple. Sözlerindeki neşe, tam olarak hislerini yansıtmıyordu.

Mara yine de gülümsedi. “Ne kadar kibirlisin,” dedi ardından.

“Kibir değil. Gerçek,” diye yanıt verdi Temple.

Mara buna ne diyeceğini bilemedi. “Mantonu giymemişsin,” dedi sadece.

“Zaman yoktu. Seni bulmak zorundaydım,” dedi tereddüt ederek.

Ve bulmuştu.

“Teşekkür ederim,” bu sözler garip, boğuk ve yabancı geldi.

Temple onu kendine çekti. “Bana teşekkür etme,” diye fısıldadı. “Çok kızgındım.”

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Mara gülümseyerek.

“Hâlâ kızgın olabilirim, ama korkum geçene kadar beklemelisin,” dedi.

Mara başını kaldırdı, karanlıkta gözlerini görebilmeyi ne çok isterdi. “Korktun mu?” diye sordu.

Temple başını çevirdi. “Önemli değil. Şimdi güvendesin,” dedi.

Mara gerçekten güvendeydi. Çünkü Temple yanındaydı.

Şaşılabak şeydi.

“Beni nasıl...”

Temple hafifçe gülümsedi. “Kaçarsan seni bulacağımı söylemişim,” diye sözünü kesti.

Mara gözleri yaşlarla dolarak başını iki yana salladı. Temple’in yanından geçip gittiğini duymuştu.

Ama Temple yine de onu bulmayı başardı.

Yüzüne değen saçlarını okşadı. “Geri döndüm,” dedi.

“Dönmeseydin...”

Temple başını sallayarak onu tekrar kendine çekti. “Ama döndüm,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

Temple geri dönmüştü ve Mara bu sayede güvendeydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Mara göğsüne karşı, elini Temple’ın koluna yaslayınca kaskatı kesilip acıyla inledi. “Kolun.”

Temple yine başını iki yana salladı. “Yok bir şey,” dedi.

“Ama var,” dedi Mara. Temple’ın ceketinin kumaşında, derin bir kesik vardı, kumaşı çekince aynı kesğin gömleğini takip ederek derisine ulaştığını gördü.

“Yaralısın,” dedi panikle. Temple’ın ceketinin düğmeleri dövüşte kopmuştu, şüphesiz karanlık sokağa saçılmıştı, ceketinin klapasını çekti. “Çıkar şunu,” diyerek kravatını açmak için gömleğinin yakasına uzandı. “Yaranla ilgilenmek lazım.”

Temple Mara’nın elini yakaladı. “İyiyim,” dedi.

“Hayır,” diye karşı çıktı Mara, suçluluk duygusu kabarıyordu. “Kaçmamalıydım.”

Temple gözlerinin içinde baktı. “Efendim?” dedi.

“Kaçmasaydım...” Onu incitmişti.

Her zamanki gibi.

“Hayır.” Mara onu umursamadan ellerini çekti, tekrar kravatına uzandı.

Temple onu tekrar durdurdu, sıcak ve kendinden emin dokunuşuyla yanağını eline aldı. “Böyle söyleme. Böyle düşünme. Bu senin hatan değildi,” dedi.

Mara Temple’ın siyah gözlerine baktı. “Yaralandın,” dedi.

Temple’in ağzının kenarı seğirdi. “Canım dövüşmek istiyordu zaten,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Bu öyle olmadı ama,” dedi. “Ben o kadar emin olmazdım,” dedi Temple takılarak, sonra ciddileşti. “O adamlar canavar gibiydi. Ve sen...” Temple’ın sözleri onun da aslında kim olduğunu hatırlattı.

İkisinin birlikte kim olduklarını.

Ama şimdi onunla ilgilenme sırası Mara’daydı. “İçeri girmeliyiz,” diyerek ayağa kalktı, yardım etmek için elini uzattı.

Temple elini tutmadan kusursuz tek bir hareketle ayağa kalktı. Doğrulunca bir an duraksadı. Mara, yaranın acısıyla Temple’ın zayıf düştüğünü düşündü. Sağlam kolunun altına girdi.

“Bana tutun,” dedi.

Temple karanlığa doğru kahkaha attı. “Hayır,” dedi.

“Neden?” diye sordu Mara.

“Seni ezme olasılığımın başka bir neden mi arıyorsun?” diye soruyla karşılık verdi Temple.

Mara gülümsedi. “Göründüğümün daha güçlüyümdür,” dedi.

“Sanırım bu bana söylediğin ilk gerçek oldu,” dedi Temple.

Bu sözler Mara’nın içinde tarif edilemez hisler uyandırdı. Heyecan verici, rahatsız edici ve daha bir sürü şey. “Bunu iltifat olarak alıyorum,” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi Temple.

Hayır. Mara Temple’dan hoşlanmayı istemiyordu.

Ama çok geçti.

“O zaman neden bana tutunmuyorsun?” diye sordu Mara.

“Yardıma ihtiyacım yok,” diye yanıt verdi Temple.

Mara ona baktığında çenesinde, dudaklarının kararlı çizgilerinde bir şey gördü. Tanıdık bir şey.

Temple kendisine yardım teklif eden insanlara, kaç kez aynı şeyi söylemişti? Uzun süre tek başınaydı ve biri karşılık beklemeden yardım teklif edince Temple, hemen karşı çıkıyordu.

Ya da daha kötüsü karşılığında hayatının bir parçası olmak istiyorlardı.

“Tamam,” dedi Mara yumuşak bir ses tonuyla.

Uzun bir sessizliğin ardından Temple konuştu, “Bazen beni gerçekten anladığını düşünüyorum,” dedi.

Temple Mara’nın elini tuttu, Mara donakaldı. “Bunun için de para ödemem gerekiyor mu?” diye sordu.

Temple’in bu sözleri anlaşmalarını ve kavgalı olduklarını hatırlattı. Oysa dokunuşu hiç öyle hissettirmiyordu. Temple’in sıcak, sert teninin elinde uyandırdığı his, zevkti. Mara bu zevki kabul etmek istemese de karşı koyamıyordu.

“Hayır,” dedi Mara, soğuk rüzgârla titreyerek. “Bunun için ödeme yapmayacaksın.”

Arabaya doğru yürürlerken Temple cevap vermedi. Karanlıkta keşfettikleri bu sessiz samimiyet şüphesiz gün ışı-ğıyla ortadan kaybolacak, geçmişlerini ve bugünlerini hatırlayacaklardı. Şimdiden apaçık belli olan geleceklerini...

Mara konuşmadı.

Sokaktan çıkıp Temple’m arabasına doğru yürürken de, sürücü atlayıp yardıma geldiğinde de, birbirlerine dokunmanın imkânsız olduğu dar, küçük arabanın içinde dizleri birbirlerine değerken de konuşmadı.

Temple’in evine vardıklarında Temple soğuk, karanlık Londra sokağına inip onu içeri davet ettiğinde de konuşmadı.

Mara’nın peşinden gittiği için sözlere lüzum yoktu.

“Tanışıklığımız şiddetle lekeli, Majesteleri,” dedi Mara kim olduğunu ve neden ortaya çıktığını ilk kez açıkladığı kütüphanede. Onu ikinci kez ilaça uyuttuğu kütüphanede.

Temple ceketini çıkarıp kanlı gömleğiyle kaldı. “Peki bu kimin hatası?” diye sordu Mara’nın umduğundan daha nazik sözlerle.

Nazik.

Londra’da çoğu kişinin zalim, yenilgi bilmeyen kas ve yı-kılmayan kemik olarak bildiği bu adamı tarif etmek için bu kelime, birden garip geldi.

Ama her nasılsa adam, Mara’nın yanında, yumuşak dokunuşlu bir adam oluveriyordu.

Temple gömleğini kolundan çekip başının üzerinden fırlatırken acıyla inledi. Temiz, düz kesikli yaranın altında dönen, geometrik bir şekil vardı. Mara'nın gözü takıldı. Mürekkepti. Bunu daha önce de görmüştü, ama asla onun gibi birinde değil.

Asla bir aristokratta değil.

Temple, sıcak su ve bezle yarasına müdahale ederken, ilk defa kendi kendine pansuman yapmadığı belliydi, içeri girdiklerinde yaktığı ateşin yanındaki sandalyeye oturdu, buharı tüten suyun içine bezi attı.

Mara bir an onu izlemeyi bırakıp kalktı, ateşin yanına gitti.

“Otur,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, Temple ateşin karşısına otururken Mara bezi suya batırdı. Çok sıcak kumaşın suyunu sıkarak yarayı temizlemeye başladı.

Temple'ın buna izin vermesi onu şaşırttı. Aslında ikisini birden şaşırttı.

Temple'm sessizce durduğu uzun dakikalarda Mara sadece yarasına, yaşamaktan son anda kurtulduğu ürkütücü şiddeti hatırlatan kesik koluna bakmaya çalıştı. Onu kurtarmıştı.

Mara Temple'm kolundaki geniş, siyah kısma dokunmak için yanıp tutuşuyordu; içindeki karanlık geçmişiyile bağdaşmayan güzel desenler şeklinde yüzeye çıkmış gibiydi.

Bu karanlığa Mara sebep olmuştu.

Karanfil ve kekik karışımı tarif edilemez olan ve Temple'ı yansıtan kokusu, Mara'nın duyularını uyarıyordu. Mara, Temple'ın üzerine eğilip kokusunu içine çekmeyi arzuladı.

Mara bunun yerine yumuşak dokunuşlarla onu iyileştirmeye, kolundaki kurumuş kanı temizlemeye, temiz kanın akışına yardım etmeye odaklandı. Başka hiçbir yere bakmadan pamuklu bezin pembeye dönüşen suya, girip çıkmasını izledi.

Temple'ın gövdesini lekeleyen diğer yaraları teker teker hafızasına kazımadan. Göğsünün girinti ve çıkınlarını fark etmeden... Parmaklarının ona çok daha tehlikeli bir şekilde dokunması için yanıp tutuştuğu göğsündeki tüyleri görmeden...

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Temple, sessiz, karanlık odada yumuşak sesiyle.

“Tabii ki var,” diye yanıtladı başını kaldırıp ona bakmadan. Ona baktığını biliyordu. “Benim yüzümden...”

Temple ellerini yakalayıp şimdi temizlenmiş olan göğsüne bastırdı, Mara bileğinde göğüs kıllarının kıvrımlarını hissedebiliyordu. “Mara,” dedi, kulağına bir başkasının, bir yabancının ismi gibi geldi.

Bu adam, bu yer ona ait değildi.

Mara elini çevirince Temple sanki hiç ellerini tutmamış gibi bırakıp devam etmesine izin verdi. “Tamam o zaman,” dedi.

“Dikiş atılması lazım,” dedi Mara.

Temple kaşlarını kaldırdı. “Dikiş atılması gereken yaraları da mı biliyorsun?” diye sordu.

Mara, hayatında onlarca yaraya dikiş atmıştı. Sayabildiğinden de fazla. Hem de henüz bir çocukken dikiş atmaya başlamıştı. Ama bunların hiçbirini söylemedi. “Evet. Yarana dikiş atılması gerek,” dedi.

“Bunun için de para vermem gerekiyor sanırım,” dedi Temple.

Bu sözleri duymak Mara’yı şaşırttı. Anlaşmalarını hatırlattı. Bir an kendini farklı insanlar ve farklı bir yerde olduklarına inandırmıştı.

Ne aptallık.

Bu gece hiçbir şey değişmemişti. Temple hâlâ intikam peşinde, Mara da hâlâ parasının derdindeydi. Bunu ne kadar iyi hatırlarlarsa o kadar iyiydi.

Derin bir nefes alıp kendini kastı. “Uygun fiyat verebilirim,” dedi.

Temple kaşlarını kaldırdı. “Fiyatını söyle,” dedi.

“İki sterlin,” diye yanıt verdi Mara. Dudaklarından dökülen sözlerden nefret etti.

Temple’in gözlerinde bir şeyler parıltıydı. Bıkkınlık mıydı? Hayır. Mara ne olduğunu anlayabilene kadar geçip gitti, dirseğinin altındaki masanın küçük gözünü açıp iğneyle iplik çıkardı. “Tamam, dik,” dedi.

O an Mara, sadece sürekli dikiş atılacak yaraları olan bir adamın elinin altında, iğne iplik bulunduracağını düşündü. Göğsündeki farklı iyileşme aşamalarındaki çeşitli yarayı fark etti. Ve daha fazlasını.

Temple son on iki yılda ne kadar acı çekmişti?

Mara bu soruyu aklından silip büfenin yanına gitti, bir kadehe iki parmak viski koydu. Geri döndüğünde Temple başını iki yana salladı. “Bunu içmem,” dedi.

Mara ters ters baktı. “İçine ilaç atmadım,” dedi.

Temple başını eğdi. “Yine de emin olmak isterim,” diye söylendi.

“Senin için değil zaten,” diyerek iğneyi bardağa soktu, uzun bir parça iplik kesti.

“Kaliteli viskiyi ziyan ediyorsun,” dedi Temple.

“Dikişin daha az acı vermesi için,” diye yanıt verdi Mara.

“Saçma,” dedi Temple.

Mara tek omzunu kaldırdı, “Bana yaraya dikiş atmayı öğreten kadın bunu savaşa giden erkeklerden öğrenmiş. Bana mantıklı geliyor,” dedi.

“Savaşta erkekler yanlarında içki şişesi ister tabii,” diye yanıt verdi Temple.

Mara, Temple’ın sözlerini umursamadan ipliği özenle iğneye geçirdi, sonra yarasına döndü. “Acıyacak,” dedi.

“Mükemmel viskime rağmen mi?” diye sordu Temple.

Mara iğneyi soktu. “Sen söyle,” dedi.

Temple iğnenin batmasıyla inledi. “Lanet olsun!” diye inledi.

Mara kaşlarını kaldırdı. “Şimdi bir içki ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Silahının göz önünde olmasını tercih ederim,” diye yanıt verdi Temple.

Mara’nın dudakları seğirdi. Temple’ın esprisine gülemezdi. Ondan hoşlanamazdı. O dost değil düşmandı.

Mara, hızlı ve deneyimli bir şekilde dikiş atmayı bitirdi. Mara son iplik parçasını keserken, Temple, çekmeceyi bir daha açıp ağrı merhemi kutusunu çıkardı. Kekik ve karanfil kokuyordu; Mara bu kokuyu biliyordu. “Bunun yüzünden mi böyle kokuyorsun?” diye sordu.

Temple merakla kaşını kaldırdı. “Kokumu mu fark ettin?” dedi.

Mara’nın yanakları kızardı, bunun için de kendine kızdı. “Fark etmemem imkânsız,” diye savundu. Mara kutuyu burnuna getirip içine çekince koku içinde farklı hissetmesine neden oldu. Mara parmağını merhemin içine soktu, yaranın etrafındaki şişmiş teninin üzerine sürdü, canını acıtmamaya özen göstererek temiz bir bezle iyice bağladı.

Mara işini bitirdiğinde boğazını temizleyip aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. “Garip şekilli bir yaran olacak,” dedi.

“Bu ne ilk ne de son,” diye yanıt verdi Temple.

“Ama benim sebep olduğum bir yara,” dedi Mara. Temple gülünce Mara, başını kaldırıp gözlerine bakmadan duramadı. “Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?”

Temple omzunu silkti. “Seninle alakası olmayan yegâne yarayı sahiplenmeni ilginç buluyorum,” dedi.

Mara gözlerini kocaman açtı. “Ama diğerleri benimle alakalı, öyle mi?” diye sordu.

Temple başını eğip dikkatle onu izledi. “Diğer hepsini dövüşlerde kazandım. Şey olmasam dövüşmeyeceğim boks maçlarında...” Temple tereddüt edip başını söylemedi ama Mara, boşlukları nasıl dolduracağını merak etti.

Hayatım mahvolmasa...

Yıkılmış olmasam...

Reddedilmesem...

“Temple olmasam,” dedi sadece.

Temple. Bu ismi Mara kaçtıktan sonra edinmişti. Ailesinden, cemiyetten ve tanrı bilir daha nelerden ihraç edildikten sonra. Eski hayatıyla hiçbir bağlantısı olmayan bir isimdi bu. Chapin Markisi William Harrow olduğu hayatıyla.... Lamont Düklüğü’nün veliahdı olduğu hayatıyla...

Mutlak güce sahip hayatıyla hiçbir bağlantısı yoktu.

Mara bu gücü Temple’in ellerinden söküp alana kadar.

Sonra Mara ona baktı, yaralarını tek tek inceledi. Bir haf-talık morluklara açılan pembe beyaz çizgiler mesleğinin simgesi bir harita gibiydi.

Oysa bu Temple’in mesleği değildi.

Temple zengin ve unvan sahibiydi, Mara’nın ölümünden

sorumlu tutulsun tutulmasın dövüşmek zorunda değildi. Ama yine de bunu yapıyordu.

Temple. Dövüşçü.

Onu bu hale getiren Mara'ydı. Belki bu yüzden şimdi yarısıyla ilgilenmek çok doğru geliyordu.

Diğer zamanlarda Temple'in yaralarıyla kim ilgilenmişti?

Mara bunu soramayacağı için başka bir şey sordu, "Neden Temple?"

Temple sağlam kolunu yumruk yapıp açarak bu soruyu alılamaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu ismi seçtin?" diye sordu tekrardan Mara.

Temple'in ağzının bir kenarı kıvrıldı. "Tapınak gibi olduğum için," diye yanıtladı.

Samimiyetten uzak ve çalışılmış bir cevaptı. Yıllarca yalan söylediği için aradaki farkı iyi bilirdi, ama üstüne gitmedi. Bunun yerine teninin üzerindeki büyük siyah mürekkebe gözlerini çevirdi.

"Peki ya bu?" diye sordu.

"Dövme," diye yanıt verdi Temple.

Mara'nın eli istem dışı hareketlerle yaklaşırken sınırı aştığını fark etti. Tam dövmeye dokunacakken durdu.

"Devam et," dedi kısık bir sesle Temple.

Mara başını kaldırıp baktı ama Temple'in bakışları eline, parmaklarına dönüktü. "Olmaz," dedi Mara, birden kendine gelerek hızla, elini geri çekti.

"Bunu istiyorsun," dedi Temple ve kolunu uzattı, kasları sanki nefes alıyormuşçasına mürekkebi hareket ettiriyordu. "Acımaz."

İçerisi sıcak değildi, ateş yeni yakılmıştı ve dışarıda kış ayazı vardı, ama Temple'in kolu alev gibi sıcaktı. Zarif desenlerin, kıvrılan çizgilerin ve koyu dövmenin üzerinde Mara, parmaklarını gezdirirken teninin yumuşaklığına hayran kaldı. "Nasıl?" diye sordu.

"Küçük bir iğne ve büyük bir kâse mürekkeple," diye yanıt verdi Temple.

"Kim yaptı?" diye sordu Mara, Temple'in siyah gözlerine bakarak.

Temple gözlerini, pürüzsüz teninde, Mara'nın parmakları-

nı gezdirdiği noktaya çevirdi. Şimdi rahatlamıştı. “Kulüpteki kızlardan biri,” dedi.

Mara’nın parmakları durdu. “Çok yetenekli,” dedi.

Temple dokunuşunu koparmadan yerinde kıpırdandı. “Öyle. Çok şükür ellerini sabit tutabiliyor,” dedi.

Sevgilin mi? diye sormak istedi Mara. Ama cevabı bilmek istemiyordu. Bunu istemeyi bile istemiyordu.

Mara, sanata yeteneği olan güzel bir kadının elinde garip bir iğneyle, onun üzerinde eğilmiş halini düşünmek istemedi. O iğne tenini bin kere deldikten sonra olanları düşünmek istemedi. “Acıdı mı?” diye sordu.

“Dövüşlerden daha fazla değil,” diye yanıt verdi Temple.

Temple acıyla para kazanıyordu sonuçta. Ama bu düşünce de umurunda değildi.

“Sıra bende,” dedi Temple, Mara dikkatle ona baktı. “Soru sorma sırası.”

Bu sözler aralarındaki sihri bozdu, Mara elini çekti. “Ne tür sorular?” Sanki bilmiyormuş gibi.

Temple yıllardır bu sorulara cevap vereceği anm geleceğini, bilmiyormuş gibi.

Keşke Temple, üzerine bir gömlek giyseydi.

Hayır, böyle kalsın.

Tabii, yıllar önce Temple, hayatını değiştiren hatayı yaptığı o geceyi anlatmaya zorlayacaksa, giyinik olması daha iyi olabilirdi. Bir de bu kadar yakın durmasa. Böyle aniden onu zorlamasa.

Aslında ani sayılmazdı.

“Yaralarla ilgili bu kadar şeyi nereden öğrendin?” diye sordu Temple.

Mara’nın beklediği soru bu değildi, gözünün önünde canlanan görüntülere hazırlıksız yakalandı. Kan ve çığlıklar. Bıçaklar ve kırmızı lekeli çarşaf. Annesinin son nefesi, Kit’in gözyaşları, babasının soğuk, zalim, duygusuz yüzü. Suçluluk duymayan yüzü.

Hele pişmanlık, hiç yoktu.

Mara başını eğip ellerine baktı, parmaklarını dolayarak söyleyeceklerini düşündü, sonunda şuna karar kıldı: “On iki

rak etmekten kendini alıkoymadı. Gerçeği ayaklarının dibine tuğla gibi atıvermek. Her şeyi...

Mara ya bunu yaparsa? Ona her şeyi söylerse –nedenleriyle birlikte yaptığı her şeyi? Karşısına olduğu gibi çıksa ve sevabını günahını onun kararına bıraksa?

“Bana gerçeği söyle,” dedi Temple. Sözleri bir öpücük gibiydi. Bir cezbediş. “Kimleri iyileştirdin Mara?” Sesinde ebediyete kadar cevabını bekleyecekmiş gibi bir sabır yankısı vardı. Ona her şeyi anlatması için tutuşuyordu.

Bana söyleyeceğin hiçbir şey seni affettirmez.

Önceden söylediği bu sözler bir tehdit, bir vaat gibi kulaklarında çınladı. Kendini ona teslim etmemesi için, bir uyarı gibi.

Temple intikamını almayı istiyordu, Mara da amaç için bir araçtı.

Mara bunu hep hatırlasa iyi ederdi.

Gerçek garip ve soyut bir şeydi; öyle az kullanılırdı ki yalanlar arasında zorlukla fark edilebilirdi.

“Önemli birini değil,” dedi Mara. “Sadece iğne kullanmayı iyi bilirim.”

“Bana gerçeği söylemen için sana para veririm,” dedi Temple. Nazik bir öpücük gibi olan sözleri aynı zamanda haşın ve tatsız bir iğne gibi batıyordu. Oynadıkları oyun buydu.

Mara başını iki yana salladı. “Bu bilgi satılık değil,” dedi.

Temple pes etmeyecekti. Bunu bakışlarından görebiliyordu. Bu yüzden dikkatini dağıtabileceğini bildiği tek şeyi yaptı. Ayak parmaklarının üzerinde durup onu öptü.

Sahip olduğu her şeyi, o odada olacaklara oynaması istense, Temple bahsini Mara'yı öpmeye oynardı.

Arka sokaktayken, Temple onu kollarına aldığı andan beri Mara'yı öpmek istiyordu.

Hatta ondan öncesinden beri.

Mara on iki yıl önceki o gece, aralarında daha fazla şey yaşanmış olduğu imasıyla yıktığı andan beri.

Ondan da öncesi.

Sıkı bir dövüşün ardından rakip güçlü, sert bir darbeyle yere serilene kadar geçmeyen, bir şiddeti vardı. Rakibin kadınsa, bu darbenin zevk dolu olacağı teorisi de doğruyd.

Temple'm bu arzuyu inkâr etmesi, dövüş sonrası gerilimi rahatlatma ihtiyacından başka bir şey değildi. Bu şiddetin geçeceğini bilecek kadar çok yaşamıştı.

Ama geçmiyordu. O karanlık arka sokakta Mara elleriyle, Temple'ın kolunu okşarken yarasına değerek, içine ağrı sancıları gönderdiğinde bile, bu şiddet dolup taşıyordu. Arabayla evine giderken onu, öylesine tüketecek hale gelmişti ki, Mara'yı içeri davet etmekten kendini alıkoyamadı.

Bu davet yaraya tuz basmak gibiydi, çünkü içeri gelirse Temple onu, daha fazla arzulayacağını biliyordu. Uzun bacakları, güzel yüzü ve tokalarından kurtarıp serbest bırakmak istediğı kestane rengi ipek saçları... Tüm bunlar Mara'nın gücünün, onu harekete geçirmesiyle kıyaslanmazdı bile. Sert karşılıkları, zeki sözleri onu deli ediyordu. Güçlü ve çetin bir rakipti.

Mara yarasını dikip sırlarını açığa vurmadığında da Temp-

le'in arzusu, dayanılmaz hale gelmişti. Sonunda ona dokunduğunda inkâr edilemez ve tehlikeli bir biçimde içini sarmaya başlamıştı.

Bu yüzden, evet. Temple bahsini onu öpmeye oynardı.

Ama Temple, Mara'nın öpücüğüne karşılık verecek olmasına, bir kuruş bile oynamazdı. Bu bahsi kaybederdi, çünkü Mara Lowe sırlarla doluydu ve bunları ondan saklamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Katil Dük'ü öpmeye bile hazırdı Mara.

Tanrım, nasıl bir öpücüktü o; güçlü, yumuşak elleriyle onu kendine çekerken aynı zamanda başını kaldırarak dudaklarını dudaklarıyla sardı. Yumuşak, belli belirsiz, yıkıcı öpücüğüyle nefesini kesti. Dudakları dudaklarına değerken onu baştan çıkararak nabzını yokluyor, sorguluyordu.

Temple ona dokunmadan, kontrolü eline almadan hareket-sizce durdu. İri, acımasız ellerini ona sürerse korkutup kaçırmaktan korkuyordu. Tekrar kaçıp gitmesinden korkuyordu. Sonra Mara deneyimsiz olmasına rağmen mükemmel dudaklarını araladı, dilinin ucu alt dudağında kıvrılıp yumuşak, kaygan öpücüğünü kondu.

Bir erkek ancak bu kadar dayanabilirdi.

Kontrolünü kaybetti.

Onu kollarına alarak muhtemelen korkutucu bir sesle inledi. Temple kendine engel olamadan onu kollarıyla sardı, başını eğip kendine doğru çekti. Onu doyasıya öpeceği o mükemmel noktayı buldu.

Aynı onu öpmeyi hayal ettiği gibi.

Ona sahip olarak.

Mara da ona karşılık verdi. Ellerini boynuna doladı, parmakları saçlarına dolayarak dudaklarını teslim etti. Zevk inlemeleri Temple'in ta içine, günlerdir ne zaman Mara yakınında olsa, Temple'in sızlayan ruhuna işledi.

Temple dişleriyle Mara'nın alt dudağıyla oynuyordu. Saldığı saçlarına parmaklarını dolarken Mara, kollarında titriyordu. İpeksi saçlarında parmaklarını birkaç kez gezdirdikten sonra ona bakma arzusuna dayanamadı. Kendini geri çekerken Mara buna karşı çıkarak ona doğru yaklaştı. "Temple," diye inledi, isminde hafif bir rahatsızlık belirtisiyle.

“Bekle,” diye fısıldadı Temple. “Sana bakmak istiyorum.”

Temple’ın hayatında gördüğü en güzel şeydi. Mum ışığıyla kızıl parıltıdan, omuzlarına dökülen saçlarını, hayal kırıklığı ve arzu dolu sıra dışı, muhteşem gözlerini içine çekti. Öpüşünden şişip kızaran dudakları...

Temple dayanamayıp o dudaklara tekrar sahip oldu. Onu derinden öperek inleme seslerini, kokusunu, tadını hafızasına kazıdı. Hayatında hiç yaşamadığı bir his gibiydi...

Tabii...

Temple’ın başı aniden geri çekildi, Mara gözlerini açtı. “Durmasan iyi olur,” dedi gülümseyerek.

Temple başını iki yana salladı. “Terzide,” diye başladı. Mara’nın bakışlarındaki arzusun sönmesinden nefret etti. “Söylediklerin...”

Beni iç çamaşırlarımla ilk kez görmüyorsun.

“Bunu daha önce yaptık,” dedi Temple.

Mara gözlerini kırıştırarak koluna, dövmesine baktı. “Evet,” dedi.

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Gerçek olsaydı Temple bunu hatırlardı. Dudaklarının nasıl birbirlerine ait olduğunu... Kollarında onu tutmanın nasıl güzel bir his olduğunu...

Temple onu, tekrar öptü, bu sefer denemek için. Bir deney olarak öptü. Onu hatırlardı. Kesinlikle tadını, kokusunu, çıkardığı sesleri hatırlardı. Öpücüğe teslim olup kendini tamamen sunmasını...

Temple onu hatırlardı. Temple, Mara’nın dudağını bırakıp öpücüklerini, boynuna yöneltti, köprücük kemiğinin çukuru-na giderek tadını içine çekti. Ellerini kaydırıp korsesinin ön bağcıklarını çözdü, oradaki gerginliği açıp elini aşağı kaydırды, dikleşmiş meme ucunu okşarken Mara’nın boğazından kaçan inlemelerle deliye döndü.

Tanrım, onu hatırlardı.

Arzuyla tutuşan dalgın gözlerine baktı. “Bunu daha önce yaptık,” dedi.

Mara’nın duraksaması Temple’a hayal kırıklığı yaşattı. Bu sorudan kaçmasına izin vermeyecekti. Yalan söylemesine izin vermeyecekti. Bunu ondan gizleyemezdi.

Birden nedense bu, her şeyden daha önemli göründü. Temple, Mara'nın giysilerini çıkarmaya başladı, koyu renk elbiseyle soluk kombinezonun altından daha da açık teni ortaya çıktı. Şömine ateşinin ışığıyla mükemmel teninin üzerine bal rengi bir pırıltı süzülüyordu.

Temple'ın ağzı sulandı, Mara'nın uyarıldığı o dikleşmiş meme uçlarına dudaklarını götürdü.

Temple tüm gücünü kullanıp teninin bir nefes uzağında durdu ve fısıldadı, "Bunu daha önce yaptık," dedi tekrardan. "William." Mara şömine ışığına karşı ismini söyledi.

Gerçek ismini.

Temple donakaldı. Tıpkı Mara gibi.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Mara konuşamadı. "Ben..."

Kimse on yıldır ona böyle seslenmemişti. Hatta daha da uzun zamandır. Önceden ona böyle seslenen az sayıda kişi vardı; bunu birlikte olduğu kadınlardan isterdi. İsmin samimiyeti onları birbirine yakınlaştırırdı. Daha uyumlu yapardı. Kadınların saf, salak halini sevmeleri için kolay bir yoldu.

"Söyle," dedi Temple. Bu karşı konamayacak bir emirdi.

"William," dedi Mara, güzel gözlerinde ateşle. Sıcak dudaklarındaki hecelerin kıvrımları onu bir kez daha hasretle doldurdu.

Tanrım.

Bu gerçekten olmuştu.

Onu hatırlardı.

Ama Temple hatırlayamıyordu. Çünkü Mara hatırlaması için gerekeni yapmıştı. O geceyi ondan çalmıştı. Bu anı ondan çalmıştı.

Mara onu yakan bir ateşmiş gibi birden ellerini çekti, belki de gerçekten öyleydi. Belki de şimdi hatırlamadığı şeylerin ne olduğunu öğrenince Mara'nın, en büyük suçu o geceyi hatırlamamasıydı.

Temple ayağa kalkarken kan beynine sıçradı, başı döndü, sıkıntısı arttı. Bu kadın ona çok fazlaydı. Arkasını dönüp ondan uzaklaştı, uzaklaşmaya çalışırken bile çekim gücünü hissediyordu. Odada bir iki adım atarak Mara'ya geri döndü.

“O gece başka ne oldu?” diye sordu.

Mara sessizdi.

Lanet olsun. Ne olmuştu? Onu çırılçıplak soymuş muydu? Onlarca yasaklı yerinden öpmüş müydü? Ona karşılık vermiş miydi? Sabahına –bir daha asla gözlerinde korku olmadan hiçbir kadının ona bakmadığı– Katil Dük olarak uyandığı o son gece birbirlerinden zevk almışlar mıydı?

Yoksa Mara onu sadece kullanmış mıydı?

Temple’m içini bir öfke seli sardı. “Öpüştük. Seni iç çamaşırlarınla gördüm. Biz...?”

Terzide kullandığı soğuk kelimeyi kullanmasını bekleyerek Mara, bu soruya kaskatı kesildi. Ancak bu bekleyiş o kelimenin kendisi kadar ağırdı. Mara cevap vermedi. Temple sessizlikten de kendi bezgin sesinden de nefret ederek sordu, “Birlikte olduk mu?”

Güvene layık bir aristokratla hiç tanışmadım.

Tanrım. Yoksa onu incitmiş miydi?

Hatırlayamıyordu –birlikte olduklarında Mara bakireyse onu incitmiş demektir. Bunun için yeterince özen göstermezdi. Elleriyle saçlarını karıştırdı. Hiçbir bakireyle birlikte olmamıştı.

Yoksa?

Peki ya... Donakaldı. Yetimhane. Çocuklar.

Ya onlardan biri onun çocuğuysa?

Kalbi hızla atmaya başladı.

Hayır. Bu imkânsızdı. Bu şekilde çekip gitmiş olamazdı. Çocuğunu ondan almış olamazdı. *Bunu yapabilir miydi?*

Mara korsesini giyip, gündelik olaylardan konuşuyorlar gibi sükûnetle ayağa kalktı. Hakaret edilmeye itiraz ediyordu.

Temple ona yaklaşmış birkaç santim önünde durdu, onu sarsmamak için kendini zor zapt etti. “Bana gerçeği borçlusun,” dedi.

Bir an Mara’nın bakışlarında bir şey yakaladı. Bir an Mara, gerçeği söylemeyi düşündü. *Temple bunu düşündüğünü gördü.* Ama sonra Mara, gerçeği söylemekten vazgeçti. Temple, Mara’nın aklının hızla akan düşüncelerle dolu olduğunu gördü. Kurnazca plan yapıyordu.

Mara konuşmaya başladığında yılmamıştı ve korkmuyordu. “Anlaşmamızın koşullarını görüştük Majesteleri. Sen intikamını alacaksın ben de paramı. Gerçeği de bilmek istersen mutlulukla fiyatını konuşabiliriz,” dedi.

Temple hiç onun gibi biriyle tanışmamıştı. Ondan bu kadar etkilenmeseydi, Mara’yı bir yere bağlayıp hepsini cevaplayana dek tüm sorularım bağıra bağıra sorardı. “Anlaşılan sen de rezillikten payını almışsın,” dedi.

“Tek başına geçirilen on iki yılın insana neler yapacağını görsen şaşardın,” dedi. Büyüleyici, sıra dışı gözlerinde alevler dans ediyordu.

Mara’nın önünde yüz yüze dururken Temple, hayatında hiç kimseye kendini bu kadar denk hissetmemişti. Belki ikisi de büyük günahlar işlediği içindi. Belki ikisi de güven duygusuna inancını yitirdiği içindi.

“Hiç şaşırmam,” diye yanıtladı.

Mara geriye çekildi. “O zaman yeni koşulları konuşmayı kabul ediyor musun?” diye sordu.

Bir an Temple kabul etmeyi düşündü. Az kalsın bütün borcu, evleri, atları, her şeyi geri verecekti. Mara az kalsın kazanacaktı.

Çünkü Temple, o gecenin anılarını, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. İsminden çok. Unvanından çok. Tüm kazançları, parası ve başka her şeyden çok istiyordu.

Ama Mara, Temple’a kayıp yıllarını geri veremeyeceği gibi, o geceyi de geri veremezdi.

Mara’nın tek yapabileceği gerçeği söylemekti.

Temple bunu almak için ne gerekirse yapacaktı.

Yetimhanenin dışında bir adam duruyordu.

Mara, önceki gece, Temple’ın evinden çıkıp tek başına bir arabayla eve gönderildiği andan itibaren bunu, bekliyordu tabii ki. Hata ederek o gece olanları bir ücret karşılığında anlatmayı önerdiği andan beri onu takip ettireceğini biliyordu. Temple tabii ki onu gözletecekti. Şimdi Temple için Mara, hiç olmadığı kadar önemliydi.

Geçmiş, en değerli ticaret aracıydı.

Şoför Mara'nın eve girmesini beklemiş, merdivenlerden çıkıp yatağına girerken de nöbet tutmuştu. Aracın dalgalanan ışıkları, Mara'nın küçük odasının tavanına gölgeler aksettirirken, uyuyakalmıştı.

Gece kar yağmaya başladı, Aralık'ın ilk günü hafif karla kaplı bir gün başladı. Mara, yatak odasının penceresinden, şafağın gri ışığına bakarken, arabanın gittiğini ve yağın kar sayesinde tekerlek izlerinin kapandığını görünce şaşırdı. Yerine kalın, yün mantolu, kaşlarına inen şapkası, yanakları atkıyla sarılı, sadece bir parça ten ve tetikte gözleri görünen iri bir adam gelmişti.

Adam orada soğuktan donabilirdi.

Mara buna şaşırmamalıydı, şüphesiz Londra'da kalıp uygun gördüğü cezayı yaşayacağına güvenmediğinden Temple, onu gözlemesi için birini göndermişti.

Mara kendine bunu önemsememesini söyleyerek yüzünü yıkadı, giyinirken, zihninde o günün derslerini hazırladı. Bir türlü Temple'ı aklından çıkaramıyordu. Sürekli atışmalarını. Dudaklarını.

Öpüşmeleri aklını başından almıştı.

Mara üst kattan aşağıya inerken, bunu aklından çıkarmaya çalıştı.

Lydia ellerinde bir dizi zarfla ve çatık kaşlarla antrede onu karşıladı. "Bir sorunumuz var," dedi.

"Şimdi gönderirim," dedi Mara kapıya yönelerek.

Lydia gözlerini kırptı. "Neden bahsettiğimi sanıyorsan sorun o değil," dedi ve elindeki kâğıtları uzattı, Mara'nın yüreği sıkıştı. Anlaşılan bugün Temple'ın fedaisi, en küçük sorunuydu.

Mara ofisine girip masaya oturdu. Lydia da peşinden girdi. "Üstelik sorunumuz bir tane de değil. Daha ziyade pek çok küçük sorundan oluşan çok büyük bir sorun," dedi. Mara neyin geleceğini bilerek bitirmesini bekledi. "Veresiyemiz bitti."

Mara bunu bekliyordu. Aylardır borçlarını ödememişlerdi. Paraları yetmiyordu. "Kime?" diye sordu.

Lydia faturaları karıştırmaya başladı. "Terzi. Kitapçı. Ayakkabıcı. Tuhafiyeci. Sütçü. Kasap..."

"Tanrım, hep beraber toplanıp oy birliğiyle borç toplamaya mı karar verdiler?" diye sordu Mara bezginlikle.

"Öyle görünüyor. Ama en kötüsü bu değil," diye yanıt verdi Lydia.

"Çocuklar yemek yiyemeyecek ve bundan kötüsü mü var?" diye sordu Mara.

Mara titreyerek ateşe doğru gitti, kömür kutusunu açtı ve içinin boş olduğunu gördü, bu yüzden kutuyu, geri kapadı.

Lydia elindeki tek zarfı uzattı. "En kötüsü işte *bu*," dedi.

Mara kutuya baktı. Kömür.

Yine.

Londra kışları uzun, soğuk ve yağışlıydı, çocukların sağlığını korumak için kömüre ihtiyaçları vardı. Ne sağlığı. Çocukları *hayatta* tutmak için. "İki sterlin on altı peni." Lydia başıyla onayladı, Mara böyle bir durumda ne denirse onu dedi. "Lanet olsun."

Lydia çekinmedi. "Aynen katılıyorum," dedi.

Lanet faturalar.

Lanet fatura tahsildarları.

Onu saklanmaya zorlayan lanet babası.

Her şeyi kaybeden lanet kardeşi.

Her şeyini alan lanet Temple ve kumarhanesi.

"İngiltere'nin en zenginlerinden doğan bir ev dolusu çocuğumuz var," dedi Lydia. "Bize yardım edebilecek kimse yok mu?"

"Karşılığında listelerimizi görmek istemeyecek hiç kimse," dedi Mara. Londra'ya skandal getirecek aile şeceresi listeleri ve onlarca isim aynı zamanda çocukların hayatını da karartırdı. En önemlisi yetimhanenin itibarı sarsılırdı.

"Ya babalar?" diye sordu Lydia.

Gece karanlığında istenmeyen çocuklarını, bırakmaya gelen adamlar. Kimliklerini gizli tutması için, akla gelmeyen tehditler yapan adamlar. Mara'nın bir daha asla görmeyi istemediği adamlar. "Çocuklardan kurtulup ellerinin kirini akladılar," dedi ve başını iki yana salladı. "Onlara gitmem."

Uzun bir sessizlik oldu. “Peki ya dük?” diye sordu Lydia.

Mara anlamamış gibi yapmadı. Lamont Dükü. Karun kadar zengin, ondan iki kat daha kudretli. Üstelik haklı olarak Mara’ya çok kızgındı. “Ne olmuş ona?” dedi.

Lydia tereddüt etti, Mara arkadaşının doğru kelimeleri aradığını biliyordu. Kendisi de bunları düşünmemiş değildi. “Ona gerçeği söylesen; kardeşinin kumarda kaybettiği paranın ona ait olmadığını...”

Bana söyleyeceğin hiçbir şey seni affettirmez.

Bu sözlerin karanlık vaadi hâlâ, Mara’nın içini ürpertiyordu. Temple dün gece ona çok öfkelenmişti. Bu onun hatasıydı; ona yarım öyküler anlatmış, kısmi gerçeklerle baştan çıkarmış sonra ona anılarını kendi satmaya kalkmıştı.

Mara oturdu.

Hayır. Dük yardım etmezdi. Mara bu işte tek başındaydı. Çocuklar onun sorumluluğundaydı.

Mara onlara bakmak zorundaydı.

Mara ayağa kalkıp yakındaki kitaplığa gitti, kalın bir kitap aldı. Kitabı ellerinde tuttu, nefesi hızlanmaya, ağırlaşmaya başladı. Mara’nın her bir parçası, yapmak üzere olduğu şeye karşı koyuyordu. Bu kitap onun güvencesiydi. Geleceği idi. Bir daha asla aç ve açıkta kalmayacağına dair kendine verdiği sözdü. Bir daha asla başkalarının yardımına muhtaç kalmayacağına dair bir sözdü.

On iki yıllık çalışma ve birikimle bir araya getirdiği korumasıydı.

Onu sokakta kalmaktan uzak tutan her şey.

Temple onu, rezil ettikten sonra kullanmayı planladığı her şey.

Ama çocuklar daha önemliydi.

Kitabı masaya koyup açtı, içindeki derin boş bölmedeki keseyi kaldırdı, tıngırıyordu.

Lydia nefesini tuttu. “Bu nereden geldi?” diye sordu.

Yılların çalışması. Birikimi. Sağdan soldan köşeye attığı paralar.

On iki sterlin, dört şilin, 10 peni.

Elindeki tüm para.

Mara soruya cevap vermeden parayı uzattı. “Kömürcü, sütçü ve kasabın parasını öde. Kendi maaşını al. Alice’inkini de al. Aşçının da. Ve diğerlerini ertelemek için elinden ne geliyorsa onu yap –en büyük çocuklara yeni ayakkabı ve giysi gerekene kadar idare edeceğiz.”

Lydia paraya baktı, başını iki yana salladı. “Bununla bile...”

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Bu para kışı geçirmele-
rine yetmezdi. Yılbaşına anca çıkarlardı.

Sadece tek bir yol vardı.

Lamont Dükü’yle daha fazla zaman geçirmek.

Mara ayağa kalkıp antreye çıktı, çocuklar oradaydı. Hepsi evin iki ön penceresinde durmuş, sandalyelere tırmanıp, sokaktaki adama bakıyorlardı.

Lavender ise birkaç adım ötede oturmuş onları izliyordu. Biri üzerine düşüp ezmesin diye Mara, domuz yavrusunu kucağına aldı.

“En az bir saattir orada!” dedi Henry.

“Hiç üşümüş gibi durmuyor,” dedi öteki.

“Bu imkânsız! Kar yağıyor!” diye yanıtladı Henry sanki diğerleri kendi gözleriyle görmemiş gibi.

“Bayan MacIntyre’ı görmeye gelen adam kadar büyük,” dedi Daniel hayretle.

Neredeyse onun kadardır, ama Temple daha iriydi.

“Yok ya! O adam ev kadar büyüktü!” dedi bir tanesi.

Temple daha büyüktü ve şüphesiz ki daha güçlüydü. Ve de daha yakışıklıydı. Mara bu düşünceyi aklında çıkardı. Onun yakışıklılığıyla hiç ilgilenmiyordu. Hiçbir şekilde. Hatta fark etmemişti bile. Dudaklarının onu nasıl erittiğini fark etmesi gibi.

Bu çok sinir bozucuydu. Ve imkânsızdı. Çok kötü bir şekilde kontrol ediciydi.

Ve Temple sokağın karşısındaki adamdan çok daha yakışıklıydı.

Gerçi bu Mara’nın dikkatini çekmiyordu.

“İçimizden birini almaya mı geldi dersin?” diye sordu George.

Henry pencereye geri döndü. “Şimdi iki adam var! Bir de büyük siyah araba! Vay be! Hepimiz içine sığarız da boş yer bile kalır!” dedi heyecanla.

Henry’nin bağıırışı diğer çocukların da ilgisini çekti, tabii Mara’nın da. Çocukların üzerinden dışarıya bakmadan karlı sokakta kimin durduğunu biliyordu.

Tabii ki ikinci adam, Temple’dı.

Mara hiç düşünmeden, yetimhanenin kapısına yönelip hemen dışarı çıktı, arabaya doğru gitti. Adamıyla derin bir sohbet halinde olan Temple’ın, arkası dönüktü, ama Mara birkaç adım atmadan omuzlarının üzerinden başını çevirip ona baktı. “İçeri gir. Soğuktan donacaksın,” dedi.

Soğuktan donacak olan Mara mıydı yoksa zavallı fedai miydi? Mara kararlılıkla başını dik tuttu. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Temple sohbetine geri dönüp adamı güldüren bir şeyler söyledi, sonra Mara’ya geri döndü. “Burası işlek bir caddedir Bayan MacIntyre,” dedi. “Burada olmamın pek çok nedeni olabilir.” Ona doğru bir adım attı. “Şimdi dediğimi yap ve içeri gir. Hemen.”

“Hiç üşümüyorum,” dedi gözlerini kısarak. “Yatağını ısıtacak bir kadın aramıyorsan Majesteleri, burada olmanın pek çok nedeni olamaz. Ayrıca senin durumunda bu çabanın beyhude olduğunu sanıyorum.”

Temple kaşlarını kaldırdı. “Demek öyle?” dedi.

“Kolunu dikeli on iki saat olmadı,” dedi Mara.

Temple omzunu silkti. “Bugün oldukça iyiyim. Seni içeri taşıyıp mantonu giydirecek kadar,” dedi.

Birden Mara’nın gözünün önünde, bu sahne canlandı. Temple mantosunun içinde daha iri, normalden daha güçlü görünüyordu.

Gerçekten de Temple iyi görünüyordu. Ayrıca güçlü ve sağlıklıydı.

Mara ona bakarken içinde dolaşan duyguyu tanımlama arzusunu bastırdı. “Yaran hâlâ tazeyken sokaklarda dolaşmamalısın. Dikişlerin patlar,” dedi.

Temple başını eğdi. “Benim için endişeleniyor musun yoksa?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Mara hemen.

“Bence öyle,” dedi Temple kendinden emin bir şekilde.

“Belki yara kafanı karıştırmış,” dedi Mara ve sinirle of çekti. “Tek derdim yaptığım işi sil baştan yapmamak.”

“Nedenmiş? Benden iki sterlin daha koparma şansın olur. Fiyatını araştırdım bu arada. Beni kazıklamışsın. Doktorlar bir şiline yapardı,” dedi Temple.

“Yanında bir doktor olmaması kötü olmuş. Pazar fiyatına göre para aldım. Dikişini patlatıp bana yeniden yaptırtırsan iki katını alırım,” diye yanıt verdi Mara.

Temple bu sözleri umursamadı. “İçeri kendin için girmiyorsan belki, domuz için girersin. Soğuktan donacak,” dedi.

Mara kollarında uyuyakalan Lavender’a baktı. “Evet, rahatsız görünüyor,” dedi.

Temple, Mara’nın omzunun üzerinden arkasına baktı. Temple tanıdığı pek çok erkekten uzun olsa bile bir an kendini, kısa ve ufak tefek hissetti. “Günaydın beyler,” dedi.

MacIntyre yetimhanesinin meraklı bakışları sahip çocukları, açık kapının önünde toplanmış, karlı merdivenlerin üzerinde duruyordu. “Çocuklar,” dedi elinden gelen en iyi mürebbiye sesiyle. “İçeri girin, kahvaltınızı edin.”

Çocuklar kıpırdamadı.

“Bütün erkekler böyle sinir bozucu mu?” diye mırıldandı.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladı Temple.

“Gerçekten sormamıştım,” diye çıkıştı Mara.

“Arabaya beğendiniz galiba, binmek isterseniz gelin,” dedi Temple çocuklara.

Birden çocuklar, arabaya doğru büyük bir güçle çekiliyor-muş gibi merdivenlerden koşarak geldiler. Temple sürücüye başıyla işaret etti, sürücü koltuğundan inip kapıyı açtı, çocukların binebilmesi için merdivenleri indirdi.

Arabanın içinde feryat eden, on küsur çocuğun heyecan, hayret ve şaşkınlık nidaları Mara’nın dikkatini dağıttı. Temple’a döndü. “Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi.

Mara, Temple’ın çocuklara kibar davranmasını istemiyordu. Tok karınlarının ve sıcak yataklarının anahtarını, elinde tutan adama güvenmelerini istemiyordu.

Temple omzunu silkerek keyifle çocukları izledi. “Seve seve. Pek at arabalarına binme fırsatları olmuyordur sanırım,” dedi.

“Hayır. Holborn’un ötesini bile bilmezler maalesef,” diye yanıt verdi Mara.

“Anlıyorum,” dedi Temple.

Ama Temple tam olarak anlamıyordu. Britanya’nın en büyük düklüklerinden birinin varisi olarak, İngiltere’nin en zengin ailelerinden birinde büyümüştü. Dünya Temple’ın parmağının ucundaydı; kulüpler, okullar, kültür, politika ve tabii ki altıdan fazla araba. Ve daha pek çok şey.

Ama yine de Mara, Temple’ın sözlerindeki samimiyeti görebildi. Yalnız kalmanın ne demek olduğunu gerçekten anlıyordu. İnsanın kendi kontrolünün dışındaki koşullar yüzünden kısıtlanmanın.

Mara uzunca nefes verdi. En azından burada birbirlerine benziyorlardı.

“Majesteleri...”

“Temple,” diye düzeltti. “Hiç kimse unvanımı kullanmaz.”

“Ama kullanacaklar,” dedi anlaşmalarını hatırlayarak. Ona olan borcunu. “Yakında.”

Temple’ın siyah gözlerinde bir parıltı belirdi. “Evet. Kullanacaklar,” dedi.

Temple’ın sesindeki keyfin yanında başka bir şey daha vardı. Daha soğuktu ve daha korkutucu. Anlaşmayı yaptıkları gece, ona verdiği sözü hatırlatan bir şey. Eşliği için para ödeyeceği son kadın olacağını söylediği gece.

Ya soğuktan ya uykusuzluktan Mara aklındakini düşünmeden sordu. “Sonra ne olacak?”

Temple şaşkın gözlerle ona baktığında Mara, bunu sorduşuna pişman oldu. Onun dünyasıyla ne kadar ilgili olduğunu göstermemiş olmayı diledi.

Temple uzun bir süre beklerken, Mara, belki de yanıtlamayacağını düşündü. Ama kendi, sessiz tarzıyla yanıtladı. Gerçekle. Her zamanki gibi. “Sonra her şey farklı olacak,” dedi.

Sonra Temple dikkatini çocuklara çevirip, Daniel’i işaret etti. “Kaç yaşında?” diye sordu.

At arabasının üstündeki sürünün başındaki siyah saçlı çocuğu gösteriyordu. "On bir," dedi.

Temple ciddi gözlerle ona baktı. "Ne zamandır seninle?" diye sordu.

Mara çocuğun hareketlerini takip etti. "Başından beri," dedi.

Temple'in siyah gözleri daha da karardı. "Anlatsana," dedi tatsız bir sesle. "O geceyi üzerimde kullanmayı başından beri planlıyor muydun? Kardeşinin parasını geri almak için o geceyi kullanacağını bilerek mi geldin? Beni yumuşatacağını düşündüğün için mi yarama dikiş attın? Bunun için mi beni öptün? Kardeşin her şeyini kaybettiğinde yaptığın büyük plan bu muydu?"

Çocuklardan gelen kahkaha sesleri Mara'yı hemen cevap vermekten kurtardı; Temple'in kendisi hakkındaki düşüncelerinin yaşattığı üzüntüyü atmak için, biraz bekledi. Kendini savunma, ona her şeyi anlatma arzusunu bastırmak için bekledi.

Bana söyleyeceğin hiçbir şey seni affettirmez.

Bu sözler Mara'nın içinde yankılanırken bakışlarını çevirdi, çocukların sığmaya çalıştığı arabaya baktı.

"On altı!" diye seslendi biri, Daniel, Henry'yi içeri doğru itiyordu.

Mara, onları durdurmak için hareket etti.

Temple eliyle onu durdurdu. "Bırak. Biraz oyunu hak ediyorlar," dedi.

Mara ona baktı. "Döşemeni mahvedecekler," dedi.

"Tamir edilir, önemli değil," dedi Temple.

Tabii ki tamir edilirdi. Temple'm zenginliğinin sınırı yoktu. Mara kaldıkları yere geri döndü. "Bunları planlamadım," dedi.

Temple başını kaldırıp gri gökyüzüne baktı, nefesi küçük bulutlar oluşturunuyordu. "Ama yine de gerçek yerine bana anlaşma teklif ediyorsun," dedi.

Mara'nın başka şansı yoktu.

Ama Temple bunu anlayamazdı.

Sert bir rüzgâr esti, Mara'nın üzerinde, bu soğuğa yetersiz

kalan yün elbisesi vardı. Mara üşüyerek rüzgâra sırtını döndü. Lavender uyanıp homurdandı. Temple, güçlü kollarıyla onu kendine çekip iri vücudunun korumasına aldı.

Mara ona yaslanma arzusunu zorla bastırdı. Nasıl böyle sıcak olabiliyordu?

“Domuzun üşüyor,” dedi Temple.

Temple bedeniyle onu, rüzgârdan koruduktan sonra ellelerini üzerinden çekmişti. Temple uzun parmaklarıyla Lavender’ın küçük, yumuşak yanaklarını okşarken domuz yavrusu keyiften mırıldanmaya başlamıştı.

Bir an Mara, bu parmakların, kendi yanaklarına dokunusunun nasıl bir his olduğunu düşündü. Sonra domuzu kıskandığını fark etti.

Bu kabul edilemezdi.

Mara kendini toparlayıp yüzüne baktı. Domuz yavrusunun keyifle kıvrıldığını görünce yüzünde beliren hafif gülümseme şaşkınlık vericiydi. “Beni daha ne kadar gözetleteceksin?” diye sordu.

Temple çocukları izliyordu. “Seninle işim bitene kadar,” diye yanıtladı.

Temple’m sözleri soğuk ve tatsızdı. Daha kolay karşılık vermesini sağladı. “Peki ya anlaşmamız?” diye sordu Mara.

Temple Lavender’ı okşamayı bıraktı, soğuk bir tavırla Mara’ya döndü. “Bilgiyi başka bir yoldan alabileceğimi düşünüyorum,” dedi.

Mara’nın içi ürperdi. Korku ve endişe duydu. Anlamayı istemediği başka bir duyguydu.

“Eminim öyledir. Ama sandığından daha güçlüyüm,” dedi Mara.

“Tam olarak ne kadar güçlü olduğunu biliyorum,” dedi Temple sırtarak.

Temple’in konuşmasındaki tehdit, Mara’nın eteğini, bacaklarına savuran soğuk rüzgârda yankılandı. “Ve o zamana kadar senin yakın takibini yaşama şansına sahibim sanırım,” dedi.

Temple’m dudaklarının bir yanı, keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu bulutlu havada bile olumlu yanını görebilmen ne güzel,” dedi.

“Fırtınalı hava desek daha doğru olur,” dedi Mara ve derin bir nefes aldı. “Peki, bu gözetlemenin bedeli ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Temple.

“Anlaşmamız böyle değildi,” dedi Mara karşılık olarak.

“Hayır, anlaşmamıza göre senin zamanın için para ödeyceğim. Bu benim zamanım. Ve adamlarımın,” dedi Temple.

“Bizi gözetliyorlar, kötü adamlar gibi,” dedi Mara.

“Beni kötü adam rolüne koymak kendini daha iyi hissettiyor mu? Günahlarından aklanmanı sağlıyor mu?” diye sordu Temple. Temple’ın yumuşak sözleri çok rahatsız ediciydi.

Mara başını çevirdi. “Senle adamlarının çocukları korkutmasını istemiyorum, o kadar,” dedi.

Temple gözlerini arabaya çevirdi. “Çok korkutucuyuz demek,” diye söylendi.

Mara, Temple’m bakışlarını takip edince, çocukları gördü. Az önceki oyunları bitmiş, arabayı fethetme oyununa başlamışlardı. Yedi sekiz çocuk arabanın üstüne çıkmış, diğerleri Temple’m fedaisinin ve sürücünün yardımıyla kenardan tırmanıyordu.

Temple adamlarıyla buraya, Mara’nın hayatına girmiş, havalı bir araba ve bir iki tatlı sözle çocukları etkilemişti. Sadece birkaç günde, bütün hayatını değiştirerek değer verdiği her şeyi tehdit ediyordu.

Temple bütün kontrolü elinden alıyordu.

Mara buna izin vermeyecekti.

Mara, Lavender’ı kucığına bastırıp cebindeki küçük siyah defteri çıkardı. “Bugün yeterince zamanımı aldınız Majesteleri,” diyerek defteri açtı. “Beş şilin diyelim mi?”

Temple şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Bana katılmanı istemedim,” diye yanıt verdi.

“Ama katıldım işte. Şanslı değil misin?” dedi Mara sahte bir gülümsemeyle.

“Ah evet,” diye yanıtladı topuklarının üzerinde doğrularak. “Senin yakınında olmak bana hep şans getirdi.”

Mara kaşlarını çattı. “Beş şilin o zaman,” dedi ve ücreti defterine yazdı, sonra arabaya döndü. “Çocuklar!” diye seslendi. “Eve dönme zamanı.”

Çocuklar onu duymadı. Sanki Mara orada değilmiş gibiydi.

“Beyler,” diye seslendi Temple, bu sefer durup oyunlarının ortasında donakaldılar. “Bugünlük bu kadar yeter.”

Çocuklar sanki tam da bu kelimeleri bekliyormuş gibi aşağı indiler. Tabii ki onun sözünü dinleyeceklerdi.

Mara çılgılık atmayı istedi.

Mara eve yönelip sokağın yarısına vardıktan sonra Temple’in, çok normalmiş gibi hâlâ yanında yürüdüğünü fark etti. Mara durdu, eskortu da aynını yaptı.

“İçeri davet etmedim seni,” dedi Mara.

Temple’m dudakları seğirdi. “Gerçeği söyleyeceksin Mara,” dedi.

“Bugün değil,” dedi kaşlarını çatarak.

“O zaman yarın,” dedi Temple.

“Bu duruma göre değişir,” diyebildi Mara.

“Neye göre?” diye sordu Temple.

“Cüzdanını getirip getirmeyeceğine göre,” diye yanıtladı Mara.

Temple buna kısa bir kahkahayla karşılık verdi. Mara, Temple’in gülüşünden keyif aldığı için, kendinden nefret etti.

“Bu akşam bana katılacaksın,” dedi Temple sessizce. “Bu ayrıcalığın bedeli on sterlin eder sanırım.”

Bu sözler rahatsız ediciydi, para mevzuu her nasılsa Mara’nın dudaklarında güçlü, Temple’in dudaklarındaysa hakaret edici geliyordu. Ama bu hissi kabul etmeyecekti. “Uygun bir başlangıç,” dedi.

Temple yüzünde benzer bir tedirgin ifadeyle uzun bir süre onu izledi.

Mara bunu görmek istemiyordu.

Mara, ertesi sabah ofisine girdiğinde Lydia'nın, hainliğiyle karşılaştı.

Lydia, çalışma masasının yanındaki küçük sandalyenin köşesine ilişmiş olan Lamont Dükü'yle, sıradan bir sohbet ediyordu. Sanki o boyutlarda bir adamın yetimhaneye gelmesi ve bir mürebbiyenin ona eşlik etmesi çok normalmiş gibi. Lydia, Temple'ın, her söylediğine kıkır kıkır gülerken Mara, yüksek sesle kapıyı çarptı.

Temple ayağa kalktı, Mara içine dolan sıcaklığı umursamadı. Aralık ayıydı. Kömür henüz gelmediği için içerisi oldukça soğuktu. İçine sıcaklık yayan adam, Temple olamazdı. Dikkatini Lydia'ya çevirdi. "Bugünlerde herkesi içeri alıyor muyuz?" diye sordu.

Lydia uzun yıllardır yanında çalıştığı için ondan çekinmiyordu. "Dük seninle randevusu olduğunu söyledi," diye yanıtladı.

"Hayır, yok," dedi ve masasının yanından geçip oturdu. "Gidebilirsiniz Majesteleri. Oldukça meşgulüm."

Temple onu dinlemedi. Dahası Temple, sandalyesine iyice yerleşirken narin mobilyanın kenarlarından taşıtı. "Unutmuş olabilirsiniz. Bugün geri geleceğim konusunda anlaşıştık," dedi.

"Bu akşam geleceğin konusunda anlaşıştık," diye karşılık verdi Mara.

"Bayan Baker beni içeri davet etti," dedi Temple.

"Uyandığımda kapının önündeydi," diye açıkladı Lydia. "Çok soğuktu, çay ikram edeyim dedim."

Temple, belli ki Lydia'nın, kafasını karıştırmıştı.

"Çay istemiyor," dedi Mara.

"Çay harika olur," dedi Temple. Bu iri adamın dudaklarında harika kelimesinden daha garip bir kelime olamazdı.

"Çay sevmezsin ki," dedi Mara.

"Yeni yeni sevmeye başlıyorum," diye karşılık verdi Temple.

Lydia ayağa kalktı. "Hemen göndereyim," dedi.

"Zahmet etmeyin Bayan Baker, içmem," dedi Temple.

Lydia üzölmüş görünüyordu. "Neden?"

Mara onun adına yanıtladı. "Çünkü onu zehirleyeceğimden korkuyor," dedi.

"Hmm. Evet, bu endişenizi anlıyorum." Ona doğru eğildi. "Ben sizi zehirlemem Majesteleri."

"Size inanıyorum," dedi sırtarak.

Mara sinirle oflayarak, Lydia'ya baktı. "Bana ihanet ediyorsun," dedi.

Lydia ise halinden aşırı derecede memnun görünüyordu. "Bugün onu çalıştıracığımıza göre bir ikramda bulunmak uygun olur," dedi.

"Efendim?" Mara sesindeki hayrete engel olamadı. Hızla ayağa fırladı.

Temple da ayağa kalktı.

Mara geri oturdu. "Olmaz."

Temple da oturdu.

Mara ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

Temple omzunu silkti. "Bir centilmen, ayağa kalkan bayanın önünde oturmaz," dedi.

"Şimdi centilmen mi oldun? Düne kadar kendine rezil di-yordun." diye karşılık verdi Mara.

"Belki yeni bir sayfa açıyorumdur," dedi Temple ve ağzının kenarıyla hafifçe gülümsedi. "Çay sevmeye başlamam gibi."

Temple'ın gülümsemesi, Mara'nın dikkatini dudaklarına çekti.

Mara o sinir bozucu dudakları düşünmeyi hiç istemiyordu.

Tanrım. Mara onunla öpüşmüştü.

Hayır. Bunu düşünmeyecekti.

Mara ters ters baktı. “Bundan çok şüpheliyim,” dedi.

Sinir bozucuydu. Mara tekrar ayağa kalktı.

Temple da hiç olmadığı kadar sabırla, arkasından ayağa kalktı.

Mara oturdu, inatlaştığının farkındaydı ama umurunda değildi.

Temple ayakta kaldı.

“Bir centilmen olarak oturman gerekmiyor mu?” diye çıkıştı.

“Oturma-kalkma kuralı öbür türlü işlemiyor. Sen sinirden köpürürken ayakta dursam daha iyi,” diye yanıt verdi Temple.

Mara gözlerini kıstı. “Sizi temin ederim Majesteleri, sinirimin geçmesini beklerseniz, bir daha asla oturamazsınız,” dedi.

Lydia, mavi gözleri parıldamış haldeyken kahkahasını zorlukla bastırdı.

Mara ona sinirli sinir baktı. “Eğer gülersen gecenin köründe Lavender’ı odana salarım. Domuz sesleriyle uyanırsın,” diye tehdit etti.

Tehdit işe yaradı. Lydia ciddileşti. “Beyefendi teklif ettiği için derse girmesinin çocuklara iyi geleceğini düşünmüştüm,” dedi.

Mara gözlerini kocaman açtı. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye çıkıştı.

“Hiç de bile. Bayan olarak çocuklara öğretemeyeceğimiz bazı şeyler var,” dedi Lydia.

“Saçmalık. Biz mükemmel öğretmenleriz,” dedi Mara daha da öfkelenerek.

Lydia boğazını temizledi, masanın üzerinden küçük bir kâğıt parçası uzattı. “Bunu dün akşam Daniel’in kitabından aldım,” dedi.

Mara kâğıdı açtı, bir çizim vardı. “Ne bu?” Kâğıdı çevirip başını eğdi. Temple masanın üzerinden eğildi, başı çok tehlikeli bir biçimde ona yakındı. Sonra kâğıdı tekrar çevirdi. İşte o zaman çizimin ne olduğu belli oldu.

Bütün yüzü kızararak hemen kâğıdı katladı. “O daha çocuk!” diye bağırdı.

Lydia başını eğdi. “Anlaşılan on bir yaşındaki oğlan çocukları oldukça meraklı oluyor,” dedi.

“Onların merakını giderek kişi kesinlikle o değil,” dedi Mara ve ona bakmayı reddederek eliyle Temple’ı gösterdi. Mara ona *bakamıyordu*. “Gerçi, bu konuda bir uzman olduğuna eminim.”

“Bunu iltifat olarak alıyorum,” dedi Temple ona gereğinden fazla yakın durarak.

Mara sandalyesinde dönüp ona baktı. “İltifat etmemiştim. Bazı düşkünlüklerinden bahsediyordum sadece,” dedi.

Temple kaşlarını kaldırdı. “Düşkünlük,” dedi.

“Serseri. Hovarda. Rezil. Aşağılık,” diye karşılık verdi Mara.

“Bunların bazılarının bir kelime bile olmadığına eminim,” dedi Temple.

“Şimdi de öğretmen olmaya mı heveslendin?” diye sordu Mara.

“Çocuklar senden aşağılık gibi kelimeleri öğreniyorlarsa, çok kötü bir fikir olamaz,” diye yanıt verdi.

Mara, Lydia’ya döndü. “Ona kapıya kadar eşlik et,” dedi sertçe.

“Mara,” dedi Lydia. “O çok uygun. Bir dük olarak eminim centilmen gibi yetiştirilmiştir.”

“O bir dövüşçü! Kumarhanesi var. Genç, kolay etkilenebilen çocukların, centilmen olarak rol model alacağı türden biri değil.”

“Eskiden centilmenlik sanatında oldukça yetenekliydim,” dedi Temple araya girerek.

Mara ters ters baktı. “Seni pislik, beni kandırmıştın,” dedi.

Mara kendine engel olamadan aklındakileri söyleyiverdi. Söyler söylemez ona neler hatırlattığını fark etti; tüm bu sıkıntılara neden olan o geceyi, onları bu ana sürükleyen ve Temple’ın tüm hayatını ele geçirmeye çalıştığı, bu yola neden olan, o geceyi.

Temple’ın gözleri karardı. “O gece kandırılanın ben ol-

Ateşkes.

“Bayanlarla kibar konuşma?” Lydia aralarının yumuşamasına çok sevinmişti, gözleriyle Mara’nın elindeki kâğıda baktı. “Buna çok ihtiyacımız var,” dedi.

“Hiç şikâyet almadım,” dedi.

Temple çok iyi konuşuyordu. Buna şüphe yoktu.

Lydia devam etti. “Ya spor? Sanırım spor eğitimini uzun zamandır ihmal ettik,” dedi.

Mara bunun üzerine of çekti. “Adama baksana! Yunan tanrılarına benziyor. Tabii ki spor dersi verebilir,” dedi.

Herkes şaşkınlıktan donakaldı. Lydia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Temple sessiz kaldı.

Mara’nın ağzı açık kaldı.

Mara bunu söylemiş olamazdı.

Yunan tanrısı mı?

Hep Temple’ın hatasıydı. Mara’nın aklını bulandırıyor. Temple hayatının her yönüne müdahale ediyordu. Kazanmak için çok uzun süre çabaladığı her şeye karışıyordu. Böyle düşünmeden konuşması tabii ki onun suçuydu.

Yunan tanrısı mı?

Mara gözlerini kapadı, Temple’m konuşma yetisini kaybetmesini diledi. Hemen ve geri dönülmez bir şekilde. “Tabii ki şey demek istemedim...”

“Tabii. Teşekkür ederim,” dedi Temple.

Tarih boyunca Mara’nın isteyerek bir şey yapıldığı görül-müş müydü?

Mara doğrulup kendini toparladı. “Bunu bir iltifat olarak almazdım. Yunan tanrıları gariptir. Hayvanlara dönüşüp bakireleri kaçırlırlar,” dedi.

Tanrım. Çenesini kapatamaz mıydı?

“E, çok da kötü bir kader sayılmaz,” dedi Temple.

Lydia kıs kıs güldü.

Mara ona öfkeyle baktı. “Bir de ondan çocuklara centilmen olmayı öğretmesini istemiştin,” dedi.

Lydia iri gözlerini Temple’a çevirdi. “Majesteleri, çocuklarla böyle... Kinayeli konuşamazsınız,” dedi.

“Tabii ki. Ama bunu patronunun başlattığını kabul etmeli-sin,” diye karşılık verdi Temple.

Mara, Temple'ın ayağına vurmayı istedi. Ama Temple'ın bu iri cüssesiyle, bir şey hissedebileceği şüpheliydi.

"İyi o zaman. Anlaştık," dedi Lydia, anlaşmışlar gibi. Gerçi Mara her şeye karşı olsa bile anlaşmış görünüyorlardı. "Bu sabah çocuklarla olursunuz, eminim sizden çok şey öğreneceklerdir." Mara'ya dönüp gözlerinin içine bakarak devam etti, "Belki çocuklarla bir gün geçirdikten sonra, Bayan MacIntyre ile yaptığımız iyi işlere bir bağışta bulunma konusunu görüşebilirsiniz."

Lydia ne kurnazdı. Mara'nın tehlikeli bir düşman olarak gördüğü kişiyi zengin, potansiyel bir müttefik olarak görüyordu. Tüm faturalarını ödeyebilecek biri olarak.

Temple kaşlarını kaldırdı. "İş yeteneğiniz patronunuza benziyor," dedi.

Lydia gülümsedi. "Bunu iltifat olarak alıyorum," dedi.

Tabii ki almamalıydı.

Temple yetimhaneye öylece para vermezdi. O da kurnazdı. Faturalarını ödemesi için tek şansları Mara'nın aynı yolda devam etmesiydi. Bu düşünce Mara'nın içini huzursuz etti. Ama Mara bunu düşünecek durumda değildi.

Her şey yetimhane ve çocukların emniyeti içindi.

Mara'nın hedefi, seçtiği yolu doğru kılacaktı.

Lydia ayağa kalktı. "Bu bizim için bir ayrıcalık. Her gün bir dük buraya gelip unvanını bırakarak işe koyulmaz," dedi.

"Romanlarda çok olduğunu duydum," dedi Temple.

"Ama bu roman değil," dedi Mara. Bir roman olsaydı Mara, pürüzsüz yüzüne yaraşır tertemiz geçmişi olan mü-kemmel, güzel bir hizmetçi olurdu. Temple da yakışıklı, melankolik bir dük olurdu.

Son kısmı gerçeğe daha çok benziyordu tabii.

"Öyle mi? Çünkü geçen hafta öyle tuhaf şeyler oldu ki bana tersini düşündürmeye başladı," dedi Temple.

Lydia kahkaha attı. "Gerçekten öyle," dedi.

Mara parmağını tehdit eder gibi salladı. "Ondan hoşlanmaya başlama," dedi.

Lydia'nın kahkahası gülümsemeye dönüştü. "O biraz zor olabilir," diye karşılık verdi.

Temple hafifçe başını eğdi.

Şimdi Lydia ve Temple flört ediyordu. Bu bir roman ol-
saydı kadın kahramanın kendisi olmayacağını düşündü. Ly-
dia olabilirdi. Nazik, güzel, sarışın, canlı, iri gözlü mürebbi-
ye, tam melankolik dükün dikkatini çekecek biriydi.

Mara kaşlarını çatı. Bu bir roman değildi.

“Lydia, çocukları Majesteleriyle yapacakları özel ders için
hazırla,” diyerek Temple’ın gözlerinin içine baktı. “Sen bu-
rada kal.”

Lydia’nın gözlerinden merak akıyordu, ama kalmaması
gerektiğini çok iyi bilerek, hemen görevini yapmak üzere ay-
rıldı. Kapı kapanınca Mara, masanın etrafından dolaşıp yanı-
na geldi. “Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi.

“Benim rahatımı düşünmen kibarca bir davranış,” diye
karşılık verdi.

“Yaptığım şey bu değil,” dedi Mara.

Temple dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben
yine de bu anlamı çıkaracağım,” dedi.

Temple Mara’nın dikkatini dağıtıyordu. Temple’ın üzerin-
deki karanfil ve kekik kokusunu alıyordu; o sabırla beklerken
parmakları sıcak, pürüzsüz teninde gezinerek yarasına sürdü-
ğü merhem kokusu.

Ve ondan sonra Mara aniden dudaklarına değen dudakla-
rını hatırladı.

Temple’ı öptüğüne inanamıyordu. Temple’ın öpücüğüne
karşılık vermesine ise hiç inanamıyordu.

Mara, bundan keyif aldığı gerçeğinin üzerinde bile dur-
mayacaktı.

Ya da *keyif almak* kelimesinin, öpücüğün yaşattıklarını
tarif etmek için çok yetersiz kalmasının da üzerinde durma-
yacaktı.

Temple aklından geçenleri okuyormuş gibi sırıttı.

Mara, boğazını temizleyip omuzlarını doğrulttu. “Çocuk-
lar beylerle fazla zaman geçirmiyorlar. Seninle çok ilgilene-
ceklerdir,” dedi.

Temple başıyla onayladı. “Haklısın,” diye karşılık verdi.

“Sakın...” Mara doğru kelimeyi bulmaya çalışarak tered-
düt etti. “Kendini onlara sevdirme,” dedi.

Temple soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Arkanı dönüp gittiğinde işleri zorlaştırır. Sana bağlanmalarını sağlama,” diye devam etti. Birden, Mara’nın ona bağlanma olasılığı o kadar gerçek dışı görünmedi.

Temple büyük bir tereddütle konuştu, “Sadece bir gün yanlarında olacağım Mara,” dedi.

Mara başıyla onaylayıp, konuşmanın havada asılı kaldığını umursamadı. “Söz ver,” dedi.

Temple hafif bir of çekti. Keyiften mi? Sıkıntıdan mı? “Centilmen sözü mü? Alçak sözü mü?” diye sordu.

“Her ikisi de,” diye yanıtladı Mara.

Temple başıyla onayladı. “Her ikisi olarak, söz veriyorum,” dedi.

Mara kapıyı açtı, arkasını dönüp ona baktı, ne kadar yakışıklı ve çekici göründüğünü fark etmemeye çalıştı. “Umarım en azından biri sözünde durur,” dedi.

Mara, Temple’m arkasından kapıyı kapadı. Mara birkaç dakika peşinden gitmeyi arzuladıktan kapıyı kilitledi ve masasına geri döndü.

Bir saat.

Mara merakına ve onu görme arzusuna sadece bu kadar direnebildi.

Lydia yetimhanenin ana salonunda nöbet tutuyordu.

“Neredeler?” diye sordu.

Yemek salonunun kapalı kapısını işaret etti. “Kırk beş dakikadır içerideler,” diye yanıt verdi.

“Ne yapıyorlar?” dedi Mara.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lydia.

Mara arkadaşına yaklaşp fısıldadı. “Ondan bunu istediğine inanamıyorum.”

Lydia omzunu silkti. “İyi birine benziyor,” dedi.

Gerçekten iyi biriydi. “Bunu bilemezsin,” diye karşılık verdi Mara.

Lydia’nın mavi gözleri bilgelik doluydu. “Kötü adamları

bilirim. Hem bütün dünyanın yaptığını sandığı şeyi aslında yapmadığını, sen kendin söyledin,” dedi Lydia ve durup ekledi. “Ayrıca hepimizi kurtaracak kadar da zengin.”

Lydia, keşke Mara’nın tehlikede olduğunu bilseydi.

Söyleyebileceğin hiçbir şey seni affettirmez.

Mara’nın söyleyebileceği hiçbir şey ona yardım etmesini sağlamazdı.

Lydia hâlâ konuşuyordu. “...ama çocuklar bununla eğleniyor.”

Yemek salonundan yükselen kahkaha ve coşkulu sesler Mara’yı, kendine getirdi. Kapıyı çaldı, içeri girdi, kahkaha sesi hemen kesildi.

Temple masanın başındaki yerinden ona baktı ve içeri girer girmez hemen ayağa kalktı. “Ah,” dedi, “Bayan MacIntyre. Biz de tam tartışmamızı bitirmek üzereydik.”

Her biri birbirinden sessiz duran çocuklara baktı. Bir sürü gizemli sanat öğrenmiş gibi görünüyorlardı. Bakışlarını tek-rar Temple’a çevirdi, “Her şey yolunda sanırım,” dedi.

Temple ihtiyatla, başını hafifçe salladı. “Başarılı geçtiğini düşünüyorum,” diye karşılık verdi.

Mara, kendi kendine onları yalnız bırakacağına yemin ederek, yanlarından ayrıldı.

Mara bu yemini sadece iki saat tutabildi, dayanamayıp yemeğin durumunu kontrol etme bahanesiyle ofisinden ayrıldı. Yetimhanenin ana antresinden geçerken kenarda dizilmiş ve dikkat kesilmiş çocukları gördü. Hepsinin gözleri odanın ortasında bir elinde Lavender, iki yanında Daniel ve George ile duran Temple’daydı.

Mara merdivenlerin başında tereddüt ederek, köşeye çekilip izlemeye karar verdi.

“Beni kızdırdı,” diyordu George. Daniel ile ilk didişmeleri değildi. Son da olmayacaktı. Temple dikkatini vererek başını salladı. “Sonra?” diye sordu.

“Ben de ona vurdum,” diye yanıtladı çocuk.

Mara şok oldu. MacIntyre’da fiziksel şiddet kesinlikle yasaktı. Belli ki yetimhaneye çıplak elli bir boksörün girmesine izin vermek berbat bir fikirdi. Tam adımını atacaktı ki Temple’ın sorusunu duydu, “Neden?”

“Birden ortaya çıktı!” diye bağırdı George.

“Ve kavganızın ortasında kaldı. Onu incitebilirdiniz. Belki daha bile kötüsü olabilirdi,” dedi. Çocuklar çok korktu. “Bu size ders olsun. Size kavgaya etmemenizi söylemiyorum. Sadece geçerli nedenleriniz varsa kavgaya etmenizi söylüyorum.”

“İntikam geçerli bir neden değil mi?” diye sordu çocuklardan biri.

Temple uzun bir süre sessiz kaldı, Mara nefesini tutarak cevabı bekledi. İki çocuk arasındaki tartışmayı başlatan her neyse, ondan daha büyük bir şeyler düşündüğü belliydi. “Benim deneyimlerime göre,” dedi sonunda, “intikam pek beklediği gibi olmuyor.”

Bu ne demekti şimdi?

Temple biraz daha bekleyip devam etti, “Bazen de bir domuz yavrusunu tehlikeye atabiliyor.” Çocuklar gülümsedi, George elini uzatıp Lavender’ın küçük pembe başını okşarken Temple, devam etti. “Şimdi daha da önemlisi, yumruklarınız çok acıdır eminim.”

George elini salladı. “Nasıl bildiniz?” diye sordu.

Temple, çocuğun başı büyüklüğündeki elini kaldırdı. “Başparmağını yumruğunun içine soktun,” dedi ve elini açıp tekrar kapadı. “Eğer dışarıda bırakırsan yumruk daha az acır.”

“Bize dövüşmeyi öğretir misin?” diye sordular.

Temple’in ağzının bir kenarı kıvrılarak gülümsedi. Tanrım, ne yakışıklıydı. Mara merdivenlerin arkasında durduğu yerden, dilediğinde onu içine çekebilirdi. Kimse fark etmezdi.

“Seve seve,” diye yanıt verdi Temple.

Mara, elinde bir tabur iyi eğitilmiş dövüşçü olmadan onu durdurmalıydı. Temple ansızın gözlerinin içine bakıp yüreğini boğazına göndermeseydi belki durduracak hali kalırdı.

“Bayan MacIntyre,” dedi, “bize katılmaz mısınız?”

Temple bir süredir sessizce onu bir köşeden izliyordu. Başka biri olsa belki fark etmezdi bile.

Ama o Mara Lowe’dı. Temple onu, nerede olursa olsun tanıyacağını anlamıştı. Bunu hiç istemese bile varlığından aşırı derecede etkileniyordu. Ona hiç güvenmezken, ondan şüphelenip, öfkelenirken bile.

Mara’nın gerçekleri anlatması için işyerine gelmiş olsa bile.

Öte yandan Temple genç öğrencilerin, ona yakınlaşmak için sunduğu fırsatı kullanıyordu. Onu gördüğünü fark ettiğindeki ifadesi, aşırı derecede keyifliydi.

Mara elinden geldiğince onları gizlice dinlemiyormuş gibi yaparak yaklaştı. “İyi günler beyler!” dedi.

Mara’yı, küçük oyuncak askerler gibi karşılayarak, hepsi birden hafifçe başlarıyla selam verdi. “İyi günler Bayan MacIntyre,” dediler hep bir ağızdan.

Mara olduğu yerde kalakaldı. “Aman tanrım! Ne güzel bir selamlama bu,” dedi.

Mara çocukları çok seviyordu; bu çok belliydi. Temple’ın gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Mara, Whitefawn Kilisesi’nin geniş yeşilliklerinde bir grup çocuğa gülümsüyordu. Siyah saçlı, siyah gözlü, her biri birbirinden mutlu görünen bir grup çocuğa. Yani onun çocukları.

Onun Mara’sı.

Temple başını iki yana sallayıp elindeki konuya döndü. “Bayan MacIntyre, çocuklar dövüş dersi istiyor, belki yardım etmek istersiniz,” dedi.

Mara’nın gözleri kocaman açıldı. “Nasıl yaparım bilmem ki,” diye karşılık verdi.

Mara üzerinde bıçak taşıyordu. Temple, Mara’nın dövüşmeyi bildiğine dair, sahip olduğu her şeye bahse girerdi. “Öğrenirsiniz o zaman,” dedi.

O ana kadar sessizce duran oğlanlar birden itiraz etmeye başladılar. “O öğrenemez; o kız!” diye bağırды biri.

“Doğru,” diye bağırды bir diğeri, “kızlar dans etmeyi sever. Bir de dikiş dikmeyi.”

Mara Lowe’ın bıçak yarasından başka bir şeyi dikme düşüncesi oldukça komikti.

“Öğrenebilir,” dedi George, “ama gerek yok. Kızların dövüşmesine gerek yok.”

Mara'nın, Mayfair Caddesi'nde, kendinden kat be kat güçlü iki hayvanın arasında kalması birden Temple'ın gözünün önüne geldi. Temple, onun güvende olmasını ve korunmasını istiyordu. Mara'nın kendini koruması için gereken aletleri ona verebilirdi. "Birincisi, centilmenler bayanlardan kızlar diye bahsetmez," dedi. "İkincisi, sanırım yakında hepiniz dans etmeyi de öğreneceksiniz." Bu kısmı duyan öğrenciler homurdanmaya başladı. "Üçüncüsü de, herkes kendini korumaya hazır olmalı." Mara'ya dönüp elini uzattı. "Bayan MacIntyre?"

Mara tereddüt ederek uzun bir an Temple'm eline baktı. Kararını verdikten sonra yaklaşıp parmaklarını uzattı. Yine eldiven takmamış olması Temple'ın, hoşuna gitti.

Belki de bu hiç iyi bir fikir değildi. Onu tedirgin etmeye çalışırken tedirgin olanın kendisi olacağını beklemiyordu.

Mara Lowe'ın yakınında olmak böyle bir şeydi.

Temple yüzünü çocuklara döndü, eliyle Mara'nın elini sarıp yumruk yaptı. Bu esnada Mara'nın yakınlığını düşünmemeye çalışarak yaptıklarını anlattı. "Yumruk yaptığınızda bütün kasları gevşetin. Rakibinizin canını yakan yumruğun sıkılığı değil gücüdür. Yumruğunuz ne kadar sıkı olursa vurduğunuzda sizin canınız daha çok yanar," dedi.

Çocuklar başlarını sallayarak izlediler, kollarını kaldıracak yumruklarını sıktılar. Mara ise bildiğini okudu. Her an biri saldıracakmış gibi yumruklarını bir dövüşçü havasıyla sıktı. Temple'ın gözleri üzerindeydi. İçini ısıtıyordu.

Temple çocuklara döndü. "Bunu unutmayın çocuklar. Ne kadar öfkeliyseniz kaybetme riskiniz o kadar fazla olur," diye devam etti.

Daniel havada yumruğunu sallarken durup kaşlarını çatı. "Kızginken kavga etmeyeceksek ne zaman edeceğiz?" diye sordu.

Mükemmel bir soru. "Savunma için," diye yanıt verdi Temple.

"Sadece karşıdaki ilk yumruğu attığında," dedi çocuklardan biri.

"Ama neden önce vursunlar?" diye karşı çıktı George. "Öfkeliyken kuralları mı çiğniyorlar?"

“Belki terbiyeleri yoktur,” dedi Daniel, herkes güldü.

“Ya da eğitimleri yetersizdir,” diye ekledi Temple gülümseyerek.

“Ya da sevdiğin birini incitiyorlardır,” dedi Henry. “Lavender’ı inciten biri olursa ona vururum.”

Çocuklar aynı anda başlarıyla onayladılar.

“Koruma,” dedi Temple. Parmak boğumları Mara’nın saldırıya uğradığı geceden beri hâlâ ağrıyordu. Ona bakıp sağ salim olduğuna şükretti. “Dövüşmek için en iyi neden budur.”

Mara’nın yanaklarının kızarması çok hoşuna gitti. “Ya da bir hata yaptıklarında,” dedi Mara.

Bu da ne demekti şimdi?

Mara’nın o sıra dışı, güzel gözlerinde bir şey vardı. Pişmanlık mıydı?

Bu mümkün müydü?

“Başka Majesteleri?” Çocuklar tekrar dikkatini çekti.

Temple yumruklarını tutup yüzünün hizasına kaldırdı. “Her zaman başınızı koruyun. Yumruk yerken bile,” dedi ve sol bacağına öne attı. “Sol kol ve bacak önde. Dizler bükülü.”

Çocuklar bu hareketi yaptılar, Temple arada dolanıp gerektiği yerde omuzları, yumrukları düzeltti. Dizlerini büküp ayaklarını gevşek bırakmalarını söyledi. Bütün çocukları kontrol ettiğinde Mara’ya döndü. Mara yumrukları havada onu bekliyordu.

Sürekli dövüş halindelermiş gibi.

Yanlış sayılmazdı.

Temple ona yaklaştı. “Bayanlarda daha zor,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “çünkü bacaklarınızı göremiyorum.” Bacaklarını görmek için neler yapmazdı? Arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu. “Sakıncası var mı?”

“Hayır,” dedi Mara.

Onları izleyen yirmi dört çocuk vardı. Temple ona dokunmaktan heyecan duymamalıydı. Ancak bütün vücuduna bir elektriklenmeye engel olamadı.

Mara’nın adımını kontrol etmek için bir dizini hafifçe öne kaydırırken, kumaşın bacaklarının arasından kayması aklını

başından almaya yetti. Hızlı nefesini, kokusunu duyacak kadar yakındı; limon kokusu bu mevsimde sadece en zengin Londralıların alabileceği bir şeydi.

Onun kadını olsa bütün evi limon ağaçlarıyla doldururdu.

Kadını olsa mı?

Ne saçmalık. Böyle uzun, esnek, güzel hangi kadına yakın dursa ondan hoşlanırdı.

Yalan.

Temple geri adım attı. “Yumruklarınız yüksekte, başınız eğik olsun. Yumruk, omuzlardan atılır, unutmayın,” dedi.

“Peki ya kadınlar?” diye sordu Mara. “Onlar başka bir yerden mi güç alıyor?”

Temple ona baktığında gözlerinde neşe olduğunu gördü. Ona takılıyor muydu? Bu düşünce geçmişleriyle uyuşmuyordu, ama hayır —o mavi yeşil gözler parılıyordu. Gerçekten ona takılıyordu.

“Deneyimlerime göre kadınlar kirli dövüşür,” diye yanıt verdi.

Mara gülümsedi. “Saçma. Biz sadece kalbimizle dövüşürüz,” dedi.

Temple bu konuda ona hak verdi. Hiç şüphesiz bu böyleydi. Mara istedikleri ve inandıkları için savaşıyor bir kadındı. Mara bu çocuklar için savaşırdı ve görülene göre alçağın teki olduğu halde kardeşi için de savaşıyordu.

Ama Mara bir amaç için savaşıyordu. Bu çok şerefli bir hareketti.

Mara’nın onun için savaşmasının nasıl olacağını merak etti.

Hiçbir şeyi gözü görmeden canını dişine takardı.

Temple bu düşünceyi aklından savdı. Mara’ya dokunmaktan kendini alıkoyamasa bile dikkatini çocuklara çevirdi. Her dokunuşu içine titreşimler gönderse bile olabildiğince profesyonel görünmeye çalışarak, Mara’nın başını kontrol etti. “Başınızı öne eğin,” dedi. Mara’nın saçları hep böyle yumuşak mıydı?

“Çenenizi kaldırmayın yoksa buradan saldırı alma riskiniz artar,” diye devam etti. Temple elini, Mara’nın çenesinin al-

tına sürerken, teninin yumuşaklığı, onu en leziz tatlılar gibi heyecanlandırdı. “Ve buradan.” Yumruğunu boynuna götürdüğü noktada nabzının atışını hissediyordu.

Mara hızlı bir nefes aldı, o da aynı şeyleri hissediyordu. Zevk.

Arzu.

Bu kadın kimdi? Birbirlerine ne yapıyorlardı?

Temple zorlukla kendini ondan çekti. Sesini yükselterek çocuklara konuştu. “Darbe kolunuzdan gelmez. Bedeninizden, bacaklarınızdan gelir. Kolunuz sadece bunu iletir,” dedi. Havaya bir yumruk attı, çocuklar heyecanla nefeslerini tuttu.

“Vay be! Çok hızlıydı!” dedi biri.

“Dünyadaki en güçlü adam siz olmalısınız!” dedi öteki.

“Şimdi sıra sizde,” dedi Temple.

Çocuklar serbest bıraktıkları ayaklarıyla öne arkaya zıplarak heyecanla, havaya yumruk atıldılar. Temple uzun bir süre onları izledi, en büyükleri Daniel’a gözü takıldı. Siyah saçlı, ciddi çocuk, takdir edilme hevesiyle yumruklarına odaklanmıştı. Bu çocukta çok tanıdık bir şey vardı.

Siyah saçlar. Koyu bakışlar. On bir yaşında.

Çocuğun gözleri maviydi ama bunun haricinde ten rengi, Temple’a benziyordu.

Mara’nın gözlerinin mavisi.

Mara bu çocuğun en başından beri onunla olduğunu söylemişti. Temple bunu bebeklikten beri olarak düşünmüştü. Yoksa onu doğurduğundan beri miydi?

Bu çocuk onun oğlu muydu?

Eğer öyleyse neden bu kadar zamandır ondan saklıyordu? Onları sahipleneceğini bilmiyor muydu? Onları koruyacağını? Onunla evlenirdi. Hem de hemen.

Bir aile olurlardı.

Bu düşünceyle Temple’ın aklına hiç hayal edemeyeceği görüntüler canlandı, kahkaha ve neşe dolu kahvaltılar, akşam yemekleri ve mutlu olaylar. Üstelik hayalinde Daniel tek başına da değildi. Hepsi siyah saçlı, gözleri yazı anımsatan kız ve erkek kardeşleri vardı. Hepsi de mutluydu.

Mutluluk garip, anlık bir duyguydu.

Ama o anda gizemli, kayıp ailesi mutluydu.

Boks yapan çocukların sesleri onu şu ana geri getirdi. Mara'dan cevaplarını alacaktı. Ama şimdi sırası değildi. "Çok iyi görünüyorsunuz beyler," dedi.

Uzun bir süre Mara'yla yan yana durup çocukları izledi, sonra Mara kısık sesle konuştu, "Neden yenilmez olduğun belli," dedi.

Temple tek omzunu kaldırdı. "Benim işim bu. Beni ben yapan şey," diye karşılık verdi. Temple'ın on iki yıldır iyi yaptığı tek şey, dövüşmekti.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Mara.

Temple ona dönüp gözlerindeki bakıştan keyif aldı. Ona çok özel biriymiş gibi dikkatle bakıyordu. Baş başa olmalarını isterdi. Temple'ın söyleyeceği onlarca şey vardı. Hepsini sormak isterdi. "Sen de dene," diyebilirdi sadece.

Mara yumruklarını kaldırıp hafifçe havayı yumrukladı.

Temple başını iki yana salladı. "Hayır," dedi ve göğsünü işaret etti. "Bana vur."

Mara'nın gözleri kocaman açıldı. "Sana vurmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Temple başıyla onayladı. "Doğru yaptığımı anlamamanın tek yolu bu," diye karşılık verdi.

Mara itiraz etti. "Hayır," dedi ve yumruklarını indirdi. "Olmaz."

"Neden?" diye sordu Temple.

Mara gözlerini kıstı. Temple Mara'nın yanaklarının kenarındaki çilleri inceledi. Nasıl önceden fark etmemişti? Espri yapmaya çalıştı. "Tabii, benim canımı yakma fikri hoşuna gider eminim," dedi.

Bir süre sessiz kaldı, Temple uzanıp ona dokunmamak ve yüzünü kendine çekmemek için zor dayandı. Sadece fısıldamakla yetindi, "Bayan MacIntyre?"

Mara başını iki yana salladı, konuşmadan önce gözlerini ondan uzaklaştırdı, "Canını yakmayı istemem," diye karşılık verdi.

Mara'nın söyleyebileceği en şaşırtıcı sözlerdi. Yalandı. Gerçek olması mümkün değildi. Sonuçta düşmanıydı, kar-

şıllıklı bir anlaşma için bir araya gelmişlerdi. Para karşılığı intikam için. Tabii ki onu incitmeyi isterdi.

O zaman neden ondan bu kadar şey saklıyordu?

Söylediği yalan Temple'ı öfkeliendirebilirdi.

Ama her nasılsa Mara'nın gözlerinde umut benzeri bir duygu vardı.

Temple bundan hoşlanmadı. "Bana bak," dedi.

Mara'nın gözlerinde hakikat vardı.

Onu incitmek istemiyorsa yaptıkları neydi? Nasıl bir oyundu bu?

Temple ona doğru bir adım atıp yumruğunu yakaladı, tüy gibi yumruğu göğsüne hafifçe dokunana kadar kendine çekti. Mara direnip elini çekmeye çalıştı ama onu bırakmadı. Yaklaşıp avcunu açtı, vurur gibi yapıp elini göğsüne yasladı.

Mara başını iki yana salladı. "Hayır," diye tekrarladı.

Bunca çocuğun önünde bu dokunuş uygunsuzdu ama Temple'm umurunda değildi. Elinin sıcaklığından başka bir şey düşünemiyordu. Dokunuşunun yumuşaklığı ve dürüstüğünden başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Bir kadın ona böyle dürüstçe dokunalı ne kadar olmuştu?

Mara onu mahvediyordu.

Temple neredeyse onu, kollarına çekip her şeyi söyletene kadar öpecekti. On iki yıl önceki o geceyle ilgili gerçekleri, o gecenin sebep olduğu şeyleri ve bu hale nasıl geldiklerini. Şimdiyi. Nerede olduklarını. Nereye gittiklerini.

Temple başını eğdi, Mara'nın sadece birkaç santim ötesindeydi. Hatta daha da yakın.

Mara boğazını temizledi. "Majesteleri, çocukları hazırlanmaları için göndermemin sakıncası yoktur sanırım. Öğle yemeği vakti gelmek üzere," dedi.

Temple elleri alev almış gibi kollarını üzerinden çekti. Tanrım. Neredeyse... Yirmi dört çocuğun önünde... "Tabii ki, bugünlük dersimiz bitti zaten," diye karşılık verdi.

Mara çocuklara döndü. "Dükün dersini aklınızda tutmanızı istiyorum. Centilmenler kavga başlatmaz," dedi.

"Sadece bitiririz!" George'un bağırışının ardında çocuklar hemen dağıldılar. Sadece Henry, Temple'ın ayakları dibindeki Lavender'a doğru geldi.

Temple dikkat dağıtmak için domuzu yerden aldı. “Korkarım olmaz. Lavender benimle kalıyor,” dedi.

Henry dudaklarını büzdü. “Onu sahiplenmemiz yasak,” diye belirtti. “Bayan MacIntyre bundan hoşlanmıyor.”

Temple Henry’nin sarı saçları üzerinden Mara ile göz göze geldi. “E, Bayan MacIntyre beni istediğini gibi azarlayabilir,” dedi.

Henry buna ses çıkarmadan yemek salonuna doğru koştu. Temple doğruldu. Mara da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

“Doğru söylüyor. Lavender’ı sahiplenmek yasak,” dedi Mara.

“Kimin kuralı?” diye sordu Temple.

“Benim,” dedi Mara domuz yavrusuna uzanarak.

Temple geri çekildiği için Lavender elinden kaçtı. “E, benim kurallarına göre de onu ben kurtardım, benimdir,” dedi.

“Ah. Kötü adamların kuralları,” diye söylendi Mara.

“İşine gelince onlara göre oynamakta sakınca görmüyorsun,” diye karşılık verdi Temple.

“Lavender söz konusu olduğunda kuralları çiğnemem,” dedi gülümseyerek.

Temple yaklaştı, sesini kısarak konuştu. “O zaman sen en kötülerin de kötüsüsün,” dedi.

“Neden?” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Sadece işine gelince sorumluluklarını taşıyorsun. İnandırıcı değilsin,” diye yanıtladı Temple.

Temple şimdi ona yakındı, başının üzerinden bakıyordu. “Sana hak vermem için beni korkutmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Mara.

“İşe yarıyor mu?” dedi Temple.

“Hayır,” dedi yutkunarak. Temple boynunu okşamamak için kendini tuttu.

“İnsanlar benim ismimi duymaktan bile korkarlar, biliyorsun değil mi?” dedi Temple.

Mara güldü. “Kucağında bir domuz yavrusuyla şu halini görseler o korkudan eser kalmaz,” dedi.

Temple, uyuyan Lavender’a baktı, hafifçe güldü. Mara

sessizce ona bakıp boğazını temizledi. Temple gözlerinin içine baktı. Hissettiklerinin farkındaydı. Aynı Mara'nın onun hislerinin farkında olması gibi.

"İntikamın yaşattığı sıkıntıya değmediğini söylerken ciddi midin?" diye sordu Mara.

Temple kaşını kaldırdı. "Öyle demedim," dedi.

"Pek beklendiği gibi gitmiyor dedin," diye karşılık verdi.

"Doğru, ama öyle bitmiyor demedim," dedi. Temple buna inanmak zorundaydı.

Mara çenesindeki gamzeye baktı. "Bu intikam nerede sona erecek?" diye sordu.

Bilmiyorum.

Temple bunu itiraf etmek istemiyordu. "Tekrar düğüm olduğum zaman bitecek. Çocukluğumda bana vaat edilen şeye eriştiğimde. Doğuştan hakkım olan hayatı kazandığımda. Bir eşim olduğunda," diye yanıt verdi. Garip gözlerindeki bakışı umursamadı. "Bir çocukla." Siyah saçlı. "Varisimle."

Mara o anda gözlerini ona çevirdi. "Peki ya ben?" dedi.

Temple uzun bir süre düşündü. Onları farklı bir şekilde hayal etti. O başka bir adam, Mara başka bir kadın olsaydı. Farklı koşullar altında tanışmış olsalardı ne olacağını düşündü. Cesur, güçlü karakterini ve çocuklarına, kurduğu hayata olan bağlılığını çok beğeniyordu.

Ona göre değildi.

Keşke buna inanmak giderek güçleşmeseydi.

Temple boştaki eliyle Mara'nın yüzünü tutup, kendi yüzüne doğru kaldırdı. Gerçeği söyledi. "Bilmiyorum. Bugün buraya gelmemeliydim," dedi.

"Neden geldin?" dedi Mara.

"Seni kendi ortamında görmek istedim. Çocuklarıyla tanışmak istedim," diye yanıt verdi.

"Ne için?" diye devam etti Mara.

Temple'in bu soruya cevap vermesine gerek yoktu. Onu daha yakından tanımak, anlamak istemesi yanılttı. Ama Temple kendine hâkim olamıyordu. Belki sonsuza dek birbirlerine bağlanmışlardı. Belki bir şekilde Mara, oluşumuna katkıda bulunduğu içindi. Belki onu gerçekten anlamak istediği içindi.

Ama Temple ondan hoşlanmaya başlayacağını beklemiyordu.

Onu bu kadar arzulayacağını ise kesinlikle hiç beklemiyordu.

Temple bunların hiçbirini söyleyemeyeceği için başka bir yol seçerek, aralarındaki mesafeyi kapatıp Mara'yı öptü.

Mara öpücüğüne karşılık verdi. Mara'nın dudakları öyle hafif ve tatlıydı ki, gerçekten öpüştüklerine bile inanamadı. Daha çok ayartma gibiydi. Ardından gelen baştan çıkarmanın gücü şaşırtıcıydı. Temple'ın, Mara'yı böylesine arzulaması şaşırtıcıydı. Ona sahip olmayı istemesi şaşırtıcıydı. Mara'nın inlemesini duyunca uzun zamandır beklediği sinyali aldı.

Mara onu içine kabul ediyordu; Temple da bu isteğine karşılık verdi. Mara'nın dudakları aralandığı anı yakalayıp, şehvetle öpmeye başladı. Temple'ın eli yanağından boynuna, sonra aşağıya inerek beline dolandı, onu kendine çekti. İnlemesiyle tatmin oluyor, içinde derin, ilkel bir inleme uyanıyordu. Mara yine kontrol sınırlarını zorluyordu.

Temple bundan büyük keyif alıyordu.

Temple diliyle alt dudağını okşarken Mara, dünyada onunla olmaktan başka istediği bir şey yokmuş gibi kendini ona bastırarak saçlarını okşuyordu. Ondandır korkmuyordu.

Temple, Mara'nın korkusuzluğunu içine, geçmişte ve gelecekteki her şeyi bir kenara bırakma arzusuyla da onu, kendine çekti. Temple, kendisiyle aynı şeyi isteyen kadınla, sadece şu anı yaşamak istiyordu.

Derken Lavender itiraz etti.

Domuz yavrusu bağırarak çırpınmaya başladı. Ya yere bırakılmayı ya da önceki rahatına kavuşmayı istiyordu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Mara, eliyle boynunu tuttu. Lavender hayatını kurtarmış gibi. Temple'ın yere bıraktığı domuz yavrusu kaçıp onları antrede nefes nefese bırakırken evden kaçarak uzaklaşsınlar mı tekrar sarılsınlar mı bilemiyor gibi birbirlerine bakakaldılar.

Temple hiçbir yere gitmiyordu.

Aksine iki adımla bir kez daha yaklaşarak onu kucağına aldı. Ağırılığıyla kasılıp sıkılaştan kaslarını hissetmesi çok gü-

beklediği onlarca şey arasında bu kesinlikle yoktu. Geçmişlerini hatırlatan sözler. Anlaşmalarını...

Mara hemen kendini topladı –Temple’ı hayrete düşürecek kadar çabuk. “Kardeşimin borcunu silmeye karar verdin mi?” diye karşılık verdi.

Temple’ın artık bir kez daha ayakları yere basıyordu. Sonunda. “Hayır,” dedi.

“O zaman korkarım ama hatırlayamıyorum,” diye yanıt verdi Mara.

“İyi,” dedi Temple ve kapıya yönelip askıdan mantosunu aldı. “Bu durumu kesinlikle anlıyorum.”

Temple’ın eli kapı kolundayken Mara seslendi, “İki sterlin daha borçlusun.”

Temple buz gibi bakışlarla arkasını döndü. “Ne için?” dedi.

Mara gururla omuzlarını doğrulttu. “Öpücük için,” dedi.

Temple öpüşürlerken anlaşmalarını düşünmüyordu, onun da düşünmediğine bahse girerdi. Para mevzuu anın tadını, büyüsünü kaçırırdı. Onları yine bu hale getirdiği için Mara’dan nefret etti.

“İki sterlin, tamam,” dedi. Başka birine böyle bir an için iki yüz sterlin ödediğini bilmesine gerek yoktu. Hatta iki bin. “Bu gece görüşürüz.” Kapıyı açtı, arkasını döndü, “Hebert’in gönderdiklerini giy,” dedi ve kapıdan çıktı.

Hasret's Sisters Planet

e-kitaphane

“Onunla dövüşmemelisin,” dedi Bourne.

Temple çizmelerini bağlarken başını kaldırmadı. “Bunun için biraz geç değil mi sence? Kulübün yarısı ringin etrafında,” diye karşılık verdi.

Temple’in en eski arkadaşı, Düşmüş Melek’in ortağı ve Bourne Markisi boks ringine açılan kapıya yaslanmış Temple’m hazırlanmasını izliyordu. “Onu demek istemediğimi biliyorsun. Bu gece istediğin gibi dövüşebilirsin. Gerçi bahis oynayacak olsam Drake’ı birinci dakikada yeneceğine yirmi sterlin oynardım,” dedi ve sonra odanın ortasındaki alçak masayı işaret etti. “Lowe’un dövüş talebini kabul etmemelisin.”

Temple masadaki isim listesine baktı. *Christopher Lowe*, haftalardır olduğu gibi en üstteydi. Onu çağırıyordu. Onu kışkırtıyordu. Kabul etmesi için meydan okuyordu. Anlaşılan Mara kardeşine Katil Dük ile anlaşma yaptığından ve parayı geri alacağından bahsetmemişti. Ya da Lowe, ablasını kurtarmak istiyordu. Ama Temple bu genç adamın planlarında ablasının itibarını korumak olduğunu hiç sanmıyordu.

Bu dövüşü her şeyden çok istiyordu. Lowe iyice pataklanmayı hak ediyordu.

“Yılın dövüşü olur,” dedi. “Kulüp dünya kadar para kazanır.”

“Kral ve maiyeti gelip kraliyet mücevherlerini oynasalar bile umurumda değil. Onunla dövüşmemelisin,” dedi Bourne.

Temple dövüşe hazırlanmak için, ofis tavanından sarkan deri kayışa asılarak omuzlarını gevşetti. Yarım saat sonra rin-

ge çıkıp dövüşecek, seyirciler de ona eşlik edecekti. Utanç ve nefrete rağmen burada kral olan Katil Dük ile kendilerini bir tutanlar, onun tarafında dövüşecekti. Ancak çoğu Temple'ın rakibi, Drake'i tutacaktı. Onlar da Angel'a karşı kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Kulübün görkemli ışıkları altında oyunlarını oynarken bile içlerinden bir ses kulübün, batmasını diliyordu.

"Bu bir oyun," kelimelere özen göstermemeye çalıştı. "Buraya bunun için geldiler. Onlara vermeyi kabul ettiğimiz şey bu."

"Saçmalık," dedi Bourne. "Orospu çocuklarından para alıp karşılığında izleyecek bir dövüş veriyoruz. Gösteriye kendimiz çıkmak zorunda değiliz. Bunu yapmana gerek yok." Temple'a yaklaşmış Lowe'un dosyasını masadan aldı. "Bu bir dövüşten çok intikam olarak algılanır. Herkes Lowe'un ablasının ölümünün intikamını almaya çalıştığını düşünür. Onunla dövüşmeyi düşünüyorsan en azından sürdüğün ortaya çıkmasını bekle. O zaman herkes senin tarafında olur."

Temple bu sözlerden rahatsız oldu. "Kimin tarafında oldukları umurumda değil," dedi.

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi Bourne ve keyifsizce gülererek saçlarını karıştırdı. "İnsanların seninle ilgili ne düşündüğünü önemsediyi herkesten iyi biliyorum."

Temple karşılık vermeyince devam etti. "Bugün Lowe'un dosyasına baktım. Ona miras kalan her şeyi kaybetmiş, bir de nasılsa sonradan kazanılmış bir miktar parayı da kaybetmiş. Chase'ın sırtındaki giysileri almak için Bruno'yu göndermesine şaşırdım. Atlar, arabalar, evler, yatırımlar. Gümüş çay takımı. Ne işimize yarayacaksa!"

Temple boş eliyle şeride asılarak homurdandı. "Bazı insanlar çay içmeyi sever," dedi.

Bourne kaşlarını kaldırıp dosyayı masaya attı. "Christopher Lowe, Britanya'nın en şanssız adamı, ya bunu görmüyor ya da önemsemiyor. İki şekilde de ölü babası, mezarında ters dönmüştür. Geri gelip oğlunu kendi elleriyle öldürmek için şeytanla filan anlaşma yapmaya çalışıyordur," dedi.

"Her şeyini kumarda kaybeden biriyle mi dalga geçiyorsun? Çok ironik," diye karşılık verdi Temple.

Lowe ona bakıp sarhoşluktan ağzında yuvarlanan sözlerle, kalabalığın dikkatini çekti. “Ablamın katilini gün ışığında görüyorum. Ne sürpriz,” dedi.

Aptal sarhoş kalabalığı ona kahkaha atarken Temple, sesini çıkarmamıştı. Lowe’un ona duyduğu öfkeye inanıyordu. Bunu hak ettiğine inanıyordu.

Katil olduğuna inanıyordu.

Temple, Bourne’a baktı. “Mara on iki yılını benden çalmış olabilir, ama çaldıklarını alıkoyan kardeşiydi,” diye karşılık verdi.

“Bu yüzden ikisi de cezasını çekmeli. Kesinlikle dayağı hak ediyor, ayrıca evet intikamını almış gibi hissedeceksin. Büyük planının diğer yarısı olarak kızı Londra’ya göstereceksin, büyük utanç yaşayacak. Sen de çöpçatanlar tarafından kucaklanıp kovalanacaksın. Ama hâlâ öfkeli olacaksın,” dedi Bourne.

İntikam her zaman beklendiği gibi gitmiyor.

Bu, yetimhanedeki çocuklara verdiği öğüttü.

Temple’m doğru olduğunu bildiği öğüt. Bu dakikanın geri çevrilemeyeceğini biliyordu. Onu sonsuza dek lekeleyecekti. Onu sonsuza dek değiştirecekti.

Bourne alçak, deri koltuğa oturdu. “İstediğin her şeye sahipsin. Para, güç, kullanılmadığı için toz tutsa da hâlâ senin olan bir unvan. Whitefawn’u da unutma. Orada olmayabilirsin, ama kendi başına sana bir servet getiriyor; orayı babandan çok daha iyi yönetiyorsun. Hepsini geri kazanabilirsin. Cemiyete geri dönebilirsin. Kendine evde kalmış birini bulursun. Onlar senin gibilere bayılır,” diye devam etti.

Bourne haklıydı. Temple her şeyi geri kazanabilirdi. Para ve unvan pek çok erkeğin sahip olduğundan da fazlaydı. Onu isteyecek biri çıkardı.

Ama öfke, çok sinsi bir duyguydu.

“Öyle birini istemiyorum,” dedi Temple.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Bourne.

Tutkulu birini istiyorum. Gururlu birini.

Temple arkadaşının gözlerine baktı. “İsmimi geri istiyorum,” dedi.

“Lowe bunu sana veremez. Ringde sana yenilmesi, onu

“Gelsin.” Asriel çıktıktan sonra Bourne’a döndü. “Çıkıyordun değil mi?” dedi.

Bourne koltuğa oturup bacaklarını uzattı. “Bunu izlemek isterim.” dedi keyifle. “Kadının seni tekrar öldürmeye çalışmasını istemem. Korumaya ihtiyacın olabilir.”

“Dikkatli olmazsan korumaya ihtiyacı olacak olan sensin.” diye devam etti Temple.

Bourne karşılık veremeden kapı açıldı, sığınağının eşinden içeri Mara girdi. Üzerindeki büyük, siyah pelerinin kapüşonu kaşlarına kadar yüzünü kapatıyordu, ama yine de Temple onu tanıdı.

Mara yumuşak kıvrımlı, uzun boylu vücuduyla normal koşullar altında görür görmez beğeneceği türden bir kadındı. Hele o dudakları... Büyük, günaha davet eden dudakları... Temple tadına bakmamalıydı. Şimdi daha fazlasını arzulu-yordu.

Mara pelerinin kapüşonunu açar açmaz hemen gözleri Temple’m gözleriyle buluştu. Bakışlarında belirsizlikten kaynaklanan bir gerginlik vardı. Bu Temple’m hiç hoşuna gitmedi. Bourne’un yanına doğru gittiler.

Birden ya yaklaşan dövüşün heyecanı ya da çok daha tehlikeli bir şeyle Temple Bourne’a vurmak istedi. Sertçe.

Kesinlikle Mara yüzünden olamayacağına göre yaklaşan dövüş yüzünden olmalıydı. Mara’nın kime baktığı ya da ona kimin baktığı umurunda değildi. Zaten bütün planı Londra’nın gözlerini üzerine çekmekti.

Bourne ayağa kalkmadı. Saygısızlığını göstermek için yaptığı bu kasti hareket Temple’ı sinirlendirdi. “Ben...”

“Kim olduğunuzu biliyorum,” diye lafını böldü Mara. Bourne’un unvanını kullanmadı. Saygısızlığına uygun bir karşılıktı. “Londra’da herkes kim olduğunuzu bilir.” Temple’a döndü. “Neler oluyor? Zavallı bir adamı zalimce dövmeni izlemem için mi çağırdın beni?”

Mara yine, çelik gibi güçlü haline geri dönmüştü, ama Temple geri adım atmayacaktı. Mara’nın rahatsızlığını saklamak için cesaretini kullandığını biliyordu. Temple bu taktiği çok iyi tanırdı. Çünkü kendisi de pek çok kez kullanmıştı.

“Bana dövüşte taşımam için hatıra vereceğini sanmıştım,” diye yanıt verdi.

Mara gözlerini kıstı. “Kılıcını köreltsem daha iyi,” dedi.

Temple kaşlarını kaldırdı. “Kılıç köreltmek, MacIntyre Yetimhanesi’nde öyle mi diyorsunuz?” diye sordu.

Bourne kıs kıs gülünce Mara ona ters bir bakış attı. “Siz markiydiniz değil mi?” dedi.

“Evet,” diye yanıtladı Bourne.

“Söyler misiniz, hiç marki gibi davrandığınız olur mu? Arkadaşınız da bir düğ gibi davranmadığı için soruyorum. Bu toyluk belki de bulaşıcıdır. Soğuk algınlığı gibi,” diye devam etti Mara.

Bourne’un gözleri hayranlıkla parıldadı. Temple’a baktı. “Etkileyici,” dedi.

“Üstelik silah olarak afyon taşıyor,” dedi ardından Temple.

Bourne başıyla onayladı. “O zaman elinden bir şey içmeyeyim,” dedi.

“Bıçağım da var,” diye ekledi Mara duygusuzca.

“Kendime dikkat etmeliyim yani,” dedi.

“Akıllıca olur,” dedi Temple.

Mara keyifsizce burnundan soludu. Temple bunu öğrencilerine sürekli yaptığını düşündü. “Az sonra birini döveceksin. Nasıl espri yapabiliyorsun?” diye sordu.

“Ahlaki değerlerinin yüksek olması ne ilginç, değil mi?” diye sordu Bourne oturduğu yerden Mara’nın sorusuna karşılık.

Mara markiye döndü. “Buradan çıkmanızı rica ediyorum lordum,” dedi sertçe.

Bourne tek kaşını kaldırdı. “Ses tonuna dikkat et güzelim,” dedi.

Mara’nın gözleri öfkeyle parıldadı. “Özür dilememi ister misiniz?” diye sordu alaylı bir şekilde.

Bourne ayağa kalkıp mükemmel olan mantosunu düzeltti. Başıyla Temple’ı işaret etti. “Ondan özür dile. Benim kadar affedici değildir,” dedi ve cep saatini çıkarıp saate baktı. “On dakika. Dövüşten önce istediğin bir şey var mı?”

Temple bir şey söylemedi. Mara’dan gözlerini de ayırmadı.

“Görüşürüz o zaman,” diye devam etti.

“Görüşürüz,” dedi Temple.

Marki odadan çıkarak kapıyı kapadı. “Sana iyi şanslar dilemedi,” dedi Mara.

“İyi şanslar demeyiz.” Temple odanın ortasındaki masaya yürüdü, maun kutudaki ağrı merhemini aldı.

“Neden?” diye sordu Mara.

Temple iri yumruklarını masaya koydu. Mara’nın odanın karanlık köşesinde durmasını fark etmemiş gibi yapıyordu. Oysa onu görmek istiyordu.

Bunu istememelisin.

“İyi şanslar kötü şans getirir,” diye yanıt verdi.

“Bu çok saçma,” dedi Mara.

“Angel’da dövüşmenin kuralı bu,” dedi Temple.

Mara başka bir şey demeden kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden buraya gelmemi istedin?” diye sordu.

Temple odanın ortasındaki ahşap masadan uzun ve temiz bir bez aldı, bir ucunu avcunun içine koyup katlanıp kıvrılmamasına dikkat ederek, elini sarmaya başladı. Bu ritüeli sadece kas ve kemikleri koruması için değildi. Gerçi dövüşün sıcakıyla bazen parmaklar kırılabilirdi.

Aksine bu basit hareket Temple’a sporun ritmini, yüzlerce yıldır erkeklerin bu anda, dövüşten dakikalar önce durup zihinlerini, kalplerini ve sinirlerini gevşettiği anı anımsatırdı.

Fakat Mara Lowe yanındayken, sinirleri kesinlikle rahatlayamıyordu. Gözlerini ona sabitleyerek hareketlerini izlemesinden keyif alıyordu. “Buraya gel,” diye emir verdi.

“Neden?” dedi Mara.

Temple başıyla elini işaret etti. “Benim için kaç sararsın?” dedi Temple.

Mara, Temple’ın hareketini izledi. “Yirmi sterlin,” diye yanıt verdi.

Temple başını iki yana salladı. “Bir daha dene,” dedi.

“Beş,” diyebilirdi Mara.

Temple, bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen Mara’nın, ona yakın olmasını istiyordu. Üstelik buna parası da yeterdi. Bu yüzden de “Tamam,” dedi.

Mara pelerinini çıkardı, üzerinde Madame Hebert'in gönderdiği leylak rengi elbise vardı. Mara porselen gibi teniyle içinde çok güzel görünüyordu. Kalbi küt küt atarak yanına geldi, cebinden her yere götürdüğü küçük siyah defterini çıkardı. "Beş," diye tekrarladı ve miktarı defterine yazdı. "Gece için de on. Her zamanki gibi," diye devam etti.

Mara buraya kendi nedenleri için geldiğini hatırlatıyordu.

Mara defteri yerine koydu, Temple'ın eline uzandı. Eldi-ven takmıyordu. Yine. Teni tenine, ateşi ateşine değdi.

Temple bunun için para veriyordu.

Belki Temple bunu aklından çıkarmasa, onu unutabilirdi. Dokunuşunu. Kış vakti limon kokusunu. Tadını.

Mara, Temple'm ritüeline kaldığı yerden devam etti. Mara, bezi özenle eline sararak başparmağına ve bileğine sardı. "Bu işte çok iyisin," dedi Temple kendine bile yabancı gelen bir sesle. Mara'nın yanındayken böyle oluyordu. Kendini olduğundan farklı hissediyordu.

"Kırık sarmıştım. Buna benzer bir sistem sanırım," diye yanıt verdi Mara.

Yine Mara'nın geçmişine, kim olduğuna dair küçük bir parçaydı bu cevap. Bu parça ona cevap vermeyeceği onlarca soru sormak istemesine neden oluyordu. "Evet, öyle," dedi sadece Temple.

Mara'nın parmakları yumuşaktı ve ne yaptığından emindi. Temple başka yerlerine de dokunmasını arzuluyordu. Mara başını eğip elini sarmaya devam ederken kestane buklelerine dokunmayı arzuluyordu. O buklelerin yastığına, yere, çıplak göğsüne yayılmış halini hayal etti.

Temple bakışlarını Mara'nın, her nefes alış verişiyile inip kalkan omuzlarına çevirdi. Göründüğünden daha çok zorlanıyor gibiydi.

Temple bu nefesi tanıyordu. Kendisi de aynısını yaşıyordu.

Mara onu arzuluyordu.

Mara sargının kenarlarına bezi hafifçe sıkıştırdı, Temple sonuçtan memnun kaldı.

Mara'nın uzmanlıkla yaptığı bir şey daha.

Temple dönüp diğer bezi aldı, Mara'ya uzattı. Sessizce

işini yapmasını izledi. Mara'nın her dokunuşuyla kasları geriliyor, çaresizce daha fazlasını istiyordu. Çaresizce dokunuşuna karşılık vermek istiyordu.

Temple'in esneme egzersizlerine tekrar ihtiyacı vardı.

Aslında Temple'in bundan fazlasına ihtiyacı vardı.

Ama maalesef Temple'm alabileceği sadece buydu. Çekmececi bir maske çıkardı ve Mara'ya doğru uzattı. "Bunu tak."

Mara tereddüt etti. "Neden?" diye sordu.

"Bu gece ilk defa insan içine çıkacaksın," diye yanıt verdi Temple.

Mara donakaldı. Bu tepkisi Temple'in hoşuna gitmedi. "Maskeyle mi?" dedi.

"Henüz insanların seni görmesini istemiyorum," dedi Temple

Çünkü bitmesini istemiyorum.

"Bu gece," diye tekrarladı.

"Dövüşten sonra," diye devam etti.

"Kaybetmezsen yani," dedi Mara.

"Kaybetsem bile Mara," dedi Temple.

"Yenik düşüp ölmezsen yani. Dövüşün amacı bu değil mi?" diye sordu Mara.

Hayır, değildi, ama onu düzeltmek istemedi. "Tamam; kaybetmezsem." Başını eğdi. "Ama kaybetmeyeceğim," dedi.

"Planın nedir?" diye sordu Mara.

"Düşmüş Melek'i göreceksin. Pek çok kadın bu fırsat için adam öldürür," diye yanıt verdi Temple.

Mara gururla çenesini kaldırdı. "Ben hariç," dedi.

"Seveceksin," dedi Temple net bir şekilde.

"Şüpheliyim," diye devam etti Mara.

Temple şu inatçı haline gülmeyi istese de bunu, bastırdı. Gömleğini çıkarıp çıplak göğsüyle ona döndü. Mara hemen başını çevirdi.

"Çıplak değilim," dedi Temple gülerek. Pantolonunun belini düzeltti, kolundaki uzun zaman önce iyileşmiş yarayı inceliyor numarası yaparak Mara'ya baktı. "Beni daha önce gördün ya."

Mara kısa bir an ona bakıp hemen gözlerini duvara çevirdi. "O farklıydı. O zaman yaralıydın!" dedi.

Temple'ın gözleri karardı. "Ondan önce demek istiyorum," diye devam etti. Mara'nın yanaklarının kızardığını görünce onu, kıstırdığını anladı. Temple o gece olanları öğrenmek için tüm servetini verirdi. Ama Mara istediğini hemen alamayacaktı.

Aralarındaki çekim Temple'ı hem heyecanlandırıyor hem de deli ediyordu.

"Erkek çocuklar yetimhanesi yönetmiyor musun?" diye sordu bunları düşünürken.

Mara of çekerek tavana baktı. "Aynı şey değil," diye yanıt verdi.

"Kesinlikle aynı şey," dedi Temple.

"Onlar üç ile on bir yaşlarında çocuklar!" diye ısrar etti.

"Ne farkı var, sadece daha küçükler," dedi homurdanarak.

Mara sinirle ellerini havaya kaldırdı. Konuşmadan önce, uzun bir süre sessiz kaldı. "Bugün onlarla vakit geçirdiğin için sana teşekkür etmedim," dedi.

Bu sözler Temple'da gurur benzeri bir keyif uyandırdı. "Bana teşekkür etmene gerek yok," diye yanıt verdi.

"Yine de ediyorum işte," dedi Mara ve omuzlarını dik tutarak yere baktı. "Seninle vakit geçirmekten çok mutlu olduklar."

Bu küçük takdir giriştikleri savaşta büyük bir başarıydı. Temple ona yaklaşıp odanın derinliklerine doğru gitmek istiyordu. Onu rahatsız edeceğini biliyordu ama umurunda değildi. Bir adım kadar yaklaşınca durdu, sesini alçalttı. "Peki ya sen? Sen mutlu oldun mu?" diye sordu.

Mara'nın yanakları kızardı. "Hayır," dedi.

Mara'nın bu yalanı gülünçtü. "Seni öptüğüm zaman bile mi?" diye devam etti Temple.

"Kesinlikle hayır," dedi Mara.

Temple, Mara'nın ateşinin çekimiyle iyice yaklaştı. Sonunda onu kollarına aldı. Dokunuşuyla Mara'nın nefesinin kesilmesi, elbisesinin ipeksi dokunuşu, çıplak göğsüne değen bedeninin sıcaklığı çok güzeldi. Mara'nın elini tutup tavan-daki kayışa götürdü.

Mara, Temple'ın ne yapacağını çok iyi biliyordu. Deri ka-
yışı tutarken, Temple diğer elini de kaldırdı. Kolları başının
üzerinde uzayan Mara bir adak gibi duruyordu. Bir hediye
gibi.

Mara istediği zaman ellerini çekebilirdi. Bu oyundan vaz-
geçebilirdi. Ama aksine güzel gözlerini kaldırıp ona bakarak
yaklaşmasını istedi. Ona daha fazla dokunmasını. Onu baştan
çıkarmasını.

Temple isteklerini kabul edip yanaklarına dokundu, baş-
parmağını yüzünde gezdirdi. Kendi kendine inkâr etse bile
teninin yumuşaklığına bayılıyordu. “Hayır mı?”

“Hayır,” dedi nefesini vererek. Nefesinin sesi Temple'ı
kaya gibi sertleştirdi.

Temple başını eğip ona baktı, havadaki kolları nedeniyle
aşırı derecede derin kesimli elbisesinden göğüsleri taşıyordu.
Hebert istediğini yaptığı için hem sevindi hem kızdı.

Mara Lowe, Temple'ın hayatında gördüğü en cezbedici
kadındı.

Ama garip bir şekilde bunun nedeni yüzü, bedeni ya da
huzursuz bir ritimle inip kalkan göğüsleri değildi. Dik baş-
lı duruşuyla ona karşı durmasıydı. Ona boyun eğmeye karşı
koymasıydı. Ondan korkmaya karşı koymasıydı. Onunla yarı
yolda buluşmasıydı.

Ruhunun içini görmesiydi.

Temple'm katil olmadığına her zaman inanmış tek kişi
oydu. Bunun gerçek olduğunu bilen tek kişiydi.

Temple, Mara'nın çenesini kaldırdı, sütun gibi boynunu açı-
ğa çıkardı. Çenesinin altında nabzının üzerine uzun bir öpücük
kondurdu, sonra boynunun omzuyla buluştuğu yere ilerledi.
Ardından “Hoşlanmadığına emin misin?” diye sordu.

Temple'ın sözleri, Mara'nın sıcak tenini uyarıyordu. Mara
başını iki yana sallarken kayışa sımsıkı tutundu, öpücüğün
etkisine karşı koymak için direndi. “Hem de hiç,” diye ya-
nıtladı nefesi titreyerek. Temple göğsünün eğimini bir, iki,
üç kez öpüp elbisesinin kenarına ulaştı, hangisinin hangisi
olduğunu ayırt edemeden ipekle teninin arasına parmağını
kaydırıp o dikleşmiş noktaya ulaştı.

Yanıp tutuştuğu noktaya.

İpeği çekti. “Şimdi bile mi?” diye devam etti.

Mara elini kayıştan çekip Temple’ın omzuna dokundu. Çıplak eli çıplak omuzlarıyla buluştu. Temple, dokunuşundaki arzuyu hissediyordu. “Şimdi bile,” dedi.

Mara onunla oynuyor, ona meydan okuyordu.

Temple buna karşı koymayacaktı. Göğüslerine değen dudakları onu hafifçe inletirken Temple tenini okşamaya devam etti. Hafif ve yavaş hareketlerle dilini gezdirirken Mara’nın inlemesi karanlık odada çınladı. Temple onu kendine doğru çekti, ayaklarını yerden kesip bacaklarını beline doladı. Zevkten çok acıya şahit olan bu odada ona tapıyordu.

Derken Mara kayışı tamamen bırakıp parmaklarını saçlarına dolayarak ona sınıksı sarıldı. Daha fazla öpmesi, sadece onun verebileceği zevkleri vermesi için yalvardı.

Temple sertleşmişti, onu yönlendirmesine bayılıyor, arzuyla tutuşuyordu. Mara zevkini coşkuyla karşılıyordu. Ona istediği her şeyi vermek istiyordu.

Temple onu duvara yaslarken elleriyle her yerine dokunuyordu. Eteğinin altında yukarı, daha yukarı ilerleyip parmak uçlarıyla önce çorabına sonra kalçasının pürüzsüz tenine oradan da sıcaklığına ulaştı. Mükemmel, yumuşak dalgaların koruduğu ümit veren, günahkâr sıcaklığına. Bu ümidi ortaya çıkarmak, daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Temple orada durup gözlerine bakmak için dudaklarını kaldırdı.

Mara inledi. “Evet.”

Temple hayatında böyle baştan çıkarıcı bir kelime duymamıştı. Asla böyle bir arzuyla davet edilmemişti.

“Bir daha söyle,” dedi emin olmak için.

“Evet.” Mara’nın parmakları saçlarını sınıksı tutarken, bu kelime içinde yankılandı.

Temple bu kadınla bir gece geçirmek için her şeyi verirdi.

Yoksa bunu daha önce yapmış mıydı?

Buz gibi olan bu düşünce, aralarına bir duvar ördü. Nefrete yakın hiçbir şey hissedemezken bile tekrar ondan nefret etmeye başladı. Hiç böyle soğuk hissetmemişti. “Anlat bana.”

parmaklarıyla saçlarını karıştırarak onu hafızasından silmeye çalıştı. “Bunu daha önce yaptık mı? Biz...”

Sevgili olduk mu.

Temple, Mara’nın bir an cevap vereceğini düşündü. Bunu gözlerinde gördüğünü sandı. Anlayış. Hatta daha kötüsü. Acıma.

Lanet olsun.

Temple onun acımasını istemiyordu. O geceyi ondan çalmıştı ve geri vermeyi reddediyordu.

Sonra bu duygu Mara’nın gözlerinden kayboldu. Ne söyleyeceğini biliyordu.

Temple ona konuşacak fırsat vermeden bağırdı. “Anlat!”

“Bu bilginin bedelini biliyorsun,” diye yanıt verdi Mara.

Temple başka bir zamanda, başka bir yerde bu kadını kursuz bulabilirdi. Güçlü, kararlı, korkusuz duruşunda bir şey vardı.

İlk karşılaşmalarında onu kendine çeken şey. Ve ikincisinde de. Temple’ın karanlığa doğru kaçmasına neden olan şey.

Temple’ın on iki yıl önce katil damgası yemesine neden olan şey.

Şüphesiz tekrar ona engel olmaya çabalamasının nedeni olan şey.

Fakat başka bir zamanda değildi. Bu zamandaydı.

Ve Temple hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. “Sana şu kadarını söyleyeyim Bayan MacIntyre, yetimhane kapırsa bir fahişe olarak harika bir kariyerin olacağına eminim,” dedi.

Mara bir an avlanmak üzere olan dişi geyik gibi donakaldı, sonra eli hızla havalanarak öfkeyle Temple’m yanağının ortasına indirdi.

Temple ne eğildi, ne kaçtı, ne başını çevirdi. Kendini on kat bir pislik gibi hissederek tokadı kabul etti. Öyle söylememeliydi. Daha önce hiçbir kadına böyle aşağılayıcı bir söz söylememişti. Tam özür dileyebilecekken ringe açılan kapının üzerinde çan çaldı. Mara elini indirdiğinde tokattan geriye kalan sadece hafifçe hızlanan nefesi ve titreyen sesiydi. “Bu zil ne?”

Ne yapıyorlardı?

Temple yüzünde beliren öfke dolu, kırmızı lekeye dokunmadan başını çevirdi. “Rakibim hazır. Dövüşten sonra devam ederiz,” diye yanıt verdi.

Mara derin bir nefes aldı, yumuşak ses bütün odayı doldururken, “Umarım kazanır,” dedi.

Temple masaya döndü, parafini alıp iki uzun şerit yaptı. “Eminim öyledir. Ama kazanmayacak.” Sırayla şeritleri ağzına sokup dişlerini kaplarken başını çevirmedi.

Mara uzun süre bu kaba hareketleri izleyip son sözünü söyledi. “İyi şanslar, Majesteleri.”

Hödük herif.

Göt herif.

Ona fahişe demişti.

Zengin, vurdumduymaz bir adamın sinsi küstahlığıyla... *Bir dükün küstahlığıyla.* Mara'nın verdiği bilgi karşısında para istediği için Temple, onun fahişe olduğunu ima etmişti.

Mara erkek olsaydı Temple bu kelimeyi kullanmazdı. Erkek olsaydı asla böyle bir şey söylemezdi.

Bana bir fahişe gibi davranacaksan ona göre parasını ver.

Evet, bu kelimeyi ilk kullanan Mara'ydı. Ama bu sefer farklıydı. Temple dokunuşuyla onu kendinden geçirmişti. Onu baştan çıkarmıştı. Ondan hoşlanmasına neden olmuştu.

Sonra da ona fahişe demişti.

Ağzının payını almalıydı. Büyük, yenilmez Temple dayak yemeyi hak ediyordu. Cezasını Mara kendi elleriyle vermemeliydi.

Mara öfkeden köpürerek, yüzünde maskeyle kulübün dönerek ilerleyen koridorundaki görevliyi takip etti. Kulüp üyelerinin gözlerinden uzakta dövüş salonuna gidiyordu. Mara nereye gittiklerini ve ne olacağını düşünemeyecek kadar öfkeliydi; kafasında Temple'ın bağırsaklarını deşmekten başka bir şey yapamıyordu.

Mara'nın rehberi, oturacağı yeri gösterip onu bir insan deryasında tek başına bırakarak kapıyı kapadı. *Hepsi kadındı.* Çok şaşırdı. Erkek kulübünde kadınların ne işi vardı? Hem de bir kumarhanede?

Mara bakışlarıyla içerideki sohbet eden kadınları taradı.

Kimini tanıyordu. Bir markinin eşi. İki kontes. Skandallarıyla meşhur bir İtalyan düşes.

Mara, hepsi büyüleyici ipekler, satenler giyen kimi maskeli kadınları hayret içinde izledi. Çay partisindelermiş gibi sohbet ediyorlardı.

Bunlar sıradan kadınlar değildi. Aristokratlardı.

Mara tüm bunları gördükten sonra, kesimhaneye gönderilen bir kuzu gibi buraya getirilirken, neler olduğunu anlamaya başladı.

Mara uzun, dar, aşırı karanlık mekânın bir kenarındaki pencereden, bu akşam için özel giyinmiş, ‘u’ şeklinde toplanmış, bağırıp çağıran erkeklerle dolu olan salona bakıyordu. Erkeklerin sardığı etrafı halatla çevrili, talaşla kaplı, büyük ve boş alanı içerideki kadınlar gayet net görebiliyordu.

Ring.

Mara, salonun parıltısıyla büyülenerek, cama yaklaştı, kendine engel olamadan cama elini uzattı.

Neyse ki Mara, erkeklerin onu görebileceği kadar yaklaşmadan kendini topladı. Elini çekerken dışarıdaki erkeklerden birinin bile neden bu küçük, karanlık odadaki kadınlarla hiç ilgilenmediğini düşündü.

Kadınların dövüş izlemesi çok normal bir şey olduğundan buna şaşırmıyorlar mıydı? Onları kontrol etmek istemiyorlar mıydı? Evlerinde tutmak? Burası nasıl bir yerdi?

Burası nasıl da mükemmel, harika bir yerdi?

“Seni göremezler,” dedi yanındaki kadın. Kalm gözlüklerinin ardındaki büyük, mavi gözleri rahatsız ediciydi. “Bu cam değil, bir aynadır.”

“Ayna demek,” diye kendi kendine konuştu Mara. Bu pencere hiç de aynaya benzemiyordu.

Mara’nın şaşkınlığı belli olmuş olacak ki kadın açıklamaya devam etti, “Biz onları görebiliriz ama onlar sadece kendilerini görebilirler.”

Tam o anda bir adam ringin önüne geçip dokunacak kadar cama yaklaştı. Bir an durup Mara’ya döndü. Pencereye eğilip kravatını düzeltmek için çenesini kaldırdı.

Mara bu uzun boylu, solgun yüzlü adamın önünde elini salladı.

Adam aynada dişlerine baktı.

Mara elini indirdi.

Adam eldivenli eliyle çay ve tütün lekeli dişlerini ovup uzaklaştı.

Yanındaki kadınlardan şiddetli bir kahkaha yükseldi. “Ağzındaki akşam yemeği kalıntılarını gördüğümüzü bilse Lord Houndswell utançtan yerin dibine girerdi.” Kadın Mara’ya gülümsedi. “Şimdi inandın mı?” diye sordu.

“Burada çok eğlenceli saatler geçiriyorsunuzdur,” dedi gülerek.

“Dövüş yeterince eğlenceli olmadığına keyifli oluyor,” diye yanıtladı başka bir kadın. “Bakın! Drake ringe giriyor.”

Kadınlar halatların üzerinden talaş kaplı ringe tırmanan genç adamı izlerken, oda sessizleşti. Ringde iki kişi daha bekliyordu; Bourne Markisi ve soluk tenli, sinirli başka bir aristokrat.

Ringin uzak köşesindeki kalabalık, büyük çelik kapının önünden çekildi. Birden içerideki beklenti yoğunlaşarak hava değişti.

“Gelmek üzere,” dedi heyecanla arkasındaki kadınlardan biri. Pencerenin her iki tarafı da sessizce bekliyordu.

Temple’ı bekliyorlardı.

Mara da onu beklediğini fark etti.

Ondan nefret etmesine rağmen.

Sonunda Temple içeri girdi. İcini doldurduğu büyük kapı iri, uzun ve geniş cüssesine göre yapılmış gibiydi. Belden yukarısı çıplaktı, üzerinde sadece dövmeleri, geniş kalçalarına oturan deri dizlikler ve Mara’nın parmaklarına, eline, bileğine sardığı bezler vardı. Mara ellerini düşünmemeye çalıştı. Tenindeki dokunuşlarını düşünmemeye çalıştı. O eller onun silahıydı.

Birden Mara’nın aklına öpüşmeleri geldi. İçine arzu kurşunları sıkın bir silah gibiydi. Tutkuyla onu yaralıyordu.

“Hayatımda gördüğüm en iri, en güzel vahşi adam,” dedi başka bir kadın iç çekerek, Mara sessizce, Temple’a bakmamak için kendini zorladı. Kadının sesindeki hayranlıktan öte tonu fark etmek istemiyordu. Hayranlıktan çok yaşanmış bir deneyimle konuşuyor gibiydi.

“Seninle hiç ilgilenmemesi ne kötü Harriet,” dedi bir diğeri. Hep bir ağızdan gülüştüler.

Kadının sözlerindeki imânın yalan olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Sonra Temple onlara doğru hareket etti, Mara’nın aklı onu yanıltıyor olabilirdi ama sanki doğrudan ona bakıyordu, odakdaki herkese ayna olarak görünen şey ona işlemiyor gibi.

Temple yansımasına gerek olmayacak kadar kendini iyi tanıyor gibi.

Temple halatların üzerinden geçti, Temple’m yanında cüce gibi kalan Bourne, Drake’e doğru bir şeyler söyledi. Mara ne konuştuklarını duyamadı. Drake kollarını yana açtı, marki ellerini düzleştirip dizliklerini yokladı.

Mara merakına yenik düştü. “Ne yapıyor?”

Yanına bir bayan geldi. “Silah var mı diye bakıyor. Adil bir dövüş olması için dövüşçülerin düello şahidi rakibin üstünü arar,” diye yanıt verdi.

“Temple asla hile yapmaz,” dedi Mara. Sözleri odadaki tüm kadınların dikkatini çekti. Yanakları kıpkırmızı olarak kadınlara baktı. Gözleri en son garip derecede uzun boylu, sarışın, ringin ışıklarında altın gibi parıldayan kahverengi gözleri olan kadında durdu.

“Hayır,” dedi kadın. “Yapmaz.”

İşte. Mara’nın az önce yalan olduğunu düşündüğü ifade buydu. Bu kadın onu tanıyordu.

Onun için yeterince güzeldi.

Tabii ki birbirlerine yaklaşıyorlardı; boyları uyumluydu ama diğer her şeyleri mükemmel bir zıtlık ahengine sahipti. Bu kadının uzun kollarını Temple’m boynuna doladığını, uzun parmaklarının saçlarında gezindiğini hayal etti. Temple’m iri elleri beline dolanmıştı. Ona sahip oluyordu. Onu seviyordu.

Mara’nın birden ona olan nefreti yoğunlaştı. Bu sefer bambaşka, çok daha kafa karıştırıcı nedenlerle...

Ringden uzun bir düdük sesi duyuldu. “Şimdi Drake’in düello şahidi olmak için neler vermezdim!” dedi kadınlardan biri.

Mara dikkatini ringe çevirdi. İyi giyimli aristokrat, Temple'a yaklaşıp kollarını kaldırmasını istedi. Temple kollarını kaldırırken göğüs ve karın kasları dalgalandı. Bu sahne karşısında Mara'nın ağzı kuruyarak üzerinin aranmasını izledi. Temple'ın yüzündeki çarpık gülümseme, şeytanın onun tarafında olduğu için, hile yapmaya ihtiyacı olmadığını söylüyor gibiydi.

Temple'ın tavandaki deri kayışa uzanarak kollarını esnettiği anı düşündü. Sonra kendi ellerini uzattığı deri kayışın soğukluğuyla tezat oluşturan, Temple'ın sıcaklığını. Dokunuşunu. Öpücüğünü.

Ama Mara ondan nefret ediyordu. Bunları düşünmemeliydi.

"Hadi! Dokun ona!"

"Her yerine bak!"

"Kuytu köşe her yerini kontrol et!" diye sesler yükseldi kadınlardan.

Ringdeki aristokrat, korku, utanç ya da ikisinin bir olduğu hızla, Lamont Dükü'nün üstünü ararken kadınlar kahkaha ve tezahüratlar eşliğinde en müstehcen şeyleri söyleme yarışına girmişlerdi.

"O kadar çabuk değil!"

"Daha sert!"

"Temple'm sert sevdiğine tüm servetimi bahse girerim!"

"Kocanın servetini demek istiyorsun herhalde," dedi biri. Pencerenin önünde duran kızıl, güzel yüzünde büyük bir gülümsemeyle başını çevirdi.

"Kontun bilmediği şey canını sıkamaz. Şu adamın boyuna posuna bakar mısın?"

"On sterline bahse girerim ki her yeri büyüktür."

"Kimse bu bahsi kabul etmez Flora," diye cevapladı biri kahkahayla. "Çünkü kimse senin kaybetmeni istemez."

"Bunu öğrenmek için Katil Dük'le bir gece geçirme riskine razıyım!"

Bu sözlerden büyük keyif alan kadınlar, hep bir ağızdan gülererek daha çarpık önerilerde bulundular. Mara, ipek ve satenlerle sarılmış, güzel saçlı ve makyajlı kadınlara baktı.

Temple'a ağızları sulanarak bakan kadınlar, gerçek unvanını değil sadece lakabını hatırlıyordu. Onun bir dük olduğu unutulmuştu. Hak ettiği saygı unutulmuştu.

Temple bir dük olmasa bile bir hayvan olmadığı da unutulmuştu.

Oysa ona böyle davranıyorlardı.

Mara'nın davranışları yüzünden Temple bu saygıyı yitirmişti.

Birden Mara'nın içine bir pişmanlık dalgası yayıldı. Zamanda geriye gidebilse, her şeyi değiştirebilse, o zamanki hayatından kaçmanın başka bir yolunu bulurdu. Zalim bir babadan, soğuk bir kocadan kaçmak ve bu adamı maruz kaldığı korkunç utançtan kurtarmak için başka bir yol bulurdu.

Ama Mara'nın zamanda geriye gitmesi mümkün değildi.

Onların hayatı buydu. Dansları. Dövüşleri.

Düello şahitleri işini bitirdikten sonra, Temple ringin ortasında talaşın üzerine çizmeleriyle bir çizgi çizdi. Kaba ve çirkin olması gereken bu hareket bile zarafet doluydu.

"Başlama çizgisi," diye açıkladı Mara'nın yeni arkadaşı. "Rakipler bu çizginin iki tarafında yüzleşir. Biri düşüp kalkamayana kadar kaç *round* gerekirse dövüşürler."

"Bahisler kapandı hanımlar." Mara'yı bu odaya getiren esmer adam ilk kez konuştu. Kumarhanede olduğunu, bu anın bile The Fallen Angel'a para kazandırdığını hatırladı.

Temple hareketsizce Drake'i bekliyordu.

Mara'nın yeni arkadaşı açıklamaya devam etti. "Temple her zaman rakibinin önce hareket etmesine izin verir."

"Neden?" diye sordu, sesindeki heyecandan nefret ederek. Bu gaddar oyunu izlemek için buraya kendi isteği dışında zorla sürüklenmişti.

Öyleyse neden cevabı bu kadar merak ediyordu?

"Çünkü o yenilmez," dedi kadın. "Rakibine adil bir şans vermek istiyor."

Adalet. Temple'm hiç sahip olamadığı bir şeydi. İyi bir adamdı. Kimse bunu görmese bile. Mara buna inanmayı istemese bile.

Mara, Temple'm çıplak ayaklarına, iri kollarındaki geniş

siyah bantlara, göğsündeki, yanağındaki çeşitli yaralara ve kolunda hâlâ onun dikişlerini taşıyan taze yaraya baktı.

Mara onun karanlık bakışlarını göremiyordu, onu bir bütün olarak göremiyor, ona yaptığı şeyleri, onu buraya, bu ringe, tüm Londra'nın gözleri önüne koymasıyla yüzleşemiyordu. İnsanların merakını gidermek için şişeye konup sergilenen, üzerinde bahisler oynanan garip bir yaratık gibiydi.

Mara başını çevirip Drake'e baktı. Onu izlemesi daha kolaydı. Derin bir nefes alıp kendini dövüşe hazırlıyordu.

Gaddar ve affı olmayan dövüş başladı.

Drake inanılmaz bir güçle Temple'a vurdu. Temple eğilerek darbeyi savurdu. Kendisinden daha ufak adamın ivmesini kullanarak dengesini kaybettirdi, beline kuvvetli bir yumruk attı.

Vuruş sert ve keskindi. Drake sendeleyerek ringin halatlarına tutundu. Toparlanıp tekrar Temple'a doğru geldi.

Cüsseli düğ, başlangıç çizgisinde durarak hiç zorlanmadan nefes alıyor, bekliyordu.

"Aa, bu geceki dövüş iyi olmayacak kızlar," dedi hanımlardan biri. "Drake kütük gibi yere yığılacak."

"Her zamanki gibi," dedi bir diğeri.

"Ah keşke Temple'ı ringde uzun süre tutabilecek bir rakip olsa," diye iç çekti bir başkası. Mara kadınların hepsinin birden susmasını istedi.

Drake kucaklaşmaya çalışan küçük bir çocuk gibi kollarını açarak ona doğru geldi. Hiç şansı yoktu. Temple şimşek gibi hareket ediyor, uzun kollarıyla Drake'in çenesine ve hemen ardından karnına sert bir yumruk attı.

Drake dizleri üzerine düştü. Temple hemen geri çekildi.

Mara'nın bakışları Temple'm yüzüne döndü. Yüzünde beklenen zafer veya gurur ifadesinden eser yoktu. Herhangi bir duygu yoktu; dövüşle ilgili hiçbir hissini göstermiyordu.

Drake ellerini talaş kaplı yere yaslariken, Temple, sabırla bekledi. Mara'nın etrafındaki herkes de sus pus olmuştu.

"Ayağa kalkacak mı?" diye sordu biri.

Düşen adam derin derin nefes alırken göğsü bir, iki kez inip kalktı. Sonra *yeter* anlamına bir hareketle elini kaldırdı.

“Aaaa,” diye inledi bayanlardan biri hayal kırıklığıyla. “Pes etti.”

“Hadi Drake! Erkek gibi dövüş!” dedi bir diğeri.

Diğer kadınlar da çok sevdiği oyuncağını kaybetmiş çocuklar gibi inleyip sızlandılar. Mara ona rehberlik eden kadına döndü. “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Kadın konuşurken, Temple yaklaşp rakibine elini uzattı. “Pes ettiği için hükmen mağlup olur,” diye yanıt verdi.

Drake, Temple’ın yardımıyla ayağa kalktı. Ringin kenarındaki yaşlı bahisçi köşedeki kırmızı bayrağı işaret etti. Pencerenin her iki tarafındaki kalabalık coşkuyla bağırıp tezahürat etti.

“Böylece Temple onu yenmiş olur,” diye açıkladı kadın Mara’ya, “ama istedikleri gibi olmadı.”

“Yenmek yenmektir, değil mi?” diye sordu Mara.

Kadın hayretle kaşını kaldırdı. “Dövüş otuz saniyede bitince saatlerce eğlenmemiş olanlara anlat bunu.” Ellerindeki kâğıtları havada sallayarak itiraz eden adamlara baktı. “Bu adamlar bahislere çok para koydular. Asla Temple’ın kaybedeceğine oynamazlar, kaç yumruk atılacağına ve hatta Drake’in nasıl düşeceğine oynarlar. Kısa dövüşler işlerine gelmez,” diye devam etti.

“Anna,” diye seslendi köşedeki adam. Kadın ona baktı.

Adam bir kez başını salladı. “Özür dilerim. Yapacak işlerim var,” dedi Anna başını eğerek. “Mutsuz müşterilerin gönlünü almam lazım.”

Mara anladı. Kadın bir fahişeydi. Hatta tahminen çok pahalı bir fahişeydi. “Tabii ki.”

Kadın başıyla selam verdi. “Leydim.”

“Ah, ben leydi değilim,” dedi Mara.

“Öyle olmayanlarımız birbirine destek olmalı,” dedi kadın.

Sonra yanından ayrıldı. Mara dövüşün sonucunu düşünürken, uzun zaman önce yaptığı şeyler için bu kadar üzülmesine gerek olmadığını anladı.

Temple, kaybettiklerini geri kazanmak için karşısında dövüşen adamları, önemsiyor gibi görünmüyordu. Aksine aynaya bakıyordu.

“Bakın, bakın!” diye seslendi bir kadın.

Temple bir kez başıyla selam verdi. Odayı heyecan dolu inlemeler sararken Mara, aldığı mesajla soluğu kesildi; dövüş sona ermişti ve yanına geliyordu.

En son konuşmaları aklına geldi. Temple’ın kullandığı kelimeler. Mara’nın aldığı darbe.

Düşmanı için hazırladığı zeminde Mara, parasını kurtaracak Temple da intikamını alabilmek için elinden geleni yapacaktı.

Mara’nın öfkesi geri döndü.

“Zavallı Temple!” diye seslendi biri. “İstediği gibi dövüşemedi!”

“Onunla tam istediği gibi dövüşebilirim,” diye karşılık verdi başka biri. Sözü’nün altındaki ima odadakileri kahkhalara boğdu.

Kadınlarla dövüşmem.

İlk karşılaştıkları gece bunu kaç kez söylemişti?

Peki ya bir kadın onu dövüşe davet edecek olursa? Bir kadın hakkı olan para için onunla dövüşmeyi teklif ederse?

Ya onu kibirle sallanan kırmızı bayrağının olduğu köşeye sıkıştırırsa?

Pes edip hükmen mağlup olur muydu?

Mara kazanabilir miydi?

Mara’nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu. *Kazanabilirdi.* Bu an, bu yer onun cevabıydı. Bourne Marki’si ringe çıkmış, Temple ile bir şey tartışıyordu.

Mara’nın aklından hızla bir sürü düşünce geçiyordu.

Bu kadar kolay olabilirdi.

Gözlüklü, sıska bir adam Mara’nın yanına geldi. “Temple sizi odasında bekliyor. Sizi götürmeye geldim,” dedi.

Harika. “Dükle görüşmeyi ben de çok isterim,” diye yanıt verdi Mara.

Mara onu yenmek istiyordu. Onu haksız çıkarmak istiyordu. Onun sandığından daha güçlü, akıllı ve dayanıklı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Sözlerinden pişman olmasını istiyordu. Söylediklerini geri almasını istiyordu.

Öpücükleriyle onun aklını iyice karıştırmıştı. Olağan dışı,

beklenmedik kibarlığıyla giriştikleri savaşa olan bağlılığını bir an için unutturmuştu. Ama sonra ona fahişe demişti. Ve o zaman Mara neden bir arada olduklarını tekrar hatırladı.

Temple intikam istiyordu, Mara da yetimhaneyi kurtarmayı.

Ve Mara istediğini alacaktı.

Bu gece.

Mara rehberiyle birlikte, bir yığın insanın arasından geçerek ilerlerken, kararlılığı iyice güçlendi. Maske taktığı iyi olmuştu, maske görüşünü kısıtlayarak amacını güçlendiriyor, çerçeveye girip çıkan insanlardan başka bir şey görmüyordu.

Maske bütün geceyi bir nevi performansa çevirmişti; önünden geçip giden insanlar, sadece ona özel bir sahne için hazırlanıyor gibiydi. Sahneye çıkacak ana oyuncu için.

Temple.

Mara'nın rehberi onu, Temple'm odasına bıraktı, loş ışıklı odanın kapısını kapayıp hiç tereddüt etmeden kilidi çevirdi.

Ama Mara çoktan odanın diğer yanındaki ringe giden çelik kapıya doğru gidiyordu.

Mara kapıyı açtı, planı hazırды; onu bu yola, bu ana, bu adama sürükleyen on iki yıl önceki planı gibi.

Mara ringi ayıran koridorun, iki yanında duran adamları umursamadan, yanlarından geçti. Maskesi sayesinde hâlâ ringin üzerinde duran iri cüseye odaklandı. Sırtı ona dönük, tebrik eden insanlara elini uzatıyordu.

Zavallının başına geleceklerden haberi yoktu.

Temple'a öyle odaklanmıştı ki Bourne Markisi'nin yanına gelip kolundan yakaladığını fark edemedi. "Hiç sanmıyorum."

Mara gözlerine baktı. "Beni durduramazsınız," dedi.

"Beni sınamak isteyeceğini sanmam," diye yanıt verdi Bourne.

"Söyler misiniz Lord Bourne," dedi seçeneklerini düşünerek. "Bu konu sizi neden ilgilendiriyor? Benim bütün hayatım beni bu ana sürükledi."

"Temple'ın intikamını mahvetmene izin vermem," dedi. "Bana soracak olursan sebep olduğun hasar yüzünden her zerresini hak ediyorsun."

Belki Bourne'nun, Mara ile Temple arasındaki uzun geçmişini ima etmesi yüzündendi. Ya da Bourne Marki'sinin dünyayı dilediği gibi hareket ettirebildiğini ima eden sözleri yüzündendi. Ya da yüzündeki ukala ifade yüzündendi.

Mara emin değildi.

Ama on iki yıldır kendi başına yaşarken öğrendiği bütün dersler, yeteneğini kullanarak var gücüyle karşılık vermekte tereddüt etmedi.

Bourne yumruğun gelişini görmedi.

Ukala aristokrat burnundan gelen kırmızı lekenin şokuyla sersemledi, ama Mara'nın başarısının tadını çıkaracak vakti yoktu.

Birkaç saniye içinde ringe gidip halatların üzerinden tırmandı. Talaşlı zemine ayak bastığı an salonda çıt çıkmıyordu. Bahislerini toplayıp ikinci bir dövüş için bağrıışan adamlar teker teker ona döndü.

Temple'm sessizliği fark etmesi bir an sürdü. Bu sessizlik ona yönelmişti. Ringdeydi.

Mara'nın ensesinden omurgasına doğru bir belirsizlik duygusu yayıldı. Bu duyguyu bastırdı.

Mara seçimini yapmıştı.

Sonraki adımı buydu.

Temple ona doğru gelirken Mara, karanlık bakışlarıyla göz göze geldi. O gözlerde şaşkınlık vardı. Kızgınlık. Gerilim. Ve daha fazlası. Henüz ne olduğunu anlayamadan affetmeyen bakışları, duygularım bastırdı.

Mara derin bir nefes aldı, bütün salona sesini duyuracak şekilde gücünü topladı. "Benim de The Fallen Angel'a bir borcum var, lordum," dedi.

Temple konuşmadan sadece kaşlarını kaldırdı.

"Benimle dövüşmeyi kabul eder misiniz?" diye sordu Mara.

Temple'a ringe kimin çıkacağını tahmin etmeleri için, on bin sterlin verseler, hayatta Mara olacağını düşünmezdi.

Ama Temple, salon sessizleştğinde halatın diğer tarafındaki adamların dikkatini dağıtanın Mara olacağını anlamıştı. Bunun mümkün olamayacağından emin olduğu halde.

Mara gururlu, güçlü ve kararlı bir şekilde ringin ortasında duruyordu. Ayaklarının dibindeki Drake'in kanı çok sıradan bir şeymiş gibi görünüyordu. Bir erkek kulübünün ortasında, maskeli bir kadının boks ringine çıkması gayet sıradan bir şeymiş gibi.

Mara delirmiş olmalıydı.

Yetmezmiş gibi Mara, sanki bu en doğal hakkıymışçasma sakın bir ses tonuyla ona meydan okuyordu. Bütün kulüp bu skandalla patlamayacakmış gibi.

Ki aynen öyle oldu; mırıldanmalar, kahkahalar, aşağılamalar salonu sardı. Temple gürültüyü fırsat bilerek kendini toparladı. Hem her açıdan rakibi olan hem de hiç rakibi olmayan Mara'ya yaklaştı.

Kaşlarını kaldırdı.

Mara kıpırdamadı. Keşke maske takmasaydı da yüzünün ifadesini görebilseydi.

Temple isterse hemen maskeyi çıkarabilirdi.

Blöfünü görüp Londra'nın en güçlü adamlarının ortasında maskesini çıkarabilir, on iki yıldır zamanda asılı kalmış hayatı yeniden canlandırabilirdi.

Aynı zamanda Temple, son bir haftadır zamanda asılı kalmış hayatı canlandırabilirdi.

Ama o zaman Mara'nın nereye kadar ileri gideceğini göremezdi.

Temple başını eğip sadece onun duyabileceği bir sesle konuştu: "Cesur bir hamle," dedi.

Mara hafifçe dudaklarını bükerek ona karşılık verdi. Onu ayartıyordu. Baştan çıkartıyordu. "Fahişelerin cesur olması gerektiğini duymuştum," dedi.

İşte Temple şimdi anladı. Mara çok öfkeliydi.

Mara haksız da değildi. Ona fahişe demişti. Şimdi buna pişmandı.

Mara doğru cevabı bulmasına izin vermedi. Böylesi daha iyiydi çünkü cevap verebileceğinden bile emin değildi. "Açılış hamlesi de cesur olmalı, değil mi?" diye sordu Mara.

Mara'mn bu sözlerindeki meydan okuma Temple'in suçluluk duygusunu uzaklaştırdı. Birbirlerini her gördüklerinde içini saran o heyecan, suçluluk duygusundan baskın geliyordu. Bu, tüm dövüşlerinden daha güçlüydü. "Kazanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi Temple.

Mara'nın kıvrılan dudakları gülümsemeye döndü. "Bence başka seçeneğin yok," diye yanıt verdi.

"Yanlış hesaplamışsın," dedi Temple.

"Neden?" diye sordu Mara.

Mara ellerindeydi. "Benim ringim benim kurallarım," dedi ve salona doğru elini kaldırdı, iki yüzden fazla erkek sustu. Bir hareketiyle kalabalığı sessizleştirmesi, Mara'yı şaşkına çevirdi.

"Beyler!" diye seslendi Temple. "Görünen o ki bu gecenin eğlencesi sona ermedi." Bir adım daha yaklaştı, bu pis yerde Mara'dan gelen tatlı limon kokusunu içine çekti. Karanlık olan yere ışık saçıyordu. Mara buraya ait değildi. Ama bir yandan da buraya ait gibiydi.

Belki de Temple, Mara'nın, buradan gitmesini istemediği için böyle düşünüyordu.

Mara ona, dokunacak kadar yakındı. Temple onu kendine çekip bacağına, bacaklarının arasına kaydırırken, ipek eteğinin dokunuşuna bayıldı. Mara'yı kollarında tutmak eksik olan şeyi bulmak gibiydi. Öte yandan bu kadar yakınınday-

ken, düşüncelerini tüketmesinden nefret ediyordu. Mara onu hedefinden uzaklaştırıyordu.

İntikamından.

Mara'yı biraz daha kendine doğru çekince Temple'ın, heyecandan nefesi kesildi. Temple'ın çıplak, terli göğsüne değen elleri serin ve yumuşaktı. Temple kulağına fısıldadı. "Yatağını yaptın."

Bu sözlerin onun için bir anlamı varmış gibi Mara bir saniye bekledi. Belki daha az. "O zaman Majesteleri, içine uzanmamın zamanı gelmiş demektir," dedi.

Mara'nın sözlerindeki cüret ve çelişki, Temple'ı şaşırttı. Zihninde canlanan sahne onun zihninde de yankılanıyor muydu? İkisi, yatakta, çıplak, birbirlerine dolanmış.

Muhteşem.

Birbirine eş.

Temple kalabalığa döndü. Tersinin olamayacağını bilmesine rağmen herkesin, aç gözlerini Mara'ya çevirmesinden nefret etti. "Üzerini arayayım mı?" diye seslendi kalabalığa.

Kalabalıktan gelen onaylama üzerine eteğine uzandı. Hiç aksatmadan taşıdığı bıçak çok uzakta olamazdı. Temple ellerini, gövdesinde ve kalçasına gezdirirken Mara'nın nefesi kesildi; zevkten olmalıydı. Gözlerine baktı. "Teşhirci olduğunu hiç düşünmezdim," dedi.

Mara dudaklarını sıktı. "Bundan sonra da düşünme zaten," diye yanıt verdi.

"Hmmm," sesi ta içine işledi. "Bu geceki hareketlerin aksini gösteriyor," dedi ve Mara'nın eteğinin cebinde, öykülerini para birimiyle özetleyen defteri buldu.

Mara dokunuşunu hissederek gözlerine baktı. "Dikkat et Majesteleri, bu gece sandığından da fazlaya mal olabilir," dedi.

Temple, bıçağının kabzasına dokununca gülümsemekten kendini alamadı. Tabii ya. "Hebert sana cep mi yapmış?" diye sordu.

Mara maskenin arkasından gözlerini kıstı. "İğne kullanmakta çok yetenekli olduğumu açıkça göstermiştim sanırım," diye yanıt verdi.

Temple kahkahasına engel olamadı. Bu kadın inanılmazdı. Bir yıllık maaşından pahalı elbiseyi alır almaz hemen, silahını saklayacak bir cep yapmıştı.

Temple bıçağı alıp başının üzerine kaldırdı. “Bayanın üzerinde çelikten bir silah var,” dedi.

Aslından birden fazla silahı var.

Bütün erkekler kahkahalara boğulurken Temple, bıçağı ringin öbür yanına attı. Bütün dikkati onun üzerindeyken talashın üzerinde nereye gittiğine bakmadı.

“Bir kadın asla yeterince temkinli olamaz Majesteleri,” dedi Mara. Şimdi sesini yükseltme, kalabalığa oynama, onları güldürme sırası ondaydı. Mara’nın canlı ve keyifli gülümsemesini görünce Temple, buradan başka bir yerde olmayı istedi. “Benim teklifim ne olacak? Bıçağımı aldığınıza göre artık eşit değil miyiz?”

Kalabalık kahkahalarla tezahürat etti. Temple ne yaptığını anladı. “Ringde değil tatlım. Ama belki bunu tartışmak için başka bir yer bulabiliriz,” diye yanıt verdi.

Seyirciler kıkır kıkır güldü. Kollarında kaskatı kesilen Mara’nın sözleri, salonu sardı. “Sanmıyorum. Size borcum var. Bunu geri kazanmak için buradayım. Angel’da işler böyle yürür, değil mi?” diye sordu Mara.

Hu-huuu, diye bağırdı kalabalık.

Temple yavaşça başını iki yana sallayarak kalabalığa oynadı. Sonra ciddiyetle konuştu. “Kadınlarla dövüşmem,” dedi. Bunu ona ilk söylediği zamanı hatırladı. O zamanki halini. Kendinden emin olmayan halini. Hareketlerinden emin olmayan halini. Artık aynı adam değildi.

Mara göğsündeki elini yumruk yaptı. “Söyler misiniz Majesteleri, daha önce bir kadın size ringde meydan okudu mu?”

“Hakkı var Temple!” diye bağırdı seyircilerden biri.

“Teklifi senin yerine kabul etmek için sana yüz sterlin veririm Temple!” diye bağırdı öteki.

“Sadece yüz sterlin mi? Böyle bir hatuna beş yüz veririm! Yatakta harika olduğuna eminim!” diye sesler yükselmeye devam etti.

Temple, Mara’yı bırakıp bu sözleri söyleyen adama dön-

dü. Londra'nın en büyük pıslığı Oliver Densmore, ağzının suları akarak halatlara yaslanmıştı.

Temple adamın dişlerine yumruk atmamak için kendini zor zapt etti.

"E, Majesteleri?" dedi Mara dikkatini dağıtarak. "Benim cinsimden biri size meydan okudu mu?"

Meydan okuma kelimesi zihninde çınlıyordu. Bu ringde karşılaştığı en yetenekli rakipti. "Hayır," diye yanıt verdi Temple.

Mara, maskeli yüzünü seyircilere göstererek, kendi etrafında döndü. Aynanın arkasında merakla onun hakkında konuşan, kıkır kıkır gülererek dedikodu yapan kadınlara doğru baktı.

Aynada Temple'm bakışlarını görüp gülümsedi. Temple tanıştıklarından beri ilk kez bu gülümsemenin hayatının bir parçası olarak, nasıl süreceğini düşündü. "Ha," dedi Mara sözlerini herkese ulaştırarak. "Çekiliyorsunuz demek."

Bu sözler Temple'ı tedirgin etti. "Hayır," diye bağırdı.

Mara, gözleri başından fırlayacakmış gibi açılan bahisçiye döndü. "Dövüşlerin kuralı bu değil midir efendim? Ya dövüş gerçekleşir ya da dövüşçü çekilir," dedi.

Yaşlı adam ne diyeceğini bilemeden Temple'a baktı. *Akıllı adam.*

Temple kollarını göğsünde kavuşturup zavallı adamı kurtardı. "Başka dövüş yolları da var. Benim kazanabileceğim başka yollar da var," diye yanıt verdi.

Mara omuzlarının üzerinden bakarak, ona döndü. Mara'nın kıvrımlı dudakları sakın ve isyankardı. Ve karşı konulmaz derecede baştan çıkarıcı. "*Benim* kazanabileceğim demek istediniz sanırım," dedi.

Kalabalık çılgına döndü. Temple'ı ve bütün dünyayı parmağının ucunda oynatan bu gizemli kadına bayıldılar.

O anda Temple da böyle hissediyordu.

Temple birden, onu kollarına alıp sımsıkı tutarak dudaklarına sarıldı. Tanrının ve Londra'nın önünde ona, sahip olduğunu gösterdi. Tadını aldı. Fazla şiddetli, yanıcı öpücüğüyle onu tüketirken kalabalığın gürültüsü uzaklaştı. Birden Mara da ona aynı tutkuyla, aynı ateşle karşılık vermeye başladı.

O da aynı şeyleri hissediyordu.

Aynı şekilde onu arzuluyordu.

Ne felaket. Temple bunu sonra düşünecekti.

Temple elleriyle yüzünü sararak dudaklarına sahip olurken, sadece ikisi kalana dek dünya giderek uzaklaşmaya başladı. Bu andan ve bu uyumdan başka bir şey yoktu.

Birbirlerini görüyorlardı.

Ama tabii ki yalnız değillerdi. Londra'nın gözü önünde ona tecavüz ediyor gibiydi.

Tanrım. Bütün Londra'nın gözü önünde onu öpüyordu.

Onu kirletiyordu.

Temple durup dudaklarını çekti. Mara dudaklarını kaybetmenin acısıyla kendini ona itti.

Hayır.

Temple onu kirletmişti. Ona söylediği gibi, bir fahişe gibi onu kullanmıştı. İnsanların onun hakkında düşünmesini istediği gibi. Oysa şimdi bu plan çok yanlış geliyordu.

Tanrım. Bunu nasıl bir hataydı?

Temple'in hedefi bu değil miydi? İntikamını almak istemiyor muydu? Ama nedense her şey çok yanlıştı. Arzuyu hesaba katmamıştı. Tutkuyu... Duyguları...

Mara onu ne hale getirmişti böyle?

Mara kaşlarını kaldırdı. "E, Majesteleri? Dövüşüyor musunuz? Çekiliyor musunuz?" diye sordu.

"Hiçbiri," diye yanıt verdi Temple.

Temple cevabını bile beklemeden onu kollarına aldı. Neyse ki maskesi hâlâ yüzündeydi. Kulaklarında insanların çığlıklarıyla onu ringden aşağı indirdi.

Mükemmel bir plan olacaktı. Önüne çıkan adam olmasaydı...

Christopher Lowe.

Temple'in güçlü kollarında kalbi küt küt atan Mara, anın coşkusu, sözlü dalaşlarının heyecanıyla durduklarını fark etmedi. Ayakları talaş kaplı zemine basana kadar bunu fark etmedi.

“Lowe,” dedi Temple, kısık ve karanlık bir sesle. Mara bu kelimenin bahsiyle hızla başını döndürdü. Onu şimdi mi açığa çıkaracaktı? İyi bir hamleydi. Oyunlarının şah matıydı.

Bunu beklemesine rağmen Mara, hayal kırıklığına uğradı.

Derken Mara, Temple’ın baktığı kişinin kendisi olmadığını gördü. Onun arkasına, sağ omzunun ötesine, kardeşinin gözlerine bakıyordu. Birkaç adım uzakta, ringin kenarında gözlerinde hüsrana ve daha kötü bir şeylerle ona bakıyordu. Daha tartışılmayan bir şey.

“Kazandığını mı sanıyorsun? Her şeyimi aldığın yetmez gibi...” Duraksadı. “Ablamı da alabileceğini mi sanıyorsun?”

Salondaki herkes konuşmayı duymak için kulak kesilerek sus pus oldu.

Mara, çok öfkeli olan kardeşine doğru yürüdü. Onu sakinleştirip Temple ile dövüşmekten vazgeçirmek istedi. Planlarını mahvetmesini engellemek istedi. Kurmaya çalıştığı şeyleri yıkmasını engellemek istedi.

Hem iyi hem kötü olanları.

Temple eliyle Mara’yı durdurup hemen kardeşiyle arasına geçti. Kit başını iki yana sallayarak öfkeyle onlara doğru geliyordu. “Herkes senin yenilmez olduğunu düşünüyor. Onların gözünde bir kahramansın. Ama Katil Dük aslında korkağın teki,” dedi. Mara, Kit’in gözlerinde, babasında da olan öfkeyi gördü. “Korkak ve zampara.”

Mara dâhil salondaki herkesin nefesi kesildi. Ablasının itibarını en çok düşünmesi gereken kişinin, ağzından dökülen bu sözler yüzüne bir tokat gibi çarptı. Temple şimdi onunla dövüşmek zorundaydı. Başka bir şansı yoktu ve Kit bunu biliyordu. Birine korkak dedikten sonra sonucuna katlanmak zorundaydı. Mara buna bir son vermek için ona doğru yöneldi. Kardeşini kendi dövmek istiyordu.

Temple koluyla onu durdurdu. Ona dönüp kısık sesle sadece onun duyabileceği şekilde konuştu. “Hayır. Bu benim kavgam.”

Temple’ın bakışlarında öfke de vardı. Ama bu seferki farklıydı.

Mara’ya öfkeliydi.

Bu adam kimdi?

Kit, kendi hiddeti yüzünden bu öfkeyi göremedi. “Bunun için geçerli nedeni olan tek adamla dövüşmüyorsun,” dedi ve yumruklarını kaldırdı. “Ama buradayım işte, artık benden kaçamazsın. Benimle dövüşeceksin.”

Bu sözler seyircileri kendine getirdi. Telaşla bahisçiye doğru koşmaya başladılar.

“Yüzyılın dövüşü!” diye bağırdı biri.

“Temple’in hemen kazanacağına iki yüz!”

“Bir *round*!” diye bağırdı bir başkası.

“Temple’in Lowe’un üç kaburgasını kıracağına elli!”

“Katil Dük’ün tekrar aynı lakabı kazanacağına yetmiş beş!”

İnsanlar on yıldır bu dövüşü bekliyordu. Hatta daha uzun zamandır. Katil Dük kurbanının kardeşine karşı. David ve Goliath gibi.

Mara, Kit’in birkaç gün önce söylediklerini hatırladı. *Ben bu işin dışında kalamam. Ve artık sen de kalamazsın.* Her şeyi mahvedecekti. Her şeyi bir kez daha kaybedecekti. Temple intikamını alacaktı. Mara ise hiçbir şey alamayacaktı.

Mara bu düşünceye teslim olmalıydı. Yıkılmalıydı. Kaçmayı istemeliydi. Oysa Mara sadece üzülmüyordu. Çünkü her şeyi kazanmanın nasıl olacağını düşündüğü anlar olmamış mıydı? Parayı, yetimhaneyi ve Temple’ı...

Mara bu düşünceyi aklından sildi.

Temple’m kazanılması söz konusu değildi. Hele Mara tarafından kesinlikle hayır.

Mara onu hak etmiyordu.

Şimdi bu olaydan sonra Temple, ondan kurtulacaktı.

Mara’ya dönüp onu halatların dışına itti. “Temple,” dedi sessizce, nasıl bitireceğini bilemeden.

Planım bu değildi.

Buraya geldiğini bilmiyordum.

Kazan.

Temple ona bakmadı. Mara sanki orada değildi. Sanki o an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Mara’nın tek istediği onu görmesiydi. Tek istediği geri dönmektir. Terziye. Evinin önündeki geceye. On iki yıl önceye.

Tek istediği her şeyi değiştirmekti.

“Temple,” dedi bir kez daha. İsminin her şeyi söyleyeceğini umdu.

Temple, Mara’yı, umursamadan halatların üzerinden kaldırıp, diğer tarafta duran Bourne Markisine bıraktı. Bourne onu yakalayıp tuttu, etraftaki kalabalıktan uzaklaştırdı. “Ona tuzak kurduğun için seni öldürse yeridir,” dedi.

Tanrım. Bunu onun planladığını düşünüyor olamazlardı.

Temple bunu düşünüyor olamazdı.

Öte yandan, Mara, onun yerinde olsaydı aynı şeyi düşünürdü.

Temple’la bir madalyonun iki yüzü gibiydiler.

Temple kazandıktan sonra ona her şeyi anlatacaktı. Hepsinin. En başından itibaren. Paranın yetimhaneye ait olduğunu söyleyecekti. Bunca uğraşının tek nedeninin çocuklar olduğunu söyleyecekti. Ona asla zarar gelmesini istemediğini.

Kazanmasını istediği.

Ama şimdi Mara’nın, dövüşü izlemekten başka seçeneği yoktu. Temple, Kit’e baktı, Mara’ya baktı, Drake’le yaptığı dövüşteki haline hiç benzemiyordu. Bu sefer gözlerinde duygu vardı. Öfke. Hiddet.

Ve daha fazlası.

Temple güçlü, karşı konulmaz bir başlangıçla ayağıyla taşın üzerinde bir çizgi çizdi.

Belki de bu bir sondu.

Dövüş başladı. Şimdi bile Temple kendi kurallarını uyguluyordu. Kit’in ilk hamleyi yapmasını bekliyordu. Kardeşi gaddar bir şiddetle Temple’e saldırıp gözüne bir yumruk attı.

Mara kemikle etin buluşma sesini, yumruğun çıkardığı derin gümbürtüleri beklemiyordu. Parmak boğumlarının kemiğe çarpma sesini. Bu ses midelerini alt üst ederken Temple bir, iki, üç yumruk yedi. Ve üçüncüden sonra, kardeşine beldelini ödetmeden önce yumrukları sayıyormuş gibi meşhur stiliyle Kit’in üzerine saldırdı.

Temple’in yumrukları gök gürültüsü gibi Kit’in, karnına ve beline indi. Kardeşi soluklanmak, gücünü toplamak için bir dakika kenara çekildi. Sonra tekrar Temple’in üzerine atıldı.

Temple belki de taş gibi, geçilmez olduğu için bu ismi kullanıyordu. Yenilmezdi. Dünyanın sonu gelse dahi Temple, tek başına hayatta kalabilir gibiydi. Yumrukları, yağmur gibi kardeşinin üzerine indi. Yumrukların hızından kurtulmak için bir gözü neredeyse kapalı halde ablasının birkaç adım ötesinde, halatlara yaslandı.

Mara ondan bazen nefret edebilirdi. Artık tanıdığı, geride bıraktığı çocuk olmayabilirdi ama yine de kardeşiydi. Ölmesini istemezdi. Ona yalvardı. “Kit! Yeter artık! Seni öldürecek!”

Kardeşi, Mara’nın gözlerine baktığında, orada acı, pişmanlık veya şaşkınlık görmeyi bekliyordu. Oysa hiç beklemediği bir şey gördü. Nefret. “Onu seçtin,” dedi.

Mara içgüdüsel olarak başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. Bu doğru değildi. Çocukları seçmişti. Onların emniyetini seçmişti.

Ve sonra nasıl olduysa Temple’ı da seçmişti.

Bu düşünce onu şok etti. Tanrım. Onu seçmiş miydi gerçekten?

Temple buna izin verir miydi? Gözlerini kırıştırarak ona baktı. Onlara doğru geliyordu. Kit’i yakalamaya geliyordu. Mara’yla göz göze geldi. Bakışları soğuk ve katıydı.

İhanete uğramıştı.

Mara bu bakıştan nefret etti. Buna dayanamazdı. Kardeşine döndü. Küçüklüklerinde ona eğlenceli bir şeyler yaparken olduğu gibi gülümsüyordu. Tabii bunun bedeli babasından dayak yemekti.

Sonra yere uzandı.

Bıçağına.

Mara gümüş pırıltısını herkesten önce gördü.

Nefesi kesilerek çığlık attı, “Hayır!”

Ama çok geçti. Kit hiç düşünmeden, katıksız bir güçle Temple’m üzerine geldi.

Sonra Mara, Temple’a baktığında Kit’i görmediğini fark etti.

Ona bakıyordu.

Tanrım.

“Seni öldürecek!” Aynı sözlerin bu sefer anlamı farklıydı. “Hayır!” Bourne’un kollarından kurtulup halatları geçerek ringe çıkmaya, Temple’a yetişmeye çalıştı.

Onu kurtarmalıydı.

Kalabalığın gürültüsüyle Mara’nın sesi duyulmadı. Herkes kana susamış köpekler gibi bağışıyordu.

Kit istediklerini verdi.

Bıçak Temple’ın göğsüne sert ve derin bir şekilde saplandı. Bir çiçeğin açılması gibi kan yayılmaya başladı.

Mara bu görüntüyle donakaldı. Ringin ortasına geldiğine biri onu belinden yakalayıp inanılmaz bir güçle geri çekti. Kulak parçalayıcı çığlığını bile duyamadan bağırıyordu.

Ve on iki yıl önce ringe ilk çıktığı andan beri ilk kez Katil Dük yere düştü.

Mara gözlerini alamıyordu. Bacaklarının garip duruşundan, nehirler gibi akarak talaşı kaplayan kandan gözlerini çeviremiyordu. Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam ringe çıkmış, Temple’ın yanında diz çökmüştü. Ceketini çıkarmıştı, emirler yağdırıp yarayı incelemek için eğilmişti.

Artık ringe çıkan onlarca adam yüzünden Mara hiçbir şey göremez olmuştu. Herkes sonucu ilan etmeye sabırsızlanıyordu.

“Ölmüş!”

“Hayır,” dedi fısıldayarak, buna inanmak istemiyordu.

Ne yapmıştı?

Temple ölmek için çok güçlü, çok büyük ve çok *canlıydı*. Çelik gibi bir tutuşla onu saran kollardan kurtulmak için çaresizce çırpındı. Çaresizce ona ulaşmak istiyordu. Ölü olmadığını görmek zorundaydı. “Hayır. Bu doğru olamaz,” diye bağıırıyordu.

Mara’yı tutan kollar öyle sıkıydı ki artık canı acımaya başladı. Bourne’un kulaklarında fısıldayan sesi çok kötü bir tehdit vaat ediyordu. “Bunu çok kötü ödeyeceksin.”

The Fallen Angel'ın bütün insanları, yere düşen yoldaşlarının başında duruyorlardı.

Temple'ı ringden üç kişi anca taşıyabildi; Bourne, Asriel ve kulübün sermayedarı Cross. Üçü birlikte Temple'I, büyük çelik kapıdan huzur ve sessizlik için hazırlattığı özel odasına taşıdılar.

Büyük, alçak masanın üstünü boşaltıp onu yatırdıktan sonra odadaki bütün mumları yaktılar. Asriel hemen sıcak su, temiz bez ve doktor bulmaya gitti. Gerçi doktorun pek faydası olacak gibi görünmüyordu. Tanrıdan başka kimsenin faydası olmazdı. Öte yandan tanrı pek onların yanında yer almamıştı.

Cross çabuk hareketlerle yarayı inceledi. "Dayan koca adam. Ölmek için çok büyüksün," dedi.

Temple omzunu silkti. "Burada olmamalıyım," dedi, zihni bulanık, dili ağırlaşmıştı. "Dövüşmem lazım." Cross bıçağın yerini kontrol etmek için Temple'm kolunu kaldırıncaya acıdan sızlanarak kolunu çekti.

"Dövüş bitti," dedi kulübün vekilharıcı Justin sessizce. "İki kez dövüştün."

Temple başını iki yana sallarken sayıklayan, kırık bir oyuncak gibiydi. "Hayır. Bu sefer zarı çok uzağa attı. Çok fazlalar," diye sayıklıyordu.

Bourne küfür ederek onu geri yatırdı. "Bu çok uzun zaman önceydi Temple. Yıllar önce. Artık zar atmıyoruz," diye yanıt verdi.

Odanın kapısı açıldı, ikisi de dönüp bakmadılar. Temp-

le'in hayata tutunmaya çalıştığı bu oda çok güvenliydi. İçeri girebilen birinin kulübün en derin sırlarına erişim hakkı var demekti.

"Justin, yukarı çık." Chase geri dönmüştü. "Temple bir sıyrık aldı diye aristokratların kanını emmeyi bırakacak değiliz."

Bourne ona sertçe baktı. "Buraya gelmen çok uzun sürdü," dedi.

"İşletmemiz gereken bir kulüp olduğunu hatırlayan bir tek benim. O toparlanırken biz, iflas edersek Temple ne yapar?" diye sordu.

Cross bıçaktan başını kaldırmadan konuştu. "Bu, sıyrık kadar basit bir şey değil," diye yanıt verdi.

Temple ortağının onu bastırmasına direnmeye çalıştı. "Dövüşe devam etmek zorundayım! Bourne onları yenebilir!" dedi.

"Onları birlikte yendik," dedi Bourne kısıp bir sesle, yüzü endişe ve gerginlikten solgundu. "Onlarla birlikte dövüştük."

Temple bir anda gözlerini açıp doğrudan Bourne'un gözlerine baktı. "Kaybedeceğiz," deid.

Bourne başını iki yana salladı. "Şeytan senin tarafındayken kaybetmezsin. Chase geri döndü," diye yanıt verdi.

"Eskiden yaptığım gibi," dedi Chase, sözlerinde Angel'in kurucusunun asla itiraf edemeyeceği bir şeyler vardı, "şimdi de götünü kurtaracağım."

Temple başını iki yana salladı. "Dövüş..." Konuşması yarıda kesilip masaya yığıldı.

Bourne hemen Cross'a döndü. "Öldü mü?"

Cross başını hayır anlamında salladı. "Bayıldı," dedi. Temple'm göğsünün derinlerine, omzuyla göğsü arasına saplanan bıçağı inceledi. "Ölümcül olmayabilir."

Ama sözleri ikna edici değildi.

"Hiç birimiz doktor olmadığımıza göre," dedi Bourne, "senin teşhisin beni rahatlatmıyor."

"Kasa gelmiş olabilir. Ya da sinirlere," dedi.

"Bıçağı çıkar."

Cross başını iki yana salladı. "Çekersek ne olacağını bile-

meyiz. Belki...” Konuşmasa boşluğu dolduran sözleri odayı sardı. *Onu daha hızlı öldürebilir.*

Chase öfkeyle kendi kendine küfür etti.

“Justin?” Cross’un seslenmesi üzerine kulübün müdürü, gözlüğünü düzelterip emrini bekledi. “Doktoru çağır. Karım da gelsin.” Harlow Kontesi etkileyici bir insan anatomisi bilgisine sahipti. Yakınlarında bir doktor bulamazlarsa ellerinde doktora en yakın denebilecek kişiydi.

Chase keyifsiz ve kısık sesiyle konuştu. “Bir de bana şu Christopher Lowe ile ilgili ne buluyorsan öğren.”

Bourne ona baktı. “Kaçtı mı?” diye sordu.

“Bu gecenin karmaşasında ortadan kayboldu,” diye yanıt verdi.

Bourne sinirle saydırdı. “Nasıl?”

“Güvenlik Temple için çok endişelendiğinden çıkışları tutmayı unutmuş. Hepsinin kellesini alacağım. Her birinin,” dedi.

“Onu çok önemsiyorlar,” dedi Cross.

“İlginç. Ölüm perileri gibi feryat edeceklerine katilini yakalayabilirlerdi. Şekerini düşürmüş çocuk gibi davrandıkları için hepsinden hesap soracağım,” diye devam etti Chase.

“Çok duygusuz bir piçsin sen,” dedi Cross.

Chase bu sözleri umursamadan Bourne’a döndü. “Sana ne oldu?” diye sordu.

Bourne’un sağ gözündeki taze morluk, giderek büyüyordu. “Konuşmamayı tercih ederim,” dedi homurdanarak.

Chase önemsemedi. “Kız nerede?” diye sordu.

“Prometheus’a kilitledik, ait olduğu yere,” diye yanıtladı.

“İyi. Yaptıklarını düşünecek fırsatı olur,” dedi.

“Ona ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Bourne.

Temple’in yavaş nefesini, iri göğsünün zar zor iniş kalkışını, ölüm tehdidiyle solan esmer tenini izledi. “Ona bir şey olursa kızı kendi ellerimle öldürürüm. Hem de zevkle,” dedi.

“Lowe, kızın ona ihanet ettiğini düşünüyordu,” dedi Bourne.

“Hepimizi kandırdı,” dedi Chase başını kaldırmadan. “Böyle biri olduğunu düşünemedim.”

Cross şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Sahte ölümünü planlayıp suçu Temple’ın üstüne yıktı.”

Kapı tekrar açıldı. Leydi Harlow nefes nefese içeri girdi. Asriel de sıcak su ve bezle peşinden geldi.

Leydi Harlow, odadaki kimseye selam vermeden, doğrudan kocasına gidip rahatlatmak amacıyla omzuna dokundu. Cross elini kaldırıp öptükten sonra Temple’a döndü. Omzundan aşağı Lowe’un bıçağının hâlâ saplı olduğu yere doğru elini gezdirdi.

Bayan Harlow, yaranın kenarına bastırınca Temple, inledi.

“Canını yakıyorsun,” dedi Chase uyarıcı bir ses tonuyla.

Leydi Harlow başını çevirip bakmadı bile. “Acı hissedilmesi, karşı koyabilmesi iyi bir şey. Bilincinin yerinde olduğunu gösterir.” Kocasına döndü. “Doktor ilk dövüştükten sonra gitti. Onu bulmak için birkaç adam gönderdiler, ama bekleyemeyiz. Bıçağı çekmek zorundasın. Tek hamleyle, hızlı bir şekilde. Yaraya müdahale etmezsek...”

Leydi Harlow sustu. Bu odadaki kimsenin, gerisini duymaya ihtiyacı yoktu.

“Ya bıçak bir şekilde kan kaybetmesine engel oluyorsa?” diye sordu Chase.

“Eğer öyleyse,” dedi Leydi Harlow ses tonunu yumuşatarak, “o zaman kaçınılmaz olanı ertelemiş oluruz.”

“Leydi Harlow, tüm bilim alanlarında aşırı derecede yetkin olduğunuzdan eminim,” dedi Chase, “fakat tıp alanındaki yeteneğinizden şüphe ettiğim için beni bağışlayın.”

Leydi Harlow, Cross’a bakarak sustu. Bekledi.

“İçinde bulunduğumuz koşullar yüzünden, karımla bu ses tonuyla konuşmanı affediyorum,” dedi Cross. “Doktoru bekleyemeyiz. Gelmesi saatler sürebilir.”

Chase kendi kendine saydırdı, duygularını apaçık belli etmesi metanetle bekleyen diğerlerini rahatsız etti.

“Ölmeyecek,” dedi Bourne. Sözlerinin yarısı dua yarısı yemindi. “O Temple. Hepimizden güçlüdür. Sağlamdır. Tanrım. Öküz kadar cüsseli. Yenilmez.”

Fakat Temple bu sefer yenilmişti.

“Bana kızı getirin,” dedi Chase.

Cross açık ve doğrudan “Hayır,” dedi.

Bourne ise daha renkli bir dil tercih etti. “O sürtük bu oda-ya ancak cesedimi çiğneyerek girebilir,” dedi.

Chase öfkesini yükseltmedi. “Ona ne yaptığını görmesi lazım,” diye devam etti.

“Ona yaptığı şeyi kendisinin yaşamasını tercih ederim,” dedi Bourne.

Chase, Asriel’e baktı. “Bana kızı getir,” dedi.

Asriel tereddütsüz hareket etti. Chase’in sözü, emir kabul edilirdi.

“Ondan gözünü ayırma. Aynı kardeşi gibi içimizden birine bıçak çekebilir,” dedi Bourne ve elini gözüne kaldırdı. “Sağ kroşesi de çok güçlü.”

Leydi Harlow, gözlüğünün arkasındaki büyük gözlerini hayretle kırıştırdı. “Sana vurdu mu?” diye sordu.

“Beklemediğim bir anda oldu,” diye yanıt verdi.

Cross kendine hâkim olamadı. “Öyledir eminim,” dedi.

Leydi Harlow, her sildiğinde yeniden kan aktığı için nafîle bir uğraşla bıçağın etrafını temizlerken, Cross Temple’m iri cüssesine baktı.

Uzun dakikalardan sonra Leydi Harlow, başını kaldırma-dan konuştu. “Ona kimliğini açıklayamazsın,” dedi.

Chase ona baktı. “Bunu düşünmemiştim,” diye yanıt ver-di.

“Kim olduğunu öğrenmemeli,” diye katıldı Cross. “Ona güvenilmez.”

Leydi Harlow temiz bir bezle, Temple’m alnındaki teri ve ringden kalan talaşı sildi.

“Eğer öğrenirse...” dedi Bourne.

Leydi Harlow’un devamını getirmesine gerek yoktu.

Eğer Mara ya da güvendikleri birkaç kişi haricinde biri Chase’in, gerçek kimliğini öğrenirse kulüp tehlikeye girerdi.

Bu, hepsini tehlikeye atardı.

Mara’nın hücre duvarında korkunç bir Prometheus tablosu vardı. Bir işkence sahnesi.

Sırtından bir kayaya zincirlenmiş, yüzünde bir acı ifade-
siyle baş aşağı duran kahramanın üzerinde, siyah bir kartal
biçimde duran Zeus, etini yiyordu. Küstahlığı için onu ceza-
landırıyordu. Tanrılardan ateşi çaldığı için. Onları yenebile-
ceğini düşündüğü için.

Dehşet dolu, büyük ve korkutucu bir resimdi. Şüphesiz
Angel'a karşı koyanları hareketlerinin sonuçları olduğunu ve
hatalarını kabul etmeleri gerektiğini hatırlatmak için oraya
konmuştu.

Temple'in ringde yere düşerek canıyla savaş verdiği sahne
Mara'nın, gözünün önüne geldi.

Kit onu bıçaklamıştı. Onun bıçağıyla.

Tanrılardan çalınan ateş.

Kapı açıldı, Mara başını çevirip hiç düşünmeden konuştu.
"Dük. Yaşıyor mu?"

Yetimhanenin dışında bekçilik yapan Temple'in uzun boy-
lu, esmer adamı cevap vermedi. Sadece büyük bir ciddiyetle
karanlık koridora doğru işaret etti. Cevap almak için zorla-
maması ve söylediklerini yapmasını buyuran bir tavrı vardı.

Belli ki Temple tarafından eğitilmişti.

Mara kalbi küt küt atarak söyleneni yaptı. Yanından ge-
çerken adam kısık ve tok bir sesle konuştu, "Sakın bir şeye
kalkışma."

Mara, ona, böyle bir şey yapmayacağını söylemek istedi.
Olanlara çok üzüldüğünü ve böyle olacağını bilse durdurmak
için elinden geleni yapacağını da söylemek istedi. En sinirli
olduğu zamanlarda bile asla, Temple'ı incitmeyi istemediğini
de söylemek istedi. Ama Mara artık, bu sözlerin nafiye oldu-
ğunu ve yalan söylediğini düşüneceklerini çok iyi biliyordu.
Bu nedenle sadece başını dimdik tutarak loş koridorda yürü-
dü.

Koridorda, değişik üniformalar giyen kadınlar ve erkekler
vardı. Hizmetçilerden fahişelere hepsinin yüzünde, karanlık
ve endişeli bir ifade vardı. Hepsinin bakışları nefret doluydu.

Mara, dövuştten sonra elinden alman maskenin yanında ol-
masını isterdi.

Mara, boyutları ve kıvrımlarıyla insanı ezmek ve gücün

kimde olduğunu açıkça göstermek için tasarlanmış huzursuz edici koridordan geçerken ona, öfkeli gözlerle baktılar. Prometheus'u, arayışından vazgeçirmek için tasarlanmış gibiydi.

"Umarım onu Chase'e götürüyorsundur," dedi sarışın, güzel bir kadın. "Umarım onun cezasını layıkıyla verir."

Diğerleri de bu öneriyi mırıldanarak onayladı. Yakınlarından biri ekledi, "Temple'm başına gelen her şeyin aynısını hak ediyor."

"Daha fazlasını hak ediyor," diye bağırdı arka taraftan bir ses. Mara kollarını sımsıkı kavuşturup bir an önce bu insanlardan, onların nefretinden uzaklaşma arzusuyla hızlandı.

Sonra refakatçısı kapıyı açar açmaz Mara, kendini içeri attı. Nerede olduğunu anlayınca donakaldı.

Koridorda kalsa daha iyiydi.

Temple'in odasındaydı, daha bu akşam onun önünde gömleğini çıkarmıştı. Tartışmışlardı. Temple onu öpmüş, öpücüğüyle ona sunacağı zevk dünyasına dair küçük bir ipucu vermişti. Mara kendini zapt edip onun kaslarını, güçlü kemiklerini ve iri yapısını fark etmemeye çalışmıştı. Ve tabii sıcaklığını, canlılığını da.

Oysa Temple'in canlılığından geriye bir şey kalmamıştı. Bir kadınla iki adam, Temple'in üzerine uzanmıştı. Odayı aydınlatan mum ışığı Temple'm solgun ve ölüm sessizliğindeki teninde parıldıyordu. Mara ölüm kelimesini düşünmeyi hiç istemiyordu, gözlerini kapayıp bu düşüncüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Ölüm kelimesini bu odadan uzaklaştırmayı istiyordu.

Mara boğazında bir düğümle, Temple'a doğru yürüdü. "Tanrım," dedi korku ve kederle göğsü sıkıştıyordu. Mara ona dokunmaktan kendini alamadı, öne adım atmaya çalıştığında güçlü bir kol onu durdurdu.

Bourne Markisi'nin gözünün iç kısmı morarmıştı. Mara'nın sağ eli bu yüzden sızlıyordu. Bourne işaret parmağını ona doğru salladı. "Onun yanına dahi yaklaşma," dedi.

Bourne'nun sesinde nefret vardı, başka bir kadın buna cevap vermeyebilirdi. Ama Mara artık bu duruma dayanamıyordu. "Öldü mü?" diye sordu.

"Bunu çok isterdin değil mi?" diye karşılık verdi Bourne.

“Hayır,” bu gerçek bir teselli çılgılığı gibiydi. Mara söylediği kelimenin, bu odada hiçbir anlamı olmadığını bilse bile, yine de söylemeyi istedi. Asla Temple’a zarar vermeyi istemediğini kendine hatırlatmak istedi. Asla. Ta en başından beri. Hele şimdi, kesinlikle hayır. “Hayır.”

Bourne kaşlarını çatı. “Sana inanmıyorum,” dedi.

Mara gözlerinin içine baktı. “İnanacağını beklemiyordum zaten,” diye yanıt verdi.

“Bourne, yeter.” Masadaki kadın başını kaldırdı. Mara bu sarışın, gözlüklü kadını dövüşü izledikleri gizli odadan tanıyordu. “Daha fazla bekleyemeyiz. Bıçağı çıkarmalıyız.”

Bir saat geçmişti, hatta daha fazla.

Mara kendine hâkim olamadı. “İçeri girdiği gibi hızlı ve düz bir hareketle çıkarılmalı,” dedi.

“Bıçağın nasıl saplandığını çok iyi bilir tabii. Ne de olsa kendisi sapladı sayılır,” dedi Bourne. “Marifetine bak.”

Sanki Mara göremiyordu. Kardeşi Temple’ın göğsüne o bıçağı sapladığında o da orada değilmiş gibi.

Sanki Mara buna engel olmaya çalışmamış gibi.

Bourne’un nefret dolu, ela gözlerine baktı. “Bunu ben yapmadım,” dedi.

“Tabii ki sen yaptın.” Konuşan, odadaki uzun boylu, kızıl saçlı başka bir aristokrattı. Mara başını ona çevirince ekledi, “İşlemediği bir cinayetin suçunu üzerine attığın an bunu başlattın. On iki yıl önce başladığını bu gece burada bitirdin.”

“O bir...” Mara başını iki yana sallayarak sözünü kesti. Anlamıyorlardı. Çok az kişi olanları anlayabilirdi.

O bir hataydı.

Mara bunu söylemedi, çünkü ne onun öyküsünü dinlemek istiyor ne de bunu hak ediyorlardı. Temple başkaydı. O gerçeği hak ediyordu.

Eğer Temple yaşarsa, ona anlatacaktı. Baştan sonra her şeyi.

Ayaklarına kapanıp istediği intikam fırsatını ona verecekti. İntikamın yanı sıra gerçekleri de anlatacaktı.

Yeter ki yaşasın.

Mara, Temple’ın hareketsiz bedenine doğru gitmeye etme-

ye çalışırken bir kez daha, aynı güçlü kol tarafından durduruldu. Masada Temple'ın yanında duran bez yığınınına baktı.

"Bıçağı hızlı bir şekilde çıkarıp hemen kompres yapmalısınız," dedi kasıtlı bir şekilde, odadaki erkeklerden gözlerini kaçırarak. Sadece kontesin şaşkın gözlerine bakıyordu. "Bundan daha fazla bez lazım." Bakışları bıçağa kaydı. "Yarası derin."

"Şimdi de başımıza doktor mu kesildin?" Sözlerden küçümseme akıyordu.

Kendini toparlayıp markinin gözlerine baktı. "Daha önce yaradan bıçak çekmiştim," dedi.

"Kimin yarasından?" diye sordu Bourne.

Mara bakışlarını tekrar Temple'a çevirdi. "Önemli değil," dedi.

Kontes artık beklemeyecekti. "Asriel, Bayan Lowe'u bırakmalısın. Onu sabit tutmak için senin gücüne ihtiyacımız var," dedi.

"Baygın," dedi Bourne.

"Eğer şanslıysak, bıçağı çektiğimizde baygın olmayacak. Canı acıyacak. Hem de çok fazla." Mara bu sözleri duyunca gözlerini kapayarak doğru olmasını diledi. Uyanmasını diledi. Ölmemesini diledi. Adamlar Temple'ı tutmaya gitti; iri cüssesini bastırmaya anca üç kişi yeterdi. Temple'ın beti benzi atmış, bir kan deryası şeklinde canı içinden akıp gidiyordu.

Çok fazla kan kaybetmişti.

Bu düşünce Mara'nın boğazında düğümlendi.

Mara bu adamın başına ne işler açmıştı? Hayatında Mara'yı hak edecek ne yapmıştı? Eğer yaşarsa... Yine kaderle pazarlık ediyordu. Eğer yaşarsa, ona istediği her şeyi verecek ve onu mutlu bir hayat yaşaması için bırakacaktı.

Temple'ın güzel bir kadını, güzel malikânesinde güzel çocukları olurdu.

Mara ondan aldığı her şeyi geri verecekti.

Yeter ki yaşasın.

Mara'nın, son on yılda tanrıyla yaptığı en yakın pazarlık, buydu. Hatta daha uzun süredir.

Kontes bir adamlara bir Mara'ya baktı. "Bunu daha önce yaptın mı gerçekten?" diye sordu.

Mara başıyla onayladı, diğer bıçağı düşündü. Uzun zaman önce. Çok daha solgun biriydi. “Evet.”

“O zaman sen yapmalısın,” dedi Leydi Harlow.

Mara, tereddüt etmeden Temple’a yaklaştı. Ona dokunmak istiyordu. Bourne onu durdurdu. “Ona zarar verirsen seni öldürürüm,” dedi.

“Mantıklı görünüyor,” diye yanıt verdi Mara.

Mara onu kurtarmak için elinden ne geliyorsa yaptı. Yaşamasını istiyordu. İsteddiği her şeyi ona vermek istiyordu. Bütün gerçeği.

Temple belki de onu affederdi.

Belki sil baştan başlayabilirlerdi.

Öyle olmasa da en azından Mara, elindekilerin hepsini ona verebilirdi. Temple’ın hak ettiği her şeyi.

Bourne onu bırakınca Mara, bezlere doğru gidip alalacele bir bandaj hazırladı, sıcak su kovağını yanına aldı. Kont ve markinin sert bakışlarına aynen karşılık verdi, onlardan korkmuyordu.

Mara bezleri kontese uzatıp eteğini çekerek, Temple’m yanına diz çöktü, kanlı bıçağın sapına ellerini koydu. Oda sessizleşti. Temple’ın solgun yüzüne baktı. “Sakin öleyim deme,” diye fısıldadı. “Sana anlatacaklarım var.”

Temple kıpırdamıyordu, bu hareketsizliği Mara’nın içini sızlatsa da bunu yapmak zorundaydı.

“Bir...” saymaya başladı. “İki...” üçe kadar beklemeden hızla, tek hamleyle bıçağı göğsünden çekti.

Temple kıvrınarak acıyla çığlık atarken Mara, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kontes, kanın temizlenmesi ve daha az ölümcül bir yara haline gelmesi umuduyla sıcak suyu, yarasına boşalttı.

Umut, aptalca bir duyguydu.

Temple tenini yakan sıcak su yüzünden bir daha çığlık attı, yarasından çok kan akmaya devam ediyordu. Bu sestten irkilmemeye kararlı olan Mara, bezlerden hazırladığı bandajla yarasını kapatıp var gücüyle bastırdı. Yara hâlâ kanamaya devam ederken, bezler ıslansa bile kompresin kanamayı durduracağını umuyordu.

Mara, elinde ölüyor olsa bile pes etmeyecek, son ana kadar onu kurtarmaya çalışacaktı.

“Ölmeyeceksin,” diye fısıldadı. Tekrar tekrar. “Ölmeyeceksin.”

Kanamayı durdurmak zorundaydı.

Mara ayağa kalkıp var gücüyle bastırıırken, bu düşünce aklında çınılıyordu. Temple, altında çırpınıp onu üzerinden atmaya çalışırken bile Mara, pes etmedi. Şu yaralı haliyle bile iri cüssesine, gücüne hayret ediyordu. Öfke ve acıyla kükreyerek gözlerini açtığında bakışları gece yarısı gibi karanlık ve iblislerle doluydu.

Doğrudan Mara’nın gözlerinin için bakıp küfür etti. Acıyla kıvranırken boynundaki kaslar geriliyordu.

“Canını yakıyorsun,” dedi Bourne Markisi ve Temple’ın bakışlarını sözlere döktü. “Bundan zevk alıyorsun.”

“Hayır,” diye fısıldadı Mara, sadece Temple’m kulaklarının işiteceği bir sesle. “Asla seni incitmeyi istemedim.” Omzuna daha sıkıca bastırıırken uzun boylu, kızıl saçlı adamın, Temple’ın kollarını zapt edebilmesine minnettardı. Yoksa şu anda ona vurmaktan başka bir şey istemeyeceğine emindi. “İyileşmeni istiyorum.”

Temple, dokunuşuna karşı koymaya devam edince Mara, yöntemini değiştirdi. “Direnmeyi bırak,” dedi yüksek sesle. Uyguladığı baskı kadar sert bir ses tonuyla. “Ne kadar direnirsen o kadar kanaman artar, daha fazla kan kaybedemezsin.”

Temple gözlerini, ona kilitlemişti, dişlerini kaskatı sıkırsa da direnmeyi bıraktı.

Umarım kendin isteyerek durdun.

Mara’nın beklediği gibi bezler kanla sıırıslıklam olmuştu. Çok şiddetle kan kaybediyordu, daha fazla beze ihtiyacı vardı.

Kontese döndü. “Leydim... lütfen...”

Gözlüklü kadın tereddüt etmeden karşılık verdi, ne istediğini bilerek hemen harekete geçti. Bandajı getirirken, Mara, masadaki kanlı bıçağa uzandı.

“Hayır...” Ne yaptığını ilk gören kızıl saçlı adamdı.

Bourne hemen Temple'ı bıraktı. "Bırak onu," dedi.

Mara sinirini gizlemedi. “Hepinizin önünde boğazını ke-seceğimi mi sanıyorsunuz? Delirecek kadar nefret dolu oldu-ğumu mu sanıyorsunuz?” diye bağırdı.

“Riske atmamayı tercih ederim,” dedi Bourne. Mara kimseyi dinlemeden hemen eteğini kaldırıp güzel leylak kumaşı kesmeye başladı. Bourne dona kaldı. Mara bıçağın sapını ona doğru sallamakla meşgul olmasaydı afallamış bakışlarından büyük keyif alabilirdi. “Bir işe yara. Büyük ihtimalle gömlekleriniz de lazım olacak.”

Mara, adamların, talebine hızla cevap verip ceketlerini çıkararak, başlarının üzerinden gömleklerini çıkarmasına çok şaşırdı. “Onun gömleği de burada bir yerlerde, onu da bulun hemen,” dedi.

Mara kontesi kenara itip iç etekliğini, Temple'ın çıplak göğsüne bastırdı. Bağırışları giderek sessiz, belli belirsiz bir hal almıştı. Mara'nın gözleri önünde yitip gidiyordu.

“Yeni elbisemi mahvettin,” dedi gözlerine bakarak. Onu uyanık tutmaya çalışıyordu. “Bana yeni bir elbise borçlusun.”

Temple karşılık vermedi, göz kapakları giderek ağırlaşıyordu. Savaşı kaybediyordu. *Hayır*. Söyleyecek başka söz bulamadı.

“Sakın öleyim deme,” diye yineledi Mara.

Temple'ın göz kapaklarının içinde, siyah gözleri yuvarlanarak uzun, siyah kirpikleri solgun yanaklarına değdi.

Mara bir kez daha tek başınaydı, tek yoldaşı göğsündeki derin sızıydı. Gözlerini kapayarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

“Eğer ölürse onun peşinden gidersin,” dedi biri.

Konuşan, aniden baş düşmanı kesilen marki değildi. Kızıl saçlı, ince yüzlü, köşeli çeneli aristokrattı. Gri gözleri öfkeyle parıldıyordu. Tehdidinin gerçek olduğuna şüphe yoktu.

Temple ölürse onu öldürürlerdi. Hem de hiç düşünmeden.

Belki bunu hak ediyordu.

Ama Temple hak etmiyordu.

Bu yüzden Mara tüm varlığıyla onu hayatta tutacaktı.

Derin bir nefes alıp iç etekliği yerine adamın gömleğini koydu. "Ölmeyecek," dedi.

Temple o gece ölmedi.

Doktor gelip hemen yarasına bakana kadar huzursuzca uyudu.

“Bıçağı çıkarmadan önce beni beklemeliydiniz,” dedi. Yarasayı incelerken kasıtlı bir şekilde odadaki kadınlara bakmadı.

“Gelmedin,” dedi Bourne öfkeyle. Mara öfkesinin gerçekten hak eden birine yöneldiğini gördüğüne sevindi. “Hiçbir şey yapmadan bekleyecek miydik?”

“Başka işim vardı,” diye yanıtladı doktor pişmanlık duymadan. Temple’ın omzundaki bezleri kaldırıp artık kurumuş olan yarayı inceledi. “Hiçbir şey yapmasanız daha iyiydi. Daha fazla zarar verebilirdiniz. Özellikle de onu bir kadının ellerine teslim etmek çok sorgulanır bir karar.”

Harlow Kontesi, kaşlarını çatarak kızıl saçlı aristokrata baktı; galiba kocasıydı. Ama bir şey demedi. Anlaşılan zor buldukları doktoru kaçırmayı istemiyordu.

Mara ise böyle düşünmüyordu. Çok fazla doktor görmüştü. Elllerinde sihirli iksirler ve aletlerle gelip durumu daha da kötüleştirerek gidiyordu. Doktorun sekiz saat gecikmesi Temple’ın şansınaydı. “Bir kadın doktoru hiç doktor olmasına tercih ederim,” dedi.

Doktor ona ters ters baktı. “Siz doktor değilsiniz ki,” diye yanıt verdi.

Mara’nın bu küçük doktordan, daha güçlü ve değerli rakipleri olmuştu. Masada yatan baygın adam dâhil. “Bu akşamki tıbbi yeteneklerinize bakılırsa ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim,” diye yanıt verdi Mara.

Harlow Kontesi, gözlüklerinin ardından gözlerini kırptırdı, dudakları gülümseyecek gibi hafifçe kıvrıldı. Mara’yla göz göze geldiğinde başını çevirse de hayranlığını gizleyecek vakti olmadı.

Mara’nın bir oda dolusu düşman arasındaki tek müttefiki, oydu belki de.

Doktor arkasını dönmüş Harlow Kontu’yla konuşuyordu. “Kanı akıtmalıyız.”

Mara irkildi. Gözlerinin önüne annesinin kanıyla şişen sü-
lükler geldi. "Hayır," diye bağırdı.

Kimse ona bakmadı. Kimse onu duymamış gibiydi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Kont pek ikna olmamıştı.

Doktor yaraya baktı. "Evet," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı daha yüksek sesle. Kan akıtma iş-
lemi ölümcüldü. Annesinin canını aldığı gibi Temple'ın da
canını alacaktı.

Doktor devam etti. "Bu kadın kim bilir ona daha neler
yapmıştır. Düzeltmemiz gerek. Kan akıtma tek çare."

"Hayır, değil," dedi Mara. Temple ile doktorun arasında
durdu. Oysa doktor çantasından büyük bir kutu çıkarmaya
başlamıştı bile. Kimse onu dinlemiyordu.

Harlow Kontesi hariç.

"Ben de bunun doğru bir tedavi olduğundan emin değı-
lim," diyerek ciddiyetle Mara'nın yanında durdu.

"Siz de doktor değilsiniz leydim," dedi.

"Doktor olmayabiliriz ama ona çok iyi müdahale etmedik
mi?"

Doktor dudaklarını sıktı. "Benimle bu şekilde konuşul-
masına müsaade edemem. Üstelik de..." Onlara doğru elini
salladı.

Cross karısı için savaşılmaya hazır halde öne adım attı.
"Üstelik de ne?" diye sordu.

Doktor hatasını anladı. "Tabii ki Leydi Harlow'u kastet-
medim lordum. Demek istediğim," -eliyle Mara'yı gösterdi-
"bu kadın."

Kadın kelimesini pis bir şeymiş gibi söyledi.

Temple'ın hayatı söz konusu olmasa Mara, bunun altında
kalmazdı. Ama şimdi bu hakareti görmezden geldi. "Daha
önce kanını akıttınız mı?" diye sordu.

Doktor cevap vermedi. Kontes araya girip direnmece ce-
vap vermeyecekti. "Çok güzel bir soru."

Doktor tereddüt edince Cross ısrar etti. "Doktor?"

"Hayır. Hiç gerek olmadı," diye yanıt verdi.

Mara, hâlâ masada ölüm sessizliğiyle yatan Temple'a bak-
tı. Tabii ki gerekmemişti. Adam yenilmezdi. Her hangi bir
tedaviye gerek olmamıştı. Şu ana kadar.

Temple ölümün kıyısına gelene kadar.

Kontese baktı. "Leydim?" diye sordu duygularını sesiyle göstererek. Bakışlarıyla yalvararak. *Lütfen buna izin vermemeyin.*

Lütfen yaşamasına izin verin.

Kontes bir kez başını sallayıp kocasına döndü. "Beklemeliyiz. Sağlıklı ve güçlü. Daha fazla kan kaybetmesinden önce kendi kendine iyileşmesini tercih ederim," dedi.

Mara nefesini bıraktı, tuttuğunu bile fark etmemişti. Gözleri yoğun duygularla yanıyordu.

"Kadınlar tıbbın temellerini anlayamaz. Akılları..." Elini havada salladı. "Böyle bir bilgiyi taşıyacak beyinleri yok."

"Pardon?" Harlow Kontesi belli ki buna hiç memnun değildi.

Mara alınganlık yaparak enerjisini ziyan edemezdi. Temple'm hayatı söz konusundayken olmazdı. Direndi. "Kanın vücudu terk etmemesi gerektiğini kadınlar bile anlayabilir. Damarlarımızda dolaşan kanı akıtmamızın ardında nasıl bir mantık olduğunu göremiyorum," dedi.

Mara'nın düşünce tarzı, yaygın olmayan bir teoriydi. Çok talep de görmezdi. Ama çoğu insan annesinin sülüklerle kaplı, bıçak yarasıyla dolu bedeninin gözleri önünde solup gittiğine şahit olmazdı.

Doktor iç çekti, odadaki kadınlarla baş etmek zorunda olduğunu anlamıştı. Bir çocuğa anlatır gibi konuşurken, Mara, kontun çenesinin gerildiğini fark etti. "Dengeyi kurmalıyız. Omzundan kan kaybettiği için bacağından kan akıtmalıyız," diye devam etti doktor.

"Bu büsbütün saçmalık." Mara tek müttefiki kontese döndü. "Çatı aktığında tavana ikinci bir delik açılmaz," dedi.

Doktorun sabrı taşıtı. Homurdanarak Bourne'a döndü. "Uzmanlık alanımda, kadınların bana nutuk çekmesine müsaade edemem. Ya onlar gider ya ben," dedi.

"O zaman gidin, başka bir doktor buluruz," dedi kontes.

"Pippa," Cross'un sesi yumuşak ama kararlıydı. Mara sinir olduğunu görebiliyordu. Arkadaşının ölmesini istemiyordu.

Keşke Mara'nın da aynı şeyleri düşündüğünü anlayabilseydi.

"Bu gece onu rahat bırakın," diye yalvardı. "On iki saat sonra ateşi çıkarsa, enfeksiyon kaparsa o zaman onu kesip biçebilirsiniz."

Hakaret edici sözleriyle doktorun gözleri kocaman açıldı. Mara bu adamı ve zalim aletlerini Temple'dan uzak tutmak için çırpıncı olmasa haline gülerdi. "Şimdi bana üç katını ödeseniz de onu tedavi etmem," dedi.

Mara bu adamdan nefret etti. Annesini muayene ediyormuş gibi, dürterek tedavi edilemez olduğunu söyleyen, Londra doktorlarına çok benziyordu. Onlara bir şey yaptırmaları için babasına yalvarmasına rağmen, onu ölüme terk etmişlerdi. Sülük ve afyondan başka bir tedavi yöntemi kullanacak birini bulması için yalvarmıştı.

Babasıysa onu umursamamıştı.

Doktoru sakinleştirmeye çalışanın Bourne olması çok ironikti. "Doktor. Lütfen. On iki saat çok uzun bir süre değil," dedi.

"On iki saat onu öldürebilir. Ölürseniz bu kadınların yüzünden olacak," diye yanıt verdi.

"Hayır, benim yüzümden," dedi Mara. Markinin gözlerine baktı, sağ gözünün etrafındaki siyah halka onu hiç etkilemiyordu. Başını çevirmemesine şaşırdı. "Kanı benim ellerimde. Bırakın ben temizleyeyim."

Mara, doktora ancak bu kadar yalvarabilirdi.

Bu kadarı yeterdi.

Nedenini hiç anlamadı ama Bourne önce Cross'a sonra ona baktı. "On iki saat," dedi.

Mara büyük bir rahatlamayla az kalsın markiden özür dileyecekti.

"Buraya bir daha gelmem," dedi doktor yakıcı bir sesle.

Mara çoktan işe koyulmuş, sıcak sudan çıkardığı bezi sıkıyordu. "Zaten size ihtiyacımız olmayacak," dedi.

Doktor çıktıktan sonra marki cebinden saatini çıkardı. "On iki saat şimdi başlıyor," dedi ve Cross'a baktı. "Doktoru gönderdiğiniz için Chase kellenizi alacak."

Bu sözler Mara için bir şey ifade etmedi. Bütün dikkati Temple'a odaklanmıştı. Kontese döndü. "Ateşi çıkmaması için elimizden geleni yapmalıyız," dedi.

Pippa, başıyla onaylayıp daha fazla bez ve temiz su istemek üzere kapıya yöneldi.

Mara, Temple'ın hareketsiz yüzüne baktı. Siyah kaşlarına, yumruklardan önce soylu olan burnuna, yüzündeki yaralara, o geceki ilk dövüşünden kalan yanağındaki kesiğe bakarken göğsü pişmanlıkla sızladı.

Mara tüm bunların sebebinin kendisi olduğunu düşündü. Hareketsizliğinden kahrolarak bezi kaşlarına bastırdı.

Mara şimdi onu kurtarmak zorundaydı.

Ölümün, melekler ve mutlak huzurla dolu bir yer olduğunu söyleyenler yalan söylüyordu.

Ne melek ne de huzur vardı.

En azından Temple için.

Onu parlak, rahatlatıcı ışığa çağıran hiçbir şey yoktu. Acıyla kıvranıp, düşünceleri ve nefesi acıyla dolarken ona huzur veren hiçbir şey yoktu.

Hele o ateş. Göğsünü ve kolunu yakıp kavuran alevler, elini ateşe vermek üzereydi. Temple buna karşı koyamıyordu. Acıyı kabullenmesi için onu bastırıyorlardı. Sanki bundan keyif alıyorlardı.

Temple cehennemın eşiğine geldiğini bu ateşle anladı.

Onun melekleri yukarıdan değil aşağıdan geliyordu. Onlara katılması için onu ayartıyorlardı. Onun melekleri düşen meleklerdi. Melodik ilahiler de söylemiyorlardı.

Tersine küfür edip lanet okuyarak onu tehdit ve hile ile kendine taraflarına çağırıyorlardı. Hayatta en sevdiği şeyleri vaat ediyorlardı; kadınlar, kaliteli viski, güzel yemekler ve daha iyi spor. Temple, onlara katılırsa tekrar hükümdarlığına devam edeceğini vaat ediyorlardı. Farklı aksanlarda konuşan, hep bir ağızdan onlarca ses duyuyordu. Kadınlar, onu takip ederse yoğun zevkler yaşatacaklarını fısıldıyordu.

Temple yoldan sapmak üzereydi.

Sonra Mara geldi.

En güçlü fısıldayan oydu. Neredeyse onu azarlıyordu. Bu ses diğerlerinden daha çok ona hitap ediyordu.

İntikam diyordu. *Güç. Kudret.*

Ve dük.

Tabii ki Temple uzun zamandır dük değildi.

Babasının müstakbel karısını öldürdüğü günden beri.

Temple'ın bilincinin kıyılarında, bir şeyler belirdi. Diğerlerinin fısıltıları ona sesleniyordu. *Sadece az bir zamanın kaldı.*

Bizi duyamaz. Bizimle savaşamaz.

Çok şey kaybetti.

Doğruydı. Temple adını, ailesini, geçmişini ve hayatını kaybetmişti. İçine doğduğu dünyayı kaybetmişti. Çok fazla sevdiği dünyayı...

Ama karanlık onu çağırırken her seferinde duyduğu tek bir ses vardı.

Savaşacak. Yaşayacak.

Bu ses kibar ve meleksi değildi. Çelik gibi güçlüydü. Diğerlerinden daha güzel vaatler veriyordu. Göz ardı edilemezdi.

Hepsinin canı cehenneme.

Hepsinden iki kat daha güçlüsün.

İşin henüz bitmedi. Hayatın henüz bitmedi.

Ama Temple'ın hayatı zaten çoktan bitmemiş miydi? Yıllardır böyle değil miydi? O kanlı yatakta, babasının nişanlısının katili olarak uyandığından beri böyle değil miydi?

Temple onu öldürmüştü.

İri yumrukları ve doğal olmayan gücüyle onu öldürmüştü. Aynı zamanda hayatının tüm olasılıklarını da öldürmüştü. Sonunda hak ettiğini bulmuş, ölüm sırası kendine gelmişti.

Ölüm anında insanın hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiği söylenirdi. Temple bu fikri hep severdi. Devonshire'daki büyük malikânede geçen çocukluğundan ziyade, on iki yıl önceki o geceyi hatırlamak istiyordu. Her şeyi değiştiren o geceyi.

Temple zihninin karanlık köşelerinde bir yerde hep bu anı düşünmüştü; ölümün eşiğindeyken o gece neler olduğunu görecekti. Kaderini mühürleyen geceyi. Cehenneme girmesine neden olan geceyi.

Ama öyle olmadı, hiçbir şey hatırlamıyordu. Hayal kırık-

lığıyla bağırarak istedi. "Neden?"

Temple odada yankılanan fısıltısını duyamadı.

Kızgın düşmüş meleğinin, çarpık yalanlarla aklını çelmesinden başka bir şey duyamıyordu; deliliğin eşiklerine yürüyordu.

Yaşayacaksın Temple.

Yaşayacaksın ve sana her şeyi anlatacağım.

Temple o gece yanında olan kızı gördü. Gülümseyerek bahçeye doğru ondan uzaklaştığını, tertemiz çarşaflarda üzerine çıktığını, ipek saçlarını, pürüzsüz tenini ve büyüleyici gözlerini hatırladı.

Aynı kız, gözleri mücevher gibi parılayan bir grup çocuğun yanındaydı.

Karanlıktan gelen sesi, ışığa gitmemesi, ona geri dönmesi için ona yalvarıyordu.

Hayata geri dönmesi için.

Onu kurtarıyordu.

Saatler geçtiği halde Temple uyanmamıştı. Sürekli yarasına sıcak su döküldükçe düzensiz bir uyku uyumasına rağmen uyanmamıştı.

Mara sadece yarasını temizlemek ve bandaj değiştirmek için yanına gitmesine izin verildiğinden dolayı, sürekli odaya girip çıkıyordu. Odaya her girişinde başka birileri nöbet tutuyordu. Bourne, Cross ve Pippa yanından hiç ayrılmadılar. Son müşteriler de ayrıldıktan sonra kulübün masalarında çalışan krupiyeler, gözü yaşlı hizmetliler ve endişeli çalışanlar da onlara da eşlik etti.

Mara'nın garip, pencereli odada tanıştığı sarışın Anna, işi bitirdikten sonra buraya gelmişti. Mara gözünün ucuyla fahişenin uzun dakikalar Temple'ın başında beklediğini, koltuklarındaki dövmeleri, kaslarını okşadığını, ellerini tutarak kulaklarına bir şeyler fısıldadığını gördü.

Mara, Anna'nın aynalı odada ondan bahsetme şeklini de hatırlayınca, Temple'm sevgilisi olabileceğini düşündü. Kar-

şısında heyecandan nefes nefese kalarak başında bekleyen tüm bu kadınlar, şüphesiz onun sevgilisiydi. Bu kadın da sevgili ordusunun generali olacak kadar güzeldi.

Pürüzsüz tenli, uzun, narin elleri, mükemmel bakımlı tırnaklarıyla, Temple'm kolundaki tüyleri okşaması yanlış anlaşılmalıya yer bırakmıyordu. Bu kadın Temple'ı tanıyordu. Onu önemsiyordu. Hareketsiz ve çıplak yatarken ona dokunmaktan çekinmiyordu.

Mara, ondan nefret ederek başını çevirdi. İçini saran bu kıskançlık duygusundan nefret ediyordu. Hâlâ şansı varken ona her şeyi anlatmamasından nefret ediyordu. Ona güvenmediği için kendinden nefret ediyordu.

Temple bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı halde Mara, ona işkence etmişti.

Mara başını eğerek yarasını temizledi, bandajını değiştirdi, kaşlarını sildi. Nabzını kontrol ettiğinde çok güçlü ve sabit olmasına sevindi. Biri üzerine battaniye örtmüş, başının altına yastık koymuştu. Meşenin şifa özelliği varmış gibi onu masadan kaldırmaya korktukları için rahatlatmaya çalışıyorlardı.

Kumarhanenin ardında şafak sökmeye başlarken, Temple hiç hareket etmediği için, Mara giderek endişeleniyordu. Bourne başka bir doktor çağırmak istedi. Ama anlaşılan karısıyla hemfikir olan Chase, iyileşmesi için bir gece beklemeye kararlıydı.

Mara yarasını temizlemek için bir kez daha içeri döndüğünde Chase yoktu, ama herkes sözüne bağlıydı.

Temple'ın yanındayken, çaresizce onu uyandırmak amacıyla, onunla konuştu. Gözlerini açıp onu görmesini istiyordu.

Bazen, beni gördüğünü hissediyorum.

Mara karanlığa fısıldıyordu.

Mara eskiden onu tam olarak görmüyordu. Ama şimdi onun derinliklerini, kim olduğunu görebiliyordu. Temple'ın da onu görmesini istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ona her şeyi açıklamaya ihtiyacı vardı. Gerçekleri görmesi gerekiyordu.

Onun gerçeklerini.

Temple, neredeyse kaynar suyla yaraya müdahale eder-

Pippa onu işaret ederken Mara görünmez olmayı diledi. "O."

Leydi, Mara'nın kanlı elbisesine, darmadağın saçlarına, şüphesiz perişan görünen yüzüne ve darbeyi indiren sağ eline baktı.

Leydi tek kaşını kaldırdı. "Hak etmişti sanırım," dedi.

Mara şaşkınlıkla leydinin gözlerine baktı. "Evet," diye yanıt verdi.

Leydi başıyla onayladı. "Olur böyle şeyler." Bourne'a geri döndü.

"Kesinlikle hiç hak etmedim," dedi Bourne.

Leydi sorgulayarak kaşlarını kaldırdı. "Özür diledin mi?" diye sordu.

"Özür mü?!" diye bağırdı. "Bana vuran oydu. Hem de Temple'ı öldürmeye giderken."

Mara karşı çıkmak için ağzını açacak oldu ama kadın, birtirmesine fırsat vermedi. "Bayan Lowe, Temple'ı öldürmek istiyor musunuz?" diye sordu.

İlk kez birinin aklına bu soruyu sormak gelmişti. Mara gerçeği söyledi. "Hayır," dedi.

Kadın başıyla onaylayarak dikkatini, Bourne'a çevirdi. "O zaman kocam şüphesiz bunu hak etmiştir," dedi.

Mara, bu sözlerin anlamını kavrarken Bourne, gözlerini kıstı. Bu kadın Bourne Markizi'ydi ve bu korkunç adamın karşısında durmaktan hiç tereddüt etmiyordu. Kesinlikle azize olmalıydı.

"Burada olmamalısın," dedi Bourne homurdanarak.

"Neden? Bu kulübün bir üyesiyim ve sahiplerden birinin eşiyim," diye yanıt verdi.

"Senin durumunda bir kadına uygun bir yer değil," diye devam etti Bourne.

"Ah tanrı aşkına. Gebeyim Michael, yatalak değilim. Hem Pippa da burada." Markiz hamile olan kontesi işaret etti.

"Cross karısını benim gibi sevmiyorsa bu, benim suçum değil," dedi.

Cross ona kaşlarını çatıp ciddiyetle karısına döndü. "Seni çok seviyorum," dedi.

“Biliyorum,” dedi Pippa. Mara bu sözlerin basitliğine hayran kaldı. Kontes sevdiğini biliyordu.

Mara, böyle şüphesizce sevilmenin, nasıl olacağını düşündü. Gözleri masadaki adama kaydı. Güçlü çenesi, uzun kolları, ahşaba yaslanan ellerine baktı. O boş elini tutmanın nasıl olacağını hayal etti. Elindeki boşluğu doldurmak nasıl olurdu?

Sevmek ve sevilmek.

Leydi tekrar Bourne Markizi'ne döndü, kocasından gözle-
rini ayırmıyordu. "Michael," dedi yumuşak bir ses tonuyla,
"Temple, sizin olduğu kadar benim için de çok önemli."

Temple'm hareketsiz bedenine baktı. Endişeyle sağlam omzunu okşayıp yüzüne düşen saçlarını çekti. Bourne, karısının yanına gelip ona sımsıkı sarıldı, yakışıklı yüzünde acı ve öfke vardı.

“Tanrım,” diye fısıldadı kocasının kucağına gömülerek.

“Yaşayacak.” Bourne’un sesi endişe ve yalvarış doluydu.

Bu manzara karşısında Mara'nın boğazı düğümlendi. Hayatıyla oynadığı bu adamı mahvetmemiştii. Onu önemseyen, onu kurtarmak için her şeyi göze alan dostları vardı.

En son ne zaman kendi için biri böylesine endişelenmişti?
Ne zamandır bunun hayalini kuruyordu?

Bunu hak etmeyeli ne kadar olmuştu?

Bu sorunun cevabı hoşuna gitmeyecekti.

Mara elinde çaydanlık olan kadına döndü. “Bu şifalı çay mı?” diye sordu.

Gözleri yaşlı kadın başıyla onayladı. “*Oui*. Kendim demledim.”

“Teşekkürler Didier,” dedi Pippa. Mara çaydanlığı alıp viski sürahisinin yanındaki bardağa koydu.

“Bu çayın sihirli olmasını umarım. Tanrı biliyor buna çok ihtiyacımız var,” dedi markiz.

“Söğüt kabuğu,” diye yanıtladı kontes. “Ateşe iyi gelir derler.”

“Şimdilik ateşi yok ama olmaması için uğraşmalıyız.” diye ekledi Mara. Cross’a baktı. “Başını kaldırmama yardım edin. İçirmemiz lazım.”

Cross yanına geldi, Asriel ile birlikte Temple'ın, hareket-siz bedenini oturur hale getirdiler. Mara düşen başını kaldırıp çay kaşığıyla beslemeye başladı. "İyileşmek için bunu içmelisin," dedi birkaç başarısız denemenin ardından.

Mara, tekrar deneyerek çayı, çenesine ve göğsüne dökünce sabrını kaybetti. Çayı içirmek için gerekirse boğazından zorla dökecekti. Çayı ağzına götürdü. "İçsene," diye bağırdı.

Temple'ın gözleri birden açıldı, ılık çayı Mara'nın yüzüne, boynuna püskürünce herkes şaşkına döndü.

Temple öksürerek bardağı itti, Mara'nın gözlerinin içine baktı. "Tanrım," dedi boğazından güçlkle çıkan sesiyle. "Beni öldürmeye çalışman yetmedi mi?"

Bourne, ağzının içinden saydırırken Cross, güldü. Mara hemen rahatlamayla derin bir nefes aldı. Gözyaşlarını ve kahkahasını bastırmak için gözlerini kapadı, kendini toparlayıp bir kez daha bardağı ağzına götürdü.

Temple başını iki yana sallayarak elini uzaklaştırdı. "Bu bulaşık suyunu kim yaptı?" diye sordu. Çaydanlığı getiren kadına baktı. "Didier?"

Fransız kadın gözlerinde yaşlarla yanına geldi. "*Oui*, Temple. *Je l'ai fait*." Başını silkeleyip kendini toparladı. "Evet. Ben yaptım," dedi.

Sonra Temple ihtiyatlı bakışlarla Mara'ya döndü. "Sen elini sürmedin mi?" diye sordu.

Mara başını iki yana sallayıp konuşacak gücü buldu. "Sadece bardağa koydum," dedi.

Bardağı ona itti. "İç," diye emretti.

Mara kaşlarını çattı. "Bir şey yok..."

"Önce sen iç," dedi tekrardan.

Mara sonunda ne demek istediğini anladı, çok hafif ve keyifli bir kahkaha attı. Temple'ın halüsinasyondan uzak siyah gözleri kadar keyifli bir kahkahaydı.

Temple'ın güzel gözlerinde bir şey parıldadı, sonra tekrar bardağı itti. "İç, Mara," dedi.

İsmi dudaklarına çok yakışıyordu.

"Saçmalama..." Bourne Markizi öne adım atıp kocasının yanında durdu. "İç hadi."

“Temple bunu istiyor,” dedi.

Çünkü Temple ona güvenmiyordu.

Ona güvenmemeyi hatırlayacak kadar bilinci yerindeydi.

Mara bardağı ağzına götürüp içti, ağzını açıp dilini çıkar-
dı. “Bugün seni zehirleyecek filan değilim,” dedi.

Temple ihtiyatla onu izledi. “İyi,” dedi.

Mara bu kelimenin yaşattığı keyfi görmezden gelip barda-
ğı doldurdu. “Bazen insanı bunu yapmaya mecbur bıraktığını
unutma,” diye devam etti.

Temple, bardağı uzatan elini tutup çayı dudaklarına götür-
dü. “Başka bir gün bakarız,” dedi.

Mara’nın içinden gülümsemek geldi. Onlarca şey söylemek
istiyordu. Temple’ın dinlemeyeceği, inanmayacağı şeyler.

Ona anlatamayacağı şeyler.

“İç hadi,” dedi Mara.

Temple sözünü dinleyerek bütün bardağı bitirdi. Mara ya-
nından uzaklaşırken elini yakaladı. Onca kan kaybetmesine
rağmen eli çok sıcaktı. Gözlerinin içine baktı.

“Bana bir söz verdin,” dedi.

Mara bu sözlerle kaskatı kesildi. “Evet. Cemiyete geri dö-
neceğimi, ortaya çıkacağımı söyledim. Katil olmadığını ka-
nıtlayacağım,” diye yanıt verdi.

“Ondan bahsetmiyorum,” dedi Temple.

“Ne o zaman?” diye sordu Mara merakla.

“Bana cevap vereceğine söz verdin. Gerçeği anlatacağı-
na,” diyebildi Temple.

Mara’nın, kan beynine sıçradı. Onunla ilgilenirken söyle-
diklerini duyabileceğini düşünmemişti. Korku ve umutla ne
diyeceğini şaşırdı. “Hatırlıyorsun,” dedi.

“Söz konusu sen olunca hafızam iyi çalışmıyor, biliyo-
rum,” dedi ve çaydan tekrar içti. “Ama bana o geceyle ilgili
gerçekleri anlatacaksın. Sözünü tutacaksın.”

İntikam sözü. Gerçek sözü. Temple hayatta kaldığı sürece
bunu isteyecekti.

Ve işte hayattaydı.

Mara başıyla onayladı. “Sözümü tutacağım.”

“Biliyorum,” diyerek uyuyakaldı.

Üç gün sonra Temple kulüpte dövüşleri için kullanmak üzere özel üretilen büyük, pirinç küvetteki dayanılmaz sıcak suyun içinde yatıyordu.

Temple sol kolunu kaldırdığında duyduğu acıyla inledi. Henüz iyileşmemiş yarasına enfeksiyon kapmaması için, özen göstererek, bandajlı kolunu suya sokmamaya özen gösterdi. Kolunu yukarı kaldırarak küvete uzandı, başını yasladı.

Derin bir iç çekerek gözlerini kapadı. Buhar ve sıcak suyun onu sarıp düşüncelerini uzaklaştırmasına izin verdi.

Çoğu düşüncelerini.

Mara ile ilgili olmayanları... Güzel, yumuşak saçları ve sıra dışı, karşı konulamaz gözleri ve sınır bilmeyen gücüyle ilgili düşünceleri... Yıllar önce yaptıklarının nedenini sorgulamasına neden olmayan düşünceleri. Ringde yaptıklarını. Kardeşine yardım etmediğini. Göğsüne saplanan bıçağı, onun uzatıp uzatmadığını.

Bilinci yerine geldiği sabah sevgiyle yarasını yıkadığı anı hatırlatmayan düşünceler. Mara'nın ona çay içirmesi. Onu iyileştirmesi. Bu sevgiyi tekrar, daha sık yaşamanın nasıl olacağını arzulatmayan düşünceler.

Ya da daha kötüsü, bu sevginin anlamını sorgulatmayan düşünceler.

Temple sessiz, buhar dolu odada kendi kendine saydırdı.

Onun sevgisini istemiyordu. Pişmanlık duymasını istiyordu. Vicdan azabı çekmesini istiyordu. Değil mi?

Kolunu dikkatle kıpırdatırken omzuna bir acı dalgası yayıldı. Kolunu kullanırken kumun içine gömülü gibi hissetmesinden nefret ediyordu. Bu kısıtlanmış hissin yarattığı korkudan nefret ediyordu.

Hisleri geri gelecekti. Gücü de.

Gelmek zorundaydı.

Dövüş gecesinden bir anı, canlandı. Mara ringin köşesinden dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu. *Seni öldürecek!* Ona seslenmişti. Onu uyarmıştı, ama bakışlarındaki endişe ve onu

önemsemesiyle öyle donup kalmıştı ki, sözlerini idrak edene kadar bıçak göğsüne saplanmıştı.

Mara'nın söylediklerini çok sonra idrak etti.

Bilinci gidip gelirken kulaklarına fısıldadığı sözlerle.

Yaşayacaksın.

Yaşayacaksın ve sana her şeyi anlatacağım.

Ve yaşıyordu.

Şimdi o geceyi ve neden kaçtığını ona anlatacaktı. Neden onu seçtiğini anlatacaktı. Neden onu cezalandırdığını.

Neden hayatını çaldığını. Çaldıklarını nasıl geri vereceğini.

“Ne yaptığının farkında mısın?” diye bir ses duydu.

Temple, odaya fark ettirmeden girilmesine şaşırdığı için kalbi biraz hızlansa bile şaşkınlığını belli etmedi.

“Bana söyleyeceğine eminim,” dedi gözlerini açarak. Chase küvetin ucunda duruyordu. “Ne zamandır beni izliyorsun?”

“Londra’daki kadınların yarısını kışkırtmaya yetecek kadar.” Chase yakındaki tabureye oturup bacaklarını uzattı, dirseklerini dizlerine yasladı. “Kolun nasıl?”

“Ağrıyor,” dedi ve yaralı koluyla yumruğunu sıkıp havaya doğru vurmaya çalıştı. “Sertleşmiş.”

Aklına gelen diğer kelimeleri söylemedi. *Uyuşmuş. Zayıf. İşe yaramaz.*

“Daha bir hafta olmadı, biraz zaman ver,” dedi Chase. “Yatakta olman lazım.”

Temple suda kıpırdanırken içine yayılan acıyla yüzünü ekşitti. “Bakıcıya ihtiyacım yok,” dedi.

“Ringden uzakta olduğun her gece para kaybediyoruz,” dedi Chase.

“Benim iyiliğimi düşünmediğini bilmeliydim,” diye karşılık verdi Temple.

Bunun doğru olmadığını ikisi de biliyordu. Chase onu iyileştirmek için Londra’yı yerle bir ederdi. “Kar marjımı etkilediği için iyiliğini düşünüyorum,” dedi.

“Tam bir iş adamısın,” dedi Temple gülerek.

Uzun bir sessizliğin ardından Chase konuştu. “Kızla ilgili konuşmalıyız.”

Temple anlamamış gibi yaptı. "Hangi kız?"

Chase bu aptal soruyu umursamadı. "İşine geri dönmek istiyor," dedi.

Onu günlerdir görmemişti, tekrar görüşmeden önce iyileşmek istiyordu. Savaşa devam etmeden, onunla tekrar yüzleşmeden önce gücünü toparlamalıydı.

Ama ondan uzakta olmasını istemiyordu. Nedenini düşünmek istemedi.

"Kardeşi ne oldu?" diye sordu.

Chase derin bir nefes verip başını çevirdi. "Hâlâ kayıp," dedi.

"Sonsuza kadar saklanamaz. Hiç parası yok," dedi Temple.

"Kız ona para vermiş olabilir," dedi Chase ve sarı saçlarını karıştırdı. "Ne de olsa ortalık yerde saklanmakta uzman olmuş."

Bu mümkün değildi. Mara için para çok önemliydi. "Ona yardım etmedi," dedi Temple.

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi Chase.

Ama Temple biliyordu. O dövüşü zihninde defalarca canlandırdı. "Onu dövüşte gördüm. Kardeşini durdurmaya çalıştığını gördüm." Kulağına fısıldadığı sözleri düşünerek durakladı. "Beni kurtardı. Beni iyileştirdi."

"Çok az şansı vardı." Chase her zamanki gibi şüpheliydi.

Temple başını iki yana salladı. Mara onu öldürmeye çalışmamıştı. Buna inanamazdı. İnanmazdı.

Chase kaşlarını kaldırdı. "Kızı mı savunuyorsun?" diye sordu.

"Hayır." *Yalancı*. "Sadece kardeşi yerine cezalandırılmasını istemediğimi belirtiyorum," diye yanıt verdi.

"Peki kızı nasıl cezalandıracaksın?" dedi Chase.

"West'e ihtiyacım var." Duncan West, kulübün en varlıklı üyelerinden biriydi. Londra'da pek çok gazetenin sahibiydi.

Chase daha fazlasını duymaya gerek kalmadan planını anlayarak başını salladı, ayağa kalktı. "Yeterince kolay olur," dedi.

Ve işte başlıyordu.

Temple bu şekilde olmasını istiyor muydu? Şu ana kadar oldukça emindi. Her gece onu Londra'ya ifşa edip, adaleti sağlayacağı anı düşünmüştü. Onun mahvolduğunu hayal etmişti. Tekrar kaçıp gitmekten başka çaresi kalmayacaktı. Sil baştan başlayacaktı. Ona yaptıklarının aynısını kendisi yaşayacaktı.

Ama şimdi... "Benim koşullarıma göre olacak Chase," dedi.

Chase yapmacık bir masumiyetle kahverengi gözlerini kocaman açtı. "Başka kimin olacaktı?" diye sordu.

"Nasıl burnunu sokmayı sevdiğini bilirim," diye karşılık verdi Temple.

"Saçmalık." Chase ceketinin kolunu düzelterek iplik parçasını silkeledi. "Kadınların mükemmel oyuncu olduğunu hatırlatmak istiyorum sadece. Seninki de farklı değil." Temple 'seninki' lafının yaşattığı keyfe karşı koymaya çalıştı. "Kardeşi seni bıçaklamadan önce rezalet çıkararak kulüpteki herkesin dikkatini dağıttı. Bu işte bir dolap olduğu kesin," dedi.

"O zaman neden kardeşi gibi kaçmadı? Neden burada kaldı?" dedi. Yaralandıktan sonra uyandığında Mara'yı başucunda bulduğu günden beri bu sorular kulaklarında çınlıyordu. Hayatta olmasına çok sevinmişti.

Çok güzeldi.

Onun kadınıydı.

Hayır! Onun kadını filan değildi. Asla olamazdı.

"Bourne gitmesine izin vermeyecekti," diye yanıtladı Chase. "Ona güvenilmez. Yaran henüz iyileşmedi. Gücünü toparlayamadın. Gitmesine izin ver. Asriel onu gözler."

Temple bu duyduklarını sevmeyi. Zayıflığının ona hatırlatılması hoşuna gitmiyordu. Birinin Mara'yı gözlemesi fikrinden çok rahatsız oldu. Mara onun sorumluluğuydu. Gerçeğe giden yoldu. "Onu kaybetmeyi göze alamam," diye yanıt verdi.

Chase duyduklarına inanamayarak ona baktı. "Asriel hayatında hiçbir şeyi kaybetmedi." Cevap alamayınca ona yaklaştı. "Tanrım. Sakın ondan hoşlandığını söyleme," dedi şaşkınlıkla.

“Hayır,” dedi Temple. Ayağa kalkarken küvetin dışına sular sıçrayarak yere aktı.

Ondan hoşlanmıyordu.

Bu imkânsızdı.

Chase ona bir havlu verip, yerdeki suyun üzerine de havlu attı. “Senden hayatını çaldı, önce mecazi olarak ve sonra da az kalsın gerçekten bunu yapıyordu. Yetmezmiş gibi bu hatunla ilgileniyorsun,” diye devam etti.

Temple yaralı kolunu kullanamadığı için gelişigüzel kurulandı. “O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyor. Ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi.

“Hatırlanacak ne var? Seni ilaçla uyuttu, kaçtı ve işlemediğin bir cinayetin suçunu üstüne attı,” diye karşılık verdi Chase.

Ama bundan fazlası vardı. Temple, neden ve nasıl sorularının cevaplarını istiyordu.

Yaptıklarının etkileri. Temple’ın saçları ve Mara’nın gözlerini alan o çocuk.

Temple havluyu beline sarıp odasına geri döndü. “Bana o geceyle ilgili her şeyi anlatacak. Masumiyetimi dünyaya kanıtlayacak. İşte bu yüzden –senin deyimimle– onunla ilgileniyorum. Bu yüzden Asriel’in onu kaybetmesinden korkuyorum,” diyebildi.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Temple, zihninde beliren bu düşünceyi umursamadı. Onunla ilgilenmiyordu. Ne gücü, ne iradesi ne de korkusuzluğu onu etkilemiyordu. Uzun boynu, dolgun dudakları da. Londra’da ondan daha güzel ve daha uysal binlerce kadın vardı.

Mara Lowe’dan etkilenmiyordu.

Etkilenmek kelimesi duygularını tarif etmeye yetersiz kalırdı. Onun cazibesine kapılıyor, baştan çıkıyordu.

Mara onu tüketiyordu.

Chase uzun bir süre sessizce Temple’ı izledi. Pantolonunu, beyaz gömleğini giyip yaralı kolu için özel yapılan kol askısını taktı.

Temple hepsini, tek koluyla yaptı. Belki Chase fark etmemişti.

Oysa Chase her şeyi fark ediyordu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Hissedemiyorum.

“Seni hâlâ devirebilirim,” diye yanıt verdi.

Chase sarı kaşlarını kaldırdı. “Büyük laflar ediyorsun.” Kapıya yöneldi, bir eli kapı kolundayken aklına bir şey geldi. “Neredeyse unutuyordum. Lowe sana saldırdığından beri yetimhaneyi gözlüyoruz,” dedi.

Temple buna şaşırmadı. Artık kulüple arası bozuk olduğu için hiç parası ve müttefiki yoktu. Londra’nın hiçbir yerinde yüzünü dahi gösteremezdi. Sığınabileceği sadece ablası vardı.

Bu düşünceyle içini öfke sardı. “E?”

“Ablasına mesaj göndermiş. Mesajı ele geçirdik,” diye devam etti Chase.

Aptal çocuk. “Ne diyor?” diye sordu Temple.

Chase güldü. “Ne sanıyorsun? Para istiyor,” dedi.

Temple’in gözünün önüne Mara’nın ofisindeki konuşmalar geldi: Yardımcısının yetimhaneye bağış yapmasını ima etmesi; onu görmeyi beklemediği bir anda Mara’nın üzerindeki eski püskü etek; soğuktan elleri kıpkırmızı olduğu halde eldiven takmaması.

“Ondan istediğini bulamaz,” dedi Temple.

“Evet, hiçbir şeyi yok,” dedi Chase.

“Not bizde mi?” diye sordu Temple.

“Hayır. Okuyup geri verdik,” diye yanıt verdi Chase.

Mara’ya kardeşine yardım etmesi için tuzak kurmuşlardı. Temple’a ihanet etmesi için.

Bir kez daha.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Temple.

Onu görmek istiyorum.

Onu istiyorum.

Chase uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu, “MacIntyre’a geri dönmesine izin ver. Asriel altı yedi adamla onu yedi yirmi dört izler.”

Temple gözlerini kıstı. “MacIntyre?”

Chase tereddüt etti. Bunu hiç yapmazdı.

“MacIntyre. Gayrimeşru aristokrat çocuklarla dolu bir yetimhanenin ismini umursayacak biri değilsin.” dedi Temple.

“Evet, ama bunu bilmeme mi şaşıırıyorsun? Üyelerimizin piçlerini gönderdiği yeri biliyorum tabii ki,” diye yanıt verdi Chase.

Chase bunu bilmek zorundaydı. Kulübün gücü bu bilgilerden geliyordu. Temple da bilgi için çıldırıyordu. Çatıya çıkıp bu soruları bağırarak istiyordu.

Daniel benim çocuğum mu?

Mara'nın mı?

Bizim mi?

Ama bunları soramazdı. “Orada olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Chase.

Temple arkadaşının gözlerine bakıp gerçeği aradı. Bulaımadı. “Yalan söylüyorsun,” dedi.

Chase iç çekerek başını çevirdi. “Bayan Margaret MacIntyre. Bristol’da doğup büyümüş, asker kocası Nsamankow’da trajik bir şekilde ölmüş,” dedi.

Temple ihanete uğradığını hissetti, öfkesi derinleşti. “*Orada olduğunu biliyordun ve bana söylemedin.*”

“Onu bulmak sana ne kazandırdı? Seni ilaçla uyuttu ve bıçakladı,” dedi Chase.

Ve sonra alevli, karşı konulamaz bir hiddetle köpürdü. “Çık dışarı.”

Chase iç çekti. “Temple...”

“Sakin beni yatıştırmaya çalışma.” Yumruğunu sıkıp Chase’in yüzündeki o ukala ifadeyi silmek istedi. “Bize oynadığın oyunlar yetti artık.”

Chase’in gözlerinden ateş saçıldı. “Senden intikam almayla çalışan on kişiden götünü kurtardım,” diye bağırdı.

Temple gözlerini kıstı. “Evet, yıllardır bana patronluk taşıyorsun. Bourne ve Cross’a da. Hepimizin koruyucusu, annesi gibi takılıyorsun. Şimdi de intikamımı elimden alacağını mı sandın? Onu tanıyordun. Adımın, unvanımın ona bağlı olduğunu biliyordun,” diye devam etti.

Gözünün önüne bir sahne geldi. Birkaç gece önce Cha-

Mara o sabah savaşa hazırды. Mahkûmluğu için savaşmaya, serbest bırakılması için görüşmeye hazırды.

Mara üç gündür The Fallen Angel'da kalıyordu. Birilerinin eşliğinde koridorlarda, gizli odalarda dolaşmasına izin veriliyordu. Bazen ağır başlı, sessiz koruma Asriel, bazen de Temple'm yarasını kontrol etmeye gelen Harlow Kontesi, bazen güzel Anna bütün siniriyle ona eşlik ediyordu.

O öğleden sonra Anna, kapısını bile çalmadan odasına girdi. "Temple seni çağırıyor," dedi sadece.

Mara bunu duyduğuna çok şaşırdı. Uyanıp yüzüne çay ve güvensizliğini püskürdüğü günden beri onu hiç görmemişti. Temple'm onu unuttuğunu sanıyordu.

Keşke Mara onu unutabilseydi. Bilincini ve öfkesini geri kazanana kadar hareketsiz ve solgun halde yatışını. Ondan korkmasını. İyileşmesini istemesini.

Bu anın, her şeyin büsbütün kontrolünden çıkmasını.

Onu özlemesini.

Keşke hepsini unutabilseydi.

Bourne, Cross ve gizemli Chase'e buradan gitmek istediğine dair haber göndermişti. MacIntyre'da işinin başına dönmesi gerektiğini. Çocukların ona ihtiyacı olduğunu.

Mara'nın devam edeceği bir hayatı vardı.

Şimdiye kadar hiç cevap yoktu. Anna yanına gelip sıradan sözcüklerle, yüreğini hoplatıp nefesini hızlandırana kadar. *Temple seni çağırıyor.*

Onu tekrar görecekti.

Onu şimdi görecekti.

Heyecanla korku birbirine karıştı. Mara başını sallayıp ayağa kalktı, eteğini düzeltti. Gergindi. Omuzlarını doğrulttu. “İdama yürüyen Boleyn gibi.”

Anna güldü. “İngiltere Kraliçesi gibi mi?” diye sordu.

Mara omzunu silkti. “Herkesin arzulayacağı bir şey,” diye yanıt verdi.

Bir süre sessizce uzun, kıvrımlı koridorlardan ilerlediler. “Aslında kötü biri değildir,” dedi Anna.

Mara hiç tereddüt etmedi. “Hiç öyle olduğunu düşünmedim zaten,” dedi.

Gerçekten.

“Ama kimse ona güvenmez. Ona çok yakın olmayanlar böyle bir şey yapacağına...”

Anna lafını yarıda kesti, ama Mara onun için devam etti. “Beni öldürmeyeceğine.”

“Evet,” dedi Anna.

“Sen de buna inanmayacak kadar iyi tanıyor muydun onu?” diye sordu Mara.

Güzel sarışın ellerine baktı. “Evet, tanıyorum,” dedi.

Anna’nın şimdiki zamanı kullanması Mara’nın, gözünden kaçmadı. Bundan nefret etti. Bu kadın belli ki Temple’in metresiydi, buna şüphe yoktu. Hem neden olmasın ki? Birbirlerine çok yakışırldı. Biri sarışın diğeri esmer, biri pürüzsüz ve çok güzel diğeri yaralı. Çok güzel çocukları olurdu.

Ama Temple’in metresiyle evlenmekten öte daha büyük planları vardı.

Doğuştan hakkım olan hayatı aldığım zaman bitecek, demişti ona bir keresinde. Eşim. Çocuğum. Mirasım.

Mükemmel, düzgün bir eş ve çocuklar. Bir düke layık biri. Şüphesiz ona kusursuz çocuklar verebilecek güzel ve genç bir eş. Mara’nın içini kıskançlık kapladı. Böyle bir kadının çocuklarını doğurduğunu düşünmek onu kahrediyordu.

Her hangi bir kadının onun çocuklarını doğurduğunu bile düşünemiyordu.

Bir kişi hariç...

Bu düşünceyi olduğu yerde bıraktı. Deliliğini zapt etti. Kendini korumalıydı.

“Böyle iyi arkadaşları olduğu için şanslı,” dedi.

Anna başını çevirip ona baktı. “Ya sen?”

“Ben mi?”

“Senin arkadaşların kim?” diye sordu Anna.

Mara keyifsiz bir kahkaha attı. “On iki yıldır saklanıyorum. Arkadaş benim için bir lüks,” diye yanıt verdi.

“Ya kardeşin?” diye devam etti Anna.

Mara başını iki yana salladı. Kit ailesiydi. Arkadaşı değil. Artık, asla da olamazdı. Derin bir nefes verdi. “Az kalsın Temple’ı öldürüyordu. Böyle arkadaşlık olur mu?” dedi.

Anna başını çevirip elini kapı koluna koydu. Çevirdi. “Temple’m bunu anlamasını sağlamalısın,” diyerek kapıyı açtı.

Anna’ya ne demek istediğini soracak zamanı yoktu. Temple’m odasına girip, Anna’nın şifreli konuşmasının üzerine kapıyı kapadı. Ringe çıkan kapı açıktı.

Mara oraya doğru gitti.

Temple boş salondaki ringin ortasında duruyordu. Güçlü, sessiz ve askıyla bağlı olan koluna rağmen her zamankinden daha yakışıklıydı. Belki de *bu yüzden* böyle yakışıklıydı. Siyah pantolonu mükemmel şekilde ütülüydü. Mara gözleriyle pantolonunun ütü çizgilerini takip ederek talaşlı zemindeki çiplak ayaklarını gördü.

Temple’m güçlü ayakları onu çok etkiliyordu. Kas ve kemiklerinin kıvrımları. Düz, kusursuz ayak parmakları. Temiz, beyaz tırnakları.

Adamın ayakları bile güzeldi.

Mara bu gülünç düşünceyle kendine gelip Temple’m gözlerine bakarken, aklını okuyup okumadığını düşündü.

Seyirciler olmadığı için salon soğuktu. Mara kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru yaklaştı. Temple her bir adımını izlerken Mara saçlarını, eteğini düzeltmemek için kendini zor tuttu.

Ringe ulaşış karşısına geçtiğinde Temple, sanki Mara’nın ne yapacağından, şimdi ne olacağından emin değilmiş gibi temkinli bir ifadeyle ona bakıyordu.

Mara da bundan emin değildi.

çevirmedi. "Gerçekten öyleydim. Ama üstesinden geliyordum," dedi.

Temple güldü, sesi sıcak ve sevecendi. "Hem de nasıl."

Bir süre sessiz kaldı, Mara artık dayanamayarak tekrar gözlerini ona çevirdi. Hâlâ onu izliyordu, siyah gözleri her şeyi görüyor gibiydi. Belki de gözlerinden etkilendiği için bunları söyledi, "İyileşmene sevindim Majesteleri."

Gerçeği.

Belki bu da yalandı. Çünkü gücünü toparlayıp, ayağa kalkmış halini görünce içini saran duygu selini anlatmak için *mutlu* kelimesi hiç yeterli değildi.

Belki rahatlama. Şükran.

Coşku.

Mara derin bir nefes verdi. Temple ona doğru yaklaşırken içine büyük bir heyecan dalgası yayıldı. Ona uzandığında Mara hiç tereddüt etmeden dokunuşuna karşılık vererek yanaklarını avcuna yasladı. Eliyle yanağındaki elini tuttu, teni tenine değerken fısıldadı, "Yaşıyorsun."

Temple'ın gözlerinde bir şey parıldadı. "Sen de," dedi.

Mara on iki yıldır ilk defa yaşadığını hissediyordu. Bu adam ona yaşadığını hissettiriyordu. Oysa düşmanı olması gerekiyordu. Muhtemelen düşmanı olarak kalmaya devam edecekti. Ona yaptığı her şey için cezalandırılmasını istiyordu. Bütün günahlarının bedelini ödemesini istiyordu.

Aynı zamanda gerçek halini gören tek kişi yine Temple'dı.

"Öleceğini sandım," diye devam etti Mara.

"Hayatta olmaz. Seni hayal kırıklığına uğratamazdım," dedi gülümseyerek.

Mara gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Ama yapamadı. Hayatın eşiğine giden başka bir hastayı, başka bir ölümü düşünüyordu.

Temple bunu yüzünde gördü. Gözünden kaçmış olamazdı. "Anlat bana," dedi.

Birden Mara ona anlatmak istedi, bilmesini istedi.

"Onu kurtaramadım," diye fısıldadı.

"Kimi?" diye sordu Temple hareket etmeden.

"Annemi," dedi.

Temple kaşlarını çatı. “Annen sen çocukken ölmüştü,” dedi.

“On iki yaşıdaydım,” dedi Mara.

“Daha çocuktun,” diye tekrarladı.

Mara başını eğdi, ödüncü sade elbisesinin eteğinden görünen ipek terlikleri Temple’ın çıplak ayaklarına değiyordu.

Çok yakındı.

“Öleceğini anlayacak kadar büyüktüm,” diye devam etti.

“Ateşi varmış,” dedi Temple, sesinde teselli edici bir ton vardı. *Bilemezdin. Yapılacak hiçbir şey yoktu.* Onlarca kişi ona aynı şeyleri söylemişti. Belki yüzlerce.

Hepsi de aynı hikâyeye inanmıştı.

Oysa annesinin ateşi yoktu.

Daha doğrusu vardı ama babasının anlattığı şekilde olmamıştı. Hastalık yüzünden değildi. Enfeksiyon kapmıştı. İyileşmeyen yarasadaki enfeksiyon...

Çok acı çekiyordu.

Temple elini uzatıp çenesini kaldırdı, gözlerinin içine baktı. Sıcak, güçlü, büyük ve kabaydı. Ve dürüst.

Mara başını kaldırıp gece gibi karanlık gözlerinin içine baktı. “Onu öldürdü,” diye fısıldadı.

“Kim?”

“Babam,” dedi. Şimdi, yıllar sonra bile babasından böyle bahsetmesi çok zor geliyordu. Onu böyle düşünmesi çok zordu.

Temple başını iki yana salladı. Mara ne düşündüğünü biliyordu. Bu imkânsızdı. İnsan karısını öldürmezdi.

“Kit’le benim sözünden çıkmamızı hiç sevmezdi, annem bizi korumak için elinden geleni yapardı. O gün...” daha fazla anlatmak istemeyerek sustu, ama artık duramıyordu. Mara hafızasında kendini kaybetti. “Yeni bir büst almıştı. Yunanistan, Roma veya İran’dan almıştı, hatırlayamıyorum.”

“Kit’le evin içinde koşturuyorduk, eteğime takıldım.” Keyifsiz bir kahkaha attı. “Daha yeni uzun etek giymeme izin verilmişti. Kendimle çok gurur duyuyordum. Artık büyülmüştüm. Evin üst katındaki merdivenlikteki masanın üzerinde duran heykele çarptım.” Temple sonrasında olacakları

anlamış gibi derin bir nefes aldı. Çocuk olarak göremediği şeyi anlamıştı.

Mara omzunu silkti. "Heykel tırabzanın üzerinden yuvarlandı. İki kat aşağıdaki girişe düştü."

Yukarıdan kilometrelerce uzakta gibi görünen yerdeki kırık parçalar gözünün önünde canlandı. "Babam deliye döndü. Hemen yukarı gelip merdivenlikte karşıma çıktı."

"Kaçmadın mı?" diye sordu Temple.

Bu sözler onu hafızasından çekti. "Kaçmak sadece durumu kötüleştirirdi."

"Dayağı," dedi Temple.

"Buna dayanabilirdim. Bizi ilk kez cezalandırmıyordu. Son kez de olmayacaktı. Ama annem artık dayanamadı," dedi Mara.

"Ne yaptı?" diye sordu Temple.

"Babama karşı çıktı. Elinde bir bıçakla," dedi.

Temple derin bir nefes aldı. "Tanrım."

O günden beri bu sahne defalarca Mara'nın zihninde canlanmıştı. Güzel annesi, intikam almaya çalışan kraliçe, kendini, çocuklarıyla babalarının arasına atıyordu.

Çocuklarına dokunmasına izin vermiyordu.

"Anneme güldü," dedi Mara sözlerin hafifliğinden nefret ederek. O zamanki çocuk halini yeniden yaşatmasından nefret ederek. Yutkundu. Tekrar gözlerinin içine baktı. "Annem için fazla güçlüydü."

"Bıçağı ona doğrulttu," diye devam etti.

Kanla kaplı başka bir yara. Bu seferki o kadar şanslı değildi. "Doktorlar geldi. Ama yapılacak bir şey yoktu. Bıçak saplandığı anda ölümün eşiğine gitmişti. Sadece an meselesiydi."

"Tanrım," Temple bu sefer ona uzanarak sınıksız göğsüne bastırdı. "Ve onunla yaşamak zorunda kaldın."

Beni başka bir adamın önüne atıp kaçırmaktan başka çare bırakana kadar:

Mara bunları kendine sakladı. Çünkü Temple'ın ona olan kızgınlığını hatırlatmayı istemiyordu. Hayatının geldiği noktanın nedeni olduğunu hatırlatmayı da istemiyordu. Sıcak göğsünün verdiği huzuru kaybetmeyi istemiyordu.

Mara, Temple'in sıcaklığına yüzünü bastırdı, kekik ve karanfil kokusunu içine çekti, geçici olsa da dünyayla yüzleşmeden önce bu anın tadını çıkarmalıydı. Daha önce hiç ağzından dökülmesine izin vermediği o sözleri söyledi. "O heykeli kırmasaydım..."

Temple hemen elini çenesine götürdü, uzun parmaklarıyla yüzünü kaldırdı. Gözlerinin içine baktı. "Mara," dedi, on yıl uzak kaldığı bu isim hâlâ ona yabancı geliyordu. "Bu senin suçun değil."

Buna inanmak istese bile öyle olduğunu biliyordu. "Yine de bedelini ben ödedim." Temple'ın dudağının kenarı gülümseyecek gibi kıvrıldı. "Senin olmayan borçları ödemeyi çok iyi biliyorsundur."

"Sandığın kadar değil," dedi Temple. Başparmağı sıcak ipek gibi yanağını okşuyor, onu sakinleştiriyordu.

Mara Temple'm yüzünü inceledi; kırık burnu, bir gözünün altındaki yara, alt dudağındaki yarık. Dokunuşunun verdiği huzurla düşüncelerini unutarak uzun bir süre sustu.

Temple konuştuğunda dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordu. "Bunun benim borcum olduğunu sanıyorum," dedi.

Temple onun gözlerine bakmadı, toplumdan sürgün edildiğinde aldığı isim kulaklarına fısıldanırken bile gözlerine bakmadı.

"Seni öldürdüğümü sanıyordum," dedi sadece. Büsbütün alakasız bir şeyden konuşuyorlar gibi. Haberlerden. Havadan sudan. Boğazını temizleyerek elini yanağından çekti. "Ancak öldürmemişim."

Temple'm dokunuşunu kaybetmek, Mara için büyük bir yoksunluk hissi yarattı.

Özür dilerim, demek istedi Mara.

Bunun yerine kendi elini Temple'ın yanağına götürdü, sakalı avcunu gıdıklıyordu. Onu baştan çıkarıyordu. O an göz göze geldiklerinde Mara, bakışlarında pişmanlık, kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve evet öfke gördü. Bu kadar yakından bakmasa asla göremeyeceği kadar iyi gizlenmiş bir öfkeydi bu.

"Asla seni incitmek istemedim," dedi. Duraksayarak ge-

çen gece kadınlarla birlikte dövüşü izlediği aynalı odaya baktı. "Sana bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti."

Temple bir şey söylemedi. Gerek yoktu. Mara hareketlerinin onu etkilemeyeceğini düşünüyorsa bu saçmalıktı. Mara geçmişti bastırmaya çalışır gibi konuşmaya devam etti. "Ama onları duyduğumda... Seni izlerken gördüğümde..."

"Kimi?" diye sordu Temple.

Başıyla aynaya işaret etti. "Kadınlar. Seninle ilgili konuşma tarzları hiç hoşuma gitmedi," dedi. Parmaklarıyla çenesini, göğsünü, gömleğinin altındaki kaslarını okşadı. "Sana bakmalarından nefret ettim."

"Kıskandın mı?" diye sordu Temple.

Mara kıskanmıştı, ama bunu kastetmiyordu. "Gözleriyle seni yiyip bitirmelerinden nefret ettim. Bir hayvan gibi. Bir ödül. Tüketilecek bir şey. Senden çok daha aşağılarda bir şey gibi," diye devam etti.

Temple elini yakalayıp itti. Elinin uzaklaşması Mara'da yine yoksunluk hissi uyandırdı. "Acımana ihtiyacım yok," dedi.

Mara gözlerini hayretle açtı. "Acımak mı?" Bütün düşüncelerini alt üst edip onu rahatsız eden bu duygunun nasıl *acıma* olduğunu düşünebilirdi?

Kesinlikle bu kadar basit bir şey değildi.

"Keşke acıma olsaydı," dedi elini çekerek. Görünmez bir güç onu çekiyormuş gibi karın kaslarının kıvrımlarına dokundu. "Acıma olsaydı bundan kurtulabilirdim."

"Ne o zaman?" Sözleri öyle kısık ve karanlıktı ki, Mara, bu geniş salonda kendini küçük, kuytu bir odada gibi hissetti.

Mara başını iki yana salladı, tüm varlığıyla onu hissediyordu. Her hücresi ona dokunması için sızlıyordu. Affetmesi için. Onun için. "Bilmiyorum. Bana kendimi..."

Mara duygularını kelimelere dökemiyordu.

Temple tekrar boynuna dokundu, parmakları hafifçe nabzının üzerini okşarken kaçışacak gibiydi. "Ne?"

Mara'nın parmakları kendi kendine hareket ediyordu. Temple'ın saçlarında gezinip yumuşaklığını içine çekti.

Temple sağlam eliyle onu durdurdu, halatlara doğru itip parmaklarıyla halatlara tutunmasını istedi. Sonra yüzüne kendine doğru çekti. "Sana kendini nasıl hissettiriyorum Mara?"

Ringdeki hallerinden sonra bütün Londra, onu, gizemli metresi sanıyordu. Bu düşünce mi böyle hissetmesine neden olmuştu? Sadece söylenti olmasının bir önemi var mıydı? Sergiledikleri sahneden daha fazlasını arzulamasının önemi var mıydı? Onu gerçekten istemesinin? Ellerini, dudaklarını, bedenini...

Mara bu cümleyi tamamlayamadı.

Temple'in ona verebileceği her cezadan daha fazla yıkılacağı için tamamlayamadı.

Ama artık oyun başlamıştı, karşı koymanın nafîle olduğunu biliyordu.

Özellikle de Temple'in kazanmasını isterken.

Mara halatlara tutundu. "Bana kendimi..." Dudakları buluşunca susuverdi, öpücüğü her zamankinden daha yumuşaktı, dili narin, yıkıcı bir güçle hareket ediyordu.

Mara tamamen tadını alamadan kendini çekti. "Devam et," diye fısıldadı Temple. Ona dokunmayı Mara'yı yıkıyordu. Aklını yitirmemek için tutunacağı tek şey olan halatlarla, dipsiz bir kuyunun üzerinde duruyordu.

"Bana kendimi sıcak ve aynı zamanda soğuk hissettiriyorsun," diyebilirdi.

Temple sözlerini boynuna kondurduğu uzun, sevgi dolu, tapar gibi bir öpücükle ödüllendirdi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sıcak," diye cevapladı içinin ürpertisine rağmen. "Soğuk. Bilmiyorum."

Mara, ona gülümseyen dudaklarına tapıyordu.

"Başka?" diye devam etti Temple.

"Bana baktığında kendimi dünyadaki tek kadınmış gibi hissettiriyorsun," dedi.

Temple'in gözleri ödünç alınmış elbisesinin ucundaydı, korse inanılmaz dar görünüyordu. Kumaşın arasına parmağını kaydırıp tenine hafifçe dokunurken Mara, elbiseyi hemen çıkarmak istedi. Sonra Temple elbisenin önündeki küçük be-

yaz kurdeleyi çekti, korsenin önünü yavaşça açarak Mara'ya istediğini verene kadar çekti. Mara refleks olarak halatları bırakıp elbiseyi tutmaya çalıştı.

Ama Temple tek eliyle elbisesini çekmeye devam etti. "Halatı tut," dedi işi bittiğinde.

Mara ona dönerek bir kez daha halatı tuttu.

Göğüs hizasında kalan elbise düşecek gibiydi. Temple elbisenin asılı kalışını izlerken, Mara gözleriyle elbiseyi çıkartıp çıkaramayacağını düşündü.

Temple yünün altına parmağını soktu, narin ve kusursuz bir hamleyle elbise ayaklarının altına serildi. Mara heyecandan nefesini tuttu.

"Soğuk mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi. Güneş kadar sıcaktı.

Temple başını eğip meme uçlarından birini içliğinin üzerinden öpüp yalayarak, ıslattı. Kendini geri çektiğinde Mara, sadece daha fazlası için sızlıyor, onu derinden arzuluyordu. Gözlerine baktı.

"Başka ne Mara?" diye sordu. "Sana kendini nasıl hissettiriyorum?"

"Her şeyin farklı olmasını istiyorum," dedi.

Mara'nın bu itirafı da içliğinin yere atılmasıyla ödüllendirildi. Üzerinde yün çorapları ve geldiği gün giydiği elbiseyle takım olan, ipek terliklerden başka bir şey kalmadı. Temple onu uzun bir süre izleyip içine çekti, meme ucuna soğuk hava üfleyip uyarırken bakışlarıyla ısıttı.

Mara zevkten inlerken, Temple başını kaldırıp gözlerine baktı. Onu görüyordu. Aynı onun gördüğü gibi. Onu nasıl arzuladığını görüyordu. Nasıl sızladığını. Sonra aç bir adam gibi elinin tersiyle dudaklarına dokununca Mara'nın, dayanacak gücü kalmadı, halata tutunduğuna şükretti.

"Senin için daha farklı olmak istiyorum," diye itiraf etti. *Daha fazlası olmayı istiyorum.*

Temple başını iki yana salladı. "Ne tuhaf; ben farklı olmayı hiç istemiyorum," dedi.

Temple'ın sözleri anlaşılmayacak kadar karmaşıktı. Mara'nın tek istediği ona yaklaşmasını sağlayacak olan, doğru

şeyi söylemekti. İstedğini almasını sağlayacak şeyi söylemek.

Ona ait olmasını sağlayacak şeyi söylemek istiyordu.

“Her şey,” diye fısıldadı sonunda. “Bana kendimi her şey gibi hissettiriyorsun.”

Ve o anda, Temple kalesi ve krallığı olan o ringde diz çöküp sağlam kolunu beline dolayarak, karnının yumuşaklığına dudaklarını yasladı. “Her şey değil. Henüz değil.”

Temple’ın öpücükleri, Mara’nın göbek deliğini takip edip aşağı, özüne ilerledi, yumuşak tüylerinin üzerinde durdu. Bekledi. “Ama yapacağım,” diye söz vererek dilini yumuşak, dayanılmaz hassas tenine kaydırды.

Mara inleyerek elini başına götürüp saçlarını okşadı.

Temple dokunuşuyla başını çekerek başparmağının ucunu dişleriyle yakaladı. Hafifçe ısırды. “Halatı tut,” dedi.

Mara durdu. “Neden?” diye sordu.

Temple umut veren gözlerle ona baktı. “Halatı tut,” diye tekrarladı.

Mara dediğini yaparak arkasındaki sert halatı tuttu. Karşılığında Temple bileğinden başlayarak yukarı doğru bacağını, dizinin iç kısmını, kalçalarının arasındaki el değmemiş noktaları okşayarak onu ödüllendirdi. Tek eliyle bacağını kaldırıp tüy gibi hafifmişçesine omzunun üzerine koydu.

Mara’nın yanakları kızarıırken diğer yerleri arzuyla tutuyordu. Aynı anda hem dehşet hem çaresizlik hissediyordu. Temple söz konusu olduğunda yaşadığı bütün çelişkiler gibi.

“İzle,” dedi Temple.

Mara başka bir şey yapamıyordu zaten. Ondan gözlerini alamıyordu.

Ruhunu görmesini izliyordu.

“Aynaya bak,” dedi Temple ve Mara’nın bakışları arkadaki büyük aynada döndü. Kendini öyle kaptırmıştı ki onu tamamen unutmuştu. Asla hayal bile edemeyeceği bir manzara vereceğini unutmuştu.

Çıplaktı, Temple’ın, aynanın ve ringin karşısında çırlıçırlı, elleri halata dolanmış halde garip bir adak gibi görünüyordu. Temple diz çökmüş, çıplak kalçalarının önünde geniş omuzlarında tek bacağı duruyordu.

Herkes onları görebilirdi.

Aynanın arkasında birilerinin olabileceği düşüncesi onu dehşete düşürmeliydi. Korkutmalıydı. Kendine getirmeliydi. Ama aksine daha fazlasını arzuluyordu.

Temple onu ne hale getirmişti?

“Temple,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, gördüklerine karşı gözlerini kapadı. Bu çok güçlü bir sahneydi. Sonra yapacaklarından korkuyordu.

Daha kötüsü bunları yapmamasından korkuyordu.

Sonra Temple bacaklarını iki yana açarak ona baktı, hiç kimsenin onu görmediği şekilde ona baktı. Hiç kimsenin görmemesi gereken bir şekilde ona baktı.

Ve bu Mara’ya büyük keyif veriyordu.

Temple’in o sihirli, muhteşem eli tekrar hareket etti, bir parmağı en gizemli noktasına doğru kayarak girinti, çıkıntı ve kıvrımlarını keşfederek içine haz dalgaları gönderdi. Mara bu haz karşısında gözlerini kapayarak arkaya yaslandı. Temple’in yumuşaklığına karşılık halat sırtını acıttı.

Temple hafif dokunuşlarla parmaklarını gezdirirken, Mara’nın aklını başından alıp nefesini kesti. “Sana karşı koyabileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum,” dedi.

Temple, Mara’yla aynı şeyleri düşünüyordu. Bu kaçınılmazdı. Sokakta ona yaklaştığı andan, hatta daha öncesinden beri.

Sonra Temple dilini değdirdiği an, Mara hiçbir şey düşünemez oldu, yavaş dokunuşlarla dilini gezdirerek onu baştan çıkarıyor, inanamayacağı zevkler verirken aynı anda işkence ediyordu. “Temple,” diye inleyerek doğruldu, kendini sundu. Kendini teslim etti.

Mara, ona güveniyordu.

Sonsuzluktan beri ilk kez birine güveniyordu.

Temple onu muhteşem dudaklarıyla ödüllendirerek kolu nu beline doladı, sımsıkı kendine doğru çekti. O karşı konulamaz yerini daha derinlere doğru emiyor, daha sert yalıyor, onu zevkten çıldırtıyordu.

“William.” Geceleri yüzlerce kez hayalini kurduğu bu ismi haykırdı. Binlerce kez onu hayal etmişti. Asla böyle bir haz deryasına sokabileceğine inanmamıştı.

Artık ondan daha fazla saklanamazdı. Ona yalan söyleyemezdi. Yetimhaneyi kurtarmak için başka bir yol bulacaktı. Çocukları korumanın başka bir yolu olmalıydı.

Mara'nın, bu adamı kullanmadan yapabileceği bir şey olmalıydı.

Ona en azından bu kadarını verebilirdi.

Mara'nın içini hüznü sararak başını kaldırdığında, Temple'in gizemli bakışlarıyla karşılaştı. Düşüncelerini okuyabilme-yi istedi. Ona her şeyi anlatabilmeyi, tamamen açılmayı istedi.

Mara geleceklerinin böylesine taşa yazılmamış olmasını istedi.

"Sana anlatacağıma söz ver..." diye başladı.

Temple başını iki yana sallayarak sözünü kesti. "Şimdi olmaz. Bu gece olanlar yüzünden olmaz. Büyüsünü kaçırma. Uzun zamandır ilk kez böyle gerçek bir şey..."

Temple'm yarıda kestiği sözleri, Mara'nın içinde yankılanarak asla kabul edemeyeceği bir umut verdi. Buna izin vermenin onu yıkacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Mara köklenmesine izin vermedi. "Biz..." Kucağından inip yere doğru kaydı. "Başladık, ama hiç sonuna..." Temple gözlerini kapayarak derin bir nefes alırken Mara, durmayı istese de devam etti. "Seni birlikte olduğumuza inandırma-malıydım," dedi.

Temple gözlerinin içine baktı. "Yani bu da başka bir yalandı," dedi.

Mara başıyla onayladı, artık ona her şeyi anlatmak istiyordu. Uzun yıllar önce hayatında en çok pişmanlık duyduğu şeyi yaptığı o gecenin, aynı zamanda en az pişmanlık duyduğu şey olduğunu söylemek istedi.

Temple onu güldürmüş, eğlendirmişti. Kendini güzel hissettirmişti.

Hayatında ilk kez.

Hayatında son kez.

Mara bunu söylemek ve her şeyi açıklamak üzere ağzını açtığı anda, Temple ondan önce davrandı. "Daniel?"

Bu isim Mara'nın kafasını karıştırdı. "Ne olmuş Daniel'a?" diye sordu.

“Benim çocuğum değil mi?” diye sordu Temple.

Mara bu sözlerle çok şaşırdı. Anlamını kavrayamadı. Başını iki yana salladı. “Anlamıyorum...”

“En başından beri seninle olduğunu söylemiştin,” diye devam etti Temple.

Siyah saçları Temple’a, mavi gözleri Mara’ya benzeyen ve yaşı da zamanlamalarına tam uyan Daniel. Daha fazlasını yapmış olsalardı...

Mara bir an bu sahneyi, gözünün önünde canlandırdı. Güçlü, kendinden emin ve yakışıklı kocası Temple. Esmer, ciddi ve sevimli oğulları.

Aileleri.

Temple’m istediği hayat buydu. Bir eş. Bir oğul. Bir miras.

Ama bu gerçek değildi. Mara başını sallayıp bu görüntüyü aklında silerek Temple’ın, duygu dolu gözlerine baktı. Bakışlarında pişmanlık, öfke, mutsuzluk vardı.

Mara yine onu incitmişti. Uğraşmasına bile gerek olmadan. Gözlerindeki yaşları uzaklaştırmaya çalıştı. “En başından beri, yani yetimhaneyi kurduğumdan beri. O bizim...” Gerçeğin farklı olmasını isterdi.

Temple bunun üzerine soğuk, keyifsiz bir kahkaha attı. “Tabii ki değil. Tabii ki birlikte olmadık,” dedi.

Temple’ın sözleri, Mara’nın ruhunu delip geçti.

Temple tek bir hareketle ayağa kalkıp, ringin diğer ucuna gitti. Kolu askıdayken bile zarafetiyle hızını kaybetmemişti. Daha zayıf bir adamı öldürebilecek bir yarası varken bile.

Temple sırtı ona dönük bir şekilde saçlarını karıştırdı. “Bir kez olsun senden gerçeği istedim,” dedi ve omzunun üzerinden ona baktı. “Bir kez olsun görüldüğünden fazlası olduğuna inanmam için bir neden vermeni istedim. İntikam ve para peşinde olan bir kadından daha fazlası olmanı istedim.” Temple gülüp tekrar başını uzağa çevirdi. “Ama sen yine aynı şeyleri yaptın.”

Mara ona anlatmalıydı.

Bütün hikâyeyi bilmeliydi.

Para, borç, kaçma nedeni. Ayaklarına kapanıp affedilmek

için yalvarmalıydı. Ona inanması için. Ona güvenmesi için.

Belki o zaman tekrar başlayabilirlerdi. Belki o zaman aralarındaki bu garip, tedirgin edici şeyden daha fazlasına sahip olabilirdi.

Mara bunu, her şeyden çok isterdi.

“Kan peşinde değildim,” diyerek ayağa kalktı Mara, elindeki elbisesiyle çıplaklığını saklamaya çalıştı. “Para peşinde de değildim.” Bir adım yaklaştı. “Lütfen. Açıklamama...”

“Hayır.” Temple arkasını dönüp elini havaya kaldırdı.

Mara hemen durdu.

“Hayır,” diye tekrarladı. “Bundan usandım artık. Yalanlarından. Oyunlarından. Sana inanmaya çalışmaktan yoruldum. Yetti.”

Mara elbisesiyle üzerini sardı. Bunu hak ettiğini biliyordu. On iki yıldır hayatının bu noktaya geleceğini biliyordu. Bu adamla yüzleşip ona gerçeği anlatacağı gün sonuçlarına katlanacağını biliyordu.

Ama Mara onu kaybetmenin, onu incitmenin böylesine büyük bir acıyı yaşatacağını hiç düşünmemişti. Onu önemseyeceğini hiç düşünmemişti.

Önemsemek.

Temple’in, iblisleriyle savaştığını izlerken hissettiği duygulara kıyasla ne saçma, ilgisiz bir kelimeydi. Bu iblisleri peşine saran oydu.

“Uydurma gerekçelerin hiç umurumda değil. Ben çekiliyorum. Bugünün ücreti nedir?” diye sordu Temple.

Bu sözler Mara’nın yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bunun için para alacağını düşündüğüne inanamıyordu. *Tabii ki düşünürdü.* Yaptıkları anlaşma buydu.

Mara başını iki yana salladı.

“Şimdi anlaşmamız için yüce gönüllü mü hissediyorsun?” diye sordu.

Mara artık parayı da anlaşmayı da istemiyordu. Hiçbir şey istemiyordu. Tek istediği Temple’dı.

Ve o anda sert, ağır bir darbe gibi sonunda gerçeği anladı.

Onu seviyordu.

Bu durum yeterince kötü değilmiş gibi Temple buna asla inanmazdı.

Ama yine de denemek zorundaydı. “William. Lütfen. Açıklamama...”

“Hayır.” Soğuk ve korkutucu ses tonu havada asılı kaldı. Mara, şu anda karşısında duran adamın, Londra’nın gördüğü en büyük dövüşçü olduğunu fark etti. “Sakin bu ismi kullanma. Buna hakkın yok,” dedi Temple.

Tabii ki yoktu. Mara, Temple’ın hayatını çaldığı anda ismini de çalmıştı. Numara yaptığını düşünmesinden korkarak gözyaşlarını bastırdı. *Kendisinin* bir numara olduğunu düşünmesini istemiyordu. Başını hafifçe salladı. “Tamam,” dedi.

Temple soğuk ve hareketsizdi, Mara artık yüzüne bakamıyordu. Son darbeyi de yapmaya hazırlanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yarın bu iş bitecek. Yüzünü gösterip beni aklayacaksın. Ben de paranı vereceğim. Sonra benim dünyamdan defolup gideceksin,” dedi.

Temple onu, orada, ringin ortasında, kulübün orta yerinde öylece bırakıp gitti.

Odasına girip kapıyı kilitlediği an Mara, gözyaşlarını salıp üzerini giyindi.

Temple onu ringin ortasında çıplak bırakmıştı.

Temple çıplak elli bir boksör olarak yaptığı dövüşlerde hiçbir rakibini böyle onursuz hale getirmemişti.

Hiç hayallerini ondan söküp alan böyle usta bir rakibi hiç olmamıştı.

Ne saçmalıyordu? Kulübün üst katlarındaki odalardan birinde bilardo masasının üzerine eğilerek toplara sertçe vurdu.

“Temple,” Bourne, iki topun masanın en uzak cebine girişini izledi. “İstersen biz çıkalım sen kendi kendine oyna.” Kalan viskisini bitirdi. “Hem de tek kolla.”

Hâlâ hissiz ve güçsüz olan kolunun bahsi, Temple’m öfkesini, geri getirdi. Kardeşi, gücünü almıştı. Kudretini. Ama Mara bundan kötüsünü yapmıştı. Umudunu almıştı.

Temple olabilecek şeylere kendini inandırmıştı. Hayatının eksik parçasını Mara’nın dolduracağına inanmıştı. Bir eş. Aile. *Ve daha fazlası.*

Aşk.

Bu kelime kısmen şaşkınlık ve hayal kırıklığı kısmen arzuyla içinde yankılandı.

Temple bunu görmezden gelip öfkeyle, içkisinden büyük bir yudum aldı. Sonra bir daha.

Cross kolunu ıstakasın üzerine uzatarak topuklarının üzerinde arkaya eğildi. “Tamam, oynamamıza bile fırsat vermiyorsun. Derdin nedir?” diye sordu.

“O kadın,” dedi Bourne, bir kadeh daha viski koymak için masaya gitti.

Tabii ki sorun Mara’ydı.

Temple bunu düşünmemeye çalışarak bir topu daha deliğe gönderdi.

Cross, Bourne'a baktı. "Öyle mi dersin?" dedi.

Ona dönüp kadehi uzattı. "Her zaman öyledir," diye yanıt verdi.

Cross başıyla onayladı. "Haklısın," dedi.

"Hayır, değil," dedi Temple.

Bourne kaşlarını kaldırdı. "Evet, haklıyım," dedi.

Tabii ki haklıydı. Temple somurttu. "İkiniz de cehenneme gidebilirsiniz," dedi.

"Gidersek bizi özlersin," dedi Cross, sonunda oynayacak fırsatı oldu. "Ayrıca ben ondan hoşlandım. Canını sıkın oysa benim için hava hoş."

Bourne sert bir bakış attı. "Mara'dan hoşlandın mı?" diye sordu.

"Pippa onu sevmiş. Temple'a önem verdiğini düşünüyor. Ona inanıyorum," diye yanıt verdi Cross.

Temple'ın gözünün önünde, ringde çıplak, gözü yaşlı oturan Mara canlandı. Ona korkunç davrandığı için bu haldeydi. Temple dişlerini sıktı.

Mara ondan hayatını çalmış, sonra da yalan söylemişti. Tekrar tekrar. Ona önem veriyor olamazdı. Bu imkânsızdı.

Cross hâlâ Bourne'la konuşuyordu. "Üstelik yüzüne yumruk attı," dedi.

"Böyle neşeyle söylemene gerek yok," diye çıkıştı.

"Tabii söylerim. Bir kadından dayak yedin," dedi.

"Pisliksin," dedi homurdanarak. "Ayrıca Temple gibi yumruk atabildiğini nereden bilebilirdim?"

Temple, Mara'nın yetimhanede göğsüne yasladığı sıcak, güçlü elini anımsadı. *Seni incitmek istemiyorum*, demişti.

Bu da başka bir yalandı.

Cross düşüncelerini böldü. "E, Temple. Ne yanlış yaptın?" diye sordu.

Mara'nın ringin ortasındaki hali gözünün önüne geldi. onu dinlemesi için yalvarıyordu. Ne diyecekti? Ona ne anlatacaktı?

Temple bu anıyı uzaklaştırdı. Ne zaman gerçeği söylemişti ki?

Birkaç dakika önce.

“Hiçbir şey,” dedi Temple.

“Ha, yani kesinlikle bir şey yaptın o zaman,” dedi Bourne ve yanındaki sandalyeye çöktü.

“Siz ne zaman bu kadar geveze oldunuz?” diye sordu Temple.

Cross bilardo masasına yaslandı. “Sen ne zaman espri anlayışını kaybettin?” diye sordu.

Bu soru çok normaldi. Bourne ya da Cross böyle ters bir ruh halinde olsaydı, Temple, onlara soru soracak ilk kişi olurdu.

Temple, geçen sene, ikisinin de eşlerine ilk önce karşı koyup, sonra delicesine flört etmelerini izlemişti. Onlara sık sık gülerек dalga geçmekten keyif almıştı.

Ama şimdi söz konusu olan kişi bir kadın olsa da Temple’ın karısı değildi.

Temple’ın derdi aklanmaktı. Çok çok daha önemli bir hedefi vardı.

“Onu gönderdim,” dedi sadece.

“Nereye?” diye sordu Bourne.

“Eve,” diye yanıt verdi.

“Ha,” dedi Cross, bu söz her şeyi açıklıyor gibi. Oysa açıklamıyordu.

Temple sinir bozucu arkadaşına kaşlarını çatı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ayrılıklar hiçbir zaman beklediğin gibi gitmez,” dedi.

“Mmm,” diye ekledi Bourne. “Huzur bulacağını sanırsın ama onu düşünmeden duramazsın.”

Temple arkadaşlarına baktı. “İkiniz de hatunlara dönmüşsünüz. Bu kadar şey olmasa, istediğim an onu aklımdan çıkarabilirim,” dedi.

Bu kadar sinir bozucu olmasa.

Bu kadar beni tüketmese.

Ringde bütün güzelliğiyle dimdik durarak ona savurduğu darbeleri bir şampiyon gibi, hak etmiş gibi gururla kabul etmese.

Ama ya hak etmediyse?

“Bu kadar ne olmasa?” diye ısrar etti Cross.

Temple kendine bir kadeh viski koydu. Hepsini içti. İçkinin acısının Mara’nın acısını silmesini umuyordu. “Benim bağlantım olmasa,” diye yanıt verdi.

“Neye?” diye devam etti Cross.

Lowe’a. Geçmişe. Gerçeğe. Uzun zamandır çaresizce yaşadığı hayata.

Daha da fazlasına. *Mara, her şeye olan bağlantısıydı.*

Temple, bu düşüncüyü bir kenara itip, vuruş yapmak için eğildi. Koluna yayılan, sonra hiç olmamış gibi kaybolan acıyı umursamadı.

Iskaladı. Arkadaşları şaşkınlıkla birbirlerine bakınca Temple çıkıştı. “Siz de tek kolla deneyin.”

Kapı çalınca üçü de aynı anda döndü. Temple konunun değişmesine sevindi. “Gir,” diye seslendi Bourne.

Justin’in peşinden Londra’da yedi sekiz gazete ve derginin sahibi, Duncan West içeri girdi. İngiltere’nin neredeyse en nüfuzlu adamlarından biriydi, Temple’ın asilzadeler arasındaki itibarını yeniden kazanmasına yardım edecekti.

West odaya bakındı. “Dördüncüye yer var mı?” diye sordu.

Temple istakasını ona uzattı. “Benimkini alabilirsin,” dedi. Büfeye doğru gidip içki koyarken, West mantosunu çıkardı.

“Kim kazanıyor?” diye sordu.

“Temple,” dedi Bourne. Atışını yaptı ama ıskaladı. West, Temple’m uzattığı içkiyi aldı. “Sen devam etmek istemiyor musun?” diye sordu.

Temple yakındaki koltuğa oturup arkaya yaslandı. “Rahat rahat konuşmayı tercih ederim,” dedi.

Gazete sahibi adam sustu. “Ben de sana katılayım mı?”

Temple bardağıyla bilardo masasını işaret etti. “Dinlemeye değer bir şey söyleyene kadar oyna,” dedi.

West bu öneriyi kabul edip masadaki oyunun durumunu inceledi. “Tamam. Kolun nasıl?” diye sordu.

“Askıda,” diye yanıt verdi Temple.

West, bardağını masanın kenarına koyarak atışını yapmaya hazırlandı. Istakasım geri çekip vurmak üzereyken, Temple konuştu, “Mara Lowe hayatta,” dedi.

West, atışı kaçırmıştı ama hiç umursamadan hayret dolu gözlerle, Temple'a döndü. "Dinlemeye değer bir şey söyledin," dedi.

"Böyle düşünceğini tahmin etmiştim," dedi Temple.

West ıstakayı bıraktı. "O zaman onlarca sorum olduğunu da tahmin edersin," diye devam etti.

"Hepsini cevaplandıracağım. Benim bilmediklerimi o cevaplayacak," dedi.

"Bu kadın adına konuşabiliyor musun?" West hafif bir ıslık çaldı. "Çok güzel bir haber. Nerede?"

"Önemli değil," dedi Temple, aniden Mara'nın bulunduğu yerle ilgili özel ayrıntıları paylaşmayı istemedi. İçkisinden içti. Alkol cesareti. Bu düşünce de nereden gelmişti? "Leightonların, Maskeli Noel Balosu'na gidecek misin?"

West iyi bir haber yakaladığında hemen anlar ve asla reddetmezdi. "Bayan Lowe'un da orada olacağını düşünüyorum, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Beni onunla tanıştırmayı mı planlıyorsun?" dedi West.

Temple başıyla onayladı. West zeki adamdı, parçaları birleştirmeyi bilirdi. "Ama dahası var, değil mi?" diye devam etti.

"Hep öyledir." Cross diğer taraftan katıldı.

"Kızın rezil olmasını istiyorsun," dedi West.

Bunu gerçekten istiyor muydu?

"Seni suçlamıyorum. Ama bu işte kuklan olamam. Chase beni çağırdığı için geldim. Ona borçluyum. Senin hikâyeni dinlerim. Senin tarafını. Ama onun tarafını da dinledikten sonra utancı hak etmiyorsa sana yardım etmem," dedi West.

"Ne zaman böyle asil oldun?" diye çıkıştı Bourne. "Bu hikâye satışları yükseltmez mi?"

West'in yüzüne bir an gölge düştü. Temple dikkatle bakıyor olmasaydı fark etmeyebilirdi. "Gazetelerimde yeterince insanın yıkıma neden oldum. Artık her intikam peşindeki aristokratın istediklerini yapmama gerek yok." Temple'ın gözlerine baktı. "Bunu hak ediyor mu?"

Temple bu soruyu duymamayı umuyordu.

Ve cevabını vermeyi de istemiyordu.

Temple geçen hafta hiç tartışmasız buna *evet* derdi. Bir hafta önce, kızın başına gelecek her şeyi hak ettiğini söylerdi. Gücü ve nüfusunu kullanarak alacağı her türlü intikamın, gayet uygun olduğunu savunurdu.

Ama şimdi, Temple tereddüt ediyordu. Artık onunla ilgili daha karmaşık düşünceleri vardı. Birden Mara'nın, düşman olduklarını unuttuğu bir anda, ona takılması aklına geldi. Onu kendine denk olarak görmesi. Öğrencilerine ve kulüpteki adamlara karşı duruşu. Dokunuşuna verdiği tepki. Bir kadının isteyebileceği en iyi arkadaşmış gibi, o salak domuzu kucağına alması.

Zihnini kaplayan sinsi düşüncelerle bu domuzdan daha iyi olup olamayacağını düşündürmesi.

Temple bunları bir kenara bırakıp viskisini bitirdi ve tazelemek için kalktı.

Temple şimdi bir de kendini bir domuzla kıyaslamaya başlıyordu.

Peki Mara, intikamını hak ediyor muydu? Temple artık bunu bilmiyordu. Ama geçmişini, yaşayabileceği hayatı, unvanıyla yapabileceklerini düşündüğünde, öfkesi yine ağır basıyordu.

Mara olmasaydı, Temple, böyle öfkeli bir insan da olmayacaktı.

Böyle yaralı ve incinmiş biri olmayacaktı.

Bu yol, yıllar önce çizilmişti. Artık geri dönüşü yoktu.

Mara ona yalan söylemişti. Tekrar tekrar.

Mara nihayet ona doğruları söylediğinde son umudunu da elinden almıştı. Ruhunun en karanlık noktalarında arzuladığı son, umudunu çalmıştı. Güzel bir eş. Güçlü, mutlu bir çocuk. Bir aile. Kendi ismi.

Mirası.

Temple, hiç buna sahip olmamış gibi Mara, hepsini ondan çalmıştı.

Temple içini öfke sardı. West'in gözlerinin içine baktı. "Hak ediyor," dedi.

West masaya dönüp atışını yaptı. Topu deliğe soktu. Doğ-

rulup kadehini Temple'a doğru kaldırdı. "Eğer bu doğruysa seve seve yardım ederim. Leighton balosunda görüşürüz," dedi. West içkisini bitirip istakayı, Temple'a uzattı, kapıya yöneldi. Çıkmadan önce arkasını döndü. "Chase'e ne oldu?"

Temple, birkaç gece önceki kavgalarından beri onunla, konuşmuyordu. "Neden soruyorsun?"

"Burada olmayınca merak ettim," dedi West.

"İşi var," Bourne daha fazla sormaması için tersledi.

West, Bourne'un ses tonundaki gerilimi anlamamış gibi yaptı. "Eminim öyledir. Ama onun, sırlarını tutabilecek bir dost olduğumu ne zaman anlayacak?" diye sordu.

Cross kaşlarını çatı. "İnsanların sırlarını anlatarak geçimi kazanmadığın zaman," diye yanıt verdi.

West sırtarak arkasını döndü. "Anladım." Temple'a doğru başını salladı. "Yarın görüşürüz o zaman," dedi.

"Evet," dedi başıyla onaylayarak.

"Sorularıma da cevap alacağım umarım," diye devam etti.

"Hepsine," diye söz Verdi Temple.

West, başıyla selam verip hemen çıktı, kumarhane katındaki masaların cazibesine dayanamadı. Sözleşmiş olmaları, Temple'ı heyecanlandırmalı, intikamını alacağına sevinmeliydi.

Ama Temple'm karnına bir düğüm saplandı. Tanımlayamadığı nahoş bir duyguydu bu.

Temple arkadaşlarına baktı, ikisi de dikkatle onu izliyordu.

"Onu ortaya çıkardığında itibarı yerle bir olacak. Yetimhane de tehlikeye girecek," dedi Bourne.

"Böyle rezil birinin yönettiği yetimhaneye itibar etmez," diye açıkladı Cross, Temple anlamamış gibi.

Anlıyordu. Ama bu sözlerin yarattığı tatsız duygu hiç hoşuna gitmedi. Planı yüzünden bir ev dolusu masum çocuğu tehlikeye atacağı fikrinden rahatsız oldu.

Bourne'un Mara'ya kolayca rezil diyebilmesinden rahatsız oldu.

Bunların hangisinden daha çok rahatsız olduğunu da anlayamadı.

“West, yetimhane kayıtlarına ulaşırsa birkaç dakikada çocukların kim olduğunu öğrenir,” dedi Bourne. “Babaları ifşa eder.”

“Kız bunu atlatamaz. Bir daha asla Londra sokaklarında yüzünü gösteremez,” diye ekledi Cross. “Çocuklarını oraya gönderen adamlardan kurtulsa bile bunların eşleri, onu mahveder. O da seni suçlar. Buna hazır mısın? Onu sonsuza kadar kaybetmeye razı mısın?”

Temple gözlerini kıstı. “Neden onu kaybetmek umurumda olsun? Ondan kurtulmuş olurum,” diye yanıt verdi.

Temple, bu yalanın içini acıtmasını bile, görmeyi istemiyordu. Arkadaşları onu üstüne gitmeyecek kadar iyi tanıyordu.

“West bir arkadaş,” diye ekledi Cross. “Ama aynı zamanda bir gazeteci. Ve iyi bir gazeteci.”

"Bunun farkındayım," dedi Temple.

Temple canavar değildi ya. Mara'nın itibarı yerle bir olduğunda, çocukları korurdu. Şehrin dışında bir saray yaptıırırdı. İcini şeker ve köpeklerle doldururdu.

Ve domuzlarla.

Mara, kucagında o lanet olası domuz yavrusu ve yüzünde tatlı gülümsemesiyle, Temple'ın gözünün önünde canlandı. İçine suçluluk duygusuna yakın bir sızı saplandı.

Lanet olsun.

Temple yaralı kolunun, elini esnetti, kaskatı olmasından nefret ediyordu.

“West’i yetimhaneden uzak tutarım,” diye söz verdi. “Düzgün bir adamdır. Onlarca çocuğa zarar verecek bir şey yapmaz.”

Cross, Temple'ın hâlâ açıp kapadığı eline baktı. "Nasıl-sın?" diye sordu.

“Beni tekrar ringe çıkarmak için sabırsızlanıyorsun değil mi?” diye takıldı Temple ciddiyle.

Arkadaşı esprisine gülümsemedi. "İyileşmen için sabırsızlanıyorum sadece," dedi.

Temple yaralı kolunu çevirerek inceledi. Gecenin karanlığında kolu ağrıyıp yanarken, içine düşen şüpheyi anlatmayı düşündü.

Arkadaşları kolunun bir kısmını hissedemediğini öğrenince ne derlerdi? Artık yenilmez Temple olmazsa, onlar için ne anlamı olurdu? Artık dövüşemezse, kendisi için ne anlamı olurdu?

Artık, birlikte iş kurdukları arkadaşları, olamazdı. Britanya'nın efsanevi dövüşçüsü olamazdı. Günlerini Mayfair'de, gecelerini Temple Bar'da geçiren adam, olamazdı. Başka biri olurdu. Aristokrat doğmuş ama sokaklarda yetişmiş garip bir kimliği olurdu. Topraklarını ve ailesini on yıldır görmeyen Lamont Dükü.

Artık Katil Dük değildi.

Tabii ki aslında hiç olmamıştı.

Mara'nın ringed, gururla hareket etmeden önceki duruşu, gözünün önüne geldi. Önceki rakiplerinin hepsinden daha güçlüydü. Daha çetin. Çok daha zorlayıcı.

Mara için ne anlamı olurdu?

Temple sağlam eliyle yüzünü ovuşturdu.

Kendine ne yapmıştı? Mara onu ne hale getirmişti?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Bourne sessizce.

Temple arkadaşına baktı. "Şimdi onu mu savunuyorsun? Gözündeki morluğu hatırlaman için bir ayna ister misin?" diye sordu.

Bourne güldü. "Bana vuran ilk kişi değil. Son da olmayacak." Bu kısmı doğrudu. "Bunu durdurabileceğini söylüyorum sadece. Her şeyi değiştirebilirsin," dedi.

"Neden birdenbire böyle affedici oldun?" diye devam etti Temple.

Marki omzunu silkti. "Belli ki bu kızı önemsiyorsun, yoksa bu kadar harap olmazdın. Nasıl olduğunu iyi bilirim. Bunun için intikamdan vazgeçmenin nasıl olduğunu da bilirim," dedi.

Temple bir an bu fikri düşündü. Her şeyi değiştirebilirse nasıl olacağını düşündü. Eline fırsat geçerse nasıl bir hayatı olacağını düşündü. Temple hepsi güzel gözlü, yürekli, esmer erkek çocukları ve kumral kız çocuklarıyla dolu bir aile hayal etti.

Yanlarındaki annelerini hayal etti.

Ama hepsi hayal gücüydü.
Gerçek ise tamamen bambaşka bir şeydi.

Leighton Dük ve Düşesi evlendiklerinden beri her sene Aralık ayında maskeli Noel balosu düzenlerdi. Parti öyle meşhurdu ki kasvetli, buz gibi kış havasına rağmen aristokratların çoğu partiye katılmak için şehre geri dönerdi.

Lydia'ya göre Leighton Düşesi, evini onlarca aristokratla doldurmaktan gurur duyuyordu. (Mara, Lydia'nın dedikoduyu bu kadar sevdiğini, hiç fark etmemişti.) Mara, Temple'in davetiyesini alınca Lydia "bir şey olan herkes" ifadesini kullandı. Üzerinde sadece balonun saati ve giymesini istediği elbise yazılı, tek bir satır nota davetiye denemezdi tabii. Mara bu davetin bir tesadüf olamayacağını, bu gece Londra'nın önünde maskesini çıkaracağını düşündü. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Tabii Mara, dün her şey kötüleşmeden önce bu balo olsaydı, farklı düşünebilirdi. Dün Mara ona geçmişlerini anlatarak düşman olduklarını, hatırlatınca artık geri dönüşü kalmamıştı.

O zaman Temple, bu anı, iki kez düşünebilirdi.

Bu bir hayaldi.

Mara bu düşünceye hafifçe güldü. Bu bir hayaldi. Geçmişlerini silecek hiçbir şey yoktu. Yaptıklarını silecek hiçbir şey yoktu. Bu senaryonun aldığı şekli değiştirecek bir af yoktu. Bu gecenin sonunu değiştirecek bir af yoktu.

Bu gece onun yıkımı olacaktı.

Mara, bütün samimiyetiyle, aslında bu gecenin nihayet gelmiş olmasına memnundu. Bu geceyi atlattıktan sonra, sıradan hayatına geri dönüp herkes tarafından unutulacaktı.

Temple da onu unutacaktı.

Bu en iyisiydi. Hatta bir nimetti.

En azından Mara, kendine böyle söylüyordu.

Mara, o gün yetimhaneyi Lydia'a devredip çocukların kayıtlarını, geçmişlerini gösteren doğum belgelerini teslim etmeye karar vermişti.

Temple'dan alacağı parayı, Lydia'ya vereceğine söz verirken de, kendini böyle, teselli etmişti. Başka çaresi yoktu. Çocukların kömüre ihtiyacı vardı. Lydia'nın da yetimhaneyi idare etmesi için, paraya ihtiyacı vardı.

Mara, on iki yıl önce kaçtığı Yorkshire'a gidecek kadar para ayırıp valizini yaparken de, kendine aynı şeyleri söyledi. Kendini yeniden yarattığı yere gidecekti. Adının Margaret MacIntyre olduğu, yere.

Mara, üzerinde sarı H harfi baskılı, güzel bir kutuda gelen elbiseyi ve dokunmamak için kendini zor tuttuğu zarif altın rengi maskeyi alırken de, aynı şeyi söyledi.

İç çamaşırı da gönderilmişti; hepsi birbirinden güzel ve gereksiz ipekli, satenli ve dantelli çoraplar, mükemmel nakışlı içlikler. Tenine bu kadar yumuşak gelen giysiler giymeyeli on yılı geçmişti. Kumaşların bu geceki amacı zihninde yankılanırken bile yumuşaklığına kendini kaptırdı.

Bu iç çamaşırları erkekler tarafından görülmek için tasarlanmıştı.

Temple tarafından.

Büyüleyici yeşil renkteki pelerine, bütüne uyumlu bir şekilde, altın sarısı dikişliydi. Kenarlarındaki gelincik kürkü, yetimhanenin bir yıllık faturalarından bile daha fazla ederd. Çok utanç verici geçen provasında, bunlar konuşulmadığı için Mara, kutuyu açıp da içindekileri görünce çok şaşırdı.

O loş ışıklı odada, Temple'ın bakışlarını hatırlayınca yanakları kızardı. O gece daha sonrasında dudaklarının dudaklarına değişimini hatırlayınca, Mara'nın yanakları kıpkırmızı kesildi.

Mara yetimhanenin antresinde beklerken, kendine infazcısıyla görüşeceği için mutlu olduğunu söylüyordu. Lydia kucağında Lavender, Mara'nın valizi ayaklarının dibinde merdivende oturuyordu.

Mara, emek, gözyaşı ve tutkuyla inşa ettiği bu yerin girişinde beklerken bir şey fark etti: Artık Margaret MacIntyre değil, Mara Lowe hiç değildi. Artık okul müdiresi, abla, hastabakıcı ve bir dost değildi.

Mara tekrar kimliğini kaybetmişti.

“Beni satılık gibi gösteriyor,” diye yanıt verdi Mara.

“Hayır göstermiyor,” diye belirtti Lydia.

Lydia haklıydı. Evet, dekoltesi biraz düşük olsa da Madame Hebert, Mara’yı hafif göstermeden, Temple’ın isteğini yerine getirmişti. Ama Mara, elbisenin güzelliğini görmek istemiyordu.

“Prenseslere benziyorsun,” dedi Lydia.

Mara pelerinini omzuna geçirdi. “Hayır benzemiyorum,” dedi.

Lydia güldü. “O zaman düşeslere benziyorsun,” dedi. Mara ona sert bir bakış atsa da Lydia, ayaklarının dibinde dans eden Lavender’ı kucağına alıp, konuşmaya devam etti. “Ah. Düşünsene. Ya babasıyla evlenseydin?”

“Bunu düşünmek bile istemem,” dedi Mara.

“Üvey annesi olurdun,” diye devam etti.

“Sakin söyleme,” dedi Mara gözlerini kapayarak.

“O hayatı bir düşünsene; üvey oğlunla ilgili, ahlaksız hayaller kurmakla geçerdi,” dedi Lydia.

“Lydia!” Mara itiraz ederken dikkatinin dağılmasına seviniyordu.

“Ah ne var? Temple senden büyük,” dedi.

“Öyle...”

Lydia elini salladı. “Tabii ki öyle. Ona baksana. Boylu poslu. Çok yakışıklı. Onunla ilgili tek bir hayal bile kurmadığını gerçekten söyleyebilir misin?”

“Evet,” diye yanıt verdi.

“Yalancı,” dedi arkadaşı.

Mara tabii ki yalan söylüyordu. Onunla ilgili çok ahlaksız hayaller kurmuştu. Hatta bazılarını gerçekleştirmişti bile.

Nasıl oluyorsa Mara, ona âşık olmuştu.

Ne bahtsız bir hale gelmişti.

Sonra düşüncelerinin odak noktası, Mara’nın karşısında belirdi.

Mükemmel dikimli siyah pantolonu, yeleği ve ceketiyle kol askısına rağmen –o da siyahtı– Temple çok yakışıklı görünüyordu. Mara’nın kalbi heyecanla atıyordu. Omuzları ne kadar genişti. Londra’nın en iyi uşaklarından biri ütölemiş

ve kolalamış gibi görünen sade beyaz gömleği, siyah bütünlüğünü bozan tek şeydi.

Mara, onu, bir uşakla gözünün önüne getiremedi. Mükemmel bağlanmış kravat bir yana herhangi bir konuda, başkasının yardımına ihtiyaç duyan birine benzemiyordu.

Yine de Temple'in kravatı mükemmeldi.

"Majesteleri," dedi Lydia, gözlerinin içi gülererek. "Tam da sizden bahsediyorduk."

Temple başını eğdi. "Öyle mi? Ne diyordunuz?" Lydia'nın elini öperken, arkasından Lydia'ya tek kelime etmemesi için sertçe bakan Mara'yı, görmedi.

"Kaderin oyunlarını konuşuyorduk," dedi Lydia.

Temple, Lavender'ın küçük tüylü burnunu okşayarak Mara'ya döndü. "Kaderin oyunları demek," dedi. Temple onu, tepeden tırnağa süzerken, hem içini ürpertiyor hem içini ısıtıyordu. Mara, gerginlikle giysileri görünmezmiş gibi içini gördüğünü hissedip, boynunu saran gelincik kürküne tutundu. Temple bir süre ellerine bakarak bekledi, "Hazır mısınız?"

"Olabildiğim kadar," dedi sessizce. Ama Temple planlarına bir an önce başlama hevesiyle, kapıya doğru yürüyordu. Belli ki ondan yorulmuştu. Doğuştan sahip olduğu ayrıcalıklardan mahrum geçirdiği hayattan yorulmuştu.

Mara, bu gece atacağı her adımın, hayatını sonsuza dek değiştireceğini bile bile peşinden gitti. Bu gece artık, geçmişten kaçamayacaktı. Mara geçmişle yüzleşmek zorundaydı. Bununla birlikte Mara, çalıştığı her şeyi de kaybedecekti.

Temple yüzünden.

Lydia onu kapıda durdurarak kollarını boynuna doladı, kulağına fısıldadı, "Cesur ol."

Mara boğazı düğümlenerek başını salladı, Lavender'ı kucağına alıp uzun uzun sarıldı, başından öpüp yetimhanenin yeni müdiresinin kollarına bıraktı.

Araba, mezarlık gibi sessizdi. Mara, Temple'ı fark etmeye çalıştı. Gömleği ve yumuşak yün ceketinin altında inip kalkan göğsünü fark etmemeye çalıştı. Derin nefeslerini, Arnavut kaldırımı yolda sallanan arabada, güçlü kalçalarının sağlam duruşunu, karanfil ve kekik kokusunu, Temple'ı fark etmemeye çalıştı.

Bir süre sonra Temple, arabayı sessizce iki bölgeye ayıran karanlığa doğru eğilerek tok sesiyle konuştu, “Sana bir hediyeye aldım.”

Hediye getiren birinden gözlerini kaçırması uygun olmazdı.

Temple uzun, ince kutuyu ona uzattı. Mara, Madame Hebert’in markası olan, altın yazılı beyaz kutuyu görür görmez tanıdı. Şaşkınlıkla başını sallayarak paketi aldı. “Gönderdiğin her şeyi giydim zaten,” diye yanıt verdi.

Mara, sözlerini durup düşünecek vakti olmadan, ağzından çıkardı. Üzerindekiler ona ait değildi. O karanlık odada yarı çıplak dururken, Temple’ın onun için seçtiklerini giyiyordu.

Temple bu konuda üstüne gidebilirdi. Giydiği her şeyin ona ait olduğunu yüzüne vurabilirdi. Ama yapmadı. Arkasına yaslandı. “Bir şey eksik,” dedi.

Mara kutuyu açtı, ince hafif kâğıda sarılı, elbisesine uyumlu, büyüleyici nakışları ve onlarca minik düğmesi olan saten eldivenleri gördü. Mara elinde kırılacak narin bir şey tutuyormuş gibi eldiveni, nazıkçe kutudan çıkardı.

“Hiç eldiven takmıyorsun. İhtiyacın olduğunu düşündüm,” diye devam etti Temple.

Bu eldivenler günlük takılacak türden değildi, daha çok bir geceliğine, özel durumlarda takılacak türdendi. Özel bir adam için.

Mara, eldiveni takarken tek elle, düğmelerini ilikleyemeyeceğini fark etti. Tek kelime bile etmesine gerek olmadan, Temple eğilip bir erkeğin üzerinde bulundurması dünyanın en normal şeyiymiş gibi, ceketinin cebinden bir düğme kancası çıkardı. Küçük, karanlık arabada yanma gelerek eline uzandı. Temple, kolunu askıdan çıkarıp, Mara’nın pelerinin kolunu kıvırdı. Minik yeşil düğmeleri iliklemeğe başlarken yaralı koluyla, Mara’nın kolunu sabit tutmaya çalıştı.

Mara, eldivenlerini kontrol ettiği için bile, ondan, nefret etmek istedi.

Ama aksine Mara, onu daha çok seviyor, bunun son geceleri olduğunu düşündükçe kalbi göğsüne ağır geliyordu. Bir daha baş başa kalamayacaklardı.

“Teşekkür ederim,” dedi. Boş eliyle kutudaki kâğıdı tutarak otururken başka ne diyeceğini bilemedi.

Temple, sessizce eldivene odaklanırken, Mara, siyah saçlarını, yaralı ellerini izleyerek kokusunu içine çekmemek için kendini tutuyordu. Ondan tamamen kopmadan önce birlikte az da olsa zaman geçirdikleri için mutluydu.

Temple'm yumuşak, becerikli dokunuşları onu, heyecanlandırıyordu.

Temple'm ipeği takip eden yumuşak dokunuşlarını ve nefesini, kolunda hissediyordu.

Hayır, dokunuşları ipeği takip etmiyor, ipeğin içinde hapis kalıyordu.

Eldiven Temple'ın dokunuşlarını koruyor gibiydi.

Temple, sonsuzluk gibi geçen bir süre sonra, ilk eldiveni bitirdi. Mara farkında olmadan nefesini tutuyordu, nefesini bırakıp soluklandı. Temple bir şey söylemeden ikinci elini kavradı. Elini çekmeye çalışsa da çelik dokunuşlarından kurtulamadı. “Teşekkür ederim, ben...”

“Bırak ben yaparım,” diyerek kucağındaki diğer eldiveni aldı.

Hayır, demek istedi Mara, bakma.

Mara yanakları kızarıırken, arabanın karanlığına şükretti.

Temple yine de fark etti. “Ellerinden utanıyorsun,” dedi başparmağıyla hafifçe Mara’nın avcunu okşayarak.

Mara, elini tekrardan çekti.

“Utanmamalısın,” dedi yavaş, dairesel dokunuşlarıyla işkence ederek. “Bu eller, on iki yıl hayatta kalmanı sağladı. Senin işini yaptı. Bu ellerle on yıldan fazla geçimini sağladın, başını koyacak bir yer edindin.”

Mara, karanlıkta kapkara parıldayan, gözlere baktı. "Kadının ellerinde çalışma izleri olmamalı," dedi.

Temple'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Anlamadığım bir şey var Mara, ellerinde neyin izleri olduğunu düşünüyorsun?"

Kader ve korku.

“Ellerimin yorgun olmamasını isterdim. Bir leydinin elleri gibi olmasını isterdim,” dedi.

Şüphesiz senin tercih edeceğin eller gibi.

Hayır. Temple'ın elleriyle ilgili ne düşündüğü umurunda değildi.

Temple diğer ipek eldiveni alıp yavaşça Mara'nın parmaklarını geçirdi. Parmaklarının arasına kendi parmaklarıyla bastırırken Mara, bu bölgedeki tenin yumuşaklığına hayret etti.

"Bunlar senin ellerin," diyerek elini kaldırdı, başını eğip avcuna fısıldadı. "Mükemmeller."

"Böyle söyleme," diye fısıldadı Mara.

Bana böyle iyi davranma.

Seni olduğundan fazla sevmeme neden olma.

Planladığından daha fazla incitme.

Temple, Mara'nın başparmağının yumuşak köküne öpücük kondurup, düğmeleri iliklemeye başladı, bileğine yaklaşıncaya bir öpücük daha kondurup devam etti.

Temple böyle yavaş ve yumuşak öpücüklerle bütün kolunu sararken, ipekle mühürlenmiş öpücükleri Mara'nın içine sıcak duygular gönderiyordu. Her biri onu yıkıp tüketiyor, kucığına çıkıp ona sahip olmasını istiyordu.

Temple, dirseğindeki son düğmeleri iliklemeden önce çıplak tenini okşayarak, Mara'nın asla varlığının farkında olmadığı en hassas yerine sıcak dudaklarını değdirdi. Mara'nın zevk inlemeleri üzerine biraz daha durup dudaklarını araladı. Diliyle uzun ve hafif daireler çizdi.

Mara ellerini, Temple'ın saçlarına dolayarak orada, o muhteşem noktada kalmasını istedi.

Lanet olası eldiven yüzünden ona dokunamıyordu.

Yüksek sesle sövdü.

Teninde kıvrılan dudakları, dişinin hafif ısırsılarıyla birlikte işkencesini tamamladı.

O anda Mara'dan ne isterse yapardı.

Mara derin ve sonsuz bir zevkle kendini ona teslim ederdi. Temple'ı Londra'daki diğer erkeklerden daha tehlikeli yapan şey buydu.

Temple tek bir dokunuşuyla, onu kontrol edebiliyordu ve onu kontrol eden diğer erkeklerden daha ciddi ve tehlikeliydi.

Ve ürkütücü.
“Temple,” diye karanlığa fısıldadı, “Ben...”
Mara’nın söylemek istediği milyonlarca şey vardı ama yapamadı.
Özür dilerim.
Her şeyin farklı olmasını isterdim.
İstedğin mükemmel kadın olabilmeyi isterdim. Asla geçmişini silmek zorunda olmamak isterdim.
Seni seviyorum.
Temple ona hiç fırsat vermedi. “Maskeni takma zamanı geldi,” dedi. Az önce yaşadıklarından hiç etkilenmemiş gibi arkasına yaslandı. “Geldik.”

Hasret's Sisters Planet

e-kitaphane

Eldivenler bir hataydı.

Temple o lanet şeylerin düğmesini iliklemeye başladığı an, bunu anlamıştı. Mara evine ilk geldiği günden beri bunun hayalini kuruyor olsa da hata yaptığını düşündü.

Mara'nın üzerindeki her şeyi çıkarıp sadece bu uzun, ipek eldivenlerle kalmasını da hayal ediyordu.

Ama Temple'ın hayal gücü, gerçeğin karşısında yenik düşüyordu, en azından söz konusu Mara Lowe olunca. Ona dokunmaktan kendini alamamıştı. Onu öpüp, teninin tadını almaktan kendini alamamıştı. Dayanılmaz sertliğine rağmen hiç ilgilenmiyor numarası yapmıştı.

Temple hayatında hiçbir yere gelmediği için, aynı zamanda bu kadar heyecanlı ve öfkeli olmamıştı. Arabadan inip parmaklarının arasında kayan ipek eldivenli elini tutarak, Mara'nın inmesine yardım ederken, çok büyük bir hata yaptığını anladı. Çünkü bütün gece ona dokunmak zorunda kalacaktı ve bu ipeksi dokunuş her seferinde bir alev gibi yakacaktı.

Daha önceki dokunuşlarını hatırlatacaktı.

Bir daha asla dokunamayacağı şeyleri hatırlatacaktı.

Mara ve Temple, Leighton malikânesinin abartılı merdivenlerinden çıkarak içeri girdiklerinde, uşak Mara'nın kürklü pelerinini omuzlarından aldı. Derin dekoltesi pürüzsüz, beyaz tenini gözler önüne seriyordu.

Kahretsin.

Temple, Hebert'ten, dekoltesini bu kadar kısa yapmasını istememeliydi. Aklından ne geçiyordu? Bütün erkeklerin gözü onun üzerinde olacaktı.

Tam planladığı gibi.

Oysa şimdi, Mara büyüleyici altın rengi maskesini düzelterek, maskenin iyice vurguladığı sıra dışı gözlerle ona baktığında, Temple, bu planından hiç hoşnut değildi.

Artık çok geçti. Davetiyesini uzattı ve hemen balo salonuna girdiler. Eğlence düşkünü kalabalık, bu özel etkinlik için şehre dönmüştü. Mara'yı ortaya çıkarmak için özellikle bu geceyi seçmişti.

Temple'm cemiyete geri dönebilmesi için.

Temple elini, Mara'nın beline koyarak, kapının etrafında toplanmış insanların arasından geçti. Mara'nın göğüslerine gözlerini diken adamları dövmemek için kendini zor tutuyordu.

Temple, gözünü kaydırıp, Mara'nın dekoltesindeki pembe tenine, yeşil ipeğin hemen kenarındaki küçük çillerine baktı. Ağzı kurudu.

Sonra da ağzı sulandı.

Temple boğazını temizledi. Mara, maskenin ardındaki büyük ve sorgulayan gözleriyle ona baktı. "E, Majesteleri? Beni buraya getirdiğine göre ne yapmak niyetindesin?"

Temple, onu eve götürüp yatağında soyup, on iki yıl önceki o gecenin telafisini yapmayı istiyordu. Ama bu Mara'nın beklediği cevap değildi. Mara'nın eldivenli elini tutup onu kalabalığa doğru götürdü. "Seninle dans etmek istiyorum," dedi.

Temple, daha kollarına alalı bir saniye geçmeden, bunun da eldivenler kadar büyük bir hata olduğunu anladı. Mara'nın sıcak, yumuşak limon kokusunu içine çekti, koluna öyle güzel yakışıyordu ki dans hareketlerini şaşırdı. Temple, hareketleri hatırlamaya çalışırken, bir süre tereddüt etti.

Temple sonra kendini toparlasa da, Mara anladı. Maskenin ardından gülen gözlerle ona baktı. "En son ne zaman böyle bir yere geldin?"

"Soyluların düzenlediği bir baloya mı demek istiyorsun?" Diğer insanlardan uzaklaşmak için zarif bir manevra yaparak Mara başını eğdi. "On yıldan fazla oldu."

Mara başıyla onayladı. "On iki yıl," dedi.

Bu cevabın netliği Temple'ın hoşuna gitmedi ama nede-nini bilemedi. Temple'ın elitlerle dirsek dirseğe gelmesi, genelde dövüş sayesinde kas gücüyle kendini kanıtladıktan sonra, kumarhanede oluyordu. Aralarında en güçlü oydu.

Artık bu geçmişte kalmıştı.

Temple'ın askıdaki yaralı kolu ağrıyor ve onu huzursuz ediyordu. Temple, bu durumdan nefret ediyordu. Rahatsızlığının bir kısmı da kollarındaki kadın yüzündendi. Belki bir daha asla bu koluyla tenini, saçlarını hissedemeyecekti. Ayrıca, Mara bu yeni zayıflığını öğrenince gözünden düşebilirdi.

Ama bu geceden sonra Temple, onu bir daha görmeyeceğine göre, bunu sorun etmesine gerek yoktu.

Onu bir daha görmeyi istemiyordu.

Yalan.

“Nasıl bir şey olduğunu anlatsana.” Temple, Mara'nın bunu sormamış olmasını diledi. Onunla ilgilenmesini istemiyordu. Böyle kolayca dikkatini çekmesini istemiyordu.

Temple onun yüzünden kontrolünü kaybediyordu.

“Şimdi sohbet etmek için uygun bir zaman değil,” diye yanıt verdi.

Mara'nın güzel gözlerinde buruk bir hava vardı, etrafında dans eden çiftlere baktı. “Gitmen gereken bir yer mi var?” diye sordu.

Şu anda Mara, tamamen Temple'm kontrolündeydi. Temple her an, Mara'dan, maskeyi çıkarmasını isteyebilirdi. Bütün kartlar onun elindeydi, Mara'nın elleri bomboştu. Yine de ona espri yapacak zaman ayırıyordu. Mara foyası ortaya çıkmadan birkaç dakika önce bile, dimdik ayakta duruyordu.

Bu kadın inanılmazdı.

“Bir komşunun cemiyete tanıtma partisine katılmaya zorlanmışım,” dedi.

Mara'nın, maskenin altında kıvrılan pembe dudakları, kostümün kışkırtıcılığını vurguluyordu. “Çok eğlenmişsin. Balodaki kadın erkek sayısını dengelemek için, kadriil dansına zorla kalktığını hayal edebiliyorum,” dedi.

“Babam katılmaktan başka çarem olmadığını açıkça belli etmişti. Bütün müstakbel dükler gibi davranacaktım,” diye devam etti Temple.

“Gittin mi?” diye sordu Mara.

“Evet,” dedi.

“Çok sıkıldın mı? Bütün genç kızlar eğilip alman için ayağının dibine mendillerini attı mı?” dedi Mara.

Temple güldü. “Bu yüzden mi yapıyorlardı?”

“Çok eski bir numaradır Majesteleri,” diye yanıt verdi Mara.

“Sadece sakar olduklarını sanmıştım,” dedi Temple.

Mara'nın beyaz dişleri parıldadı. "Hiç sevmedin o zaman," dedi.

“Aslında pek değil,” dedi. Mara’nın gülüşü meraklı bir tebessüme dönüştü. “Katlanılır bir deneyimdi.”

Temple, yalan söylüyordu. Çok keyif almıştı.

Temple, asilzade olmanın her anını seviyordu. Eğilip selam vermelere, majesteleri diye hitap edilmesine, Londra'nın en genç ve güzel kızlarının sürekli ilgisini çekmeye bayılıyordu.

Temple zengin, akıllı, unvanı olan, büyük ayrıcalık ve güç sahibiydi.

Bunun sevilmeyecek nesi vardı?

“Leydiler de görevini yerine getirmene çok sevinmiştir eminim,” dedi Mara.

Görev.

Bu kelime Temple'm içinde yankılandı. Kana bulanmış yatakta uyandığı sabah, kaybettiği unvanı gibi uzak bir hafızaydı. Mara'nın gözlerine baktı. "Yatak neden kanlıydı?" diye sordu.

Mara'nın önce kafası karıştı, sonra anladı ama tereddüt etti.

Londra'nın en güçlü erkeklerinden birinin evinde, yüzlerce asilzadenin arasında bu konuşma, uygun değildi.. Ama laf buraya gelmişti artık. Temple ısrar etmekten vazgeçmedi. "Neden sadece kaçmadın? Neden sahte ölümünü planladın?"

Mara cevap vereceğinden emin değildi. Ama verdi. "Ölümümün, üstüne kalmasını hiç planlamamıştım," diye yanıt verdi.

Temple onlarca farklı cevap beklese de yalan söylemesi-

ni beklemiyordu. “Şimdi bile hâlâ bana yalan söylüyorsun,” dedi.

“Bana inanmamanı anlıyorum, ama gerçek bu,” dedi Mara sessizce. “Öldüğümü düşünmeyeceklerdi. Bekâretimi kaybettiğimi düşüneceklerdi.”

Temple, bunun üzerine kopan kahkahasına engel olamadı. “Bunu düşünmeleri için sana ne gibi sapkın şeyler yapmış olmam gerekiyordu?” diye sordu.

“Kan aktığını duymuştum,” dedi Mara, hiç de eğlenceli bulmuyordu.

Maskesinin ardından kaşlarını kaldırdı. “O kadar kan olmaz,” dedi.

“Evet, cinayetle suçlandığında o kadarını anladım,” dedi homurdanarak.

“Yatağa ne kadar kan döktün?” Temple o sabahı anımsamaya çalıştı.

“Yarım litre,” diye yanıt verdi.

“Yarım litre domuz kanı,” dedi Temple gülerek.

Mara hafifçe gülümsedi. “Lavender’a çok iyi bakarak kendimi telafi etmeye çalıştım,” diye devam etti.

“Yani bekâretini almış, seni kirletmiş olacaktım.” Duraksadı. “Ama olmadı,” dedi.

Mara bu sözlere bir şey demedi. “O kadar uyumanı da beklemiyordum. Hizmetçiler seni fark etmesine ve odada kalmana yetecek kadar uyuşturmuştum. İki hizmetçinin özellikle bizi görmesini sağladım.” Gözlerine baktı. “Ama yemin ederim, başka biri seni bulmadan çoktan uyanıp kaçacağını düşünmüştüm,” diye devam etti.

“Her şeyi düşünmüşsün,” dedi Temple.

“Fazla kaçırdım,” dedi. Temple, orkestra çalmayı bırakınca, Mara’nın sesindeki pişmanlığı duydu. Yaptıklarının sonuçlarından mı yoksa ona söz verdiği intikam için mi, pişman olduğunu düşündü.

Mara, kendisi için mi yoksa onun için mi pişmandı?

Mara, arkaya adım atıp başka bir maskeli adamla çarpışınca, Temple’ın bunları soracak fırsatı olmadı. Adam tepeden tırnağa Mara’yı süzdü. “The Fallen Angel’m dövüşçüsü değil mi bu?” dedi pis bakışlarla.

“Uğraşacak başkasını bul,” dedi Temple tersleyerek.

“Hadi Temple,” adam maskesini kaldırıp yüzünü gösterdi. Oliver Densmore, ringdeyken Mara’ya para teklif eden, saklaklar kralıydı. “Bir anlaşma yapabileceğimize eminim. Onu sonsuza dek tutamazsın.” Mara’ya döndü. “Sana iki katını veririm. Hatta üç katını.”

Temple sağlam elini yumruk yaptı, ama ona fırsat kalmadan Mara konuştu. “Bana paranız yetmez.”

Densmore kıs kıs gülererek maskesini geri taktı. “Buna de-
geceğine eminim,” dedi ve Mara’nın buklelerinden birine
hafifçe dokunarak kalabalığa karıştı. Temple öfkeden köpü-
rüyordu, Mara kendini korumuştı.

Çünkü Temple'ın, onu koruyacağına güvenemiyordu.

Çünkü Temple bunun tam aksini yapacağına yemin etmişti.

Bu tatsız karşılaşma hiç olmamış gibi, Mara konuşmaya devam etti. “Bunu duymayı istemediğini biliyorum ama söylemek zorundayım. Gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

“Adamı umursamıyorsun,” dedi Temple.

Mara duraksadı. “O adamı mı? En iyisi bu değil mi sen-ce?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Temple. Densmore’un bir çukurun dibini boylaması en iyisi olurdu. Temple, şu anda onun peşinden gidip o çukura göndermekten başka bir şey istemiyordu.

Mara, maskenin ardından Temple'ın güzel gözlerindeki samimiyeti gördü. "Bana bir fahişe gibi davrandı," dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi Temple.

Mara başını eğip, Temple'ın gözlerinin içine baktı. "Ama-
cın bu değil miydi zaten?" diye sordu.

Lanet olsun, Temple kendini iğrenç hissediyordu. Bunu Mara'ya yapamazdı.

“Her neyse,” diye devam etti Mara. Temple’ın içini yiyip bitiren düşüncelerden haberi yoktu. “Özür dilerim.”

Temple, ondan nefret etmesi için onlarca, yüzlerce neden vermemiş gibi şimdi bir de ondan özür diliyordu.

“Düzgün bir özür değil farkındayım,” diye devam etti.
“ama daha çocuktum, hata ettim, o zaman bilseydim...”

Mara sözünü yarıda kesti. *Bunu yapmazdım.*

Hayır, Temple özrünü duymayı istemeyebilirdi ama elinden gelse her şeyi geri alacağını, hayatını geri vereceğini duymayı isterdi. Temple kendine engel olamadı. “O zaman bilseydin ne yapardın?” diye sordu.

Mara, Londra’nın yarısıyla dolu balo salonunda, sadece ikisi varmış gibi sesini kısıtı. “Seni kullanmazdım, ama yine de o gece sana yaklaştırdım. Sonra yine kaçırdım,” dedi.

Temple öfkelenmeliydi. Ödeşmiş hissetmeliydi. Mara’nın sözleri, bu geceyle ilgili planlarına duyduğu şüpheleri uzaklaştırmalıydı. Ama böyle olmadı. Sadece “Neden?” diye sordu.

Mara, balo salonunu havalandırması için, hafif aralık bırakan bahçe kapılarına baktı. “Hangisini soruyorsun?” dedi.

Temple, bir ipe bağılmış gibi Mara’nın peşinden gitti. “Neden bana geldin?” dedi.

Mara hafifçe gülümsedi. “Yakışıklıydın. Bahçedeki halin çok doğaldı. Senden hoşlandım. Her nasılsa bunca şey arasında bile hâlâ hoşlanıyorum,” diye yanıt verdi.

Hoşlanmak çok basit ve zararsız bir kelimeydi. Mara’nın ona duyduğu hisleri tarif etmeye kesinlikle yetmezdi. Aynı şekilde Temple’in hislerini açıklamaya da yetmiyordu.

Temple kendine engel olamadı. “Neden kaçtın?” diye devam etti.

Bana gerçeği söyle. Güven bana.

Oysa Mara, ona güvenemezdi.

“Çünkü babanın da benim babam gibi olduğundan korkuyordum,” diye yanıt verdi.

Mara, onu, kör noktasından hızla vurdu, insana yıldızları saydıran türden bir darbeydi. Gerçeğin kendisi gibi güçlü ve acı dolu.

Mara, on altı yaşında, kendinden üç yaş büyük biriyle evlenmeye zorlanmıştı. Evleneceği adam, son üç karısı bahtsız kaderlere kurban giden bir adamdı. Mara’nın aşağılık babasını, en yakın arkadaşı sayan bir adamdı.

Adamın, on sekiz yaşında olmasına rağmen müzmin, çapkın bir oğlu vardı.

“Seni incitmesine asla izin vermezdim,” dedi. Mara’nın gözleri yaşlarla doluydu.

Temple onu tanıdığı andan itibaren korurdu. Ona sahip olduğu için babasından nefret ederdi.

“Bunu bilmiyordum,” dedi Mara, sözleri pişmanlık doluydu.

Mara dehşet içindeydi. Ama çok da güçlüydü.

Mara, babasının benzeri bir adamın karısı olmaksızın, bilinmeyenlerle dolu bir hayatı tercih etmişti.

Temple da buna kurban gitmişti.

Mara, balo salonun köşesinde bütün zarafetiyle durarak, karanlığa açılan kapılara bakıyordu. Yine kendini çok fazla açmıştı ama bu sefer önündeki karanlıktan korkmuyordu.

Mara on iki yıl karanlıkta yaşamıştı.

Aynı Temple gibi.

Tanrım. Bu noktaya nasıl geldikleri önemli değildi. Yollarının ne kadar farklı olduğu önemli değildi.

Onlar birbirinin aynıydı.

Temple, ona doğru uzandı, bundan sonra ne olacağını bilelemiyordu, ismini bile söyleyemedi. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece ona dokunmak istediğini biliyordu. İpekle sarılı bileğine dokunmaya çalışırken, Mara akıcı, zarif bir hareketle ellerinden uzaklaştı.

Kapıya doğru gitti.

Temple gitmesine izin verdi.

Hava çok soğuktu. Mara, boğucu balo salonundan çıkarken, pelerinini almadığına pişman oldu, ama artık içeri geri dönemezdi.

Elleriyle kendini sarıp daha soğuk ve daha kötü durumlarda bulunduğunu düşündü. Bu doğrudu. Soğukla bir derdi yoktu. Onu anlıyordu. Savaşabiliyordu.

Öte yandan Mara, Temple’ın sıcaklığıyla savaşmıyordu.

Seni incitmesine asla izin vermezdim.

Mara, derin bir nefes alıp, taş sütunların yanındaki mer-

divenlerden inerek, bahçenin karanlığına sığındı. Büyük bir meşe ağacına yaslanıp, yıldızlara baktı. Mara üzerinde bu elbise varken yanında olan bu adamla, buraya nasıl geldiğini düşündü.

Onları kader karşılaştırmıştı.

Mara onunla bir bütün olmuştu.

Sonsuza dek.

Balo salonunun ışıkları iyice uzaklaşmıştı. Mara gözlerinde yaşlarla derin nefesler alıp, olacakları düşündü. Temple'ın bir an önce maskesini çıkarıp, planını gerçekleştirmesini istedi. Böylece Mara ondan nefret ederek, her şey için onu suçlayabilir, sonra hayatına devam edebilirdi.

Mara, onsuz hayatına devam edebilirdi.

Temple nasıl bu kadar kısa sürede onun için bu kadar önemli olmuştu? Nasıl bu kadar çok değişebilmişti? Onu yok etmeye yemin etmişken nasıl birdenbire bu kadar iyi ve nazık olabiliyordu? Ona nasıl güvenebiliyordu?

Neden bir tek ona ihanet edebilmişti?

Bu hain düşünceler onu çağırmış gibi, kardeşi karanlığın ortasından çıkageldi. "Bu ne tesadüf," dedi.

Mara hemen ondan uzaklaştı. "Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

"Yetimhaneden sizi takip ettim. Seni buraya getirdiğini gördüm," dedi Kit, gözü dönmüştü. "Çok iyi bir çift olmuşsunuz."

"Çift filan değiliz," dedi Mara.

Kit bir süre sessiz kaldı. "Zamanında onunla nişanlan saydın nasıl olurdu? Şimdi bu karmaşanın içinde olmazdık," dedi.

Bu soru Mara'nın içini sızlattı. Ya öyle olsaydı?

Mara, bu soru aklına her geldiğinde kenara bir şilin atsaydı, o ana kadar Londra'nın en zengin kadını olurdu.

Ama bunun bir faydası yoktu. Zihnini boş hayallerle kaplamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yine de Mara'nın içinde yankılanıyordu: *ya öyle olsaydı?*

Ya onu dünyadaki tek kadınmış gibi öpen, çapkın gülümsemeli, yakışıklı, genç markıyla evlenmiş olsaydı? Ya evlenip

birlikte bir hayat kurmuş olsalardı? Çocukları, evcil hayvanları ve birbirlerine ait olduklarını kanıtlayan minik öpücükler ve jestleri olsaydı?

Âşık olsalardı?

Aşk.

Mara bu kelimeyi zihninde düşünüp tarttı.

Şimdi bile Mara bunu, diğerleri gibi anlayamıyordu. Çocukken hayalini kurduğu gibi... Yaklaşan düşününde, yaşlı nişanlısıyla arasında olmayan aşkın kahrını çekerek, yastıklarına ağladığı zamanki gibi...

Ama şimdi... Şimdi Mara âşıktı. Ve bu çok zordu. Acı vericiydi.

Mara bu duygudan kurtulmayı istedi.

Temple'in, onu farklı bir hayat umuduyla, baştan çıkarmayı bırakmasını istedi. Başka bir hayatın hayalini kurması çok tehlikeliydi; acı, keder ve hayal kırıklığına giden en kısa yoldu. O, gerçeklikte yaşayan biriydi. Asla hayal âleminde yaşamazdı.

Yine de on iki yıl önceki o çocuğu ve şimdiki halini düşününce...

Her şey farklı olsa, sahip olabilecekleri hayatı düşününce...

"Mektubumu aldın mı?" diye sordu Kit.

Mara'nın içini suçluluk duygusu sardı ve başını evet anlamında salladı. Kit buradaydı. Temple da hemen yakınındaydı. Kardeşiyle sadece konuşmak bile, onun için çok önemli olan adama ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu.

"Neden yardımına ihtiyacım olduğunu anlıyorsun," dedi Kit yaklaşarak. Kibar ses tonu, şüphesiz içinde kabaran öfkeyi bastırıyordu. "Londra'dan kaçmak zorundayım. Bu orospu çocukları beni bulursa..."

Ama onlar orospu çocuğu değildi. Hayatında tanıdığı en sadık adamlardı. Temple da bu kadar kızgın olmakta haklıydı. Mara, yıllar önce ondan, hayatını çalmıştı ve Kit yüzünden ölümlerden dönmüştü.

"Mara," dedi Kit aynı babası gibi konuşarak. "Bunu senin için yaptım."

Mara o an, çok sevdiği erkek kardeşinden nefret etti. Düşüncesizliği, kayıtsızlığı ve aptallığından nefret etti. İkisine de zarar veren kararlarından nefret etti. Hayatını katlanılmaz bir hale soktuğu için, ondan nefret etti.

“Seni ne hale getirdiğini görmüyor musun?” dedi Kit ipek gibi yumuşak bir ses tonuyla. “Katil Dük. Seni fahişesi yaptı ve bana karşı çevirdi.”

Her şeyin en başında Kit’in bu sözleri gerçek kabul edebilirdi, ama artık Mara, bunu kabul etmeyecek kadar çok şey biliyordu.

Temple’ın çocuklara, intikamın her zaman doğru cevap olmadığını söylemesi, Lavender’ın hayatını kurtarması, Mara’yı saldırganlardan kurtarması, onu kendine âşık etmişti.

Sonra da onu serbest bırakmıştı.

“Bunu görmediğimi mi sanıyorsun? Onun hakkında neler düşündüğünü bilmiyor muyum?” Kit ona yaklaştı, sesinden tikslenme okunuyordu. “Ona nasıl baktığını görüyorum. Sana nasıl sahip olduğunu, kukla gibi parmaklarında oynattığını biliyorum. Her şeyimi elimden alması umurunda bile değil,” diye devam etti.

Kit haklıydı. Temple’ın tek önemseydiği, intikamını almasıydı. Sonunda kaderi olan hayatı yaşayabilmesiydi; mükemmel bir eş, mükemmel çocuklar ve ondan çaldığı doğuştan hakkı olan hayat.

Mara’nın, ona verebileceği tek şey buydu.

Gözleri doldu. “Git buradan Christopher,” dedi. Kardeşi artık, bir çocuk olmadığı için özellikle bu ismi kullandı. Artık onun suçlarını üstlenmeyecekti. “Yakalanırsan seni cezalandırırlar.”

“Eminim onları durdurmazsın,” dedi Kit.

Mara, elinden gelse bile yapmazdı. “Hayır.”

Mara, Kit’in gözlerindeki nefreti görebiliyordu. “Para lazım,” dedi.

Yine para. Para her zaman onun için en önemli şeydi. Mara başını iki yana salladı. “Sana verecek hiçbir şeyim yok,” diyebildi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Kit yaklaşarak. “Benden saklıyorsun.”

Mara başını silkeledi, gerçeği söylüyordu. “Sana verecek hiçbir şeyim yok.” Elindeki her şey yetimhane içindi. Gerisi de Temple’ındı.

Mara’nın hayatında bu adama yer yoktu.

“Bana borçlusun. Senin yüzünden çektiklerim için bana borçlusun,” diye devam etti Kit.

Mara yine başını salladı. “Hayır, değilim. On iki yıl boyunca kendime yaptıklarımın doğru olduğunu ikna etmeye çalıştım. Seni incittiğimi düşünüyordum. Seni bu hale getirenin ben olduğumu.” Başını salladı. “Ama hayır. Çocuklar büyür. Kendi kararlarını alırlar. Herkes gelip seni yakalayana kadar, çılgılık atmadığım için şanslısın.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Kit.

Mara, kulüpteki odasında masanın üzerinde yaralı yatan Temple’ı düşündü. Bir daha uyanmayacak diye korkudan deliye dönmüştü.

Bıçak, bir santim sağma ya da soluna gelse, Kit sevdiği adamı öldürmüştü olacaktır.

“Tereddüt bile etmem,” dedi.

Kit’in öfkesi taşıtı. “Yani onun fahişesi olmuşsun gerçekten,” dedi öfkeyle.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Mara, ondan korkmayı reddederek kararlı duruşunu korudu.

Kit gücünü görünce tiz bir sesle yakındı. “Sen de hatalar yaptın,” dedi.

“Evet, her gün bedelini ödüyorum,” diye yanıt verdi Mara.

“Belli. Pahalı ipek elbisen, kürklü pelerinin ve altın maskenle ödüyorsun. Ne zor bir hayat,” dedi Kit.

Kit, Mara’nın başına geleceklerden, habersiz görünüyordu. Kit’in suçları için çekeceği cezayı bilmiyor gibi konuşuyordu. “Kaçtığım günden beri, yaptıklarımın bedelini ödüyorum. Hatta döndükten sonra daha fazlasını. Hatalarımızın cezasının en ağır kısmını sırtlandığım için şanslısın. Senin suçlarının cezasını ise tamamen kendim çekiyorum,” dedi.

“Korumana ihtiyacım yok,” diye öfkeleni Kit.

“Hayır,” diye çıktı. “Parama ihtiyacın var.” Kit bu sözlerle tepki vermeyince daha inandırıcı konuşmaktan başka

çaresi yoktu. “Seni ona teslim etmeliyim. Az kalsın onu öldürüyordun.”

“Keşke öldürseydim,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Neden? Bizi incitecek bir şey yapmadı. Bütün bu olup bitenlerde tek masum kişi o,” dedi.

“Masum mu? Seni mahvetti,” diye devam etti Kit.

“Biz onu mahvettik!” diye bağırdı.

“Bunu hak etti!” Kit’in sesi artık iyice öfkeli çıkıyordu. “Diğerleriyle birlikte bütün paramı aldılar!”

Kit, yirmi altı yaşındaydı ama hâlâ bir çocuktuk. “O benim de paramdı kardeşim. Seni kumar oynamaya zorlamadılar,” diye yanıt verdi.

“Bana engel de olmadılar. Başlarına geleni hak ediyorlar,” dedi Kit öfkeyle soluyarak.

“Hayır. Özellikle Temple,” dedi.

“Seni bana karşı doldurmuş. Ben senin kardeşinim, yıllarca sırrını korudum. Ama şimdi onu bana tercih ediyorsun,” diye devam etti.

Tabii ki. Temple’ı her şeye tercih ederdi.

Yine de ona sahip olamazdı.

O an Mara, Kit için üzüldü. İstedığı hayatı yaşayamamıştı. Birbirlerini koruyamamışlardı. Yıllar önce ona domuz kanı bularak, Temple ile görünmesi için, hizmetçileri gönderen güler yüzlü, sevimli küçük kardeşine üzülüyordu.

Bunu hiç hak etmeyen bir adamın hayatını, birlikte karartmışlardı.

Mara gece serinliğinde titreyerek, ipek eldivenli elleriyle kollarını ovdu. Ama içinden gelen soğuğu bastıramadı. Kedere boğularak el çantasına uzandı, kalan son parasını çıkardı. Yorkshire’a gidip yeniden başlamak için ayırdığı son paraydı.

Kardeşine bu parayı verdi. “Al. Britanya’dan çıkmaya yeter.” Kit paraya küçümseyerek bakınca Mara, ondan iyice nefret etti. “Almak zorunda değilsin.”

Kit bir süre sessizce bekledi. “Veda zamanı geldi,” dedi.

Mara, gözyaşlarını bastırdı. Bu hayattan, uzun süredir

kaçmak ve saklanmak zorunda olmaktan, geçmişini gölgeler içinde yaşamaktan yorgun düşmüştü.

Mara içinden, bu parayı vermekle, özgürlüğünü satın alabileceğini umuyordu. Kit'i göndererek bambaşka bir şansı olabilirdi.

Temple.

"Hoşça kal," dedi.

Sonra Kit geldiği gibi karanlığın içinde kayboldu.

Mara'nın içini suçluluk duygusu kapladı. Ama Kit ve onun geleceği için değildi. Ona para vererek yeni bir hayat şansı sunmuştu. Bu yüzden Temple, intikamından olacaktı.

Nedense bu her şeyden daha kötüydü.

Mara ona ihanet etmişti.

Temple'in ondan intikamını almayı planladığı yerin önünde beklerken bile hâlâ ihanet etmiş gibi hissediyordu. Onun intikamını bu kadar önemsemesine neden olduğu için, ondan nefret etmesi gerekirken bile ihanet etmiş hissediyordu.

Aşk böyle birşeyse Mara bunu, hiç istemiyordu.

Kardeşi gittikten çok sonra Mara, ahşap banka oturdu. Hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Bu gece kardeşini, yetimhaneyi, kendine kurduğu hayatı tekrar kaybedecekti. Margaret MacIntyre, cemiyetten, bildiği dünyadan dışlanmış Mara Lowe'a katılacaktı.

Ama bunların hiç birinin önemi yoktu. Mara, bu gece Temple'ı kaybedeceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Ona hakkı olan hayatı, asil bir eş, soylu çocuklar ve mükemmel mirasını geri verecekti. Hep istediği, hayalini kurduğu hayatı Mara, ona geri verecekti.

Ama onu kaybedecekti.

Mara bu kadarıyla yetinmek zorundaydı.

Mara çok güzeldi.

Tek bir ağaç gövdesinden oyulmuş bankta, dimdik oturarak en yakın dostunu kaybetmiş gibi hüznü görünürken, Temple karanlıkta onu izliyordu.

Belki de gerçekten kaybetmişti.

Christopher Lowe'a çantasındaki son parayı verip, İngiltere'den gönderirken aynı zamanda sevdiği kardeşini ve öyküsünü tek bilen insanı da kaybetmişti.

Temple bu öykü için, Londra'yı birbirine katardı.

Temple, ondan nefret etmeliydi. Lowe'un kaçmasına yardım ettiği için öfkeden kudurmaliydi. Mara, kardeşini, onu öldürmeye çalışan adamı, teslim etmek yerine, kaçmasına yardım etmişti.

Oysa bahçede buz gibi havada tek başına otururken ki halini görünce, ondan nefret edemiyordu. Çünkü bütün bu çılgınlığın arasında bile Temple onu anlıyordu.

Mara'nın hareketsiz ve durgun, düşüncelerinde ve geçmişinde kaybolmuş halinden anlıyordu. Bütün yaptıklarının sorumluluğunu almasından anlıyordu. Hayatlarını değiştiren o karanlık geceden beri bir kez bile ondan korkmamasından anlıyordu.

Mara bu mutsuzluğu, yalnızlığı hak ettiğini düşünüyordu. Buna kendinin sebep olduğunu düşünüyordu.

Aynı Temple'in düşündüğü gibi.

Tanrım. Onu anlamakla kalmıyordu.

Temple onu seviyordu. Bu tokat gibi sözler şaşırtıcı, güçlü ve doğrudu. Onu seviyordu.

Hayatını karartan ve aynı zamanda onu özgürleştiren, hayatında istediği her şeye sahip olan kadın, şimdi güçlü bir şekilde, tam karşısındaydı.

Temple, onca yıl yaşayabileceği hayatın hayalini kurmuştu. Bir eş. Çocuklar. Miras. Onca yıl aristokrasinin parçası olmayı, güçlü ve nüfuzlu olmayı hayal etmişti.

Temple, Mara'yı babasından kurtarırdı. Daha çok, daha tutkuyla severdi. Onu korurdu. Onu beklerdi.

Temple, bu düşüncelerinin yanlış ve yersiz olduğunu biliyordu. Babası ölene kadar onu bekler, sonra onu sahiplenirdi. Ona hak ettiği hayatı verirdi.

İkisinin de hak ettiği hayatı.

Mara, karanlıkta iç çekerken sesindeki derin kederi, dayanılmaz pişmanlığı duydu.

Kardeşiyle kaçmadığı için mi mutsuzdu? Rezil olmadan kaçma şansını kullanmadığı için mi?

Rezil olmak. Bu hedefi artık karanlıkla yitip gitmişti.

Temple çok beklemişti. Onu tanımış, nasıl biri olduğunu anlamıştı.

Temple'm şimdi tek istediği, onu evine götürüp ikisine de geçmiş unutturana kadar, onunla sevişmekti. Gelecekte başka bir şey düşünmeyene kadar. Mara düşüncelerini, gülmemesini ve dünyasını onunla paylaşana kadar.

Onun kadını olana kadar.

Sil baştan başlamanın zamanı gelmişti.

Karanlıktan Mara'nın ışığına doğru geldi. "Donmuşsun," dedi.

Mara, korkuyla nefesini tuttu. Hemen gözlerinin içine bakarak ayağa kalktı. "Ne zamandır oradasın?" diye sordu.

"Yeterince uzun," diye yanıt verdi.

Bana ihanet ettiğini göreceksin.

Ve seni sevdiğimi anlayana kadar.

Mara, başını sallayarak kollarıyla kendini sardı. Üşüyordu. Temple hemen mantosunu çıkarıp ona uzattı. Mara başını iki yana salladı. "Hayır. Teşekkür ederim."

"Al. Sen soğukta titrerken yanında durmaktan yoruldum," dedi.

Mara tekrar başını sağa sola salladı.

Temple mantoyu banka attı. "O zaman ikimiz de giymeyiz," dedi.

Mara, uzun bir süre boyunca mantoyu almayacağını düşündü. Ama aptallık edemezdi, üşüyordu. Mantoyu üzerine geçirirken Temple bu fırsatı kullanıp yaklaştı, mantosunu etrafına sardı. Sıcaklığının içine kıvrılması, onu sıcaklığıyla sarmak çok güzeldi.

Temple onu, sonsuza dek sıcaklığıyla sarmak istedi.

Temple limon kokusunun cazibesini içine çekerek, uzun bir süre sessizce bekledi.

"Bir an önce bitirip kurtulsak ya," dedi Mara öfke ve hayal kırıklığıyla sessizliği bozarak.

Temple başını eğdi. "Neyi?" diye sordu.

"Maskemi çıkarmamdan bahsediyorum. Buraya bunun için gelmedim mi?" diye devam etti Mara.

Tabii ki öyleydi. Ama şimdi... “Henüz gece yarısı olmadı,” diye yanıt verdi Temple.

Mara hafif bir kahkaha attı. “Böyle seremonilere gerek yok. Maskemi erkenden çıkartırsan, kıymetli düğ konumuna geri dönebilirsin. Yeterince çok bekledin zaten,” dedi.

“On iki yıl,” dedi. Onu dikkatle izlerken gözlerindeki çaresizliği gördü. “Bir saatin lafı olmaz.”

“Ya benim için önemi olduğunu söylesem?” dedi Mara.

Temple yüzüne dikkatle baktı. “Neden ortaya çıkmak için bu kadar acele ettiğini sorarım,” dedi.

“Beklemekten yoruldum. Sen kaderime karar verene kadar diken üstünde durmaktan yoruldum. Kontrol edilmekten yoruldum,” diye yanıt verdi.

Temple buna kahkahayla gülmek istedi. Mara’yı kontrol ettiği düşüncesi büsbütün delilikti. Bütün düşüncelerini tüketen Mara’nın kendisiydi. Sessiz, mantıklı hayatını tehdit ediyor, onu düzensizliğe sürüklüyordu. “Seni kontrol ettiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evet. Adamlarına beni takip ettirdin. Giysilerimi satın aldın. Hayatıma karıştın. Çocukların hayatına karıştın. Bana yaptırdıkların...” Devamını getirmedi.

“Sana yaptırdıklarım...”

Temple, bir an onu sevdiğini söyleyeceğini sandı. Bu sözleri çaresizce duymayı istediğini fark etti.

Mara sessiz kaldı. Tabii ki. Çünkü onu sevmiyordu. Onu amaçları için kullanıyordu. Mara da onun için aynıydı. Daha doğrusu ilk başında öyleydi.

Temple’in içini, öfke ve hayal kırıklığı sardı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Mara onunla savaşırken bile nasıl onunla ilgilenmeye başlamıştı? Birlikte geçirdikleri zamanın asıl nedenini nasıl unutmuştu? Mara ona ne yapmıştı da bu hale gelmişti?

Neden artık hiç birinin önemi yoktu?

Temple’m içindeki dövüşçü, yüzeye çıkmaya çalışıyordu. “Buraya geldiğini biliyorum Mara,” dedi. Mara’nın yüzünde büyük bir şok ifadesi vardı. “İnkâr etmeyecek misin?”

“Hayır,” dedi.

“İyi. Bu da bir şey,” dedi Temple.

Bana gerçeği anlat," diye yalvardı içinden. Bir kez olsun inanabileceğim bir şey söyle.

Mara onu duymuş gibi gerçekleri anlatmaya başladı. “Seni bulduğum gece, Kit yüzünden yanına geldim.”

Temple hayal kırıklığıyla gökyüzüne baktı. “Bunu biliyorum, parasını kurtarmak için geldin,” dedi.

Mara kararlılıkla başını sağa sola salladı. “Sandığın gibi değil. Yetimhaneyi açtığımda Margaret MacIntyre kimliğine bürünmek en kolay çözüm gibi göründü. Bir askerin dul eşi olmak saygı görürdü. İnsanlar soru sormazdı.” Duraksadı. “Ama eşim olmadan hiçbir banka paramı idare etmeme izin vermedi.”

“Bankada hesap açabilen kadınlar var,” dedi Temple.

Mara'nın gülümsemesi buruk, acılıydı. "Sahte kimlikleri olanlar değil. Soru sormalarını riske atamazdım," diye yanıt verdi.

Temple sonunda anladı. “Kit hesaplarıyla ilgileniyordu,” dedi birden.

“Bütün para ondaydı. İlk bağışlar, gayrimeşru çocuklarını bize bırakan asilzade babalardan gelen paralar. Hepsi ondaydı,” diye devam etti.

Temple sıkıntıyla derin bir nefes verdi. “Ve bütün parayı kumarda kaybetti.”

Mara başıyla onayladı. “Her kuruşunu.”

“Çaresizce parayı geri almak istedin,” dedi.

“Çocukların paraya ihtiyacı vardı,” dedi bir omzunu kaldırarak.

Mara,neden başından beri bunu anlatmamıştı? “Çocukları aç bırakacağımı mı sandın?” diye sordu.

“Bilmiyordum,” dedi tereddütle. “Çok öfkeliydin.”

Temple, ağaçlara doğru yürüyüp, bir elini ağaca yasladı, ona döndü. Tabii ki haklıydı ama bu sözler ağrına gitti. “Ben kalpsiz bir canavar değilim,” dedi.

“Bunu bilmiyordum!” Mara açıklamaya çalışırken hızla yanına geldi.

“Sen bile Katil Dük olduğumu sanıyordun.” İçini haval kı-

rıklığı sardı. Mara'nın onu herkesten daha iyi tanıması, anlaması gerekirdi. Katil olmadığını bilmesi gerekirdi. Her şeyin yalan olduğunu bilmeliydi.

Ama o da ondan şüphe ediyordu.

Temple hayal kırıklığıyla bağırmayı istedi.

Mara bunu görerek onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır. Temple."

Mara daha fazla yalan söyleyecekti. Ama devamını duy-mak istiyordu. "Neden o zaman?" diye sordu.

Mara ellerini yana açtı. "Sana söyleyeceğim hiçbir şe-yin..."

Temple'in gözünün önüne, Hebert'in dükkânında, platfor-mun ortasındaki halleri geldi. O gün Mara'ya çok öfkeliydi. "Ah. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni affettirmez de-miştim," diye hatırladı.

Mara başıyla onayladı. "Sana inandım," dedi.

Temple soğuk havada derin bir nefes verdi. "Ben de," di-yebildi.

"Ayrıca bir yarım, Kit'in suçlarının bedelini ödemem ge-rektiğini söylüyordu. O gece ikinizi de bırakıp kaçtım. Lond-ra'daki herkesin seni cezalandırdığı gibi, babam da kardeşi-mi cezalandırdı." Sesi kısıldı. "Hatalarımın sonu yoktu."

Temple uzun bir süre sessiz kaldı. "Ne saçmalık," dedi.

Mara şok oldu. "Efendim?"

"Kit'i bu hale getiren sen değilsin. Kendini kurtarmaya çalıştın. O da kendi tercihlerini yaptı," diye devam etti.

Mara başını iki yana salladı. "Babam..."

"Baban gelmiş geçmiş en pislik herifti. Hayatta olsaydı onu kendi ellerimle öldürmekten zevk alırdım. Ama o bir tan-rı değildi. Kardeşini topraktan yaratıp, içine nefes üflemedi. Kardeşinin günahları tamamen ona ait." Duraksadı, sözleri karanlıkta yankılanıyordu. Sonra yumuşak bir ses tonuyla ekledi, "Aynı benim günahlarım gibi."

Mara başını sağa sola sallayarak ona doğru yürüdü. "Ha-yır. Seni ilaçla uyutmasaydım, orada bırakmasaydım, kaçma-saydım..."

"Sen de tanrı değilsin. Benim gibi sadece bir insansın,"

dedi Temple ve karanlığa doğru, derin derin soluklandı. “Beni bu hale sen getirmedin. Bu karmaşayı birlikte yaptık.”

Mara’nın gözleri doldu, Temple ona sarılmayı, evine götürüp ona sahip olmayı istedi.

Ama yapmadı. “Artık her şeyin bitmesini istiyorum,” dedi.

Mara başıyla onayladı. “Bitebilir, artık zamanı geldi.”

Mara, maskesini çıkarmayı kastediyordu. Belki de gerçekten bunun zamanı gelmişti. Tanrı biliyor Temple, ona vaat edilen hayatını geri almak için çok beklemişti. Çok sevdiği ve özlediği hayatını çok beklemişti.

Oysa şimdi, Mara’ya bakarken, hepsini unutmuştu. Uzun, yumuşak dokunuşlarla yanağını okşamak için elini kaldırdı. Mara başını eğerek dokunuşuna karşılık verirken, Temple başparmağıyla dudaklarını okşadı.

Bir şey olmuştu.

Temple, ismini fısıldarken karanlıkta bir dua gibiydi. “Artık yapamam,” dedi.

Mara’nın yaşla dolu gözleri, kararsızlığını, hayal kırıklığını ele veriyordu. “Neden?” diye sordu.

Çünkü seni seviyorum.

Temple başını iki yana salladı. “Çünkü artık intikam almayı istemiyorum. Seni incitecek bir şey yapmayı da istemiyorum,” diye yanıt verdi.

Mara’nın eli, Temple’ın avcunun içinde sessizce dururken, gözlerinde bir duygu seli vardı. Sonra eline dokunmaya çalışırken Temple, elini çekip ceketinin cebine uzandı.

Temple bu gece, Mara maskesini çıkardıktan sonra, ona vermeyi planladığı banka makbuzunu çıkardı. Bunu şimdi vermeliydi. Böylece bu garip, acı dolu dünyadan kurtulabileceklerdi. Kâğıdı uzattı.

Mara kâğıdı alıp okuyunca kaşlarını çatı. “Bu ne?” diye sordu.

“Kardeşinin borcu. Temizlendi,” dedi.

Mara başını sağa sola salladı. “Anlaşmamız böyle değildi,” dedi.

“Yine de veriyorum işte,” diye yanıt verdi Temple.

Mara, gözlerinde hüznün ve başka bir duyguyla ona bak-

tı. Hiç beklemediği bir şeydi. Gurur. Başını iki yana salladı. "Hayır." dedi.

"Al bunu Mara," diye ısrar etti. "Bu sana ait."

Mara bir kez daha başını iki yana sallayarak kendini tekrarlardı. "Hayır." Makbuzu özenle katlayarak ortadan ikiye yırttı, sonra bir daha ve bir daha yırttı.

Ne yapıyordu böyle? Bu para yetimhaneyi on kez kurtarırdı. Yüzlerce yetimhaneye de yeterdi. Ufak kâğıt parçaları, kalana dek yırtmaya devam etti, sonra hepsini kar taneleri gibi yere saçtı.

Temple küçük kâğıt parçalarının ayaklarının üzerine düşüşünü izlerken kalbi hızla atıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Mara hüzünle gülümsedi. "Anlamıyor musun? Senden bir şey alamam," diye yanıt verdi.

Temple kalbi küt küt atarak ona sarılmayı, onu hak ettiği gibi sevmeyi istiyordu. İkisinin de hak ettiği gibi.

Temple, ona sarıldığında Mara, onu uzun, tutkulu bir öpücüğe boğarak nefesini kesti. Temple arzuyla onu kucağına alıp buradan götürmeyi istiyordu. Fakat yaralı kolu, buna izin veremeyeceği için hayal kırıklığına uğradı.

Bunun yerine Temple, ona sımsıkı sarılarak dudaklarının, onu kendinden alan limon kokusunun, saçlarında gezinen parmaklarının yumuşak dokunuşlarının tadını çıkardı. Mara zevkten inleyip kollarında eriyene kadar onu öpmeye devam etti. Temple, kendini çektiğinde Mara, daha önce hiç böyle öpülmemiş gibi parmak uçlarını dudaklarına götürdü.

Onu sonsuza dek böyle öpeceğini bilmiyormuş gibi.

Temple, gelecekte de bu öpücüğe sürekli sahip olacağını söylemek için bir kez daha ona uzanırken Mara, geri çekilip uzaklaştı. "Hayır," dedi.

Temple on iki yıl beklemişti. Daha fazla beklemek istemiyordu.

"Benimle eve gel," dedi arzuyla ona uzanarak. "Konuşmamızın zamanı geldi."

Aslında bundan çok daha fazlasını yapmalarının zamanı da gelmişti. Yeterince konuşmuşlardı.

Mara başını iki yana sallayarak kollarından kurtuldu. “Hayır,” dedi tekrardan. Sesinde çok kararlı, teslim olmayan bir şeyler vardı.

Bu Temple’ın hiç hoşuna gitmedi.

“Mara,” diye seslendi.

Mara çoktan uzaklaşıyordu. “Hayır,” demeye devam etti.

Mara, o gece ikinci kez ortadan kaybolurken sesi, karanlıkta bir fısıltı gibiydi.

Temple’ı orada acılar içinde tek başına bıraktı.

“Mantonu kaybetmişsin,” dedi bir ses.

Temple, bitirdiği üçüncü şampanya kadehini, yenisiyle değiştirirken, yanındakiyle konuşmak istemiyordu. Bunun yerine balo salonunda dans eden, eğlence düşkünü kalabalığı izledi. Şarabın ve geçen saatlerin etkisiyle herkesin coşkusu artmıştı.

“Partnerini de kaybetmişe benziyorsun,” dedi Chase.

Temple içkisinden yudumladı. “Baloya gelmediğini duymuştum,” dedi.

“Korkarım hayal görmüyorsun,” diye yanıt verdi Chase.

“Sana benim işlerimden uzak durmanı söylemiştim,” dedi Temple.

Chase’in maskesinin ardındaki gözleri kocaman açıldı. “Ben de davetliyim,” dedi.

“Sen hiç böyle partilere katılmazsın. Bu gece ne halt etmeye geldin?” diye sordu Temple.

“Senin taç giyme törenini kesinlikle kaçıramazdım,” diye yanıt verdi Chase.

Temple başını çevirerek içerideki insanlara uzaktan baktı. “Benimle görülürsen insanlar soru sormaya başlar,” dedi.

Chase tek omzunu silkti. “Maskeliyiz. Ayrıca birkaç dakika sonra artık bir skandal olmayacaksın. Lamont Dükü’nün geri döneceği büyük gece geldi, değil mi?” diye sordu.

Öyle olacaktı. Derken nasıl olduysa her şey karıştı ve Temple kendini bahçede, on iki yıldır öfke duyduğu kadına bakarken buldu. Artık intikam peşinde olmadığını anladı.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı.

Keşke Temple, Mara'ya baktığında tamamen başka birini, çok fazla önemsemediği birini görmemiş olsaydı. O kadar ki kardeşinin kaçmasına izin vermesini bile önemsememişti.

Tek önemseydiği Mara'nın kaçmamış olmasıydı.

Çünkü onu geri istiyordu.

Mara'yı istiyordu.

Lanet olsun.

“Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim,” dedi Temple sertçe.

“Ah ne dramatik,” dedi Chase alaycı bir ses tonuyla. “Benden sonsuza dek kaçamazsın biliyorsun.”

“Deneyebilirim,” diye yanıt verdi.

“Özür dilememin faydası olur mu?” diye sordu Chase.

Temple şaşırdı. Chase pek özür dileyen biri değildi. “Böyle bir niyetin mi var?” diye karşılık verdi.

"Pek hoşuma gitmez," dedi Chase.

“Umurumda değil,” dedi.

Chase iç çekti. "Tamam. Özür dilerim."

“Tam olarak ne için?” diye sordu Temple meraklı bakışlarla.

“Şimdi pislik yapıyorsun,” dedi Chase.

"Anlayacağın dilden konuşuyorum," dedi.

“Londra’da olduğunu sana söylemeliydim,” dedi Chase pişmanlık dolu bir sesle.

“Evet, aynen öyle, kesinlikle söylemeliydin. Eğer bilseydim...” Durdu. Eğer bilseydi onu yakalardı.

Onu daha önceden bulmuş olurdu.

Her şey daha farklı olabilirdi.

Ama nasıl?

“Eğer bilseydim bu karmaşadan kurtulabilirdik,” diye devam etti.

“Bilseydin bu karmaşa daha kötü olabilirdi,” dedi Chase.

Temple, Chase'e sert bir bakış attı. "Özür dilediğini sanıyordum."

“Hâlâ öğrenmeye çalışıyorum,” dedi sırtarak. “Kıza ne olacak?” diye sordu daha ciddi bir ifadeyle.

Temple, Mara'nın, özgürlüğüne kavuşma arzusuyla ye-

timhane yolunu yarılamış olduğunu düşündü. Daha kötüsü Temple'm artık, onu görecektir bir bahanesi yoktu. Buna bu kadar üzülmemeliydi. "Gitmesine izin verdim," dedi.

Chase bu duyduklarına şaşırması benzemiyordu. "Anladım. West kesin çok üzülecek," dedi.

Temple gazeteciyi tamamen unutmuştu. Mara o güzel mavi-yeşil gözleriyle ona bakıp, bütün bu oyuna neden olan korkusunu itiraf edince her şeyi unutmuştu. "Planladığım aşağılanmayı kimse hak etmiyor," dedi.

Özellikle de Mara.

Hele kendi elleriyle bunu hiç hak etmiyordu.

"E, Katil Dük olarak mı kalacaksın?" diye sordu Chase.

On iki yıl bu ismin gölgesinde yaşamıştı. Londra'daki herkesten daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Elini bile sürmediği düklüğe rakip olacak bir servet kazanmıştı. Artık Mara'nın hayatta olduğunu, katil olmadığını bildiğine göre belki bu lakap daha az canını sıkardı.

Mara hayattaydı.

Mara, o gece Temple'ın karşısına çıktığında, bütün gerçeği anlatmalıydı. Temple, yardım edebilir ve onu koruyabilirdi.

Temple onu sahiplenirdi.

Bu düşünceyle birlikte gelen hayaller Temple'm içini acıttı. Hayallerinde Mara; kollarında, yatağında, yemek masasında idi. Kestane saçlı ve mavi-yeşil gözlü çocukları vardı. Mara'nın çocuklarıydı.

Onların çocuklarıydı.

Lanet olsun.

Temple sağlam eliyle saçlarını karıştırarak, bu vahşi hayali uzaklaştırmaya çalıştı. Bu *imkansız* bir hayaldi. Chase ile göz göze geldi. "Katil Dük olarak kalacağım," dedi.

Chase salonda bir şeye odaklanarak Temple'ın arkasına baktı. "Emin misin?" diye sordu.

Temple merakla arkadaşının bakışlarını takip etti.

Mara gitmemiştir.

Elinde. Temple'ın mantosuyla, balo salonuna inen merdivenlerin üstünde duruyordu. Büyüleyici elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Güzel, beyaz yüzüne saçları dökülüyordu.

Temple o bukleleri eliyle kaldırıp yanaklarını öpmek istedi. Ama önce...

Temple bir adım öne yaklaştı. "Burada ne işi var?" diye sordu.

Chase elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Bekle. Muh-teşem görünüyor," dedi.

Evet, Chase doğru söylüyordu. Ama dahası vardı.

Mara onun kadınıydı.

Temple arkadaşına döndü. "Ne yaptın?" diye sordu.

"Yemin ederim bir şey yapmadım. Kendi kendine çıkmış."

Şaşkınlıkla gülerek bakışlarını Mara'ya çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse bunda payım olmasını isterdim. Her şeyi değiştirecek," dedi Chase.

"Her şeyi değiştirmesini istemiyorum," diye yanıt verdi Temple.

"Onu durdurabileceğini sanmam," dedi Chase.

Orkestra çalmaya ara verince, Temple'ın gözleri, balo salonun duvarındaki büyük saate kaydı. Gece yarısıydı. Leighton Düşesi merdivenlerden Mara'ya doğru gidiyordu. Şüphesiz konuklara maskelerini çıkarma vaktinin geldiğini duyuracaktı. Mara yarı yolda onunla karşılaşarak kulaklarına fısıldadı.

Leighton Düşesi, şaşkınlıkla geri çekilip ona bir soru sordu. Cevabını alınca ciddiyetle bir soru daha sordu. Salondaki herkes onları izliyordu. Sonunda ev sahibesi tatmin olarak başını salladı, gülümseyerek kalabalığa döndü.

Temple ne olacağını biliyordu.

"Tanıdığım en güçlü kadın," dedi Chase hayranlıkla.

"Bunu yapmasını istemediğimi söyledim. Bundan vazgeçtiğimi söyledim," dedi Temple hayret ve öfkeyle.

"Seni dinlememişe benziyor," diye yanıt verdi Chase.

Temple buna cevap vermedi. Maskesini çıkarmış, kalabalığı yarararak ona ulaşmaya çalışırken, Mara'nın çok uzakta olduğunu farkındaydı.

Onu durduramayacağını biliyordu.

"Lordlarım, leydilerim!" Düşes, kocasının elini tutarak merasime başlamak için konuklara seslendi. "Hepinizin bildiği gibi skandallara bayılırım!"

Gizemli olayları çok seven konuklar gülerken, Temple çaresizce Mara'ya ulaşmaya çalışıyordu. Bu saçmalığı yapmasına engel olmalıydı.

"Ve bu gece," düşes devam etti, "gerçekten skandal bir açıklama olacağına sizi temin ederim! Maskelerimizi çıkarmadan önce..." Bu heyecanın tadını çıkararak Mara'yı işaret etti. "Size kimliğini benim bile bilmediğim bir konuğu takdim ediyorum!"

Temple hızlanmaya çalışsa da, şehirdeki herkes bu salon-da gibiydi ve hiç kimse vaat edilen bu skandalı izleyecek yerlerinden olmak istemiyordu. Yoluna çıkan bir kadını sağlam koluyla kaldırıp çılgılığını umursamadan kenara çekti.

Kadının partneri, sinirle ona döndü ama Temple, çoktan *Katil Dük* fısıltılarını ardında bırakarak ilerlemişti.

İyi. Belki şimdi insanlar korkup önünden çekilirdi.

Mara, öne gelip güçlü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Çok uzun zamandır sizlerden saklanıyordum. Uzun zamandır ölmüş olduğumu düşünüyordunuz. Uzun zamandır masum birini suçlamanıza neden oldum."

Saat gece yarısını çalmaya başladı, Temple daha hızlı ilerliyordu.

Lütfen yapma, diye yalvardı. *Bunu kendine yapma*.

"Uzun zamandır, Lamont Dükü William Harrow'un bir katil olduğuna inanmanıza neden oldum," diye devam etti.

Mara'nın dudaklarında ismini ve unvanını duyunca, Temple donakaldı, bu sözler şimşek gibi salona yayıldı.

Ve saat çalmaya devam ediyordu.

Mara ellerini maskesine götürüp kurdeleyi çözdü. Duyurusunu bitirdi. "Ama gördüğünüz üzere o bir katil değil. Çünkü ben hayattayım," dedi.

Ona ulaşamıyordu.

Mara maskeyi çıkarıp Leighton Düşesi'ne reverans yaptı. "Leydim, kendimi tanıştırmadığım için beni bağışlayın. Ben Marcus Lowe'un kızı, Christopher Lowe'un ablası, on iki yıldır ölü sanılan Mara Lowe'um," dedi.

Bunu neden yaptı?

Mara, karanlıkta Temple'ın gözlerini buldu. Onu gördü.

Onu her zaman görmüyor muydu zaten?

“Ölmedim. Hep hayattaydım,” dedi hüzünlü bakışlarla.
“Aslında, bir oyunun kötü kahramanıydım.”

Duyurunun hemen ardından saat son kez çaldı, sonra birden kalabalık iplerinden salınmış gibi heyecan, skandal ve çılgınlıkla hareket etmeye başladı.

Mara arkasını dönüp kaçtı. Temple onu yakalayamadı.

Bütün salon dedikodu ve söylentilerle çalkalanıyordu. Söylenenleri bölük pörçük duyuyordu.

“...nasıl yapar!”

“Bizden birini kullanmış!”

“Bir asilzadenin hayatını karartmış!”

İşte Temple’ın istediği ceza buydu. Evinin önünde karşısına çıktığı ilk geceden beri istediği buydu. Bunun aslında istediği son şey olduğunu fark etmeden önce. Onu sevdiğini fark etmeden önce.

“Zavallı adam...”

“Böyle bir şey yapamayacak kadar soylu olduğunu hep söylemiştim.”

“Ne yakışıklı...”

“O kız!”

“Şeytanın ta kendini.”

“Bir daha asla yüzünü gösteremez.”

Mara onun için kendi yıkımını hazırlamıştı.

Oysa şimdi Temple, insanların seslerindeki iğrenmeyi duyunca bundan nefret etti. Onlardan da nefret etti. Bütün salondakilerle savaşamayacak kadar bitkindi.

Mecbur kalırsa onun için ülkedeki herkesle savaşırdı.

Biri omzuna dokundu. “Majesteleri...” Başını çevirdiğinde karşısında duran terbiyeli, soylu tavırları olan adamı tanı-mıyordu. Dudaklarında unvanını duymaktan nefret etti. “Her zaman cinayet işlemediğini savunmuştum. Oyunumuza katılmak ister misiniz?” Etrafındaki erkeklere takdim edip balo salonunun dışındaki oyun odasını işaret etti.

İşte amacına ulaşmıştı.

Kabul görme.

Aklanma.

Mara'nın söz verdiği gibi.
O gece hiç yaşanmamış gibi.
Artık Temple Katil Dük değildi.
Ama Mara da yanında değildi. Gerisinin önemi yoktu.
Unvanına, geçmişine, hayatında tek istediği şeye sırtını
çevirdi.
Ve gerçekten tek ihtiyacı olan şeyin peşinden gitti.

Mara hemen oradan uzaklaşmalıydı.

Balo salonundaki herkes, Temple ile konuşma umuduy-
la etrafını sardığı için, Mara'nın, onu geçecek zamanı vardı.
Mara gitmeyi istemişti. Ama bir yandan da onu hiç göreme-
yecek olması düşüncesine dayanamadı.

Temple'in Temple Bar'daki evinin önünde Mara, karan-
lığa karşıarak, gölgeler arasında beklerken, kendine sadece
son bir kez bakacağına söz verdi. Temple'in yanma gitme-
yecekti.

Mara yaptıklarının bedelini ödemiş olarak ondan ayrıla-
caktı.

Elinden gelen her şeyi vermişti.

Onu sevmiştir.

Parıldayan Arnavut kaldırımlarının üzerinde ona son bir
kez kısaca bakmak yetecekti.

Ama öyle olmadı.

Arabası süratle sokağa girdi ve Temple hemen arabadan
atlayarak sürücüsüne emir verdi. "Angel'a git. Olanları anlat.
Ve onu bul."

Temple daha eve bile girmeden araba uzaklaştı. Mara ken-
dine konuşmayacağına söz vererek karanlıkta nefesini tuttu.
Temple'in boylu poslu vücudunu son bir kez içine çekti. Kaş-
larına düşen dağınık saçlarını, anahtarını çıkarıp kapıyı açar-
ken zarafetle hareket eden bedenini içine çekti.

Sonra Temple içeri girmeyip durdu.

Başını çevirip gölgelerin arasına baktı.

Mara onu göremediğini biliyordu. Yine de varlığını his-
setmişe benziyordu. Temple, sokağa adımı attı. "Ortaya çık,"
diye seslendi.

doğru merdivenleri çıkmaya devam etti. Mara peşinden gitmeye devam ederse her şeyin olabileceğini düşünerek tereddüt etti.

Mara, bunun, hiç umurunda olmadığını fark edince de çok şaşırdı.

Dahası Mara, bunu istiyordu.

Bu adam nasıl bu kadar kısa sürede onu tüketmişti? Onu düşman olarak görürken sadece birkaç haftada nasıl böyle yoğun duygular beslemeye başlamıştı?

Ona nasıl âşık olmuştu?

Mara kendine engel olamadı. Karanlıkta, bilinmeyene doğru peşinden gitti. Merdivenleri çıktıklarında Temple bir mum yakarak büyük maun kapıyı açtı.

Mara'nın artık konuşması gerekiyordu.

"Senin gazetecinle konuşmamın iyi olacağını düşünüyorum," dedi. "Anlaştığımız gibi bütün hikâyeyi anlatırım, sonra seni işlemediğin günahlardan aklayarak buradan giderim. Aslında," dedi mırıldanarak, "şimdi gitmem lazım. Burada olmamalıyım."

Temple, kapı kolunu tutarak ona döndü, mumun altın ışığı yüzünde dalgalanıyordu. "Biz konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. Kapıyı açıp içeri girdiler.

Mara odaya girer girmez kalakaldı. "Burası yatak odası," dedi.

Temple mumu masaya koydu. "Evet öyle."

Hem de ne yatak odasıydı, meşe mobilyalar, koyu duvar örtüleri ve masaların, şöminenin yanındaki koltuğun, yatağın yanındaki komodinin üzerinde pek çok kitapla çok erkeksi bir odaydı.

Odanın ortasındaki yatak çok büyüktü.

"Burası *senin* yatak odan," dedi bulundukları durumu belirtirken.

"Evet," dedi Temple.

Tabii ki Temple'ın çok büyük bir yatağı vardı. Ancak böyle bir yatağa sığabilirdi. Kral yataklarıyla yarıştırdı.

Mara yataktan, yatağın büyük ahşap direklerinden, ahşap oymalı yatak başlığından ve cennetleri vaat eden zengin yatak örtüsünden gözlerini alamıyordu.

“Konuşmak için buraya mı geldik?” diye sordu sesi çatlayarak.

“Evet,” dedi Temple.

Mara, bunun üstesinden gelebilirdi. On iki yıl boyunca kendi başına yaşamıştı. Bundan çok daha korkutucu anları olmuştu. Ama bu kadar baştan çıkarıcı bir olayla karşılaşmadığına emindi.

Mara gözlerini ona çevirdi. “Neden bu odada konuşuyoruz?” diye sordu.

Temple, mumu masada bırakarak yüzü karanlıklar içinde ona yaklaştı. Mara’nın kalbi göğsünden kopacak gibiydi, hatta belki korkmalıydı. Ama hiç korkmuyordu. Şu anda tehdit edici hiçbir şey yoktu. Sadece vaatler vardı.

“Çünkü konuştuktan sonra seninle sevişeceğim,” diye yanıt verdi Mara.

Temple’m dürüst, samimi sözleriyle, yer Mara’nın, ayaklarının altından kaydı, hızla atan kalbi öyle gürültülüydü ki Temple’ın bile bunu duyduğuna emindi. “Öyle mi?” diye sordu.

Temple başıyla onayladı. “Evet,” dedi ciddiyetle.

Tanrım, bir kadın bunu bilerek nasıl düşünebilirdi?

Temple devam etti. “Sonra da seninle evleneceğim.”

Mara duyduklarına inanamadı.

“Bunu yapamazsın,” dedi.

Bu mümkün değildi. Mara rezil olmuş biri idi. Bir dükün eşi olamazdı.

Dükler böyle kepaze olmuş insanlarla evlenmezdi.

Mara başını iki yana salladı ve “Neden?” diye sordu

“Çünkü bunu istiyorum,” dedi ateşi yakmaya başlayarak.

“Çünkü senin de bunu istediğini biliyorum.”

Temple delirmiş olmalıydı.

Temple, alevlerin parıltısının önünde diz çökerken turuncu ışık, silüetini sarıyordu. Olimpos’ta tanrılardan ateşi çalan Prometheus gibi. Muhteşemdi.

Temple ayağa kalkıp yaralı kolunu askıdan çıkardı. Ateşin karşısındaki sandalyeyi çekip ona elini uzattı. “Buraya gel.” Sözleri emir gibi gelse de aslında bir ricaydı.

Mara buna karşı koyabilirdi.

Fakat Mara karşı koymak istemediğini anladı.

Mara kitaplarla dolu koltuğa yaklaşarak kendine yer açmak için eğilirken, Temple, elini yakaladı. “Oraya değil. Burada,” dedi.

Temple, kendisinin oturduğu koltuğa oturmasını istiyordu. Yani kucağına.

“Yapamam...”

Ateşin ışığında Temple’m beyaz dişleri parıldadı. “Yapabilirsin,” dedi.

Mara, kucağına oturmayı çok istiyordu ama bunun hata olduğunu düşündü. Kucağına oturup ona dokunursa, asla ona karşı koyamayacağını biliyordu. Düşüncelerini toparlamaya çalışarak tereddüt etti. “Bana kızgın olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Evet. Hem de çok,” dedi Temple.

“Neden? İsteddiğini yaptım. İsmi geri verdim,” diye karşılık verdi Mara.

Temple uzun bir süre onu izledi, siyah gözleriyle ruhunun derinliklerini görüyor gibiydi. “Mara,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, elini tutup avcunun içindeki ipeği okşarken, Mara, üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi sıcaklığını hissetti. Sanki tenleri birbirine değiyordu. “Ya omuzlarımızda geçmişimizin yükü olmasaydı? Katil Dük ve Mara Lowe olmasaydık?” diye sordu.

“Kendine öyle deme,” dedi Mara.

Temple onu sımsıkı kendine çekti. “Sanırım artık diyemem. İtibarımı yerle bir ettin,” dedi.

“İstedığinin bu olduğunu sanıyordum,” dedi Mara şaşkınlıkla.

Temple, bacaklarını açıp Mara’yı, iyice kendine çekti. Ciddi, siyah bakışları, kendini teslim ederse istediği her şeyi ona vereceğini vaat ediyordu. “Ben de öyle sanıyordum,” dedi.

“Bunu istemiyor muydun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Temple, koluyla onu kendine çekerek yüzünü eteğine bastırdı, elleriyle bacaklarını okşayarak Mara’yı sıcaklığıy-

la yakıp kavurdu. Parmakları Temple'ın saçlarının arasında gezdirirken, Mara, eldivenler yüzünden yumuşaklığını hissedememesine, ona dokunamamasına üzüldü.

Temple, yüzünü hafifçe karnına bastırarak fısıldadı, "Çok şey feda ettin," dedi.

Mara başını iki yana salladı. "Yaptığım yanlışları düzelttim. Sen masumdun," diye karşılık verdi.

Temple, ipek elbiseye doğru gülerken, Mara sıcak nefesini ta derinlerinde hissetti. "Masum değilim. Yaptığım şeyler..."

"Yaptığın şeyleri, ben seni bu hale getirdiğim için yaptın," dedi Mara. Ona dokunması, ellerinin, yüzünün bedenine değmesi çok güzeldi.

"Hayır, bu yalandan bıktım artık. İkimiz için de yeterince yalan söyledim. Benim hatalarım, benim sorumluluğumdur. Bunda senin bir suçun yok." Başını kaldırıp yüzüne baktı. "Hiç de iyi bir insan değildim," diye devam etti.

Bu doğru değildi. "Saçmalık. Sen..."

"Soylu, unvan sahibi, ukala bir serseriydin. İlk kez tanıştığımız gece var ya?"

O hali, gülümseyen, temiz yüzü gözünün önünde canlandı. "Evet?"

"Seninle yatak odana geldiğimde böyle uzun zamanlı bir aşka adım atacağımızı düşünmemiştim," dedi.

"Emin ol Majesteleri, ben de böyle şeyler düşünmedim," dedi gülümseyerek.

"Sana kaba davrandım mı?" diye sordu.

Mara başını iki yana sallayarak "Hayır," dedi.

Sonra Temple, başını eğerek karnına doğru konuştu, "Öyle olsaydı söyler miydin?" dedi.

Mara ellerini aşağı kaydırıp yanaklarını avuçlarıyla sardı, başını kaldırdı. "Çok az erkek böyle şeylere önem verir," dedi ses tonundaki şaşkınlığı gizleyemeden. "Bilincini yitirip işlemediğin, gerçekleşmeyen bir cinayetin suçlusu olduğun gece için, çok az erkek böyle endişe duyar."

Temple, bir süre sessizce söylediklerini düşünürken, Mara, ne söyleyeceğini sabırsızlıkla bekledi. "Gerçekleşmediği için çok mutluyum," dedi sonunda.

Mara'yı kendine doğru çekip kucağına oturttu. Kollarındayken Mara'nın karşı koyması gerekirdi ama kendisini öyle kaybetmişti ki umursamadı.

Temple, onu kollarıyla sararken Mara, dayanamadan aklındakini sordu, "Neden intikamdan vazgeçtiğini anlamadım."

Temple, bir eliyle Mara'nın saçlarındaki tokaları, çıkarmaya başladı. Yavaşça serbest bıraktığı saçları özgürlüğüne kavuştu. "Vazgeçtiğim halde neden buna devam ettiğini anlamıyorum," diye yanıt verdi.

Temple'in tek eli, büyük zarafetle Mara'nın saçlarını okşarken, saçları omuzlarına düştükçe içine haz dalgaları yayıldı.

Belki bu sevgi dolu dokunuşu yüzünden, Mara, ona gerçekleri söylemek istedi. "Beni serbest bıraktın ama bu aslında özgürlük değildi."

Temple durarak bu sözleri düşündü. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarak tekrar okşamaya başladı.

Mara gözlerini kapayarak avcuna başını yasladı. Gerçeğin yarısını söyleyebilirdi. "Sana yaptıklarına rağmen beni serbest bıraktın. Sadece on iki yıl önce olanları değil Kit'in ringde karşına çıkmasını, bu gece yanıma gelmesini affettin." O gece yaptıkları yüzünden içini yiyip tüketen suçluluk duygusundan nefret ederek derin bir nefes aldı. Yaralı kolunun elini tutup okşadı. "Bu gece sana ihanet ettim ama sen beni serbest bıraktın."

Ayrıca seni seviyorum.

Bu yüzden en çok istediğin şeyi sana vermek istedim.

Mara bunu söylemedi. Söyleyemezdi.

Söylerse olacıklardan korkuyordu.

Temple'in ona gülmesinden ya da hiç tepki vermemesinden korkuyordu.

Mara, gözlerini açtığında Temple, dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. "Beni çok fazla düşünüyorsun," dedi.

"En son ne zaman biri seni düşündü Mara?" diye sordu. Parmakları başından aşağı ilerleyerek elmacık kemiklerini, boynunu, omuzlarını okşadı. "En son ne zaman biri seninle ilgilendi? Buna ne zaman izin verdin?" diye sorularına devam etti.

Temple büyüleyiciydi. Tenindeki hafif dokunuşu, nefesinin sıcaklığı... Mara başını iki yana salladı.

“En son ne zaman birine güvendin?” diye sordu.

Seni incitmesine asla izin vermezdim.

Balo salonunda neredeyse onu yıkan bu sözler bütün gece kulaklarında fısıldadı. On iki yıl önce onu hiç tanımadığı halde onu koruyacağına söz veriyordu.

Bu düşünce baştan çıkarıcılığıyla onu eziyordu.

Mara başını sağa sola salladı. “Hatırlamıyorum,” dedi.

Temple iç çekerek Mara’nın alnını, yanağını, çenesinin kıvrımını, boynunu ve ağzının kenarını öptü. Mara da onu sevgiyle öpme arzusuyla başını çevirdi. Aklına soktuğu ezici düşüncelerden, ondan saklanmak istiyordu.

Temple’in içinde kaybolmak istiyordu.

Ama buna izin vermezdi.

“Bana neden Temple ismini aldığımı sormuştun,” diye devam etti Temple.

Mara, hâlâ bunu bilmeyi istediğinden emin değildi. Nedenini öğrenirse bununla yüzleşebileceğinden emin değildi. “Evet,” dedi.

“Sürgün edildikten sonra, Londra’ya geldiğim gece orada uyumuştum,” diye yanıt verdi Temple.

Mara kaşlarını çatı. “Anlamıyorum. Bir tapınakta¹ mı uyudun?” diye sordu hayretle.

Temple başını hayır anlamında salladı. “Temple Bar’ın girişindeki kemerin altında uyudum,” dedi.

Mara bu anıtı biliyordu, şehrin doğu yakasına birkaç sokak uzaklıktaki bu anıt, Londra’daki talihsiz insanların yaşadığı bir semtteydi. Ona kibar davranan, temiz yüzlü delikanlının orada tek başına hali gözünün önüne geldi. İstirap ve dehşet içinde...

“Sen...” Onu incitmeden cümlesini tamamlayacak uygun kelimeyi bulamadı.

Temple keyifsizce gülümsedi. “Aklındaki her neyse... Muhtemelen cevabı evet.”

Temple’in, Mara’nın yüzüne bakabilmesi bir mucizeydi.

¹ İngilizcede *temple* kelimesinin karşılığı (Ç.N.).

Onun yakınında bile olması bir mucizeydi.

Mara onu hak etmiyordu.

“O ilk geceden sonra ne oldu?” diye sordu.

“İki üç gün daha orada kaldım,” diyerek eldivenleri taktığı gibi zarafetle düğmeleri tek eliyle açmaya başladı. “Sonra hayatta kalmayı öğrendim.”

Temple, ipek eldiveni onun parmaklarından çekip çıkarınca Mara, hemen elini tutarak kaslarını, dokunuşunu hissetti. “Dövüşmeyi öğrendin,” diye devam etti.

Temple diğer eldivenle ilgilenmeye başladı. “Cüsseli ve güçlüydüm. Tek yapmam gereken okulda öğrendiğim boks kurallarını unutmaktı,” dedi.

Mara başıyla onayladı. Kendisi de kaçtıktan sonra çocukken öğrendiği her şeyi unutmak zorunda kalmıştı. “Kuralların artık bir anlamı yoktu.”

İkinci eldiven de çıkarken, göz göze geldiler. “Kuralları unutmak çok işime yaradı. Centilmenlik kuralları öfkemi hafifletmiyordu. İki yıl sokaklarda para karşılığı dövüştüm,” dedi.

“Angel’a nasıl geldin?” diye sordu Mara.

Temple kaşlarını çatı. “Bourne ile okuldan arkadaşlık. Sahip olduğu her şeyi kaybedince şans ondan yana gitmedi. Ortak olmaya karar verdik. Zar oyunları düzenliyordu. Ben de kaybedenlerin icabına bakıyordum.” Mara olayların gidişatına şaşırmadı, Temple bunu görebiliyordu. “Gördün mü? Hiç de onurlu değildim,” dedi.

“Sonra ne oldu?” diye sordu geri kalanını öğrenmek için sabırsızlanarak.

“Bir gece çok ileri gittik. Şansımızı çok zorladık. Bir grup adamı köşeye sıkıştırdık,” dedi.

Mara bunu tahmin edebiliyordu. “Kaç kişiydiler?” diye sordu.

Temple, sağlam omzunu silkti, elini kalçasına koyarak dikkatini dağıttı. “On kişi, belki daha fazla,” diye yanıt verdi.

Mara tekrar dikkatini ona çevirdi. “Sadece sana karşı mı?” dedi.

“Bourne da vardı,” diye devam etti Temple.

“İmkânsız,” dedi Mara şaşırarak.

“Çünkü değildin,” diyerek şakağına bir öpücük kondurdu. Temple onu kendine çekip dudaklarını yakaladı.

Uzun bir süre birbirlerine dolanarak kaldılar, sonra Mara çekildi. “Hikâyenin kalanını, nasıl yenilmez olduğunu dinlemek istiyorum,” dedi.

Temple, yaralı kolunu, Mara’nın beline yasladı. “Şiddet konusunda her zaman iyiydim,” diye yanıt verdi.

Mara’nın elleri kendi kendine hareket ederek, Temple’ın geniş, sıcak göğsüne dokundu. Yılların dövüşleri sayesinde kasları çok gelişmişti. Sadece spor için değil, emniyeti için de dövüşüyordu.

“Şiddet benim amacımdı,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Hayır, değildi.”

Eskiden zeki, eğlenceli ve kibardı. Üstelik çok yakışıklıydı. Ama kesinlikle şiddet yanlısı değildi.

Temple çenesini tuttu. “Beni iyi dinle Mara. Beni bu hale sen getirmedin. İçimdeki şiddet tohumları olmasaydı asla başarılı olamazdım. Angel asla başarılı olamazdı,” dedi.

Mara buna inanmayı reddediyordu. “İnsan bir role bürünmeye zorlanınca bunu kabullenir. Sen buna zorlanmıştın. Koşullar seni zorladı.” Duraksadı. “Ben seni bu hayata zorladım.”

“Peki seni kim zorladı?” diye sordu parmaklarıyla onu okşayarak. Elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. “Seni bu dünyadan kim uzaklaştırdı?”

Konuşmanın tamamının amacı buydu. Temple kendi hikâyesini net bir şekilde anlatarak onu yavaşça bu duruma getirmeyi amaçlamıştı; şimdi sıra ondaydı. Ya gerçeği anlatacaktı ya da hiçbir şey anlatmayacaktı.

Biri güvenli bir yoldu.

Diğerinde büyük tehlike vardı.

Temple’ın kadını olma tehlikesi.

Cazibe garip, muhteşem bir şeydi.

Mara, kusursuz bağlanmış kravatına baktı. “Uşağın varmı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi başını sallayarak.

Temple boyunbağını açarak mükemmel, sıcak, esmer tenini ortaya çıkardı.

Ne güzeldi.

Onun gibi yapılı, güçlü ve mükemmel bir adamı tanım-
lamak için bu, yetersiz bir kelimeydi. Çoğu *yakışıklı* veya *büyüleyici* gibi erkeksi kelimeleri tercih ederdi.

Ama Temple, güzeldi. Yara ve kaslarla kaplı dış görüntü-
sünün altında karşı koyamadığı bir yumuşaklığı vardı.

Mara konuşmakta hiç zorlanmadı. “Her zaman korku-
yordum. Küçüklüğümden beri. Önce babamdan, sonra senin
babandan. Sonra yakalanmaktan. Gidişimle başına açtığım
sıkıntılar yüzünden ortaya çıkmaya korkuyordum.” O an
güzel, siyah gözlerine baktı. “Beni öldürmekle suçlandığını
öğrenir öğrenmez geri dönmeliydim. Ama zar artık atılmıştı,
nasıl geri çekeceğimi bilemedim,” dedi.

Temple başını iki yana salladı. “Kumarhane işletiyorum.
Zar elinden bir kere çıktıktan sonra bir şey yapılamadığını
herkesten iyi bilirim,” diye yanıt verdi.

“Aylarca sana ne olduğunu bilmiyordum. Yorkshire’a git-
miştim, orada haberler çok hızlı yayılmaz. Katil Dük dedik-
leri kişinin sen olduğunu öğrendiğimde ise...”

Temple başıyla onayladı. “Artık çok geçti.”

“Anlamıyor musun? Çok geç filan değildi. Asla iş isten
geçmemişti. Ama korkuyordum...” Mara duraksayarak ken-
dini toparladı. “Geri dönersem babam öfkeden deliye döner-
di. Ve hâlâ babanın nişanlısı olurdum. Korktum.”

“Çok gençtin,” dedi Temple.

Temple’in bakışları çok anlayışlı olduğunu gösteriyordu.
“Onlar öldükten sonra da geri dönmedim,” diye devam etti
Mara. Oysa bunu istemişti. Doğru şeyin bu olduğunu biliyor-
du. “Ama o zaman da korktum.”

“Tanıdığım en az korkak insansın,” dedi Temple.

Mara buna karşı çıktı. “Hatalısın. Bütün hayatım boyunca
kontrol edilmekten korktum. Kendimi, bir başkasına, baba-
ma, babana, kardeşime, sana, kaybetmekten korktum.”

Temple gözlerinin içine baktı. “Seni kontrol etmek istemi-
yorum,” dedi.

“Neden böyle olduğunu bilmiyorum,” dedi Mara.

“Çünkü kontrol edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve sana bunu yapmak istemem,” diye yanıt verdi Mara.

“Yeter,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bu kadar iyi olma.”

“Sana kötü davranmamı mı tercih edersin? Sana yeterince kötülük etmedim mi?” Tek eliyle yüzünü tuttu. “Bunu neden yaptın Mara? Neden bu gece?” diye sordu.

Mara anlamamış gibi yapmadı. Neden herkesin önünde maskesini açtığını soruyordu. Temple bunu istemediğini açıkça belirtmiş olsa da neden geri döndüğünü soruyordu.

“Çünkü yapmazsam nasıl bir insana dönüşeceğimi bilmiyordum ve bu, beni korkuttu,” diye yanıt verdi.

“Başka?” dedi Temple.

“Saklanmaya devam etseydim birinin beni eninde sonunda bulacağından da korkuyordum,” dedi.

“Başka?” diye devam etti Temple.

“Gölgede yaşamaktan yorgunum. Rezil olmuş olsam da bu geceden itibaren aydınlıkta yaşayacağım,” dedi.

Temple o anda tekrar dudaklarını öperek uzun dokunuşlarla yanaklarını okşadı. Elleri belinden aşağı kayarak ateşli dokunuşlarla kendine çekti.

Temple, öpmeyi bıraktığında alnını alnına bastırarak çok yumuşak bir sesle fısıldadı, “Başka?”

Mara, gözlerini kapayarak ona bu kadar yakın olmanın, sıcaklığının tadını içine çekti. Sonsuza dek burada, kollarında kalmayı arzuladı. “Çünkü bunu hak etmiyordun,” dedi.

Temple başını iki yana salladı. “Hayır, nedeni bu değildi,” dedi.

Mara derin bir nefes aldı. “Çünkü seni kaybetmek istemi-yordum,” dedi çekinerek.

“Başka?” diye sordu Temple başıyla onaylayarak.

Temple biliyordu. Aralarındaki o, dar boğazda, gerçeği görüyordu. Tek istediği Mara’nın bunu yüksek sesle söyle-mesi ve ona doğru sıçramasıydı.

Ve birlikte son ve *tek* gecelerinde Mara, bedeni ona dolan-mış, gözleri gözlerine kilitlenmiş halde o sıçrayışı yaptı.

“Çünkü bunca olayın arasında...”

Mara bu gerçeği itiraf ederse her şeyi değiştireceğini, zorlaştıracığını bilerek direniyordu. “...sen, senin mutluluğun, senin isteklerin her şeyin üstünde geliyor.”

Oysa zihninde çınlayan şey başkaydı: Çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Temple bu söylenmemiş sözleri hissederek ayağa kalktı, tek zarif bir hareketle Mara'yı kollarına alıp yatağına götürdü.

Temple'in ipekle sarılı yatağında, olacakların heyecanı ile içi ısınırken Mara, hayatında hiç bu kadar değerli hissetmemişti. Temple parmaklarını yanaklarından, çenesine oradan boğazına ve hızla atan nabzına doğru yavaşça gezdirdi.

Temple köprücük kemiğinin kıvrımlarını okşayarak göğsünün oraya geldiğinde Mara, derin, hırıltılı bir nefes aldı. Temple'in gözleri gözlerine kenetlendi. "Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mara hemen. Aksine en baştan başlamasını istiyordu. Sonsuza dek hiç durmadan devam etmesini arzuluyordu.

"Seni incitmeyeceğim," dedi Temple.

Mara, derinden gelen bu sözleri düşündü. Aynı sözleri kaç kez başka kadınlara verdiğini merak etti. Katil Dük karşılarındaiken onları sakinleştirmek için kaç kez bu sözleri kullanmıştı?

"Biliyorum," diyerek yaralı kolunun elini tuttu, parmaklarını tenine değdirerek dokunuşunu içine çekti. Diğer elini saçlarına dolayarak dudaklarını kendine çekti. "Beni asla incitmezsin," diye dudaklarına fısıldadı.

Temple, arzuyla inleyerek boş elini beline dolayıp onu sımsıkı kendine çekti. İsmi fısıldayarak daha önce hiç yaşamadıkları bir tutkuyla dudaklarını öptü. Önceki öpücükleri cezbedici nehirler gibi damarlarında akarken, bu seferki hırıltıya vaatlerle dolu bir duygu deryasıydı. Coşkuluydu.

Mükemmeldi.

Temple'in tutku ve şehvet dolu elleri aynı anda her yerdeydi, Mara da dokunuşlarına karşılık vererek saçlarını ok-

şayıp dudaklarını arzuyla ona sundu. Temple sonunda hazla inleyerek kendini çekince, Mara nefessiz kalarak yoksunluğunu derinden hissetti.

“Hayır,” diye fısıldadı Temple. Mara’yı iterek birden karışı konulmaz görünen yatağa çevirdi. Elbisesinin düğmelerini kuşaklarını yavaş yavaş çözmeye başladı.

“Daha hızlı,” diye inledi Mara elbisesinden kurtulma arzusuyla. “Çabuk ol.”

Düğmeler Temple’a inat ediyordu. Belki de bilerek böyle yavaş hareket ediyordu. “Acele etmem için beni baştan çıkaramazsın,” diye fısıldadı kulaklarına. Yüzüne değen sıcak nefesi içine beklenti titreşimleri gönderdi. “Bütün gece sürmesini istiyorum.” Omzunun kıvrımına bir öpücük konurken elbiseden kurtulan tenine yavaşça dilini gezdirdi.

Mara düşen korseyi tutmaya çalışırken Temple ellerinden birini kaldırarak avcunun içini öptü, sonra işaret parmağını hafifçe dişledi. Elbise yere düştü, Temple şehvetle sızlayarak iyi dikimli içliğe, güzel balenli korseye baktı. “Daha uzun sürmesini istiyorum,” dedi.

Mara bu sözlerle inledi. Tabii ki daha uzun zamanları olmadığının biliyordu. Ama bu gece onların ve Temple, ona her şeyi unutturmaya yeterdi.

Yarın, kendi hayatlarına geri döneceklerdi; Temple çoktandır hasretini çektiği hayatına ve Mara da çoktandır hak ettiği özgürlüğüne.

Temple, Mara’nın ellerini yatak direğine kaldırarak korsesinin bağlarını çözmeye başladı. Parmakları önce korsesinin ipek bağlarını sonra da ipek içliğini ayaklarının dibine bıraktı.

Mara üzerinde sadece Temple’ın ona aldığı ipek külotlu çorapla kaldı; bu düşünceye karşı çıksa bile evde giyinirken. Temple’m, onu soyduğunu hayal etmişti.

Temple güçlü, muhteşem ve yumuşaklığına hayran olduğu elleriyle çıplak tenini okşarken Mara, dudaklarını omzunda gezdiriyordu.

Elleri değil, tek eli.

Hep tek elini kullanıyordu. Yaralı olmayan elini.

Ona döndü. “Bekle,” dedi.

Temple onu dinledi. Çünkü Mara'nın istediği buydu. İsteğini yerine getirdiği için onu daha da çok sevdi. Yaralı elini dudaklarına götürüp parmak boğumlarına öpücük kondurdu, dilini boğumların arasında gezdirdi. Temple tutku dolu gözlerle onu izlerken bir eksiklik vardı. Mara dikkatle bakmasa bunu fark edemezdi.

Dokunuşunu hissedemiyordu.

Elini çevirip avcunun içine bir öpücük kondurup fısıldadı, "Sana ne yaptık?"

Temple hızla elini çekmeye çalıştı ama Mara buna izin vermedi.

Diğer elini kaldırıp aynı sevgi dolu dokunuşları tekrarladı, ama bu sefer Temple'm nefesi kesilerek tutku, şehvet ve arzuyla kıvrandı.

Mara'nın içini derin bir keder kapladı. Elini ondan çalmışlardı.

"Temple," dedi yumuşak bir ses tonuyla eline uzanarak.

"Hayır," Temple ısrarla ellerini tekrar yatak direğine kaldırdı. Kulağının arkasını, çenesinin boynuyla birleştiği noktayı öptü. Omzunun boynuyla birleştiği noktayı, omurgasını öptü.

Zevk ve tutkuyla dikkatini dağıttı. "Titriyorsun," dedi.

Mara gerçekten de Temple'm dokunuşuyla eziliyor, tutkuyla boğuluyordu. Durup konuşmaya devam edecek hali kalmamıştı. "Yapamam..." diye konuşmaya çalıştı. "Çok fazla."

Temple kısık sesle kulaklarına fısıldayarak inledi. "Henüz başlamadık bile."

Temple, Mara'nın sırtından aşağıya doğru öpmeye başlayarak, dilinin ucuyla daireler çizerek ilerledi. İğne ve mükreple çizilmiş gibi tutkusunu üzerine işledi.

Sırtının bittiği yere ulaştığında Mara zevkten inleyene kadar o yumuşak, dokunulmamış tenini okşadı. Mara kendini teslim ettiğinde Temple onu kendine çevirdi.

Mara, onu dizlerinin üstünde gözlerine bakarken gördüğünde içini arzu ve şehvet dalgaları sardı. Geçen sabah ringde olanları hem tekrar yaşamak için arzuyla tutuşuyor hem de bir daha yaşamamanın korkusuyla ürperiyordu.

“Temple,” ismini fısıldayarak elini uzattı, yanağına dokundu.

“William,” diye düzeltti Temple.

“Ama demiştin ki...”

“Benim kim olduğuma gerçekten inanan sadece sen varsın. Beni tam olarak gören tek kişi sensin,” dedi.

Bu gerçek Mara'nın içini acıttıyordu. Ona tüm yaptıklarını hatırlatıyordu. Bu gecenin ne olduğunu ve ne olamayacağını hatırlatıyordu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı gözlerinde yaşlarla. "Asla..."

Temple büyüleyici zarafetiyle ayağa kalkıp Mara'yı kucağına çekti. "Hayır. Pişman olacak bir şey yok. Benim gerçekte kim olduğumu görmeyen her şeyi değiştirdi. Bütün hayatımı, beni değiştirdi." Dudaklarına uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Tanrım Mara, her zaman bu, sensin. Her zaman sendin ve sen olacaksın."

Bu sözleri Mara'yı derinden sarstı. "Ayakta duramıyorum," dedi.

“Korkma, seni tutarım.”

Temple, kendini kollarına bırakan Mara'yı kucaklayıp yatağa yatırdı, bacaklarını açarak önüne uzandı, bacaklarını omuzlarına kaldırdı. Bacaklarının arasındaki yumuşak tenine tutkulu öpücükler kondururken Mara'yı kendinden geçirerek ipek çarşafların içinde kıvrınmasına, nasıl bu noktaya gelip onu hak etmek için ne yaptığını merak etmesine neden oldu.

Onu hak etmiyordu.

Onu hak etmediği için bu gece yaşadıkları çok büyük bir hata olacaktı. Temple'ı onu hak eden, ona daha çok yakışan, onun için daha uygun olan birinden çalışıyordu.

Oysa hiç pişmanlık bile duymuyordu.

Bu geceyi hafızasına kazıyacaktı.

Ömürleri boyunca unutulmayacak bu gece anılarında yaşayacaktı.

Mara, bu düşüncelerle boğulurken Temple, dudaklarını sıcağına değdirdi, ona arzuladığı her şeyi verirken Mara, bedenini ileri doğru itmeye, belini kaldırarak daha fazlası için yalvarmaya...

Temple birden durarak başını kaldırdı. "Ne oldu güzelim?" diye sordu.

Temple, parmaklarını yavaşça Mara'nın sıcaklığında kav-

dırıyor, usulca onu baştan çıkarıyor ama bütün arzularını yerine getirmeyerek geri çekiliyordu. Mara daha fazlasını tutkuyla isteyerek kalçalarını kaldırdı.

“Bu ne muhteşem bir görüntü,” dedi Temple. Güzel dudaklarının arasından süzülen diliyle tekrar tekrar tadına bakarken, Mara, gözlerini ondan alamıyordu. “Pembe ve mükemmel.” Gözlerinin içine baktı. “Söyler misin, ringde bunları yaparken beni gördün mü? Ne kadar heyecanlandın? Ne kadar ıslandın?”

Mara, bu kışkırtıcı sözlerle karşı gözlerini kapayarak başını aşağı yukarı salladı.

“Hoşuna gitmişti,” dedi.

Mara bir daha başını salladı.

“Daha çok sabırlı olduğum bir gün daha küçük bir aynayla tekrar deneriz. Sana yaptıklarımı anlatırım. Orgazm oluşunu izletirim,” diye devam etti.

Mara’nın aklı böyle beklenmedik, belli belirsiz, sıra dışı ve mükemmel bir şeye kendini teslim etme fikrine karşı olsa bile bu sözler içine haz dalgaları gönderdi.

Temple, bu çekimserliğini görerek tutkudan bitap düşmüş, sıcak merkezine soğuk bir nefes üfledi. “Bu hoşuna gitmez mi sence?” diye sordu.

Mara sarsıntılı derin bir nefes verdi. “Ben...”

“Öyle mükemmelsin ki...” Dilini ateşinde gezdirerek onu zevkten titretirken, Mara kendi bedeninde değilmiş gibi hissetti. “Ne kadar ıslaksın.” Diliyle yalayıp emerek ona dayanılmaz zevkler veriyor, Mara kendinden geçerek kıvranırken parmaklarıyla harika daireler çiziyordu. “Her zaman beni böyle arzulamanı, bana kendini böyle sunmanı, beni tutkuyla karşılamayı istiyorum, sonsuza dek.”

Sonsuza dek kısmını ve bütün cazibesini vurgulayarak parmağını derinlerine kaydırınca Mara inlemesine hâkim olamadı.

“İşte *bu*,” dedi Temple gözleri gibi karanlık sesiyle, “hayatımda duyduğum en güzel sestir.” Büyülü parmağını geri çekerken Mara utançtan kıpkırmızı olan yüzüyle dudaklarını ısıtırken bile onu hemen kendine çekip aynı şeyleri tekrar etmesi için yalvarmak istiyordu. Ama yalvarmasına gerek

kalmadı. “Bakalım aynı sesi tekrar duyabilecek miyiz,” dedi Temple.

İkinci parmağı da uzun, dayanılmaz bir hareketle birincisine eşlik etti.

Tanrım, kızlığını bozuyordu.

Temple hayatı boyunca sahip olduğu enstrümanı çalan bir virtüöz gibi onu çalıyordu. Mara bu sefer daha yüksek sesle bir kez daha inerken, Temple, bu sesi birden Mara’nın ta merkezi olan karanlık, gizli noktayı, dudaklarıyla ödüllendirdi. Mara için haz kavramını tamamen baştan yazılıyordu.

Sonsuza kadar onunla bütünleşmişti.

Mara bir kez daha kollarında zevkin doruklarına ulaşarak, Temple’m dudakları, kokusu ve sesinde kendini kaybetti. Bu adamın arzuladığı, hayal ettiği ve beklediği her şey olması gerçeğinde, ona sunduğu zevk deryasında kendini kaybetti.

Aynı zamanda da onun içinde kendini yeniden buldu.

Temple’in güçlü kollarında, dünyaya yeniden geldiğinde onu göğsüne yaslamış, başı omzuna dayanmıştı. Sıcaklığında kokusunda kendini yitirmişti. Temple saçlarını okşayarak yatağa yaydı, şakağını öperek tapındığı tenine fısıldadı, “Hayatında gördüğüm en güzel şeysin.”

Mara bu sözlerle titreyerek sıcak bedenine kıvrıldı, elini yapılı göğsüne yaslayarak fısıldadı, “Beni korkutuyorsun.”

Temple’in dokunuşları dondu. “Neden?” diye sordu.

Mara, gömleğini okşamaya devam etti. “Sana bu kadar tutulacağımı, bağlanacağımı hiç düşünmemiştim. Bana böyle sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Beni...” uygun kelimeyi düşünerek tereddüt etti, “böylesine kontrol edeceğini hiç düşünmemiştim.”

Temple hemen elini tutarak yüzüne bakmak için doğruldu. Onu daha iyi görmek istiyordu.

Mara doğrularak açıklamaya çalıştı. “Şimdi hemen yanımdayken bile yokluğunun hasretini çekiyorum.”

Bu itiraf üzerine Temple, ellerini uzattı, ama nasıl devam edeceğini bilemeden havada kaldı. “Mara.” onu korkutmadan çekinen, yumuşak sesiyle. “Bir daha asla benim bundan...”

Mara parmaklarını ağzına götürerek onu susturdu. “Ha-

yır.” dedi gözlerinde yaşlarla. “Anlamıyorsun. Yokluğunla acı çekiyorum.” Temple’ın gözleri tutkuyla kararırken bakışları ona vaat ediyordu. “Sana esir oldum, dokunuşuna, dudaklarına, güzel gözlerine esir oldum.”

Ve bu her şeyi daha da zorlaştıracak.

Bunu yüksek sesle söylemedi. “Beni kontrol ediyorsun.”

Temple, uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadan bakarken Mara ona dokunmasını arzuladı. Temple ayağa kalkınca her şeyi berbat ettiğini düşündü. Ama birkaç dakika sonra gömleğini, çizmelerini çıkararak üzerinde sadece siyah dövmeleri, omzundaki bembeyaz bandaj ve siyah pantolonuyla yanına geldi.

Mara mum ışığına bulanmış görüntüsünü hayranlıkla içine çekti. Bir Yunan heykeli veya Michelangelo eserine benzeyen bu muhteşem tanrı gibi adam, nasıl İngiltere’nin soy-luları arasında olabilirdi? Hiç züppe, kibirli bir havası yoktu. Hayatında gördüğü en güçlü, zarif ve erkeksi canlıydı.

Sağlam elinde tuttuğu kravatı fark etti, bu uzun kumaş parçası aynı anda hem umut hem tehdit vaat ediyordu.

“Kontrol seni endişelendiriyor.”

Mara’nın kalbi küt küt atmaya başladı. “Evet.”

Kravatı ona uzattı. Uzun bir süre kravata baktıktan sonra eline aldı, Temple yatağa uzanarak yatak direklerini tuttu.

Önünde uzanmış, geniş, yapılı vücudu karşısında Mara’nın ağzı kurudu. Çok güzeldi, her açıdan mükemmeldi.

“Al o zaman, kontrol sende.” Bu sözler Mara’nın içine karşı konulmaz tutku sarsıntıları gönderdi.

Kravatı eline aldı, gözleri çıldırmış gibiydi. “Emin misin?”

Temple bir kez başını sallayarak yatak direklerini sımsıkı tuttu. “Bana güven Mara.”

İpek çorapları haricinde çıplak olan Mara, üzerinden ayırılmayan bakışlarının tadını çıkararak uzandı, yanında diz çöktü. “Seni bağlamamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Bana istediğini yapmanı istiyorum,” dedi gülümseyerek.

Temple kendini ona, onun zevkine teslim ediyordu. Tek düşünebildiği kendi zevkinin dayanılmaz bir şekilde ona bağlı olmasıydı. Bu sayede sıcaklığını, çıplak tenine yaslayarak

üstüne çıkma cesaretini buldu. Temple inleyerek gözlerini kapadı, kalçasını havaya kaldırarak kendini ona bastırırken bedeni, baştan çıkarıcı vaatler veriyordu. Gözleri tutkuyla bakıyordu. "Ama gözlerimi bağlamayı düşünüyorsan hemen yap güzelim. Bu manzarayla bana daha fazla işkence yapma," dedi.

Gözlerini bağlamak. Daha neler! İnsanlar böyle şeyler mi yapıyordu?

Mara bunu çaresizce arzuluyordu.

Bu düşünceyle yüzünde beliren gülümsemeye Temple'ın verdiği karşılık çok hoşuna gitti. "Seni arsız, hoşuna gitti değil mi?" diye sordu.

"Beni istiyorsun," dedi.

"Bu kelime sana duyduğum arzuyu açıklamaya yetmez," kısık sesi vaat doluydu. "İstemek, tutkumun, çaresizliğimin, hasretimın yanından bile geçmez."

Mara, ondan öğrendiği gibi dudaklarına sahip olarak ikisini de nefessiz bırakan bir tutkuyla öptü.

Mara, başını kaldırdığında cesareti yerine gelmişti. Kravatı, gözlerinin üzerine koyarken Temple yastıktan başını kaldırdı, Mara arkasına uzanıp kravatı sıkıca bağladı. Derin hırıltılarla nefes alıp verirken altındaki bedeni beklentiyle kasılıyordu.

Mara, yarasına değmemeye özen göstererek memelerini, Temple'ın göğsüne bastırırken kulaklarına fısıldadı, "Sen benimsin."

Temple coşkuyla inleyerek karşılık verdi. "Daima."

Hayır, daima değil.

Daima onun olmayacaktı. Temple skandallara karışmış, asla kimsenin kabul etmeyeceği, Londra'nın asla unutmayaacağı bir kadınla evli olmayı hak etmiyordu. Onun yanında kaldığı müddetçe Katil Dük olarak anılacaktı.

Oysa Temple bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ama bu gece Mara, sonsuza dek onun olacaktı gibi davranacaktı.

Mara, Temple'ın sıcak tenine, sağlam koluna, omzuna, dövmesinin üzerine uzun öpücükler kondurdu. Mürekkep çizgilerinin kenarında, göğsündeki ve karnındaki yarala-

ra, göğsünün dışına, daha aşağıya doğru dilini gezdirirken Temple, zevkle inledi. Her yerini öperek diliyle okşadı.

Temple inleyince, Mara, başını kaldırdı. “Acıyor mu?” diye sordu.

“Hayır. Sadece...” Mara bitirmesini bekledi. “Hiç kimse bana, yaralarımın böyle dokunmamıştı,” dedi.

Mara, her yerine dokunmayı istiyor, her santimini içine çekmeyi arzuluyordu. Yeni kazandığı cesaretiyle doğrulup, üzerinde gidip gelmeye başladı. Deneyimsizliğini bastıran içgüdü ve şehvetiyle, Temple’ın pantolonunun düğmelerini çözdü. Temple kalçalarını kaldırarak pantolonu çıkarmasına yardım ederken sertleşmiş, uzun mükemmel bedeni gözler önüne serildi.

Onun erkeği idi.

Mara topukları üzerine oturarak karşısındaki güzel manzarayı içine çekti. Temple kendini ona teslim etmeye hazır, yatak direklerine sınıksız tutunmaktan parmak boğumları bembeyazdı.

Temple kendini teslim ediyordu.

Onun için kontrolünü bırakıyordu.

Mara, titreyen, ne yapacağını bilemeyen ellerle ona uzandı. Bir santim yaklaştıktan sonra durdu.

Temple onu hissetti. “Mara,” dedi acı ve şehvetle kararan sesiyle.

Mara ona istediği her şeyi vermek istiyordu. Ama... “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Gözleri bağlı olduğu için bunu daha kolay itiraf edebildi. “Ben hiç... Doğru yapmak istiyorum.”

Temple’ın nefesi kısa, nefes nefese bir kahkaha gibiydi. “Yanlış yapamazsın güzelim. İnan bana. Seni çok arzuluyorum,” dedi.

Mara, öne eğilip itirafını, kulaklarına fısıldadı. “Hep bunu hayal etmiştim. Geceleri tek başımayken bunun nasıl olacağını hayal etmiştim.”

Temple başını iki yana salladı. “Hayır anlatma. Bir başkasını hayal etmeni düşünmek istemiyorum,” dedi.

Mara hayretle baktı. “Asla bir başkası olmadı, her zaman tek sen vardın,” diye yanıt verdi.

Şimdi dokunma sırası ondaydı. Mara, elini şişkinliğine götürürce Temple, daha fazla heyecanlanarak –bu nasıl mümkün olduysa– daha fazla sertleşti. Hazla inleyerek uzun ve gürültülü bir çığlık attı, bu erkeksi ses Mara’yı delirtiyordu. “Çok sertleşmişsin,” dedi.

“Evet. Senin için,” diye yanıt verdi.

“Aynı zamanda da çok yumuşak, çelik üzerindeki kadife gibi,” dedi Mara.

Temple dayanamayarak elini direktten çekti, bir anda Mara'ya dokunurken verdiği sözü hatırladı. Elini geri çekti. "Senin kadar yumuşak değilim."

“Ellerini tutmakta zorlanıyorsun galiba.” Mara ellerini sertliğinde aşağı yukarı gezdirirken Temple kalçasını ona doğru kaldırarak eşlik ediyordu.

Temple başını eğdi. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu.

“Belki,” dedi sırtıtarak.

Temple kaşlarını çattı. “Unutmayın Bayan Lowe, karşılığını alacaksınız,” dedi.

Mara'nın içine bir sızı saplandı. "Ne güzel bir söz," diye karşılık verdi.

Temple yine inledi. Bu görkemli adam kendine engel olmıyordu. "Daha sert!"

“Kontrolün bende olduğunu sanıyordum,” dedi Mara.

“Sevgilim, kontrolün sende olmadığını sanıyorsan delisin,” diye yanıt verdi Temple.

Mara, tekrar gülümseyerek dokunuşunu sertleştirdi. “Kontrolün bende olduğunu nasıl bilebilirim?” diye sordu.

“Çünkü eğer bende olsaydı aptal oyunlar oynamazdık.” dedi.

Mara güldü, bunun üzerinde Temple devam etti, “Kahkahasına bayılıyorum.” Mara onu dinlemek için durdu. “Çok sıra dışı. Hayatımın her günü bu sesi duymak istiyorum.”

Bu, hayatında birinin ona söylediği en güzel şeydi.

Nefesi kesilene kadar erkekliğini aşağı yukarı, uzun uzun okşayarak onu ödüllendirdi. “Söyler misin...”

“Ne istersen,” diye söz verdi Temple.

"Nasıl sevdiğini söyle bana," dedi Mara.

Temple uzun ve kısık bir sesle inledi. “Sen nasıl istersen öyle seviyorum,” dedi.

Mara eğilip dudaklarından öptü, Temple’ı şaşkına çeviren bu coşkun öpücük tutku doluydu. Sonra kendini çekip fısıldadı, “Ağzımı kullanmamı ister misin?”

Temple, sert bir şekilde inleyince bunu evet olarak kabul ederek, Mara, onun üzerine uzandı, nasıl devam edeceğini düşündü.

Temple, yalvarırcasına ismini haykırınca çok beklediğini düşündü. Önce sertliğinin ucuna bir öpücük kondurdu, avcunun içinde, dudaklarının arasında çırpınışına bayılıyordu. “Söyle bana,” diye fısıldadı en mahrem bölgesine.

Temple söyleneni yaptı. “Ağzına al,” dedi.

Bu çok ahlaksız, çok ayıp bir şeydi.

Tam da Mara’nın istediği gibi.

Mara, ona söyleneni yaparak dili ve dudaklarıyla öğrenmeye, denemeye başladı. Temple arzuları yerine gelirken, inleyerek ismini haykırıyor, başını öne arkaya kaldırarak ellerini zorlukla yatak direklerinde tutuyordu.

Ve Mara ona tapıyordu.

Onu seviyordu. Bu kadarının yetmeyeceğini, daha fazlasını istediğini anlayarak durdu.

“Hayır...” Damarları zonklayan, kırmızı sertliğine son bir öpücük kondururken Temple nefes nefese bağırdı. “Neden durdun?”

Mara, üzerine çıkarak kalçalarının üzerinde bacaklarını açtı. Elinde tuttuğu erkekliğinin ucunu en mahrem yerini koruyan tüylere dokundurdu.

Kendini ona sunacaktı.

Bir daha asla kimsenin olmayacaktı.

Temple, altında titremeye hatta sallanmaya başladı. “O... Ah, Mara.” Mara gülümseyerek kalçasını iyice açtı, ucunu yavaşça içine almaya başladı. “Sevgilim, ne kadar ıslaksın.” Temple ayıp ve çok güzel sözlerle bağırdı. “Çok ateşlisin. Çok güzelsin.”

Mara gülümseyerek ucunu içine alıp çıkardı. “Beni görmiyorsun, nasıl görüldüğümü nasıl bilebilirsin?” diye sordu.

“Seni her zaman görüyorum. İçime işledin. Ömrüm bo-

yunca gözlerim görmese bile seni her zaman görebilirim,” diye yanıt verdi.

Bu sözler Temple’ın bedeniyle birlikte içine işledi, onu öyle güzel dolduruyordu ki ikisi de bu hazla inliyor, bağırıyordu. Temple duyduğu haz sesleriyle bekledi. “Acımıyor mu?”

Mara başını iki yana salladı. “Hayır.” Muhteşem bir şeydi. “Sen?”

“Kesinlikle hayır,” dedi gülerek.

“Hareket edeyim mi o zaman?” diye sordu.

“Kontrol tamamen sende güzelim,” dedi.

Mara, üzerinde yavaşça inip kalkarak hızını, ritmini, uyguladığı baskıyı sınadı, çok zevk aldığı bazı açılarda durarak keyfin tadını çıkardı.

Temple, fısıltılarla onu teşvik ederek hoşuna giden bir ritme ulaştığında kalçasıyla ona eşlik etti. Mara bu anları ezberleyerek tekrarlardı, tutku ve hazla bacaklarının arasında eriyip gitmesini zevkle seyretti.

Muhteşemdi.

Ama eksik bir şeyler vardı.

Temple.

Dokunuşu. Bakışı. Çaresizce en çok arzuladığı yanı. Onu kontrol etmeyi istemiyordu. Bu anı elinden almak istemiyordu.

Bu anı onunla paylaşmalıydı.

Mara, uzanıp gözlerini çözerek kravatu gelişigüzel yere fırlattı. Temple’ın gözleri şehvetle bakıyor, tutkuyla yanıyordu, hemen fırlayarak memelerini ağzına alınca dudaklarının hazzıyla Mara neredeyse kendinden geçecekti.

Ama ellerini hâlâ yatak direğinden çekmemişti. “Seninim,” diyerek onu serbest bıraktı.

Temple’ın serbest kalan elleri, güçlü, nazik dokunuşlarla poposuna mükemmel ritimlerle yön vererek, ona en yoğun zevki veren noktayı gösterdi. Mara birden hızla üstünde gidip gelmeye, Temple’ın parmağıyla baştan çıkardığı sıcaklığıyla kendinden geçmeye başladı.

Temple, göz kapakları şehvetle ağırlaşan bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. Mara ellerini yatakta başının yanına koyarak kulağına fısıldadı, “Sakın durma.”

Bana bakmaya, içimde gidip gelmeye, beni sevmeye devam et.

Temple bu söylenmeyen sözlerin hepsini duydu. “Asla,” diye söz verdi.

Mara kendini ona, bu coşkuya teslim etti.

Mara’nın zevkin doruklarına ulaşmasını bekledikten sonra Temple, ismini haykırarak sert, şiddetli hareketlerle bir, iki, üç kez içinde, en derinlerine yükseldi. Ta ki iki beden bir olup, tek bir kalple atana dek.

Uzun dakikalar sonra Mara, odanın soğuğuyla ürpererek kollarında kıpırdanmaya başladı, Temple onu kollarından bırakmaya izin vermeden örtüyü üzerlerine çekti.

Temple, burnunu Mara’nın boynuna gömerek fısıldadı, “Sana, kokuna doyamıyorum. Senin kokunu içime çekmek için Londra’daki bütün limonları almak istiyorum. Ama sadece limondan ibaret değil. Sende başka bir şeyler var.”

Bu sözler Mara’nın içini ısıttı. “Kokumu mu fark ettin?” diye sordu.

Temple bir ömür öncesi Mara’ya kendi kokusuyla ilgili söylediği sözlerle gülümsedi. Onun cevabını kullanarak, “Fark etmemem imkânsız,” diye yanıtladı.

Sessizce yataкта uzanırken Temple, sağlam olan eliyle tenini, sırtını okşadı. Mara ne düşündüğünü merak ederek tam sormak üzereyken, Temple, ondan önce davrandı. “Ya bir daha dövüşemezsem?”

Temple, kolundan bahsediyordu. Mara, yaralı kolunun sıcaklığına bir öpücük kondurdu. “Dövüşeceksin,” dedi.

Temple bu klişe vaatleri önemsemedi. “Ya kolum bir daha hiç hissetmezse? O zaman kim olurum? Ne olurum? Yenilmezliğimi, dövüşçülüğümü kaybedersem benden geriye ne kalır? Katil Dük değilsem ne kıymetim kalır?” diye sormaya başladı.

Bu sorular Mara’nın yüreğini sızlattı. Temple onun istediği, hayal ettiği her şeydi.

Mara başını kaldırdı. “Görmüyorsun değil mi?” diye karşılık verdi.

“Neyi?” dedi Temple.

“Sen bir dövüşçüden çok daha fazlasın,” diye yanıt verdi Mara.

Temple, dudaklarına bir öpücük kondurarak onu susturun-

ca, Mara, kendini inandırmak için çaresizce bütün sevgisini, ona olan inancını dudaklarıyla göstermeye çalıştı. "Temple, sen her şeysin," dedi.

"William," diye düzeltti, "Bana William de."

"William," diye fısıldadı Mara, göğsüne yaslanarak. "William."

Lamont Dükü William Harrow.

Mara'nın hayatını kararttığı adam. Ondandır çaldığı hayatı geri verebilirdi. Onu eski görkemine, kadınlar, balolar ve asil bir dünyayla dolu eski hayatını geri verebilirdi. Aptalca bir kararla Mara, onunla evlenirse bu dünyaya sahip olamazdı.

Hayır. Aynı zamanda yapacağı en büyük fedakârlık olsa bile bu, ona verebileceği en büyük armağandı.

Hayatında istediği her şeyden sevdiği adam için vazgeçecekti.

Temple, onun istediği hayata ait değildi. Onun istediği eş, anne olamazdı. "Evlenemeyiz," dedi yavaşça.

Temple başını öptü. "Şimdi uyuyalım, sabah seni bu harika fikre ikna ederim," dedi.

Mara orada kalmamalıydı. Hâlâ buna gücü yeterken hemen oradan gitmeliydi. "Olmaz..."

Uzun, yoğun bir öpücük sözünü kesildi. Mara'nın içini saran duygu, tutkudan da öteydi, bunu tanımlamayı bile istemiyordu, çünkü o zaman asla yapmak zorunda olduğu şeyi yapamazdı.

"Burada kal," dedi.

Temple'm sesindeki tutku ve beklentiyle, Mara'nın yüreği burkuldu. Mara kalırsa, Temple'ın ona sahip olmak ve onu korumak için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Mara kalırsa, geçmişin ve yıkımının izlerini taşımayan, Temple'm hak ettiği hayatı yaşayamayacağını biliyordu.

O çok mükemmeldi. Mara kesinlikle ona yakışmıyordu.

Temple'ın tekrar yıkımına sebep olurdu. İsteddiği her şeyi en baştan elinden alırdı. Ondandır ayrılmak zorundaydı. Mara, kalma cazibesine kendini kaptırmadan bir an önce, uzaklaşmalıydı.

Mara son kez ona yalan söyledi. Bu, en önemli yalanıydı.

"Tamam," dedi.

Derin uykuya daldığında ona asıl gerçeği söyledi.

"Seni seviyorum."

Temple, on iki yıldır ilk kez huzur içinde uyandı, Mara'yı kollarına alıp tekrar sevişme arzusuyla kolunu uzattı. Onu evliliğe ikna etmeyi, nasıl mutlu olacaklarını kanıtlamayı, ona olan sevgisini göstermeyi istiyordu.

Bu kulağa çok garip ve uçarı gelse de, hayatında böyle bir şey yaşayacağına hiç inanmamış olsa da onu sonsuza dek sevecekti.

Bugünden başlayarak.

Oysa Mara yatakta değildi. Temple, kolunu uzattığında dokunduğu buz gibi çarşaflardan, saatler önce çıkıp gittiği belliydi.

Kahretsin. Kaçmıştı.

Temple hemen yataktan fırlayarak pantolonunu giyinirken, dün gece Mara'nın kendi elleriyle onu soyduktan sonra yaptıklarını düşünmemeye çalıştı. Tutku ve haz dolu anılarla aklının, muhakemesinin bulanmasını istemiyordu.

Temple, birkaç saniye içinde merdivenlerden inerek, ahıra gitti, atını alıp otuz dakika sonra yetimhaneye ulaştı. Merdivenleri üçer üçer çıkarak, kapıyı bile çalmadan içeri daldı. Kapı kilitli olmasa omzuyla devirip açacak kadar telaşlıydı.

İçeri girdiğinde Lydia ile karşılaştı. Hiç tereddüt etmeden lafa girdi, kibarlıkla kaybedecek vakti yoktu. "O nerede?"

Lydia, işi ustasından öğrenmişti. "Pardon Majesteleri, kimi soruyorsunuz?" dedi.

Temple otuz yıldan fazladır hiçbir kadına elini kaldırmamıştı ve bu saatten sonra da yapacak değildi. Ama hiç sabrı yoktu. "Bayan Baker, oyunlara vaktim yok," dedi.

Lydia derin bir nefes aldı. "Burada değil," diye yanıt verdi.

lim kadere feryat etmek istiyordu. Ama şimdi zamanı değildi. ‘‘Neden?’’ dedi.

Lydia tekrar başını kaldırdı. ‘‘Bizim için,’’ dedi.

Ne saçmalık. Lydia konuşmaya devam ederken aklındaki-
leri kendine sakladı.

‘‘Onsuz burada çok daha iyi olacağımızı düşünüyor.’’

‘‘Çocukların ona ihtiyacı var. Senin, yetimhanenin ona ih-
tiyacı var,’’ dedi Temple.

Lydia’nın gülümsemesi kederli ve buruktu. ‘‘Anlamıyor-
sunuz. Sizin de onsuz daha iyi olacağınızı düşünüyor,’’ diye
yanıt verdi.

‘‘Yanlış düşünüyor.’’ Kesinlikle onunla çok daha mutluy-
du.

‘‘Katılıyorum. Ama geçmişi Mara gibi karanlık olan biri-
ne hiçbir soylunun çocuğunu bırakmayacağını, bir yalancının
yönettiği bir yetimhaneye kimsenin bağışta bulunmayacağını
düşünüyor. Ayrıca skandala karışan biriyle beraber olursanız
cemiyete kabul edilmeyeceğinizi düşünüyor,’’ diye devam etti.

‘‘Cemiyetin canı cehenneme,’’ dedi Temple.

Lydia sert sözlerine şaşırarak yerde gülümsedi. ‘‘Bak,
bak.’’

‘‘Onunla nasıl tanıştınız?’’ diye sordu Temple. Neden bunu
sorduğunu bilmiyordu ama bu kadar çok sevdiği kadınla ilgi-
li daha fazla şey bilmek istiyordu.

Lanet olsun. Onu sevdiğini söylemeliydi. Belki o zaman
gitmezdi.

Lydia güldü. ‘‘Biraz uzun bir hikâye,’’ dedi.

‘‘Anlat,’’ dedi Temple.

‘‘North Country’de bir ev var. Kaderlerini değiştirmek
isteyen kadınlar için bir yer. Ailesinden kaçan kızlar, eşler,
hayat kadınları. İkinci bir şans umuduyla bu eve gidiyorlar,’’
diye yanıt verdi.

Temple başını salladı. Burayı duymuştu. Kadınlar her za-
man hak ettikleri değeri görmüyordu. Mara’nın, babası tara-
fından bıçaklanan zavallı annesi aklına geldi. Mara da dayak
ve zorla kendinden üç yaş büyük bir adamla evlendirilecekti.

Onu korurdu.

Temple her ne kadar kendine bunu tekrarlarsa da bunun

imkânsız olduğunun farkındaydı. Mara evlendikten ve kendisi de okula gittikten sonra elinden bir şey gelmezdi.

Ve hayallerinin kadınıyla evlendiği için babasından hep nefret ederdi.

Lydia hâlâ anlatıyordu. “Mara birkaç yıldır oradayken MacIntyre yetimhanesini açmak için Londra’ya dönme şansını yakaladı. Ben bir yıldır oradaydım. Belki daha az. Bu yerden sadece yetimlerin barınacağı bir yer olarak bahsetmiyordu. Sanırım onun için derin bir anlamı vardı. Onun için burası her şey demekti.” Gözlerinin içine baktı. “Bir soylu ailenin oğluna verdiği cezayı onlarcasına yardım ederek telafi etmeye çalışıyordu bence,” diye devam etti.

Tabii ki. Bu sözlerin hakikati Temple’ı boğuyordu.

Bu çocuklar hayatındaki en önemli şeydi.

Temple ona tekrar kavuştuğunda, şehir dışında, çocukların koşup oynayabileceği büyük bir arazisi olan bir malikâne alıp, içini atlar ve oyuncaklarla dolduracaktı. Her birine hayallerindeki hayatı verecekti.

Ama önce Mara’ya bu şansı vermeliydi. “Ondan benimle evlenmesini istedim,” dedi.

Lydia şaşırdı. “Öyle mi?”

Evet.

“Onu düşesim yapmayı, her zaman istediği her şeyi vermeyi teklif ettim. O da kaçtı.” Parmaklarıyla eldiveni okşadı. “Şu lanet eldiveni bile almamış,” dedi.

“Hiçbir şey almadı,” diye yanıt verdi Lydia.

“Nasıl yani?” diye sordu Temple.

“Senden artık bir şey alamayacağını söyledi. Bütün giysileri ve pelerini bıraktı,” dedi.

Temple, Mara’nın yırtıp attığı banka makbuzunu hatırladı. Aptal anlaşmalarından kazandığı bütün parayı geri çevirmişti. “Hiç parası yok,” dedi.

Lydia başını iki yana salladı. “Birkaç şilinden başka bir şeyi yok,” dedi.

“Onu yıllarca ayakta tutacak para teklif ettim. Bir servet verdim,” diye devam etti Temple.

“Sizin paranızı almazdı. Artık sizden hiçbir şey alamazdı,” dedi.

"Neden?" diye sordu Temple.

"Âşık kadınları hiç anlamıyorsunuz değil mi?" diye karşılık verdi Lydia.

Âşık. "Âşık olsaydı beni bırakıp gitmezdi," dedi.

"Tam tersi Majesteleri," dedi Lydia açıklayarak, "Sizi sevdiği için gitti. Mirasla ilgili bir şeyler yüzündenmiş."

Bir eş. Çocuklar. Miras. Mara'ya en çok istediği şeyin bu olduğunu söylemişti.

Tabii ki ona inanmıştı.

"Ben sadece onu istiyorum," dedi.

"E, bu çok güzel," dedi Lydia gülerek.

Temple, Mara'nın ona olan aşkını düşünmemeliydi, aklını başına toparlayıp onu bulmaya odaklanmalıydı. Sonra onu bir odaya kilitleyip asla dışarı çıkmasına izin vermeyecekti. "Kışın ortasında beş parasız, eldivenlerini bile almadan gitmiş," dedi.

"Eldivenlerin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum..."

"Önemli," dedi Temple.

"Tabii ki." Lydia üstelemedi. "Gelmenizi çok istiyordum aslında. Onu bulabileceğinizi umuyorum."

"Onu bulacağım," dedi Temple.

Lydia derin bir nefes verdi. "İyi."

"Sonra da onunla evleneceğim," diye devam etti.

"Harika," dedi gülümseyerek.

"Çok heyecanlanma. Onu bir yakalarsam boğazını sıkabilirim," dedi.

Lydia ciddiyetle başını salladı. "Tabii, anlıyorum."

Temple, başıyla hafif bir selam vererek topuklarının üzerinde döndü, odadan çıkıp merdivenlere doğru gitti. Son basamakları inerken, gölgelerden gelen bir çocuk sesi onu durdurdu.

"Gitti."

Temple, başını çevirdiğinde, merdivenin üzerinde duran küçük çocukları gördü. Hepsi birbirinden endişeli görünüyordu. Daniel kolunun altında Lavender'ı tutuyordu.

Temple başını salladı. "Evet."

Daniel ona kaşlarını çatı. "Giderken ağlıyordu," dedi.

inanarak Lydia'yı bırakmıştı. Gideceği yer neresiyse orada domuzlara yer olmadığı için Lavender'ı da bırakmıştı.

Başka bir çocuk da seslenip duygularını belirtti. "Lavender'ı unuttu."

Temple merdivenlerden çıkıp dizlerinin üzerinde çökerek çocuklara baktı. Lavender'a kollarını uzattı.

Lavender'ı unutmıştu.

Küçük pembe domuzcuğun ve çocukların nasıl hissettiğini biliyordu.

Çünkü kendisi de geride bırakılmıştı.

"Onu bir günlüğüne ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Çocuklar bir araya gelip konuşarak karar verdiler, Henry kararı açıkladı. "Evet, ama onu geri getireceksiniz."

Daniel öne çıkarak domuzu uzattı. "İkisini de geri getireceksiniz," dedi.

Temple'in kalbi sıkıştı, çocuklara hafifçe başını salladı. "Evet, getireceğim," dedi kararlı bir şekilde.

Eğer onu bulabilirse.

"Burada değil."

Temple, Fleet Caddesi'nde Duncan West'in ofisini arşınlayarak inanmayı reddediyordu. "Burada olmalı."

Artık onu anlamıştı. Mara, anlaşmalarına uyararak itibarını temizlemeden, Londra'dan ayrılmayacaktı. Bütün varlığıyla buna inanıyordu. Mecburdu. Yoksa onun çoktan uzaklaştığını ve arayıp bulmanın da çok vakit alacağını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Onu bulmak için zaman kaybetmek istemiyordu. Onu bir an önce kollarında, yanında, yatağında, hayatında istiyordu.

Temple, on iki yıl önce sahip olmaları gereken hayata başlamayı istiyordu. Bu hayat ikisinden de çalınmıştı. Artık birlikte mutluluğun, aşkın ve tutkunun tadına doymak istiyordu.

Kahretsin, Mara şimdi onun çocuğunu taşıyor olabilirdi.

Temple o çocuğu nasıl gönülden istiyordu; sıra dışı gözleri ve kestane saçları olan güzel, küçük bir kız çocuğu. Her anında yanlarında olmak istiyordu.

Orada olmalıydı.

Temple kâğıtlar, notlar ve makalelerle dolu masanın arkasında oturan West'e döndü. "Buraya gelecekti, seninle konuşup hikâyeyi anlatacaktı."

West sandalyesine yaslanarak kollarını açtı. "Temple, inan bana şu kapının açılıp Mara Lowe'un on yıl yetecek haber malzemesiyle içeriye girmesini ben de çok isterim." Susup Temple'ın koluna baktı. "Ama kucağında bir domuzla gelen bir dükten başkası yok."

Temple kucağında uyuyan Lavender'a baktı.

"Neden yanında domuz var?" diye sordu West.

Temple, West'in yüzündeki yarım gülümsemeye kaşlarını çatı. "Seni ilgilendirmez," dedi.

Gazeteci başını eğdi. "Küçük bir haber olmaya yetecek kadar ilgi çekici," diye yanıt verdi.

"Bana gerçeği söylemezsen seni ilgi çekici bir haber yaparım," dedi Temple.

West bu tehdide aldırış etmişe benzemiyordu. "Yemek filan mı vereceksin?" diye sordu.

Temple, Lavender'dan yiyecek gibi bahsedilmesinden rahatsız olarak onu daha sıkı tuttu. "Hayır. Onu birisi için tutuyorum," dedi.

West başını eğdi. "Tutuyorsun demek."

Temple başının silkeledi. "Bırak şimdi domuzu. Mara'yı görmedin mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı West.

"Görürsen..."

West kaşlarını kaldırdı. "Seni temin ederim, o kadınla konuşma şansını yakalarsam bütün Londra'nın haberi olacak," dedi.

Temple yine kaşlarını çatı. "Onu küçük düşürmeyeceksin," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse hayatını mahvetmiş. Küçük düşürülmeyi hak ediyor. Çizerler dün akşamın öyküsünü hazırlamaya başladı bile," diye devam etti West.

Temple öfkeyle kudurarak masaya doğru eğildi. "Onu küçük düşürmeyeceksin dedim," diye tekrarladı.

West bir süre ona baktı. "Anladım," dedi.

“Ne anladın?” diye sordu Temple.

“Kızı önemsiyorsun,” dedi West.

Temple her zaman birinin, özellikle de medya mensubu birinin önünde içini dökmezdi. “Tabii ki onu önemsiyorum. Onunla evleneceğim,” diye yanıt verdi.

West tek elini havada salladı. “Evlilik kimsenin umurunda değil. Londra’da elini sallasan mutsuz evlilere çarparsın. Önemli olan kızı önemsemen,” diye devam etti.

Temple, kollarında uyuyan Lavender’a baktı. Şu anda dünyada sinirini bozmayan tek canlıydı.

“İnanmıyorum. Yenilmez, yıkılmaz Temple bir kadın tarafından yenilmiş, yıkılmış,” dedi West.

Temple gözlerinden ateş püskürerek gazeteciye baktı. “Buraya gelirse beni çağıracaksın. Hem de hemen,” dedi.

“Sen gelene kadar kadını bir yere mi kilitleyeyim?” diye sordu West.

“Gerekirse evet,” diye yanıtladı Temple.

Mara, beş parasız Londra sokaklarındaydı. Temple, onun güvende olmasını istiyordu. Yanında olmasını istiyordu. Onu bulana kadar rahat etmeyecekti. Odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

“Tek bir şartla yaparım,” diye seslendi West.

Tabii ki Temple bunu beklemeliydi. West’in pazarlık yapacağı bilmeliydi. Arkasını dönüp bekledi.

“Bana neden bu kadar önemli olduğunu anlat. İsmini akıladı zaten. Hayatta olduğunu bütün dünya biliyor. Dün gece balo salonunda en az beş altı kadın onu tanıdı. Daha yaşlı ama hâlâ eskisi kadar güzel. Kimse o gözleri unutmaz,” diye devam etti.

West’in, Mara’nın gözlerinden bahsetmesi, Temple’ın, öfkeden köpürmesine neden oldu. Temple, insanların bunu fark etmesini istemiyordu. Mara’nın gözleri hakkında konuşulmasını istemiyordu. Mara’nın gözleri herkesin ağzına sakız olmak için değil sadece onun içindi. Gözlerinin içine bakıp sıra dışı renklerden ötesini, ruhunun derinliklerini gören sadece kendisiydi.

West üsteledi. “Neden gitmesini veya kalmasını umursuyorsun?”

Mara başını silkeledi. "Ama benim umurumda! Lamont Dükü, itibarını lekelenmesinden sorumlu olan kadınla evlenirse asla hak ettiği yere geri dönemez," dedi.

"İtibar," dedi West dalga geçerek.

Mara'nın gözleri yuvalarından çıktı. "İnsan bunun için yasar."

"Bütün bunlar çok önemsiz," dedi West.

"Yanılıyorsunuz," dedi Mara başını iki yana sallayarak.

"Sanırım cemiyetten çok uzun süre uzak kaldınız. Skandal eşleri olsun olmasın düklerin olabildiğince kısa sürede affedildiğini unutuyorsunuz. Sonuçta dük soylarını devam ettirecek tek kişi onlar. Aristokrasinin onlara ihtiyacı var yoksa etrafımızdaki medeniyet paramparça olur," dedi West.

West belki de haklıydı. Belki Temple onun ortaya çıkmasıyla meydana gelecek fırtınayı kaldırabilirdi.

Ama ona yaptıklarını unutabilecek miydi?

Mara başını silkeledi. "Benden ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı Bay West?"

Duncan West ne zaman susması gerektiğini bilirdi. "Evet," dedi.

"Burada olduğumu ona söylemeyeceksiniz değil mi?" diye sordu Mara.

"Hikâye basılana kadar hayır," diye yanıtladı.

"Ne zaman basılır?" diye devam etti Mara.

"Üç güne," dedi takvime bakarak.

Mara'nın göğsü sıkıştı. Londra'yı terk etmesi için sadece üç günü vardı. Hızlı ve gizli bir şekilde en uzağa gitmeliydi. Temple üç gün sonra özgürlüğüne kavuşacaktı. O zaman Mara onu unutmak zorunda kalacaktı.

Mara, her ikisinin de iyiliği için bunu yapmak zorundaydı.

Mara, West'in ofisinden sokağa çıkmadan önce, pelerini sarınıp kapüşonuyla yüzünü kapamayı ihmal etmedi. İngiltere, kışın en kötü günlerini yaşarken, soğuk Londra sokakları nemli bir sisle kaplıydı. Hemen her yeri soğuktan buz keserken, Mara, daha sıcak tutan çizmeleri, pelerini olmasını, daha sıcak bir iklimde yaşamayı diledi.

Her zaman sıcacık olan Temple'ın yanında olmayı diledi.

Onun hasretiyle eriyor, ruhu acı çekiyordu.

Yedi yüz metre belki daha fazla yürüdükten sonra bir atlı arabanın hemen omzunun arkasında onu takip ettiğini fark etti. O hızlandıkça hızlanıyor, o yavaşladıkça yavaşlıyordu. Durup arabaya bakınca üzerinde hiçbir yazı göremedi.

Araba da durdu.

Uşak hemen aşağı inip kapıyı açtı, basamakları indirip arabaya binmesi için elini uzattı. Mara başını iki yana salladı. "Hayır, binemem," dedi.

Genç adam ne yapacağını bilemezken kapının arasından mor ipekli biri başını uzattı. "Acele et Bayan Lowe," diye seslendi tanıdık bir ses, Mara yaklaştı. "İçerisi soğuyor."

Mara kapıdan içeri başını soktu.

İçerideki Angel'da tanıştığı Anna'ydı. Mara çok şaşırdı. "Sen!"

Anna gülümsedi. "Evet benim. Sana zarar vermem ama sıcakta konuşmayı tercih ederim," dedi.

Mara kararsız kaldı. "Beni Temple'a götürmeye gelmedin değil mi?" diye sordu.

"Ona gitmeyi istemiyorsan hayır," dedi başını sallayarak.

"Hayır, istemiyorum," diye yanıtladı Mara, başını sallayarak.

"Tamam o zaman," dedi ve pelerinini sarınarak titredi. "Şimdi lütfen içeri gel ve kapıyı kapat."

Arabanın içindeki sıcak tuğlalar çok baştan çıkarıcıydı, Mara arabaya bindi. Anna tavana vurdu ve büyük siyah araba sokakta ilerlemeye başladı.

"Beni nasıl buldun?" Mara aklındaki ilk soruyu hemen sordu.

"Temple buldu," dedi gülümseyerek.

"Onu takip ettin."

"O seni daha iyi tanıyabilir ama ben de kadınları daha iyi tanırım. Ayrıca hiçbir kadının Duncan West'le bir sabah geçirmek istemeyeceğinden eminim," diye devam etti.

Mara başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Anna gözlerini yuvarladı. "Temple'a delicesine âşık hiçbir kadın bunu yapmaz," dedi.

"Hayır, ben..." itiraz etmeye çalıştı ama vazgeçti. Gerçekten de Temple'a delicesine âşıktı.

“Bunu biliyorum, bu yüzden buradayım.” Mara kaşlarını buruştururken Anna elini havaya salladı. “Birinin sana, doğru yolu göstermesi gerek. Temple’ın bunu yapabileceğini sandık ama mantıklı düşünemeyecek kadar bitkin.”

Mara, kadının ağzından dökülecekleri büyük bir merakla bekliyordu. Aslında ne beklediğini de tam olarak bilmiyordu ama duydukları onu çok şaşırttı. “Temple’ın hayatını karartmadın,” dedi Anna.

Mara, yabancıların sürekli ona aynı şeyi söylemesinden bıkmaya başlıyordu. “Sen bu konuda bir uzmansın sanırım,” dedi bıkkınlıkla.

Anna’nın dudakları seğirdi. “Aslında, evet öyleyim.”

“Ama sen orada değildin,” dedi.

“Evet, değildim. Yatağı kana bulayıp onu cinayetinin sorumlusu olarak bıraktığında, orada değildim. Babası onu reddedip aristokrasinin tamamından sürgün edildiğinde de orada değildim,” dedi.

“Temple Bar’ın altında geçirdiği ilk gecede, yumruğunu sallamaya başladığında, Bourne’la Londra’nın en kötü mahallelerinde zar oynadıklarında da orada değildim,” diye devam etti.

Mara, bu kadının Temple hakkında her şeyi bilmesinden çok rahatsız oldu. Anna bunu umursamadan devam etti. “Ama Angel’ı açtıklarında oradaydım. Şimdiki hayatına nasıl geldiğini, Britanya’nın en çok kazanan dövüşçüsü oluşunu gördüm. Angel’da ilk dövüşünü kazandığında oradaydım. Serveti, duruşu, Londra’daki saygınlığı büyürken oradaydım.”

“Bu saygı değil,” diye düzeltti Mara sert bir dille. “Korku. Hak edilmeyen bir korku. Benim yüzümden onu Katil Dük sanıyorlar.”

Anna gülümsedi. “Bu lakabı kazanacak hiçbir şey yapmadığını düşünmen bence çok sevimli,” dedi.

Mara kaşlarını çatı. “İşlediği düşünülen suça benzer bir şey yapmadı.”

Anna omzunu hafifçe silk. “Her ikisi de. Saygı ve korku. Biri olmadan diğeri var olamaz.” Duraksadı, at arabası tıkırdarak giderken pencerenin dışında çiseleyen yağmur sulu kara dönüştü. “Her ikisini de seviyor.”

Belki de Anna haklıydı.

“Parası, arkadaşları ve pek çok insanın uğruna öldüreceği bir kulübü var. Londra’nın asıl önemli olan –insanı asaletine göre değil çalışmasına göre yargılayan– diğer yarısı da onun yanında. Bunların hepsini seviyor,” dedi Anna.

Bu garip, gizemli kadın doğruyu mu söylüyordu? Temple yaşadığı hayatı seviyor muydu? Yoksa ondan çalınan hayatın bir anının hasretini mi çekiyordu?

“Hayatındaki tek eksik sensin.” Bu sözler onu etkiledi, Anna bunu fark ederek devam etti. “Angel’a gel. Ona kendin sor.” Öne eğildi. “Geri gel ve seni ne kadar sevdiğini göstermesine izin ver.”

Bu teklif çok baştan çıkarıcıydı. Mara kaçmayı istemiyordu. “Gitmeliyim, ona bunu borçluyum. Temiz bir sayfa açması için aldığım her şeyi geri vermeyi borçluyum,” dedi.

“Haklı olsan bile, bu mümkün olsa bile, aynı zamanda ona mutlu olma şansını vermeyi de borçlu değil misin?” diye sordu Anna.

Sevdiğim kadın demişti.

Sevgisi karşılıklıydı.

Mutluluk için bu kadarı yeterli miydi?

Tanrı biliyor ya, onu mutlu edeceğini bilse hemen kollarına koşardı. Loş ışıkta Anna’nın gözlerine baktı. “Bazen sevgi yeterli değildir,” dedi.

“Doğru söylüyorsun. Ama sizin durumunuzda sevgiden fazlasına sahip değil misiniz?” diye devam etti Anna.

Mara’nın bunu bile hayal etmesi güçtü. Nefret, yalan ve skandalla geçen on yıldan sonra sevgiden bile emin olamıyordu. Öte yandan ortak bir güçleri ve kendilerinden de büyük bir geçmişleri vardı.

Anna eldivenli eliyle Mara’nın eline dokundu. “Bana hiç arkadaşın olmadığını söylemiştin,” dedi.

“Evet, tam olarak yok,” diye yanıt verdi Mara.

“Ama Temple var,” dedi Anna.

Bu sözler Mara’nın gözlerini tekrar yaşarttı. Anna’dan gördüğü gibi arabanın tavanına vurdu. İpleri elindeymiş gibi araba yavaşça durdu, uşak kapıyı açarak basamağı indirdi. Arkasına bakmamaya söz vererek aşağı indi.

Anna arkasından seslenirken bile başını çevirmedi, “Dediklerimi iyi düşün. İstedğin zaman kulübe gelebilirsin.”

Fallen Angel, kumar oyuncularıyla doluydu. Temple'm iyi-leşme sürecinde bahis oynayacakları dövüşler olmadığı için kulüp üyeleri paralarını kart oyunları ve zarlara harcamaktan gayet memnundu. Kulüp, müşterilerinin bu arzusunun mutlulukla yerine getiriyordu, uşaklardan, krupiyelere, aşçılardan eskortlara herkes elinden geleni yapıyordu.

Temple kolunun altında Lavender ile Fallen Angel'ın kapisından içeri girdi, kumarhanenin ana katından geçerken masaların başında bütün servetlerini kumarhaneye kaybetme riskiyle kumar oynayan ama her saniyesinden keyif alan palalı takım elbiseli adamlara baktı.

Başka bir gece olsa bu manzara onu mutlu ederdi. Cross'u bulur, bu geceki kazançlarını sorardı. Hatta bir iki el yirmi bir oynardı.

Oysa Temple, bu gece sesini çıkarmadan keyifsizce etrafı kolaçan ediyordu.

Asilzadeler artık onu kabul ettiği için başlarıyla selam verip omzuna dokunmalarına sinir oluyordu.

Son on iki yıl hiç olmamış gibi tekrar onlardan biri haline gelmişti.

Ama artık hiçbir önemi yoktu. Mara'yı bulamadıkça hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bütün gün yağmur altında ve at sırtında, Mara'yı aradığından dolayı her yeri ağrıyordu, Aralık ayında, Londra gibi bir pis bir samanlıkta çok iyi saklanmış bir iğneyi arayarak, sonunda elleri boş dönmüştü. Yetimhaneye, West'e sonra bir daha yetimhaneye gitti. Çoktan şehirden ayrıldığından endişelenerek postaneye gidip posta müdürüne yolcuları sormak için dünyalarca para vermişti.

Âşık bir çift ve iki bey İskoçya'ya doğru kuzey yolundan

anlıyordu. Bütün o güzellik, güç ve kudrete rağmen yine de kendini, cehennemde bulmuştu.

Lanet olsun.

Temple, bunu hak edecek ne yapmıştı?

“Kumarhaneme domuz mu getirdin?” diye sordu bir ses.

Temple, Chase’e döndü. “Onu gören olmuş mu?” dedi.

Chase’in bakışları ciddileşti. “Hayır,” dedi.

Temple öfkesinden avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. En yakındaki masayı devirip duvardaki perdeleri sökmek istiyordu.

“Ortadan kayboldu,” diye devam etti Temple.

Yan yana durarak kumarhane salonunu seyrettiler.

“Herkes hâlâ onu arıyor. Belki geri döner,” dedi Chase.

Bunun neredeyse imkânsız olduğunu bilerek The Fallen Angel’in kurucusuna sert bir bakış attı. “Belki,” dedi.

“Onu bulacağız,” diye devam etti Chase.

“Hayatım boyunca sürse bile onu arayacağım,” dedi Temple.

Chase başını sallayıp sözlerindeki duygusallıktan rahatsız olarak uzağa baktı. Temple’m da umurunda değildi. “Ama domuzu bulmuşsun,” dedi.

Temple, Lavender’in uyuyan yüzüne baktı. “Onun domuzu,” diyebilirdi.

Chase kaşlarını kaldırdı. “Domuzu mu var?” diye sordu.

“Çok gülünç.” Bu küçük canlıyı önemsemeye başlamasıyla daha gülünçtü. Mara’yla tek bağlantısı oydu.

“Bence sevimli. Senin Bayan Lowe şaşırtıcı bir kadın,” dedi Chase.

Oysa Mara onun değildi. Lavender’ı arkadaşına verdi. “Yemek yemesi lazım. Mutfağa götür, Didier yiyecek bir şeyler bulsun.” Temple, Mara’yı tanıyan birini bulma umuyla kalabalığa döndü. Belki çocukluktan bir arkadaşı ona kalacak yer vermiş olabilirdi.

Ya kalacak yer bulamadıysa? Buz gibi havada hâlâ sokaklardaysa? Temple soğuk Londra sokaklarında uyumanın ne olduğunu iyi bilirdi. Onu tek başına, soğuktan donarken düşününce...

Eldiveni bile yoktu.

Temple’in kalbi panikle atmaya başladı bu yüzden kafasını silkeledi. Mara işini bilirdi. Yatacak bir yer bulurdu elbet.

Ama yanında kim olacaktı?

Temple yine paniğe kapıldı.

Chase hâlâ konuşuyordu, Temple sadece dikkatini dağıtması için onu dinledi. “Didier Fransız’dır. Domuzdan yahni yapabilir,” dedi.

“Sakın domuzumu pişirmesine izin verme,” dedi sert bir bakışla.

“Bayan Lowe’un domuzu sanıyordum.” Temple arkadaşının yüzündeki ukala ifadeyi silmek için içi gitti.

“Evleneceğimize göre *bizim* demeyi tercih ederim,” diye yanıt verdi Temple.

“Harika. Elimden geleni yaparım,” dedi Chase sırtarak.

“Yapma. Senin işime burnunu sokmandan bıktım. Domuzu besle, yeter,” dedi.

“Ama...”

“Domuzu besle dedim.”

Temple bir an Chase’in onu dinlemeyip burnunu sokabileceğini düşünürken kulübün vekilharcı yanlarında belirdi. “Bir ziyaretçimiz var.”

Temple bir an Mara’nın geldiğini sandı. “Kim?” diye sordu.

“Christopher Lowe. Temple’la dövüşmeye gelmiş,” dedi.

Chase gözlerini kıstı. “Ofisime getirin. Asriel’le Bruno’yu da çağır. İsteddiği dövüşü alacak ama Temple’la değil. Adil bir dövüş de olmayacak.”

“Hayır,” dedi Temple.

“Kolun iyileşmedi,” dedi Chase ona bakarak.

“Onu bana getirin,” dedi Temple arkadaşının sözlerini önemsemeden. “Hemen.”

Birkaç dakika sonra Bruno’yla Asriel’in çekiştirdiği Lowe içeri girdi. “Buraya gelmekle büyük hata ettin,” dedi.

“Kardeşimi fahişeye çevirdin,” diye yanıtladı.

Temple sağlam elini yumruk yaptı, bu çocuğu çok fena dövmek istiyordu. “Ablan benim düşesim olacak,” dedi.

“Ne olacağı umurumda değil. Onunla işim yok benim.” Öfkeliydi, sesinden içkili olduğu belliydi. Belki de dün gece ablasının yanından ayrıldığından beri içiyordu. “Ablamı zi-

yan ettin. Hatta belki on iki yıl önce yaptın. Bayılmadan önce onu lekeledin,” diye devam etti.

Temple’ın tepesi attı. “Onunla aynı havayı koklamana bile izin verilmemeli,” dedi sinirli bir şekilde.

Lowe gözlerini kıstı. “Beni gönderdi zaten biliyorsundur. Sadece birkaç şilinle. Şehirden ayrılmama bile yetmeyecek bir parayla,” dedi.

“Parayı kaybettin,” dedi Temple.

İtiraf etmesine gerek yoktu. Çocuğun yüzünden okunuyordu. “Ne yapsaydım? Üç şilinlik servetimle yola mı koyulsaydım? O parayla kumar oynayıp kaybetmemi istedi.” Gözlerinde nefret vardı. “*Senin* yüzünden. Çünkü onu *fahişen* yaptın.”

Lowe’u ağzından dökülen her kelimeyle Temple’ın onu yok etme arzusu artıyordu. “Ona bir kez daha fahişe dersin, emin ol yoksulluk en küçük sorununun olacak,” dedi.

İçki ve çaresizlik yüzünden Lowe, ona gülme aptallığını gösterdi. “O zaman benimle dövüşür müsün? Borcumu ödeme şansına karşılık kardeşimin şerefini korur musun?” Durup etrafa bakındı. “Bu arada, o fahişe nerde?” diye sordu.

Temple, öfkeyle kudurarak Lowe’u buruşuk kravatından yakaladı, ayaklarını yerden keserek havaya kaldırdı. “Sana verdiği fırsatı kullanmalıydın. Kaçmalıydın. Yemin ederim, dışarıda başına gelenler sana ringde yapacaklarıma kıyasla hiç kalacak,” dedi.

Sonra Temple onu, olduğu gibi yere attı, öksürüp tıksırmasını umursamadan yanına eğilip çenesini kaldırdı. “Hazırlan. Yarım saat sonra ringde buluşuyoruz.” Mara’yı bulamamasının acısını dövüşle çıkaracaktı. Ayağa kalkıp ekledi, “Seni hemen şurada yere sermediğime şükret. Sevdiğim kadın hakkında kötü konuşmanın bedelini ödeyeceksin,” dedi öfkeyle.

“Vay be! Şuna bak! Onu seviyormuş,” dedi Lowe homurdanarak. “Ne saçmalık.”

Temple, arkasına bakmadan odasına giderken kravatını çıkarmaya başlamıştı bile. Herkes Temple’ın delirmesini seyrederken kumarhane mezarlık kadar sessizdi.

Bu yüzden Chase’in sessizce konuşmasını duydu. “Ee?”

Temple arkasına bile bakmadan omzunun üzerinden seslendi, “Şu domuzu besle.”

Mara kulübe geldiğinde Londra'nın en seçkin kumarhanesinden beklediğinin aksine sokak bomboştu.

Çok geç kalıp kalmadığını düşündü. Belki Temple kulübü kapatıp gitmişti. Belki bu yeraltı yaşamına bir son verip günışığına dönmeye karar vermişti. Düklüğüne, hakkı olan hayata geri dönmüştü.

Birden içini panik sardı.

Çünkü yürüyüp düşünmekten başka hiçbir şey yapmadığı bu nemli, karanlık günde bu adamı ne kadar çok sevdiğini fark etmişti. Elinden geldiğince onu mutlu etmek için ne gerekirse yapacaktı.

Tabii ki bunu anladığında Angel'dan çok, çok uzaktı.

Sonunda buraya gelmişti, kapıya vurduğunda bölme hafifçe aralanınca çok heyecanlandı. Öne adım attı, "Merhaba, ben..." Bölme kapandı.

Tereddüt ederek ne yapacağını düşündü. Tekrar çaldı. Bölme açıldı. "Ben..."

Bölme tekrar kapandı.

Gerçekten bu kulüpte kimse laftan anlamıyor muydu? Tekrar kapıyı çaldı. Bölme açıldı. "Parola," dedi bir ses.

Mara duraksadı. "Ben... parolam yok. Ama..."

Bölme pat diye kapandı.

Ve Mara öfkелendi. Kapıyı yumruklamaya başladı. Gü-rültülü bir şekilde. Küçük bölme tekrar açıldı, sinirli bir çift siyah göz ona bakıyordu.

"Şimdi bana bak!" diye seslendi en mürebbiye sesiyle, ka-pıya vurarak da sözlerinin altını çizdi.

Bölmedeki gözler afalladı.

"Bütün günü bu soğukta sokakta geçirdim!"

Son sözünü *bam-bam-bam* sesiyle vurguladı.

"Sonunda arzularım, geçmişim, geleceğim ve sevdiğim adamın peşinden gitmeye karar verdim! Şimdi *bam* beni *bam* içeri *bam* al!" diye bağırdı.

Mara, tiradını sonlandırırken kapıya iki eliyle yumruk, tam olsun diye bir de tekme attı. Oldukça iyi bir his olduğun-u itiraf etmeliydi.

Bölmeden bakan gözlerin yerine daha kadınsı, daha güzel gözler geldi. Ona *güliyor muydu?* “Bayan Lowe?”

Mara parmağını kaldırdı. “Bu kapıyı açtığında yüzündeki ifadeye çok dikkat etmeni öneririm,” dedi.

Kilitler sonunda açıldı ve içeri girdiğinde karşısında güller yüzüyle Anna ve çok daha ciddi olan, kapıcı duruyordu. Adam ağzını açıp konuştuğunda çok daha ılımlı duruyordu. “Biz de sizi arıyorduk,” dedi.

Mara, ıslak pelerininin eteğini silkeleyip adamın uzattığı maskeyi aldı, yüzüne taktı. “E, buldunuz işte.” Anna’ya döndü. “Lütfen beni Temple’a götürün.”

Anna gelmesine çok sevinerek çekmeceyi açtı, kendi maskesini aldı. İkisi de maskelerini takınca kulübün gizli koridorlarından sessizce ilerlediler. “Geri dönmeye karar vermen çok sevindim,” dedi Anna.

“Beni gördüğünü ona söylemedin mi?” diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. “Hayır. İnsanın geleceğiyle ilgili söz hakkının olmamasını bilirim. Kimseye yaşatmak istemem.”

Mara bir süre bu sözleri düşündü. “Yanımda Temple olduğuna sürece gelecek umurumda değil,” diye yanıt verdi.

“Uzun ve mutlu bir geleceğiniz olsun. Tanrı biliyor ya ikiniz de hak ediyorsunuz,” dedi.

Bu sözler Mara’nın içine sıcak duygular yaydı, derken Temple’ın onu kabul etmesi, affetmesi gerektiğini hatırladı. Kaçışı ve daha birçok şey için.

Keşke biri hemen onu Temple’ın yanına götürebilseydi, yaptığı hataları tamir etmeye hemen başlamak istiyordu. Ama Anna onu Temple’ın yanına değil ringe bakan aynalı kadınlar kabinine götürdü. Herkes heyecanla toplanmış ringi izliyordu.

Kadınlarla dolup taşan loş odaya girdiğinde kalbi yerinden çıkacaktı. Hemen Anna’ya döndü. “Dövüş mü var?” diye sordu.

“Evet.” Hayat kadını onu odanın ön tarafındaki iki boş sandalyeye götürdü.

Başka bir zaman olsa Mara dövüşçüleri merakla görmek isterdi. Ama bu gece Temple dövüşmeyeceği için ilgilenmiyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır. Buna zamanım yok. Temple’ı görmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Çok uzun

süre bekledim. Fikrimi değiştirdiğimi bilmesini istiyorum. Onu...”

Onu sevdiğimi, onunla olmak istediğimi, en baştan başlamak istediğimi bilmesini istiyorum.

Anna başıyla onayladı. “Tamam, onu göreceksin. Ama önce bunu izleyelim,” dedi.

Ringin karşı ucunda Temple’ın odasının kapısı açıldı, Mara onu görür görmez hemen ayağa kalkıp ellerini pence-reye yapıştırdı.

“Hayır,” diye fısıldadı.

Belden yukarısı çıplaktı, inanılmaz yakışıklıydı, bir an Mara tenine dokunmaktan, ona dokunmasından başka bir şey düşünemez oldu. Yine yakınında olmak, o zevkleri tekrar yaşamak istiyordu.

Sonra geçen hafta ringde aldığı yarayı koruyan omzundaki bandaj dikkatini çekti. Anna’ya döndü. “Hayır,” dedi tekrar.

Anna ona bakmıyordu. Temple’ın ringe çıkışını izliyordu. Keyifsizce of çekti. “Sağ tarafını kullanıyor,” dedi.

“Tabii sağ tarafını kullanacak! Hâlâ yaralı! Adil bir dövüş değil bu!” diye bağırdı Mara.

Hemen birine kolunun hâlâ yaralı olduğunu söylemeliydi. Bourne Markizini, Chase’i bulup bu dövüşün iptal edilmesini söylemeliydi.

Etrafındaki kadınlar ahlaksız yorumlar yaparak bağıırıyordu. “Vay be! Adamın lakabı gitti ama hâlâ fişek gibi.”

“Gördüğüm hiçbir düke benzemiyor.”

“Tanrım, ne yakışıklı.”

“Katil olmayabilir ama hâlâ ölümcül görünüyor.”

“Ona kesinlikle kendimi teslim ederdim!”

“Kızın gerçekten hayatta olduğuna inanmıyorum,” diye karşı çıktı biri. “Mara Lowe diye ortaya çıkması için boyalı bir fahişeye para verdi bence.”

“Hayır, gerçekten o. Ölen dükle evleneceği sene onu duymuştum. Herkes gözlerinden bahsediyordu.”

“E, her neyse, ona minnettarım. Sayesinde Lamont Dükü tekrar evlenilecek bir aday oldu.”

Mara öfkeden kudurarak bu kadınların her birini yumruklamayı istedi.

Biri kahkaha attı. “Onu ayartabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Kızı çok sevdiğini duydum,” dedi Anna ona bakarak.

Kız da onu çok seviyor.

“Saçmalık,” diye yanıtladı kadınlardan biri. “Böyle bir şey yapmış birini kim sevebilir? Ondan nefret ettiğine eminim.”

Öyle olmalıydı. Ama mucizevi bir şekilde ondan nefret etmiyordu.

Mara huzursuzlanmaya başladı. Bütün bunların sona ermesini ve yanına gitmeyi istiyordu.

Bir an önce.

“Ayrıca,” dedi ilk kadın, “ben bir markizim. Ve çok genç yaşta dul kaldım.”

Sanki Temple müstakbel eşinin unvanını düşünüyordu. Mara bu düşünceden nefret etti.

“Lamont Düşesi unvanı için uzun bir kuyruk olduğuna eminim,” dedi bir diğeri neşeyle. “Sadece dullar değil. Kız kardeşimin on sekizine yaklaşan bir kızı var, dük damadı olması için adam öldürebilir.” Herkes kahkahalara boğuldu, kadın devam etti, “Şaka değil, evlilik çağında kızları olan anneler, bu uğurda cinayet bile işleyebilir.”

Mara dilinin ucuna gelen sözleri yutkunarak bastırdı. Temple unvan istemiyordu. Onu anlayan, seven, hayatının bütün günlerini onu mutlu etmek için harcayacak bir kadın istiyordu.

Ve onları güvende tutan, ringin dışındaki dünyadan koruyan bir kadın istiyordu.

Anna’ya döndü. “Bunu durdurmalsın,” dedi.

“Dövüş talebi yapıldı. Bahisler oynandı bile,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Bahislerin canı cehennemle!” diye bağırdı.

Anna’nın gözleri saygıyla doldu. “Temple gibi konuşuyorsun.”

“Tabii onun gibi konuşurum,” dedi Mara endişe ve gerginlikle. “Beni Chase’e götür. Beni dinleyecektir.”

Anna’nın gözleri şaşkınlığını ele veriyordu. “Bana güven, Chase bu geceyi değiştirmek için hiçbir şey yapmayacaktır. Bu dövüşe yatırılan para çok fazla,” dedi.

“Bu ne biçim bir arkadaşlık! Temple tekrar dövüşmeye hazır değil. Yarası hâlâ iyileşmedi. Günlerce, haftalarca daha dinlenmesi gerekebilir. Dövüşmeye mi zorlandı?” diye isyan etti.

Hayat kadını kahkaha attı. "Temple hayatı boyunca hiçbir şeyi zorla yapmadı," diye yanıtladı.

"O zaman neden?" Mara gözlerini ringe, Temple'ın gururlu, güzel, yarı çıplak bedenine çevirdi. Kapıya yöneldi ama iri yarı güvenlik görevlisi çıkmasına engel oldu. Anna'ya baktı. "Neden?" diye sordu.

"Senin için," dedi buruk bir gülümsemeyle.

"Benim için mi?" Bu çılgınlıktı.

"Senin intikamını almak için," dedi devamında.

Yaptığı bunca şeyden sonra bile...

Mara'nın bakışları yine ringe döndü, dalgalanan kaslarına, çenesine baktı. Rakibine bakan gözlerini gördü. Ama onda bir değişiklik vardı. Bugüne kadar hiç görmediği bir şey.

Öfke.

Çaresizlik.

Gerginlik.

Keder.

Temple onu seviyordu.

Duyguları karşılıklıydı. Mara gözlerini kapadı. Onu hak etmiyor olabilirdi ama onu istiyordu.

Ellerini pencereye yasladı. "Gittiğimi sanıyor," dedi.

"Evet," dedi Anna.

"Beni ona götürün," dedi.

"Şimdi olmaz," diye yanıt verdi Anna.

O anda ikinci dövüşçü ringe girdi. Kardeşi. "Onun burada ne işi var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aptallığını kanıtlıyor," dedi Anna. "Kulübe gelip Temple'ı dövüşe çağırırdı.

Mara ona para vermişti, kaçmasına izin vermişti. Yine de aç gözlülük, yüzsüzlük ve çocuklukla buraya gelme cüretini göstermişti.

Başını silkeledi.

"Kardeşin sana hakaret etti," dedi.

Bundan şüphesi yoktu. "Yine de, onu durdurmalısın," dedi Mara.

Anna birden küçümseyen gözlerle ona baktı. "Neden?" diye sordu.

"Neden mi?" Bu kadın çıldırmış mıydı? "Çünkü kendine zarar verecek!"

"Kim? Kardeşin mi? Temple mı?" diye sordu Anna.

Dünyadaki herkes çıldırmış mıydı?

Mara gözlerinin içine baktı. "Onu sevmediğimi sanıyorsun," diye yanıt verdi.

"Sevgiyi herkesten çok hak ettiğini düşünüyorum. Bunun nedeni de sensin. Bu yüzden, evet onu yeterince sevmediğinden endişeliyim. Şu anda bu dövüşü durdurmayı istemenin başka bir nedeni olduğundan da endişeliyim," dedi.

Mara, onunla olabilmek için dövüşü durdurmak istiyordu. Ona sevgisini gösterebilmek, nihayet geçmişini geride bırakabilmek için istiyordu.

Ama Mara, bir şey söyleyemeden dövüş başladı. Yeni Temple, hızla darbeler indirerek dövüşü önde başlattı. Sağ kroşe, sağ yumruk atarak sağını önde tutuyordu.

Kit kendini toparlayarak üst üste iki yumruk atarak Temple'ı savurdu. Mara yarayı koruyan bandajın gevşediğini gördü. Anna'ya döndü. "Lütfen. Beni Chase'e götür. Buna son vermeliyiz," diye yalvardı.

Hayat kadını başını iki yana salladı. "Bu onun dövüşü. Senin için savaşıyor," yanıtını verdi.

"Bunu istemiyorum," dedi.

"Yine de dövüşüyor işte," dedi Anna.

Başka bir sağ kroşe. Sağ yumruk.

Kit sonunda Temple'ın stilini anladı.

Mara başını çevirdi. Bir çocuk bile stilini anlayabilirdi.

Kaybedecekti.

Ona kaç kez hiç kaybetmediğini söylemişti? Kaç kez ondan yüce Temple, Britanya'nın, hatta dünyanın en yenilmez çıplak elli boksörü diye bahsedildiğini duymuştu? Yenilmez. Yıkılmaz. Kırılmaz.

Kit sarhoş olabilirdi ama aptal değildi. Temple'ın sol tarafının zayıf olduğunu bilerek, on gün önce olsa yenilmesine neden olacak beceriksiz darbeler savurdu. Oysa şimdi, bu darbeler acı veriyordu. Temple'ı yere sermeye yetecek kadar ağırdı.

Bu gece yenilmez değildi.

Temple, Kit onu aşağıladığı için ve Mara için dövüşmeye devam edecekti.

"Neden sol tarafını kullanmıyor? Neden darbeleri bloke edemiyor?" diye sordu biri, Mara sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

“Yapamaz,” diye fısıldadı, elini pencereye yaslayarak sevdiği adamın onun için art arda darbeler almasını izledi.

Kolunu düzgün kullanamıyordu.

Kaybedecekti.

Kit bir darbe daha indirince Temple, dizlerinin üzerine çöktü, kalabalık yerde geçirdiği saniyeleri sayarken Temple, başını kaldırıp rakibine bir şeyler söyledi. Sonra yanağından kanlar akarak zorla ayağa kalktı.

Yıkılana kadar dövülecekti.

Pes etmeyecekti. Mara söz konusu olduğu için sonuna kadar gidecekti.

Onu seviyordu.

Dün geceki sözleri aklına geldi. *Yenilmezliğimi, dövüşçülüğümü kaybedersem benden geriye ne kalır? Katil Dük değilsem ne kıymetim kalır?*

Durmayacaktı. Kardeşi onu öldürene kadar durmayacaktı.

Anna da kaçınılmaz sonu gördü. Mara’ya baktı. “Yetişecek vaktimiz yok,” dedi.

Mara hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Sevdiği adam üç metre önündeydi ve ona ihtiyacı vardı.

Lanet olsun, onu kurtaracak tek kişi kendisiyse bunu yapacaktı.

Hiç düşünmeden hareket ederek sandalyeyi eline aldı, odadakiler ne yapacağını bile anlayamadan havaya kaldırdı. Anna uzanıp bağırduğında çok geçti.

Mara’nın tek bir hedefi vardı.

Temple.

Temple kaybediyordu.

Sol yanı acıyla yanıyordu, kasları bıçaklanmanın hemen ardından gelen darbelerle dayanamıyordu. Yetmezmiş gibi kolundaki bütün sinirler batarak, Kit’in dışarıdan verdiği darbelerle içeriden destek oluyordu.

Kaybedecekti. Mara’nın intikamını alamayacaktı.

Önemi de yoktu zaten, onu terk edip gitmişti.

Yine ondan kaçmıştı.

Lowe, sol yanına iki güçlü darbe savurup Temple'ı dizlerinin üstüne serdi. Talaşın üzerine düştüğünde en son ne zaman burada diz çöktüğünü hatırladı.

Mara için.

Ringde yalnız oldukları o gün. İlk kez Mara'nın aklını başından aldığı o gün. Onu kollarına alıp bir daha asla bırakmak üzere yatağına götürmesi gereken o gün.

Başını kaldırıp Lowe'a baktı, "Bugün kazanabilirsin, ama bir daha onun hakkında kötü konuşursan seni mahvederim," dedi.

Lowe ileri geri sekerek onunla dalga geçti. "Tabii buradan sağ çıkmama izin verirsem."

Temple artık dövüşün son anları olduğunu bilerek ayağa kalktı, Kit bu anı dört gözle bekliyor olmalıydı. Ama ikisi de yeni bir darbe savuramadan büyük bir gürültü koptu.

Kadınların seyir odasını gizleyen ayna, kulak yırtıcı bir sesle paramparça olarak şeker taneleri gibi salonun her yerine saçıldı. Temple hayatında böyle bir ses duymamıştı. Salondaki herkesle birlikte kırılan cama doğru bakarken, içerideki kadınlar çığlık çığlığa kimliklerini saklamak için karanlığa koşuyordu.

Ringin etrafını saran adamlar ellerinde bahis kuponlarıyla ağızları açık kalakaldı, ama Temple onları görmüyordu.

Bu gürültünün sorumlusu olan kadından başkasını görmüyordu.

Elinde camı kırmak için kullandığı sandalyeyle, kırık aynanın ortasında, bir kraliçe gibi dimdik, mağrur ve güçlü tek başına duruyordu.

Mara.

Aşk.

Sonunda gelmişti.

Sandalyeyi yere koyup üzerine basarak pervazdan ringe çıktı. Etrafındaki adamları umursamadan Temple'm gözlerine bakıyordu.

Son cam parçası da tıkırdayarak yere düşerken bile Temple, gözünü ondan ayırmadan ona yaklaşmaya devam etti. Ona ulaşmayı, ona dokunmayı, burada olduğuna inanmayı istiyordu. Mara maskesini çıkararak ikinci kez bütün Londra'ya yüzünü gösterdi.

Salonda büyük bir mırıltı koptu, herkes onu tanımıştı.

“Beni bulmanızı beklemekten yoruldum Majesteleri,” dedi yakınındakilerin duyacağı kadar yüksek sesle. Ama sadece Temple’a sesleniyordu.

“Seni bulacaktım,” dedi Temple gülümseyerek.

“O kadar emin değilim, biraz meşgul görünüyorsunuz,” dedi.

Omzunun üzerinden baktı. “Ne, o mu?” diye sordu Temple.

Mara endişeli bakışlarla kanlı yüzünü inceledi. Acısını dindirmek ve ona dokunmak için elini kaldırdı. “Yardımlım dokunur diye düşündüm.”

Sonra ringe tırmanıp kardeşiyle yüzleşti. “Christopher, sen pisliğin tekisin, hâlâ on iki yıl önce bıraktığım çocuksun,” diye bağırdı.

Kit olacakları hissederek gözleri karardı. “Sen dikkatimizi dağıtmasaydın bu çocuk senin dükünü yok edecekti,” dedi öfkeyle.

Mara sesindeki neşeyi umursamadı. “Yazık olmuş dese-ne.” Etraftaki dövüşü izlemeye gelen yüzlerce adama baktı. Temple’ın düşüşünü izlemekten keyif almışlardı. “Şunu kolaylaştıralım mı?”

“Lütfen,” dedi Kit alaycı bir gülümsemeyle.

“Son bir darbe. İlk vuran kazanır,” dedi.

Kardeşinin gözleri bitap ve kan içindeki Temple’a döndü. “Bence adil. Kazanırsam serbest olurum. Paramı da alırım,” dedi.

Mara, gözlerinde sıcak ve muhteşem bir duyguyla ona döndü, Temple bu dövüşün bir an önce bitmesini her şeyden çok istiyordu. Çünkü Mara’yı istiyordu. Şimdi ve sonsuza dek. “Temple?” dedi Mara.

Mara onun olduğu müddetçe artık Lowe’a ne olduğu umurunda değildi. Başıyla onayladı. “Mükemmel pazarlık ettiğini hep söylemişimdir,” yanıtını verdi.

“Harika,” dedi Mara gülümseyerek.

Sonra sevdiği kadın hızla kardeşine dönüp tek bir yumrukla onu yere serdi.

Mükemmel bir öğrenciydi.

Kit acıyla kıvranarak dizlerinin üzerinde çöktü. “Burnumu kırdın!” diye haykırdı.

“Hak ettin.” Ona tepeden baktı. “Ayrıca yenildin.” Asriel ve Bruno kulüpten kaçmaması için ringe çıkmışlardı bile.

“Şimdi benim koşullarıma gelelim. Mahkemeye çıkacaksın. Bir dükü öldürmeye teşebbüsten.” Temple’a baktı. “Benim dükümü,” dedi.

Onun dükü.

Mara ne isterse o olacaktı.

Temple şaşkınlığını yapmacık bir kayıtsızlıkla gizledi. “Bitmek üzereydi zaten,” dedi.

Mara başını sallayarak yara, bere ve kan içinde olmasını umursamadan ona yaklaştı. “Yeneceğinden hiç şüphem yoktu. Ama bunu da beklemekten yoruldum,” diye yanıt verdi.

“Bugün çok sabırsızsın,” diye devam etti Temple.

“On iki yıl beklemek için uzun bir zaman,” dedi Mara.

“Ne için?” diye sordu Temple.

“Aşk için,” dedi.

Tanrım. Mara onu seviyordu. Temple yanına gelip onu kollarına aldı. “Bir daha söyle,” dedi.

The Fallen Angel’ın bütün üyelerinin gözleri önünde, onun ringinde dediğini yaptı. “Seni seviyorum Lamont Dükü William Harrow,” diye bağırdı.

Korkusuz, intikam kraliçesi. Onu ne kadar çok sevdiğini ve sonsuza dek seveceğini göstermek için dudaklarına uzun, yoğun bir öpücük kondurdu, Mara da sevgisiyle karşılık verdi.

Başını kaldırıp alnına yasladı. “Bir daha söyle,” diye tekrarladı.

“Seni seviyorum.” Şişip kapanan gözüne bakarak kaşlarını çatı. “Çok kötü incitti seni.”

“İyileşirim.” Temple elini tutup parmaklarını öptü. “Her şey iyileşir. Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum,” dedi yanakları kızarak.

Samimiyetini bir kez daha yoğun, ayaklarını yerden kesen bir öpücükle ödüllendirdi. “Güzel,” diyerek geri çekildi.

Mara sevgisini dokunuşuyla göstererek ellerini göğsüne yasladı. “Seni bırakamazdım. Yapabilirim sandım. Sana istediğin hayatı vermemin en iyisi olacağını sandım. Eş, çocuklar, miras...”

Temple öpücüğüyle onu susturdu. “Hayır. Mirasım sensin,” dedi.

Mara başını iki yana salladı. “Temiz bir sayfa açmanı, tekrar Lamont Dükü olmanı istedim. Ben gözden kaybolup bir

daha seni rahatsız etmeyecektim. Ama yapamadım.” Başını silkeledi. “Seninle olmayı çok istiyorum,” diye devam etti.

Ortadan kaybolması fikri Temple’ın kalbini sıkıştırdı, başını eğdi. “Beni dinle Mara Lowe. Senin ait olduğun sadece bir yer var. Burası. Benim kollarım, benim hayatım. Evim. Yatağım. Gidersen bana istediğim hayatı vermiş olmazsın. Hayatımın tam ortasında derin bir boşluk bırakırsın,” dedi.

Onu tekrar öptü. “Seni seviyorum. O karanlık sokakta karşıma çıktığın andan beri seni seviyorum. Güçlü duruşunu, güzelliğini, çocuklarla ve domuz yavrularıyla yakınlığını.” Mara’nın gözlerinden yaşlar geliyordu. “Eldivenini evde bırakmışsın,” dedi.

“Eldivenim mi?” diye sordu Mara.

Temple ellerini tutup parmaklarına öpücük kondurdu. “Eldiven takmaman beni aynı anda hem hayal kırıklığına uğrattıyor hem de çıldırtıyor,” dedi.

“Çıplak ellerim seni tutkuyla çıldırtıyor mu?” diye sordu Mara Lowe.

“Seninle ilgili her şey beni tutkuyla çıldırtıyor. Bu arada Lavender, Chase’te,” dedi.

“Chase’te ne işi var?” diye sordu güzel gözlerinde şaşkınlıkla.

“Biraz uzun bir hikâye, ama kısacası onsuz olmaya dayanamadım. Çünkü o senin bir parçan,” diye yanıtladı.

Mara güldü, Temple o güldüğü sürece hayatı boyunca o domuzu kucagında taşıyacağını anladı. “Gülüşünü çok seviyorum. Her gün duymak istiyorum. Bu karanlık ve acılar artık bitsin. Şimdi mutlu olmak istiyorum. En başından beri hak ettiğimiz şeye sahip olmak istiyorum.” Durup gözlerinin içine baktı, onu ne kadar çok sevdiğini anlamasını istiyordu. “Seni istiyorum.”

Mara başını aşağı yukarı salladı. “Evet.”

“Evet?”

“Evet! Hepsine evet. Mutluluğa, hayata ve aşka.” Duraksadı, Temple aklından geçen karanlık düşünceleri okudu. Ona baktığında gözlerindeki karanlığı gördü. “Seni üzecek, incitecek çok şey yaptım,” dedi.

“Yeter.” Temple onu öperek susturdu, kollarının arasında gevşeyene kadar bırakmadı. “O zaman bir daha incitme.” dedi.

“Asla,” dedi Mara ağlayarak.

“Beni bir daha asla terk etme,” dedi gözyaşlarını silerek.

“Asla. Keşke baştan başlayabilsek,” dedi.

Temple başını iki yana salladı. “Hayır. Geçmişimiz olmadan bugünümüz, geleceğimiz olmazdı. Bir anından bile pişman değilim. Başımıza gelen her şey bizi bu ana, bu aşka getirdi,” dedi.

Tekrar öpüşürlerken, bütün Londra’nın gözü önünde ol-maktansa herhangi bir yerde olmayı diledi.

Mara kendini çekerek gülümsedi, çok güzeldi. “Ben yen-dim,” dedi.

“Evet. Bu ringde ilk kez benden başka biri yeniyor,” dedi gülümseyerek. Bahisçiye el salladı. “Deftere kaydet. Bu dövüşün kazananı Bayan Mara Lowe.”

Kalabalık hayal kırıklığıyla homurdanarak oyun kuralla-ra aykırı olduğu için bahislerinin geçersiz olmasını istediler. Chase onlarla başa çıkardı, en huysuz olanı bile bir saat geç-mededen tekrar oynamaya başlardı.

“Ne kazandım?” diye fısıldadı kulaklarına.

“Ne istersin?” diye sordu.

“Seni.” Öyle sade. Öyle mükemmeldi.

“Seninim,” diyerek onu öptü. “Sen de benimsin.”

“Her zaman,” dedi.

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

Son

Bayan Mara Lowe, düğün arifelerinde Whitefawn Abbey'nin üçüncü katındaki uzun pencerenin önünde durarak, aşağıdaki karanlık bahçeye bakıyordu. Soğuk pencereye elini yasladığında cam buğulandı, elini kaldırıp önünde uzanan karanlığa arkasından gelen mum ışığı yansıyordu.

Küçük bir gülümsemeyle, minik yıldızlara benzeyen noktaların üzerinden parmağını gezdirerek dans eden alevleri birbirine bağladı. Öylesine kendini kaptırmıştı ki arkasından yaklaşan müstakbel kocasını duymadı.

Temple, kollarını ona dolayarak ellerini vücudunda gezdirdi, kendine çevirip boynuna uzun bir öpücük kondurdu. "Limon kokuyorsun," diye fısıldadı.

Mara iç çekerek gülümsedi, ona yaslanarak elini tuttu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Temple başını kaldırdığında.

Mara kollarının arasında arkasını dönüp gerçeği söyledi; bu çok güzel bir histi. "Whitefawn'da başka bir zaman, aynı yerde başka bir gün."

Temple durdukları yerin farkında değilmiş gibi yapmadı. Mara'nın on iki yıl önce bıraktığı yatağa baktı. "O sabahtan beri burada kimse uyumuş mudur dersin?"

Bu beklenmedik cevaba güldü. "Gerçekten sanmıyorum."

"Yazık," dedi ciddiyetle başını sallayarak.

"Normal değil mi sence? Burada öldüğümü sanıyorlardı," dedi.

Temple yine onu kendine çekerek kollarını boynuna kaldırdı. "Ama ölmedin," dedi yumuşak bir sesle, bu sözler Mara'nın içine sıcak bir heyecan dalgası gönderdi.

Gözlerinin içine baktı. "Evet, ölmedim," dedi.

“O sabah düğünün de olmadı,” diye devam etti.

“Olmadı,” dedi başını iki yana sallayarak.

Bedenleri sımsıkı bir araya gelirken, on iki yıl önceki o geceden çok farklı bir konu tartışıyorlarmış gibi Mara’nın bedenini bir sıcaklık sardı. “Ne şanslıyım,” dedi Temple. Dudaklarını uzun, yoğun bir öpücüğe boğarak diliyle ona vereceği zevklerin ipucunu veriyordu.

Tekrar tekrar.

Bugünden itibaren sonsuza dek.

Mara bu ana kendini öyle kaptırmıştı ki Temple’m onu odanın öbür ucuna, yatağın kenarına getirdiğini fark etmedi. Hiç zorlanmadan onu yatağa yatırırken şaşkınlıkta nefesi ke-sildi. “Bu yatağa yazık olmamış mı?” diye takılarak çenesi-ne yumuşak, büyüleyici öpücükler kondurdu. “Çok rahat bir yatak.”

Mara’nın elleri kendiliğinden hareket ederek, Temple’ın saçlarına dolandı. Dudaklarını çekerek yumuşak bir sesle ismini söyledi.

Temple gözlerinin içine baktı.

Söyleyecek onlarca, yüzlerce şey vardı.

Başını silkeledi. “Hayır. Geçmişin ruhlarından, anılardan bahsetmek yok,” dedi.

Mara’nın gözleri doldu. “Bunu nasıl söylersin? Hem de burada?” diye sordu.

Temple, gülümseyerek yanağını okşadı. “Çünkü geçmiş geride kaldı. Şu an bizim en büyük hediyemiz,” diye yanıt verdi.

Temple inanılmaz bir adamdı.

“Seni seviyorum,” dedi Mara bunu bildiğine emin olmak için. Bundan asla şüphe etmemesi için.

Temple öpücüğüyle gönlü rahatladı.

Dudaklarını geri çekerek yaralı kolunu Mara’nın başının üzerine kaldırdı. “Hediye demişken...”

Yaralandıktan bu kadar kısa sonra böyle rahat hareket etmesine hayret ediyordu. Kolu tekrar hissetmeye başlıyordu, bir daha eskisi kadar iyi dövüşemeyecek olsa da iyileşmesi bekleniyordu.

Tanrıya şükür.

Temple, onun düşüncelerinden habersiz yatağın üzerindeki kutuyu uzattı. “Mutlu Noeller sevgilim,” dedi.

“Neden?”

Başını sağa sola salladı. “Baş başayken eldivensiz olmanı istiyorum,” dedi.

“Temple, anlamıyorum,” dedi kaşlarını çatarak.

Gülümseyerek boynuna bir öpücük kondurdu, başını eğip kulağına sıcak, muhteşem sözleri fısıldadı. “Baş başayken seni başka yollarla sıcak tutacağım,” diye devam etti.

Sonra bu yolları göstermeye başladı.

Mara gerçekten çok mutluydu.

Yaklaşık bir hafta sonra, Britanya erkeklerinin çok sevdiği bir gelenekle, The Fallen Angel’ın kurucusu kahvaltıda sabah gazetesini okuyordu.

Ancak bugün Chase geleneği bozarak cemiyet haberlerini okuyarak başladı:

Lamont Dükü ve Bayan Mara Lowe on iki yıl evvel kaderlerinin dönüm noktası bir gecede tanıştıkları Whitefawn Abbey’nin şapelinde evlendiler.

Düğüne katılan birbirinden farklı konukların arasında Londra’nın en adı çıkmış kötü adamları ve eşleri, yaşları üç ile on bir arasında değişen yirmi dört çocuk, Fransız bir şef, bir mürebbiye ve bir domuz yavrusu vardı. Şüphesiz bu garip insanlar topluluğu Whitefawn Abbey’nin bahçesinden içeri girdiğinde, hizmetliler hayatları ve akıl sağlıkları için endişelendiler.

Ancak şunu belirtmek gerekir ki kaba ve gürültülü olmasına rağmen bu grup, seremoni boyunca gayet uslu durarak böyle bir ortama yakışan mutlu bir ciddi-yetle töreni izlediler.

Domuz yavrusu hariç herkes, dediklerine göre bütün tören boyunca uyuyakalmış.

Britanya Haberleri
30 Aralık 1831

Chase tatmin olmuş bir gülümsemeyle gazeteyi katlayarak eteğini silkti ve evden çıktı.

Yönetmesi gereken bir kumarhane vardı.

Yazarın Notu

1830larda tıp bilimi hayran olunacak bir seviyedeydi. Mikrop teorisinden tamamen bihaber oldukları için bıçak yarısından çok daha hafif şeyler bile ölümcül olabiliyordu. Bu yüzden bıçak, hayati organlara değmese bile bıçak yaralamaları çok ciddi ölüm riski taşıyordu. Tabii ki kitap yazarken insan bunların hiç birini düşünemiyor, özellikle de şiddet mıknaatısı olan bir kahramanınız varsa.

Bu yüzden çok yetenekli doktor arkadaşlara sahip olmak benim gibi yazarlar için büyük bir şanstır. Bıçak yaralanmaları, kan akıtma yöntemi ve sinir hasarıyla ilgili kısa mesajlarıma ve gece yarısı telefonlarıma sabırla katlandığı için Dr. Daniel Medel'e özel olarak teşekkürlerimi sunarım. Bir kez olsun bana Temple'm iyileşmesinin imkânsız olduğunu söylemedi, tabii bıçağın şans eseri pirüpak olduğunu varsayıyoruz. Yemin ederim öyleydi. Bu kitapta geçen tüm tıbbi hataların şahsıma ait olduğuna da belirtmek isterim.

Tüm kitaplarımda olduğu gibi bu kitap da Carrie Feron'un her zaman haklı olan edebi görüşleri ve Tessa Woodward, Nicole Fischer, Pam Spengler-Jaffee, Jessie Edwards, Caroline Perny, Shawn Nicholls, Tom Egner, Gail Dubov, Carla Parker, Brian Grogan, Elenaor Mikucki ve Avon Books'un eşsiz ekibinin yoğun çalışmaları olmadan yazılamazdı.

Her zamanki gibi Sabrina Darby, Carrie Ryan, Sophie Jordan, Melissa Walker, Lily Everett ve Randi Silberman Klett'e Temple ve Mara'nın öyküsünde ettikleri yardımlar için, Aprilynne Pike ve Sarah Rees Brennan'a yeni fikirler ve Mara'nın heterokromisiyle sonuçlanan acil öğle yemeği için teşekkür ederim.

Sizi en sona sakladım! Kötü adamlarımla bu yolculuğa

çıkıldığınız, onları benim kadar sevdiğiniz, internet ve posta yoluyla sonsuz desteğinizi esirgemediğiniz için teşekkürler. Umarım 2014'te yayınlanacak dördüncü seride, Chase'in öyküsüne de katılırsınız.

**O Britanya'nın en güçlü kadını,
Londra yeraltı dünyasının kraliçesi...
Ama hiç kimse gerçek kimliğini bilemez.**

**Kalbiyle birlikte sahip olduğu her şeyi...
Bu gerçeği anlayacak kadar zeki tek erkek için riske
atıyor.**

Serinin dördüncü kitabı
Chase'in öyküsü çok yakında

Asaletini yitirmiş bir soylu...

Katil Dük, Mara Lowe'u düğün arifesinde öldürmekle suçlu. Hafızası silinerek on iki yıl Londra'nın en karanlık köşelerinde hüküm sürüyor. Zengin ve varlıklı ama cemiyetten dışlanmış. Mara ortaya çıkıp en çok hayalini kurduğu şeyi önerene dek... Aklanmak

Cemiyeğe geri dönen bir leydi...

Mara kaçtığı dünyaya asla dönmek istemiyor. Ama kardeşi, Temple'in kumarhanesine borçlanınca, Temple'a cemiyeğe geri dönme karşılığında sadece onun bildiği bir şeyi dünyaya açıklamayı teklif etmekten başka çaresi yok...

O aslında Katil Dük değil.

Açığa çıkan bir skandal...

Adil bir anlaşma... Ta ki Temple geçmişlerinin göründüğünden farklı olduğunu anlayana dek. Onuru için her şeyi riske atmaya hazır olan bu gizemli, çıldırtıcı kadına tüm gücüyle karşı koyuyor.